

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

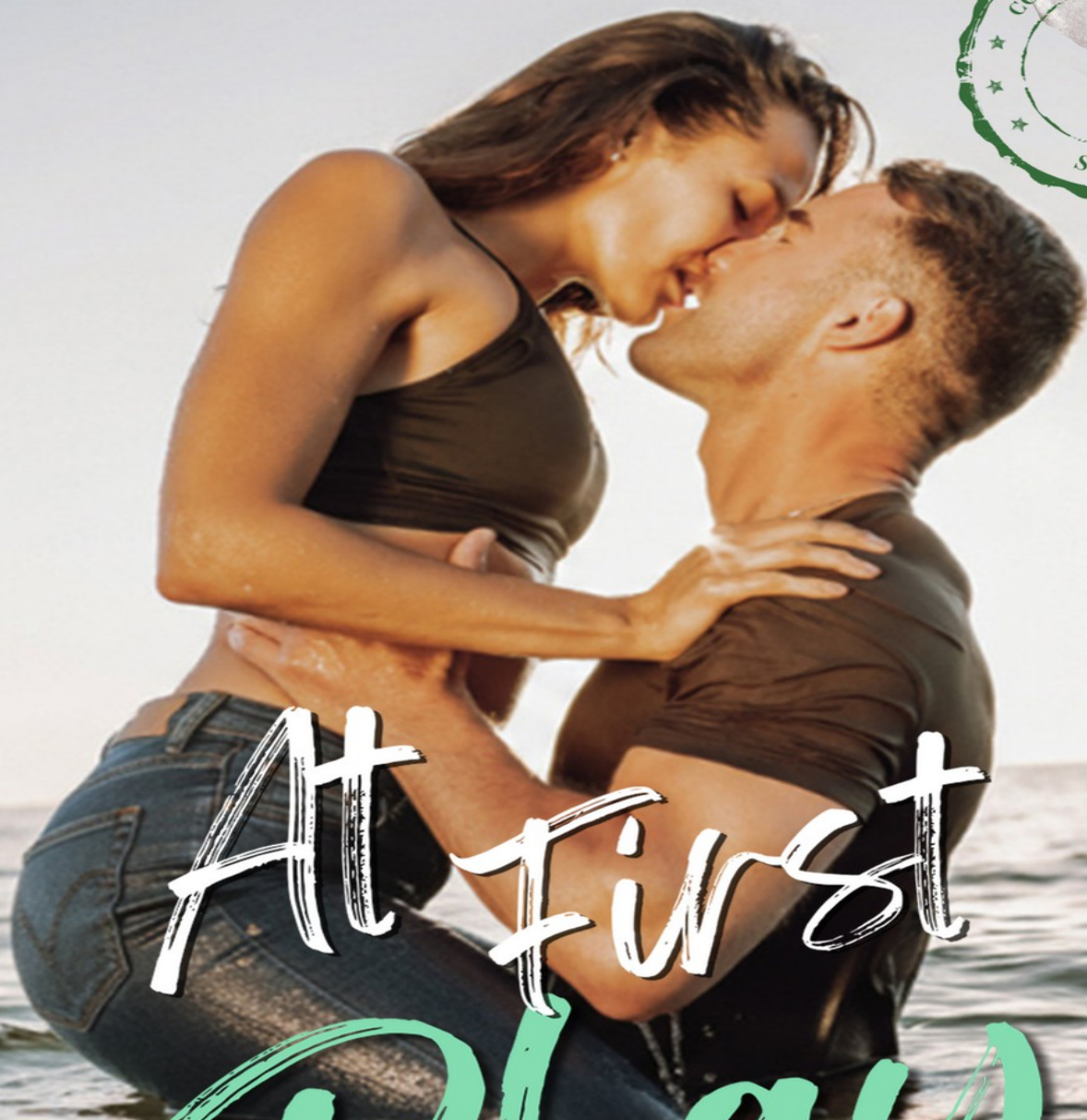
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

At First play

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
RENEE HARLESS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

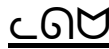
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

İlk Oyun

Coral Bell Cove, Üçüncü Kitap

Yazar: Renee Harless

Tüm hakları saklıdır.

Telif hakkı ©2026 Renee Harless

Bu eser bir kurgu eseridir. Karakterlerin yaşayan veya ölen kişilerle herhangi bir benzerliği tamamen tesadüfidir. İsimler, yerler ve karakterler yazarın hayal gücünün ürünüdür. Bu romanda yer alan tüm ticari markalar

yazar tarafından bu şekilde kabul edilmiştir. Yazar, bu eserin münhasır haklarına sahiptir. İzinsiz çoğaltılması yasaktır ve buna yapay programların

(AI) kullanımı da buna dahildir. Tüm hakları saklıdır

Kapak tasarımı: Porcelain Paper Designs Editör: Jenny

Sims, Editing4Indies

Düzeltilen: Crystal Burnette Crystal Clear Author Services

Bailey Hart, küçük kalma sanatında ustalaşmıştır. Bir deniz feneri-kitapçı, Coral Bell Cove'da sakin bir hayat ve bir daha asla yaşamayacağına yemin ettiği kalp kırıklığını unutmasına yetecek kadar romantik romanlar. Büyük adımlar atmaktan, büyük riskler almaktan ve özellikle de bir zamanlar ona aşk mektubu ve kalbini açıkça gösteren o çocuktan uzak durmaya yemin etmiştir.

Crew Wright'ın her şeye sahip olması gerekiyordu. Güneyli gülümsemesi ve stadyum ışıklarıyla aydınlanan bir geleceği olan çekici bir futbol oyuncusuydu... ta ki bir sakatlık her şeyi mahvedene kadar.

her şeyi mahvetti. Şimdi omzunu, gururunu ve şöhretin altında gömdüğü parçalarını iyileştirmek için evine döndü. Bailey'i beklemiyordu - onu dünyadan önce gören kızı.

Ödünç alınan aletler, boya sıçrayan öğleden sonraları ve gece geç saatlerdeki itiraflarla başlayan şey, kısa sürede ikisinin de kaçamayacağı bir şeye dönüşür.

Bailey kalbini korumak istiyor.

Crew, onu kırmayacağını kanıtlamak için ikinci bir şans istiyor.

Ancak eski yaralar yeniden açıldığında ve dünya onu tekrar çağırdığında, aşkın

peşinden koştuğunuz bir şey mi...

yoksa kalınacak bir şey mi olduğuna karar vermek zorunda kalacaklar.

At **First Play**, affetme, yeniden aşık olma ve ev gibi hissettiren tek kişiyi bulmakla ilgili, yavaş gelişen, şakalarla dolu, küçük bir kasaba romantizmi.

İçindekiler

Adanmışlık

Birinci Bölüm – Bailey İkinci
Bölüm – Crew Üçüncü Bölüm –
Bailey Dördüncü Bölüm – Crew
Beşinci Bölüm – Bailey Altıncı
Bölüm – Crew Yedinci Bölüm –
Bailey Sekizinci Bölüm – Crew
Dokuzuncu Bölüm – Bailey
Onuncu Bölüm – Crew On
birinci Bölüm – Bailey On ikinci
Bölüm – Crew On üçüncü
Bölüm – Bailey On dördüncü
Bölüm – Bailey On beşinci
Bölüm – Mürettebat On Altıncı
Bölüm – Mürettebat On Yedinci
Bölüm – Mürettebat On
Sekizinci Bölüm – Bailey On
Dokuzuncu Bölüm –
Mürettebat Yirminci Bölüm –
Mürettebat
Yirmi Birinci Bölüm – Bailey
Yirmi İkinci Bölüm – Crew Yirmi Üçüncü
Bölüm – Bailey Yirmi Dördüncü Bölüm –
Crew Yirmi Beşinci Bölüm – Bailey Yirmi
Altıncı Bölüm – Crew Yirmi Yedinci
Bölüm – Bailey

Epilog – Bailey Teşekkür
İlk Uçuşta Ön İzleme

Adanmışlık:

Ait olmadıkları söylenenler için.

*Bu hikaye, yine de kendilerine ait bir yer
bulan ve sevginin kazanmak için
küçülmeyi gerektirmediğini öğrenen
okuyucular için.*

Birinci Bölüm – Bailey

Küçük kasaba yaşamının ilk kuralı nedir? Wi-Fi'si olan emeklileri asla küçümsemeyin.

Sabah saat yediye kadar, Coral Bell Cove'un yarısı gluten içermeyen donutları kimin sipariş ettiğini, kimin kedisinin tekrar hamile olduğunu ve Crew Wright'ın – evet, o Crew Wright – sözde kasabaya geri döndüğünü biliyor.

İşte bu yüzden, deniz fenerinden kitapçıya dönüştürülmüş dükkanımın tezgahının arkasına saklanıp, espresso makinesinin acil duygusal desteğe ihtiyacı varmış gibi davranıyorum.

Dışarıda, martılar tahta kaldırımda düşmüş bir hamur işi için kavga ediyorlar ve körfezden esen rüzgâr tuz, tarçın ve yaklaşan bir dram kokuyor. İçeride ise hava kavrulmuş kahve ve eski kağıt kokuyor — güvenliğin kokusu.

Bakır espresso koluna sevgiyle hafifçe vuruyorum. "Dayan kızım. Dedikodu döngüsünden sağ çıkarsak, muffin yeriz."

Makine onaylayarak tıslar.

Kapının üzerindeki zil çınlar ve Daisy Merritt esinti ile içeri girer, bir futbol takımını beslemeye yetecek büyüklükte bir sepet ve hala çalışıyor olsaydı deniz fenerinin lambasını çalıştırabilecek kadar enerji taşır.

"Günaydın, deniz feneri hanımı!" diye cıvıldar. "Barış barış hediyeleri getirdim: yaban mersini, çikolata parçacıklı ve yediğini inkar edeceğin bir tane akçaağaç pekmezli."

"*Yalan* söylemem," diyorum ve sepeti düşürmeden önce onu alıyorum. "İhtiyatlı davranırım."

"Tabii." Soğuktan kızaran yanaklarıyla örgü şapkasını çıkarır. "Karbonhidratlara ihtiyacın olacak. Herkes Wright'ın eve döndüğünü konuşuyor. Otter Creek şu anda adeta bir reality şov gibi."

Pastane tepsisine doğru ilerlerken birden duruyorum. "Herkes derken kimleri kastediyorsun?"

"Söylentiyi Bayan Winthrop başlattı ve nalbur dükkanındaki adamlar doğruladı. Görünüşe göre Crew orada omzunu tedavi ediyor." Daisy çikolata parçacıklı bir kek alır ve büyük bir ısırık alır. "Zavallı çocuk. Yine de iğrenç derecede yakışıklı görünüyor."

Tabii ki öyle.

Nabzımın hızlanmasını gizlemek için bir fincan daha espresso dolduruyorum. "Onun için iyi."

"Hepsi bu mu? *Onun için ne güzel!* Bailey, sen bir zamanlar o adama defter kağıdına şiir yazmıştın."

"Düzeltilme," diyorum. "Çalınan, beden eğitimi dersinde yüksek sesle okunan ve şimdi ulusal bir trajedi gibi kasabanın kolektif hafızasında arşivlenen özel bir mektup yazdım."

Daisy burun kıvrır.

"Detaylar." "On altı yaşındaydım."

"Ve hala on altı yaşındaymışsın gibi kızarıyorsun," diye şarkı söyler. "Dışarı." Kapıyı işaret ederim.

Gülümser, bir peçete kapar ve

"Seni uyarmadığımı söyleme. Duyduğuma göre bir süre kalacakmış."

Kapı kapanır, beni dalgaların fısıltısı ve eski deniz fenerinin yerleşirken çıkardığı hafif gıcırtı ile baş başa bırakır. Burnumdan uzun ve yavaş bir nefes veririm.

Crew Wright. Coral Bell Cove'a geri döndü.

Hayır. Bugün olmaz.

Kendimi sürekli heyecanlandırmaya devam edemem. O gelir ve yazın, sezonun ara verdiği zamanlarda sürekli gidip gelir. O sıcak aylarda ondan uzak durmakta çok daha iyiyim.

"Personel Seçimi" masasını düzelterek dikkatimi başka yöne çekiyorum — *Plajı Sevmediğinizde Okumak İçin Plaj Kitapları* — ve yuvarlak pencerenin yanındaki eski roman yığını. Sabah ışığı raflardan geçerek, dün gece cilaladığım pirinç armatürlere yansıyor. dün gece parlatmış olduğum pirinç armatürlere yansıyor. Camın ötesindeki deniz, en iyi arkadaşım Ivy'nin payetleri gibi parlıyor.

Zil tekrar çalıyor.

"Günaydın, Bayan Winthrop," diyorum otomatik olarak.

"Günaydın, canım." Her zamanki çiçekli elbisesiyle sendeleyerek içeri giriyor.

Eşarp ve denizde bir erkeği sersemletecek kadar parfüm. "Zarif zevkleri ve"

Gülümsüyorum. "Bolca. Bugün ne kadar ateşli konuşacağız?"

"Orta derecede," diyor ciddiyetle. "Hayatta olduğumu hissetmeme yetecek kadar, ama kardiyoloğumu endişelendirecek kadar değil."

Ona bir kitap uzattım. "Dul bir kahraman, düşünceli bir komşu, uzun uzun bakışmalar."

Gülümser. "Mükemmel. Oh, duydun mu? Crew Wright, ne kadar süreceği belli olmayan bir süre için geri döndü! Bu *harika değil mi?*"

Profesyonel bir gülümsemenin ardında çenemi sıkıyorum. "Söylentiler öyle."

"Çok iyi bir çocuk." "Tabii."

Bana gözlerini kısarak bakar. "Ona ders veriyordun, değil mi değil mi?"

"Kısaca. Futbolla ilgili karalamalar yapmanın aktif okuma sayılmadığını keşfedene kadar."

Bayan Winthrop gülümser. "Bazı insanlar derslerini öğrenmek için daha uzun zaman alır. Seninkini iki kez kaçırma, canım."

Cevap veremedim, çiçek kokulu parfümünün ve istenmeyen bilgeliklerinin bulutunu arkasında bırakarak tekrar sallanarak çıkar.

Tezgaha yaslanıp sessizliğin üzerime çökmesine izin veriyorum.

Telefonum titrer.

Lila: Söylentilere göre kardeşim şehre geri dönmüş. Onu gördün mü?

Ben: Martı kılığına girmediyse görmedim.

Lila: :D Biraz zaman tanı. Annem şimdiden "hoş geldin" yemeği planlıyor.

Ivy: Ona canlı yayın yapmasını söyle. İçeriğe ihtiyacım var.

Ben: Beynimi temizlemek için ağartıcıya ihtiyacım var.

Lila: Hadi ama B. Yıllar oldu. Belki de artık bu konuyu kapatmanın zamanı gelmiştir? **Ben:** Ben kapattım. Alfabetik sırayla "bir daha

asla" başlığı altında. **Ivy:** Hikayenin tamamını bilmiyorum ama ya "bir daha asla"nın karın kasları varsa?

Ben: ...Seni engelliyorum.

Ivy: Beni seviyorsun.

Ben: Maalesef, evet.

Telefonumu kilitliyorum, ama gülümsemem bir türlü kaybolmuyor. Lila ve Ivy'nin özelliği bu: biri benim ölümüne dostum, diğeri ise Wright sirkiyle evli, gerçek bir pop kraliçesi. Onların arasında mahremiyet diye bir şey yok.

Yine de, yeni gelenleri raflara yerleştirmeye başladığımda, onların alaycı uğultuları arka plan müziği gibi göğsümde yankılanıyor.

Dışarıdaki rüzgâr yön değiştiriyor, camları tıkırdatıyor. Yapraklar tahta kaldırımda savruluyor. Marinada bir yerlerde, biri gitarını akort ediyor ve zayıf notalar tepeye doğru yükseliyor.

Deniz feneri de tüm bunlarla birlikte uğulduyor — evin ritmiyle.

En üst raftaki tozu, basamaklı taburede dengede durarak silerim ve kitaplara fısıldarım, "Onu düşünmüyoruz."

Kitaplar, her zamanki gibi haince, cevap vermezler.

Kahve makinesi, neredeyse yargılayıcı bir sesle düşük, tıslayan bir homurtu çıkarır. Merdivenden ona bakıp iç geçiririm. "Sen de başlama."

Dedikoducu bir teyze gibi bana karşılık verir. Tipik. Coral Bell Cove'daki herkesin bir görüşü var, ev aletlerimin bile.

Aşağı inip, kalanları çentikli deniz feneri kupasına döküyorum ve dikkatlice bir yudum alıyorum. Acı. Güçlü.

Tam da sevdiğim gibi. Kupa'nın kırık kulpu başparmağıma tam oturuyor ve tadı beni herhangi bir meditasyon uygulamasından daha iyi sakinleştiriyor.

daha iyi bir şekilde beni kendime getiriyor.

Gün, *A Page in Time*'ı açtığımdan beri her sabah olduğu gibi geçiyor. Rutin bir rahatlık var: eski döşeme tahtalarının gıcirtısı, pencerelerin çatlaklarından sızan tuzlu hava ve iskeleye yakın dalış yapan martıların zayıf çığlıkları.

Normal. Öngörülebilir. Güvenli.

Ta ki evren kaçınılmaz olarak gülüp bana Coral Bell Cove'da güvenliğin var olmadığını hatırlatana kadar.

Kapıya gelen bir darbe, neredeyse kahvemi dökmeme neden oluyor.

"Teslimat!" diye bağıırır biri, ardından giriş kapısına ağır bir şey sürtünür.

Hemen kapıyı açmak için koşarım ve postaneden Grayson'ın, kendisinin yarısı büyüklüğünde bir kutuyu merdivenlerden yukarı taşımaya çalıştığını görürüm.

"Kendine fitık yapacaksın," diye uyarıyorum.

O gülümser. "Muhtemelen. Ama o zaman iyileşirken bana kitap okumak zorunda kalırsın."

"Senin cenaze konuşman olmadığı sürece olmaz."

Gülüyor ve inleyerek kutuyu yere bırakıyor. "Nashville'den gelmiş. Ivy'nin senin için sipariş ettiği kitap paketlerinden biri olmalı."

Çömelip etiketi kontrol ettim. Tabii ki, *gönderen Ivy Quinn-Wright'tı*. Mağazamın çocuk köşesinde en sevdiği kitapları bulundurmaya kişisel görevi haline getirmişti.

mağazamın çocuk köşesini en sevdiği kitaplarla doldurmaya kişisel misyonu haline getirmişti. "Teşekkürler Grayson. Annenin dizi nasıl?" "Daha iyi. Her an Bayan Winthrop'un Facebook gönderilerini takip etmeye başlayacak."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ona sevgilerimi ilet ve köpeğimin her fotoğrafına kalp gözlü emoji yorumları yapmayı bırakmasını söyle."

Şapkasını kaldırıp ıslıkla uzaklaşır.

Kutuyu içeri sürüklerim, bandı keserim ve kutuyu açmaya başlarım. Parlak ve renkli çocuk kitapları konfeti gibi dökülür — *Goodnight Lighthouse*, *The Little Seagull That Could* ve Ivy'nin hayallerinin peşinden gitmeyi anlatan en son resimli kitabı.

Hayallerinin peşinden gitmek. Her zaman altın mürekkeple yazılmış bir not ekler.

Hikayelerin dünyayı daha parlak hale getirdiğini zaten bilen Bailey'nin küçükleri için.

Boğazım düğümlenir. Ivy bir pop yıldızı olabilir, ama kalbi saf.

Kitapları kolumun altına sıkıştırıp

okuma köşesi. Alan küçük — iki puf, yuvarlak bir halı ve yelkenli şeklinde bir raf — ama dükkânın en sevdiğim köşesi burası. Çocuklar buraya kaçmak için geliyorlar. Ben de öyle.

Düşüncelere dalmış bir şekilde kitapları düzenlemeye başlıyorum, tam o sırada zil tekrar çalıyor.

"Kahve var mı?" diye tanıdık bir ses duyulur.

Daisy geri dönmüş, elinde buharlı bir fincan tutuyor ve kendinden çok memnun görünüyor.

"Fırında pişiriyorsun sanıyordum," diyorum.

"Fritöz patlayana kadar öyleydim. Küçük bir kaza. Komşu kasabanın itfaiye teşkilatı bunun karakteri güçlendirdiğini söylüyor."

"Sormam gerekir mi?"

Elini salladı. "Sorma. Ama karakterden bahsetmişken, az önce limanda kimi gördüğümü bilmek ister misin?"

"Hayır."

"Söylentiler doğru. Crew. Wright."

Ona sert bir bakış attım. "Neden öğle yemeğinden önce sindirim sistemimi mahvetmekte ısrar ediyorsun?"

"Çünkü seni önemsiyorum," diyor tatlı bir sesle. "Ve çünkü annem 'İsa'yı ya da bir erkek arkadaşını buldun mu' diye sorarken acı çekmek zorunda kalırsam, sen de acı çekmelisin."

"Takas yapalım."

"Cazip, ama hayır."

Tezgaha yaslanarak, gözleri parıldayarak sordu. "Eskiden giydiğin o sweatshirt'ü hatırlıyor musun? Stallions'ınki?"

"Belli belirsiz. Muhtemelen yıllar önce utançtan öldü." önce utançtan öldü."

"O da aynı sweatshirt'ü giyiyor."

Midem altüst oldu. Kendimi, yazıcıya bir makara fiş bandı takmakla meşgul ettim. "Tasadüf."

"Tabii, tatlım."

Kahvesini bitirir, açıkça keyif almaktadır. "Her neyse, geri döndü. Söylentilere göre 'sıfırlamaya' çalışıyormuş."

Burun kıvırıyorum. "İstediği kadar sıfırlasın. Ben kapalı kalacağım."

"Peki. Ama ondan saklanacaksan, en azından şirin bir şey giy. Böylece kaçınma şık görünür."

Sonunda dükkandan ayrıldığında, dükkan yine çok sessiz hale gelir.

Nefesimi verip etrafa bakınıyorum. Öğle vakti ışığı yıpranmış ahşap zeminlerin üzerinde kayıyor ve onları bal rengine dönüştürüyor. Birkaç turist pencerelerin önünden geçiyor, kahkahaları rüzgârla taşıyor.

Keşke bu anı dondurup saklayabilsem — sadece sessizliği, tuz kokusunu, sayfaların hışırtısını.

Bunun yerine, zihnim Crew Wright'ı ilk gördüğüm ana geri dönüyor.

Dolabına yaslanmış, çarpık bir gülümseme ve pervasız bir özgüvenle, sanki dünya onu eğlendirmek için var gibi duruyordu. Neredeyse boyumdan daha uzun bir yığın kütüphane kitabı taşıyordum ve o bir bakış attı ve "E-okuyucuları icat ettiklerini biliyor musun?" dedi.

e-okuyucular icat edildi, değil mi?"

Ona, en azından karşılık vermediği için kağıdı tercih ettiğimi söyledim. Sanki sadece ona ait bir sırrı itiraf etmişim gibi sıırıttı.

Ve işte bu kadar. Asla bana ait olmayacak bir çocuğa aşık olduğum an.

Bu anı, kesik üzerine dökülen tuzlu su gibi acıtıyor.

Zil tekrar çalıyor ve beni kendimden kurtarıyor.

Bu sefer, iki turist var — yaşlı bir çift, aynı rüzgarlık giymişler, sanki bunu hep yapıyormuş gibi el ele tutuşuyorlar. Koridorlarda dolaşp Hemingway hakkında fısıldaşıyorlar, ta ki adam bir şiir koleksiyonu alıp şiir kitabını eline alıp bir dizeyi yüksek sesle okuduğu ana kadar.

Kadın yumuşak bir kahkaha atıyor. "Hâlâ hatırlıyor musun?"
"Sana okuduğum ilk şiiri unutmak zor."

Gülümseyerek ayrılırlar ve birdenbire kendi aşk hikayemin prologdan öteye geçemediğinin farkına varırım.

Dışarıda rüzgâr şiddetlenir, tabelayı cama çarparak tıkırdatır. Belki bir fırtına yaklaşıyordur. Ya da kader sabırsızlanıyordur.

Çünkü tekrar baktığımda, tahta kaldırımda bir gölge hareket ediyor. Geniş omuzlar. Tanıdık adımlar.

Hayır.

Kesinlikle hayır.

Kalbim çarparken tezgahın arkasına saklanıyorum. Cam vitrindeki yansımam, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. Belki de kaçırmışımdır.

Kasa üzerinden gizlice bakıyorum. Şimdi daha yakın, başı eğik, telefonunda bir şeyler arıyor, rüzgardan korunmak için kapüşonunu çekmiş. Eski diz sakatlığından dolayı aynı dengesiz yürüyüş.

Aynı dikkatsiz duruş, *girdiğim her odanın sahibi benim* der gibi.

Crew Wright, bizzat kendisi.

Espresso makinesine fısıldarım, "Ölü numarası yap."

Kapının üzerindeki zil çınlar.

İçimden küfür ediyorum.

İçeri girer, beraberinde okyanus ve Ekim kokusunu getirir ve oda küçülür.

Bir an için ikimiz de hiçbir şey söylemiyoruz. Sanki zaman katlanıyor gibi — on yıl bu imkansız anın içine çöküyor. Tabii ki, yıllardır bizi aynı mekanda buluşturacak anları aktif olarak kaçındığımdan değil.

Sonra o sırtıyor. Not ortalamamı mahveden o aynı çarpık, yıkıcı sırtış.

"Selam, Kitapçı Kız."

Kalbim hızla atmaya başlar, alaycı tavrım bir kalkan arar ve kalbim fısıldar, "*Olamaz.*"

Ağzımın içinde biriken on dört keskin cevap arasından, nedense ağızımdan çıkan tek kelime, "Sen

buraya öylece gelip bana öyle seslenemezsin."

Sanki bu benim nefesim kadar yakınımda olmak için stratejik bir karar değil de, sıradan bir seçilmiş gibi rafın ucuna yaslanıyor. "Vals yapmadım. Bu daha çok" —botlarına bakıyor—"rüzgardan korunmak ve antika zeminlerinde kaymamaya çalışmak gibi bir şey."

"Bunlar orijinal sert ahşap," diyorum, çünkü telaşlandığımda beynim *Home & Garden Magazine*'i seçiyor.

"Hala büyüleyici." Gözleri merdivene, kasa lambasına, akçaağaç pekmezli kek sepetine kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Bakışlarını o kadar uzun süre üzerimde tutuyor ki, göğüs kafesim koreografiyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. "Aynı görünüyorsun."

"Değilim."

"Tamam," diye kabul eder, ağzı kıvrılır. "Yenilenmiş versiyonu gibisin. Daha iyi kapaklı ciltli kitap gibi."

Gülüşümün kaçmasına sinir oluyorum. "Övgü sana mağaza kredisi dışında hiçbir şey kazandırmaz, Wright."

"Mağaza kredisi, yıllardır sahip olduğumdan daha fazla." Hafifçe söylüyor, ama mizahın içinde ince bir çatlak var ve bir an için, gülümsemesi olmadan onu görüyorum — kenarlarında yorgunluk ve sanki bir sırmış gibi sağ omzunu dikkatlice tutuşu.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Ne istiyorsun?" "Bir kitap."

"Devasa rafları bir dene." Kolumu geniş bir hareketle sallıyorum.

Etrafına bakıyor. "Benim için bir seçim yapacak mısın, yoksa annemin izlediği dizilerdeki gibi, bir kitap kapağına aşık olana kadar dolaşmam mı gerekecek?"

"Kurgu olmayan kitaplardan başlayabilirsin," diyorum tatlı bir sesle, "altında

Genç bir korkak olmanın sonuçları.

O yüzünü buruşturur, ama gülümsemesi devam eder. "Ah. Doğruca yara izine gidiyorsun."

"Sadece dürüst olalım."

Dikleşir, rafın ucundan uzaklaşır ve oda birdenbire küçülür. "Dürüstlük iyidir." Başını eğirir. "Bana yardım edecek misin, yoksa ISBN'lerin oluşturduğu bir güç alanı gibi seni koruyan tezgahın arkasında mı kalacaksın?"

"Güç alanına ihtiyacım yok," yalan söylüyorum ve tezgahın etrafında dolaşıyorum çünkü görünüşe göre, aslında ona yardım etmek niyetindeyim.

Yanından geçerken, okyanus, çamaşır sabunu ve mümkün olan en iyi şekilde kalıcı olan kolonya kokusu geliyor. Bu farkındalık, statik elektrik gibi cildimde bir şok etkisi yaratıyor. Onu iterek geçiyormuş gibi yapıyorum, ama omzum göğsüne değiyor ve sinir sistemimde altı yüz küçük, saçma sapan havai fişek patlıyor.

"Mallara dikkat et," diye mırıldanıyorum, ama aslında benim yanmamaya dikkat etmesini kastediyorum.

O da benim yanıma yaklaşıyor, bir adım fazla yakın. "Bu aralar ne okuyorsun, Kitapçı Kız?"

"Senin okumadığın her şeyi."

"Vahşi." Parmak eklemiyle bir kitabın sırtına vurur. "Hiç kendi kitaplarını rafa koyuyor musun?"

"Benim... neyi?"

"Yazdıklarını." Sanki bu çok açılmış gibi söylüyor, sanki kasaba benim ilk denememi silah olarak kullanmamış gibi.

"Burada yayınlanmış kitaplar satıyoruz," diyorum hafifçe. "Görünüşe göre *duygusal sıkıntıların* ISBN numarası yok."

O da sessizleşir ve içimde hala eski bir yara izi gibi parlayan yeri gördüğünü hissederim. Ona dokunmaz. Gözlerini de başka yere çevirmez.

"Komik bir şey nasıl olur?" diye soruyor bir süre sonra. "Rehabilitasyon sürem çok uzun. Bana nasıl daha iyi bir insan olacağımı öğretmeye çalışmayan bir kitap iyi olur."

"Çıtayı düşük tutuyorsun," diye mırıldanıyorum, ama yine de mizah rafına yöneliyorum. "Al." Bir deneme koleksiyonu çıkarıyorum. "Akıllı, saygısız, alaycı bir kalp."

"Bu kitabın tanıtımı mı?" diye sorar.

Parmaklarına dokunmadan kitabı ona uzattım. Yine de parmaklarımla hafifçe temas etti ve ben, nabzımın hızlanması dışında,

hiç sorun etmedim, sadece kalbimin hızla atması dışında.

"İkinci şanslarla ilgili bir şey var mı?" diye sorar, sanki neyin tutacağını görmek için suya oltasını atan bir adam gibi.

"Duruma bağlı," diyorum. "İkinci şanslardan mı bahsediyoruz, yoksa yeni bir kılıf altında tekrarlanan hatalardan mı?"

O gülerek cevap veriyor. "Sen kolay cevaplardan hep nefret etmişsindir."

"Kolay cevaplar genellikle mantıklı görünmek için söylenen yalanlardır."

Denemeleri alır ama arkamda dolaşarak başlıkları yüksek sesle okur. "Bırakma Sanatı." "Küçük Kasaba Sırları." "Yeniden Başlamak." Artık travmalarını alfabetik sıraya mı koyuyorsun?

"Buna çapraz pazarlama denir," diyorum. "Mendilleri hüzünlü bölümün yanına koyuyoruz."

"Stratejik," diye mırıldanır. "Böylece insanlar ağlar, başka bir kitap alır ve sonra gözlerini fişle siler."

"Şimdi anlıyorsun."

Yuvarlak pencerenin yanında durup ekranı ayarlamak için eğildiğimde, o da yanımda durur. Cam, nefesini üflediğinde buğulanacak kadar soğuktur. Dışarıda, koy mavi ve dalgalıdır, martılar yaramaz uçurtmalar gibi dönüp dururlar. Onun yansıması camda benimkinin yanında durur, çok yakın, çok tanıdık. Anlar birikene kadar öylece dururuz.

"Gerçekten neden buradasın?" diye soruyorum, hala bulanık şekillerimizi izlerken.

Şaka yapmıyor. "Koç sessiz olmamı istiyor.

Evim sessiz. Sen..." Sözünü kesip, sonra konuyu değiştiriyor. "Burası beni her zaman sakinleştirmiştir."

Tehlikeli. Bu kelime tehlikeli. Sesimi neşeli tutuyorum. "Eh, kendi kendine yardım bölümünde nefes egzersizlerini öğreten kitaplar satıyoruz."

O gülerek bana doğru eğilir. "Omzunun nasıl olduğunu sormadın."

"Yerinde duruyor sanırım? Ben küçük bir kasabanın kitapçı sahibiyim, ortopedist değil."

"Doğru," diyor. "Ama sen eskiden 'ben yalan söylediğimde anlayan Bailey'din.'"

"Tebrikler." Dönüp gözlerine bakıyorum. "Artık bunu duymak zorunda kalmayacağım."

Sessizliği bozmuyoruz ve bu sessizlik boş değil. Neredeyse olabilecek olan her halimizle dolu.

Zil çalar. O kadar hızlı geri adım atarım ki kalçam masaya çarpar. Bir yığın kitap çığ gibi düşer. O içgüdüsel olarak uzanır, bir eliyle belimi kavrayarak beni dengelerken, diğer eliyle havada düşen üç romantik romanı yakalar.

Zaman, bir nefeslik sürede tüm bir konuşmanın sığabileceği kadar genişleyen o esnek şeyi yapıyor.

Avuç içi, süveterimin içinden sıcaklığını hissettiriyor. Vücudum onu beynimin izin verdiğinden daha hızlı tanıyor. Ekim ayı gibi kokuyor ve artık sevmediğime kendime söz verdiğim türden bir çocuk gibi. Bana, köşesini kıvrıp bir daha geri dönmediği bir sayfa gibi bakıyor.

"Anladım," diye mırıldanır.

Önce ben harekete geçiyorum, çünkü kendini koruma içgüdüğü kas hafızasıdır hatırlarım. Onun tutuşundan kurtulup, titrememi gizleyerek kitapları düzeltmek için çömelıyorum.

"Dikkatli ol," diyorum kitaplara, çünkü ona söylemekten daha kolay.

O da çömelir — yine çok yakın — ve bana bir roman uzatır. Dizi benimkine çarpar. İkimiz de fark etmemiş gibi davranırız, ki bu pek inandırıcı değildir.

"Hâlâ ellerin hızlı," diyor.

"Tebrikler." Son kitabı da istifleyip ayağa kalkıyorum. O da kalkıyor. Neredeyse burun buruna geliyoruz, bu da kalp atış hızıma zararlı olmasa can sıkıcı olurdu.

Az önce içeri giren çift boğazını temizliyor. "Burası romantizm bölümü mü?" diye soruyor kadın, gülümsemesini zar zor gizleyerek.

gölüm

semeyi"Görünüşe göre öyle," diye mırıldanıyorum.

zorlukl "Arka duvar, sol taraf," diyor Crew, gözlerini benden ayırmadan a

gizleye

rek

sorar.

gözlerini benden ayırmadan işaret eder. Kadın sevinçle gülümser ve partnerini sürükleyerek uzaklaşır.

Aciz ve aptalca bir gülümseme paylaşıyoruz, bu gülümseme hem bir sır hem de bir sorun gibi geliyor.

Kasa çekmecesi, sanki *refakatçi* rolü için seçmelere katılıyormuş gibi, tam o anda kendi kendine açılır. Kükürler mırıldanarak tezgahın arkasına geçip onu tamir ederim. O da elbette peşimden gelir, çünkü futbolun sınırları kavramını

"Bir bakayım mı?" diye sorar.

"Artık kasa ustası mı oldun?"

"İki erkek kardeşi olan ve babası çiftçi olan bir adamım," diyor. "En azından ikna edici bir şekilde bir şeyleri tamir ediyormuş gibi davranabilirim."

"Bir şeyleri tamir ediyormuş gibi inandırıcı *görünebilirsin*," diye düzeltiyorum. "Farklı bir beceri."

Yine de tezgahın etrafından dolaşüyor, bu da benim kişisel alanıma girme sezonunun açıldığı anlamına geliyor. İkimiz de çekmeceye uzanıyoruz. O önce ulaşıyor. Ön kolu benimkine değiyor ve üç saniye içinde, herhangi bir kişisel gelişim kitabının öğretebileceğinden daha fazla şey öğreniyorum.

"Bobinin sıkışmış," diyor, mekanizmaya bakarak.

"Bobinim mi?"

"Teknik terim," diyor ciddi bir ifadeyle. "Çok ileri düzey."

"Büyüleyici."

"Bana bir tereyağı bıçağı verir misin?" Ona göz kırptığımda, "Nazikçe" diye ekliyor.

Ona, en azından bıçağa benzeyen dükkânın kurbanlık mektup açacağını uzattım ve o da onu kullanarak çekmece düzgün bir şekilde kayana kadar bobini (tamam, belki de adı budur) salladı.

Zaferle başını kaldırır ve yanağında beliren küçük gurur kızarıklığı, içimde izin vermediğim bir şeyi ısıtır.

"İşte," diyor. "Tamir ettim." "Onu dürttün ve şansın yaver gitti."

"Hayatımın öyküsü," diye düşünmeden söyler, sonra yüzünü buruşturur. "Bu kulağa..."

"Karakterine uygun," diye tamamlarım.

O, alçak ve çaresizce güler, ben ise gülümsemem (kesinlikle gülümserim).

Birbirimize bakıyoruz ve aramızdaki akım, fırtına sırasında dışarıdaki transformatör gibi uğulduyor. Gözleri ağzıma kayıyor. Benimkiler de onun ağzına. İkimiz de kendimizi yakalıyoruz ve başka bir şeye bakıyormuş gibi davranıyoruz.

Telefonum, tezgahı atlamaya çalışır gibi kasaya çarparak titrer. Ekranı bakarım.

Lila: O orada, değil mi? Mesajlarıma cevap vermiyor.

Ben: Yorum yok.

Ivy: Canlı fotoğraf yoksa isyan çıkarırım.

Ben: Burası kitapçı, hayvanat bahçesi sergisi değil.

Lila: Özür diledi mi?

Ben: Var olduğu için mi? Hayır.

Ivy: O yüzle seninle aynı havayı soluduğum için. Hediye (çiçek, pasta, ilk çocuğun vb.) olmadan özür kabul edilmez.

Ben: Hiç yardımcı olmuyorsun.

Ivy: Ben dürüstüm. Ayrıca saçını düzelt. O bakıyor.

Telefonu spiral defterlerin altına itiyorum çünkü görünüşe göre yine bir ergen olmuşum.

"Güvenlik ekibin kontrol ediyor mu?" diye soruyor Crew eğlenerek. "Arkadaşlarım yangın tehlikesi olan yerlerde bana güvenmiyorlar," diyorum.

"Sen de öyle sayılırsın."

"Haklısın." İcini çekiyor ve yine o gülümseme kenarları soluyor, dürüstlük çevresini sarıyor. "Bailey—"

"Yapma." Otomatik olarak elimi kaldırıyorum çünkü o dikkatli ses tonuyla *özür dilerim* derse, sözleri

açık olmayı öğrenmiş olduğum yerleri dikmek.

Bir kez başını sallar ve ısrar etmez. "Önerini kabul ediyorum." Hâlâ elinde tuttuğu kitaba hafifçe vurur. "Bunu alacağım. Ve... bir tane daha. Beni şaşırt."

Gözlerimi kırıştıtırırım. "Ne olduğunu bilmeden ikinci bir kitap seçmemi mi istiyorsunuz?"

"İkinci bir kitap seçmeni istiyorum çünkü beni istediğimden daha iyi tanıyorsun." Ve sonra, sanki kaçacağımı hissetmiş gibi, çarpık bir gülümsemeyle ekliyor, "Ve çünkü kendi zevkimden daha çok senin kurgu zevkine güveniyorum."

Bu özensiz iltifatın, en zayıf noktamda, en gurur duyduğum noktada isabet etmesinden nefret ediyorum.

"Peki." Tezgahın altındaki raftan bir sahil romantik komedisi kitabını alıyorum — keskin espriler, yavaş bir acı, çünkü ben bir tehditim. "Bu. Zekice ve biraz da yıkıcı."

"Senin gibi," diyor, neredeyse refleks olarak, sonra o düşünceyi içinde saklayacak kadar akıllı olmayı dilediğini gösteren bir hareketle ensesini ovuşturuyor.

Onları kasadan geçiriyorum ve o kartını kredi kartı tarayıcısından geçiriyor. Plastikteki adını görünce —*Crew Wright* —görmek, olması gerekenden daha fazla etkiler.

Makbuz kesik kesik bir çizgi halinde yazdırılır. Onu yırtıp ona uzatırım, ama o ilk başta almaya yanaşmaz. Yine birbirimize yakınız, tezgah birdenbire iki ülke arasındaki çok karmaşık antlaşmaları olan iki ülke arasındaki dar bir şerit gibi. Bana, bu sefer gerçekten geçmek istediği bir sınavdan önce CliffsNotes'u ezberliyormuş gibi bakıyor.

Kapı açılır; aramızdan soğuk bir hava esintisi geçer. Yaşlı bir adam içeri girip deniz haritaları sorarken geri çekiliyoruz. Ona arka köşeyi gösteriyorum. Mürettebat kitaplarını kaçak mal gibi kolunun altına sıkıştırıyor.

"Romantik komedileri geri getireceğim," diyor yumuşak bir sesle. "Sana notlar borçluyum."

"Kitapların köşelerini kıvrırmak sürgüne çarptırılacak bir suçtur," diyorum.

"Cetvelle altını çizeceğim." "Kabul edilebilir."

Tereddüt eder, sonra tavana doğru başını sallar. "Batı saçığının ağlıyor. Merdivenlerden duyabiliyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Rüzgarda dramatik davranıyor."

"Sızıntı var," diyor ve sesi, bir kez olsun, kibirli ya da alaycı değil. Pratik ve emin. "Çatı kaplaması gevşemiş. Çürüme olacak."

"Çatı ustam var," diye yalan söyledim.

"YouTube var," diye karşılık verir. "Yardım edeyim."

"Gerek yok..."

"Yardım, ihtiyacın olduğu için nadiren gelir," diyor, o sessiz ciddiyet geri dönmüş. "Yardım, bir şeyi daha iyi hale getirmek istediği için gelir."

Ona bakıyorum çünkü bu söz adil değil. Manyetik bir çivi gibi içime işliyor.

Elini kaldırıyor, bana dokunmadan, sadece havada tutuyor, avucunu bir teklif gibi açıyor. "Yarın öğlen uğrayacağım. İstemiyorsan kapıyı kilitle, ben anlarım."

İçimdeki hain bir ses yarını hayal ediyor: O merdivende, aletler pencere pervazında, ikimiz rüzgara karşı gözlerimizi kısıarak, sanki kaderi zorlayarak onu istediğimiz gibi davranmaya zorlayabilirmişiz gibi. Görüntü o kadar canlı ki, tişörtündeki tuzun kokusunu bile alabiliyorum.

"Kendi çekicini getir," diyorum, çünkü bu sahnedeki en sıradan şey dışında hiçbir şeye razı değilim.

Gülümsemesi, sıkıntı gibi görünen bir rahatlamadır. "Evet, hanımefendi."

Gitmek zor bir şeymiş gibi kapıya doğru geri çekiliyor.

"Görüşürüz, Kitapçı Kız."

Zil çalana ve o gidene kadar nefesimi tutuyorum.

Deniz haritalarının olduğu odadaki yaşlı adam "bugünün çocukları" hakkında bir şeyler mırıldanıyor ve ben, sanki bir gemi enkazının son parçasıymış gibi tezgâha tutunduğumu fark ediyorum.

Telefonum tekrar titrer.

Lila: B??

Ben: İki kitap satın aldı ve çatımı tamir etmeyi teklif etti. Ona kendi çekicini getirmesini söyledim.

Ivy: Bayıldım. İyi misin? Elektrolitlere ihtiyacın var mı? Heyecan verici bir çalma listesi?

Ben: Tanık koruma programına ihtiyacım var.

Lila: Onu kitap ayracıyla delik deşik etmediğin için seninle gurur duyuyorum.

Ben: Büyüme.

Ivy: Bana saçakların fotoğrafını gönder. Sana bir çatı ustası ve bir halkla ilişkiler uzmanı göndereceğim.

Ben: Hayır. Bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun.

Telefonu bırakıp derin bir nefes alıyorum. Kasa hafifçe uğulduyor. Deniz feneri sakinleşiyor. Dışarıda, bulutlar festival komitesi gibi toplanıyor.

"Yüksek voltajlı yavaş yanma sürdürülebilir bir iş modeli değildir," diye espresso makinesine bilgi veriyorum.

Makine onaylayarak geçirir.

Sonraki bir saatimi, buna gerek olmayan rafları yeniden düzenlemek ve doksan dakikanın tam olarak ne kadar uzun olduğunu öğrenmekle geçiriyorum. Her ses dikkatimi kapıya çekiyor. Pencereden geçen her gölge kalbimin hızla atmasına neden oluyor. Bu çok saçma. Bundan nefret ediyorum. Kemiklerim ise buna bayılıyor. Ortada bir yerde, mantıklı davranmaya karar veriyorum.

Daisy kapanış saatinde bir Tupperware kutusu dolusu "kazara" yaptığım brownielerle geri döner. "İlk partiyi yaktığımı ve üzerlerine krema sürerek kurtardığımı kimseye söylersen, mezarda bile inkar ederim"

"Sırların bende güvende," diyorum, sonra tezgaha dramatik bir şekilde yaslanarak tüm gizemi bozuyorum.

Gözlerini kısarak, "İçeri girdi, değil mi?" dedi. "İçeri girdi'yi tanımla."

"Bailey."

"Tamam. Benim havamı soludu ve bir şeyler söyledi."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey. Ona kitap sattım. O da kasa çekmecesini tamir etti ve... çatıya yardım etmeyi teklif etti."

Sanki kraliyet nişanını duyurmuşum gibi ılık attı. "Bailey."

"Bu bir çatı, evlilik teklifi değil."

"Henüz."

"Dışarı," diyorum yine, ama gülümsüyorum. Haince ve sıcak bir gülümseme.

Güneş nihayet yavaşça batmaya başladığında ve turistler azaldığında, tabelayı KAPALI olarak çeviriyorum. Dükkan benimle birlikte nefes alıyor. Kasayı kilitliyorum, lambaları kısıyorum ve ikinci katta sır gibi duran küçük daireye çıkan spiral merdivenlerden yukarı ıkıyorum.

İniş penceresinden, körfez tamamen kalay rengi ve dağınık ışıklarla kaplı. Çiftlik, suyun üzerinde karanlık bir leke gibi görünüyor. Avucumu soğuk cama bastırıyorum ve göğsümün ağrımalarının sebebinin soğukluk olduğunu hayal ediyorum.

Bir kamyon rıhtımda durmuş, arka lambaları gri gökyüzünde kırmızı bir ışık yayıyor. Sürücü kapısı açılıyor. Tanıdık bir siluet kapı çerçevesine yaslanarak, her gün İstediğim şeyleri istemeyi öğrendiğimden beri her gün baktiğım ufka bakıyor.

Crew, sanki gökyüzü ona bir cevap vermiş gibi başını geriye eğiyor. Deniz fenerine doğru dönüyor ve bu mesafeden bile, gözleri pencereyi bulduğunda bunu hissediyorum.

Akşam boyunca o bakışları birbirimize sabitleriz, sanki üzerinde dengede duruyormuşuz gibi. İkimiz de el sallamayız. İkimiz de ilk olarak başka yere bakmıyor.

Rüzgâr esiyor. Yapraklar tahta kaldırımında sürtünüyor. Bir yerlerde, lokantanın neon tabelası canlanıyor.

Elimi camdan çekip boş odaya fısıldıyorum, "Nefes al. Bu sadece bir eki."

Çünkü görünüşe göre yarın artık var. Çünkü hayatım — sessiz, alfabetik sırayla dizilmiş, laminatlanmış hali — az önce belayı geri davet etti ve buna onarım dedi.

Aşağıda, dükkan onaylar gibi gıcırđıyor.

ay yapıyorum. ay içmek istediğim için değil, küçük bir şey yapmak kontrol hissi verdiği için. Eski kadifeye kıvrılıyorum.

battaniyeli sandalye ve ona verdiğim romantik komedi filmi - benim kopyam, köşeleri kıvrılmış ve yumuşak. İlk sayfayı tek bir kelime bile anlamadan üç kez okudum. Beynim bunun yerine aptalca ayrıntıları tekrar tekrar oynatıyor - gülümsediğinde sakallarının cildimi çizmesi gülümsediğinde sakallarının cildimi çizmesi, omzunu koruma şekli ve "yardım edeyim" derken kullandığı kontrollü yumuşaklık, sanki "yardım etmek" fiilini nihayet çekimini öğrenmiş gibi.

Su ısıtıcısı soğuduğunda tıklıyor. Lamba uğulduyor. Deniz nefes almaya devam ediyor, durmaksızın ve emin bir şekilde.

Kitabı kapatıp başımı geriye doğru eğiyorum, gözlerim

"Bunu yapabilirim," diyorum tavana. "İşlevsel bir insan olabilirim."

Bir zamanlar aptalca mektuplar yazdığım ve kalbimi beden eğitimi dersinde eğlenceye dönüştüren bir erkeğin etrafındaki yetişkinler.

Uzun zamandır gerçekçi olan tavan, ne karşı çıkıyor ne de teşvik ediyor.

Telefonum tekrar titrer ve açmadan bile kimin aradığını biliyorum.

Bilinmeyen: Yarın öğlen. Çekiç getireceğime söz veriyorum. Ve kekler. -C

Ekrana bakıyorum. Mektup. Ne cüret.

Üç cevap yazıp hepsini sildikten sonra en sorumlu olanı seçiyorum.

Ben: Geç kalma. Saçak dramatik.

Üç nokta belirir. Duraklama. Kaybolur. Tekrar belirir.

C: Ben de. Görüşürüz, Kitapçı Kız.

Telefonu yanımdaki yastığa bırakıp, saçma sapan gülümsemem geçene kadar parmak eklemlerimi ağzıma bastırıyorum.

Dışarıda rüzgâr, içeri girmesine gerek kalmadan hoş karşılandığını hissettiren bir dost gibi cama bir kez vurur.

Ayağa kalkarım, lambayı kapatırım ve fener odasına çıkan merdivenleri tırmanırım. Artık kullanılmıyor, ama mercek

hâlâ oradadır — eski cam ve kavisli pirinç, anılar gibi son ışığı geri yansıtır.

Alnımı soğuk cama yaslayıp sessiz gerçeği yüksek sesle söylüyorum, çünkü bazı gerçekler havaya karışmadıkça bir anlam ifade etmiyor.

"On altı yaşında değilim," diye fısıldarım. "Ve kaçmıyorum."

Karanlık onu alır, saklar. Deniz feneri, saklamak için inşa edilmiş bir sır gibi bu yemini kabul eder.

Aşağıda, espresso makinesi son bir iç çekişle durur. Yarın, Coral Bell Cove'un güncel dedikoduları gibi tıslayacak. Yarın, saklamaya çalıştığı bir gülümseme ve kırılmalığı olan bir adam, bir çekiç ve barış teklifi ile ortaya çıkacak. Yarın, onun merdivenime tırmanmasına ve saçığının altında durmasına izin vereceğim ve aramızdaki akımı yokmuş gibi davranacağım. megavat cinsinden ölçülecek kadar yüksek.

Bu gece, pencere aralık bırakılmış ve odaya dalgalanan körfezin sesiyle uyuyacağım. Şanssızsam, ellerin belimi kavradığını ve bir notun asla bir daha açmayacağıma yemin ettiğim bir kitabın arasına sıkıştırılmış bir not göreceğim.

Yorganın altına girip nefesim yavaşlayana kadar parmaklarımla tanıdık yamalı örtüyü okşuyorum. Uykuya dalmadan önce gördüğüm son şey, lensin soluk yansıması, yatağın üzerinde hayalet ışık çemberi, sanki karanlığın hikayenin sadece yarısı olduğu sözü gibi.

İkinci Bölüm – Mürettebat

Güneş doğar ve ufuk Otter Creek Çiftliği'ne ışık saçmaya başlar. Önce ahırlar ışığı yakalar — pas kırmızısı ve altın rengi — sonra otlaklar, sonra da benim bulduğum veranda. pişmanlık tadında bir fincan kahveyle ve sanki daha yaşlı birine aitmiş gibi hissettiren bir omuzla ayakta durmak.

Wright ailesi geç saatlere kadar uyumaz. Hiçbir zaman uyumamıştır. Profesyonel olmaya karar verdikten sonra, hatta tüm bunlardan vazgeçtiğimi kendime söyledikten sonra bile, şafak hala beni bulur.

Hava, saman, tuz ve görünmeyen bir yerde rölantide çalışan traktörün dizel yakıtı kokuyor. Kuşlar şarkı söylemeye başlıyor. Çiftlik her zamanki gibi yeniden canlanıyor.

"Hadi başlayalım," diyor takımın onayladığı fiziksel rehabilitasyon uzmanı Marcus, ahırın içindeki spor salonundan, sesi sessizliği bir düdük gibi yarıp geçiyor.

Doğru. Manzaranın bir parçasıymışım gibi durmanın bir anlamı yok.

Kahvemini kalanını içip içeri giriyorum. Bu ahır yarısı spor salonu, yarısı depo olarak kullanılıyor. Bir tarafında tavana kadar yığılanmış saman balyaları var. Diğer tarafında ise "Rehab or Die" abonelik kutusundan sipariş edilmiş gibi görünen ekipmanlar var.

Marcus, bir kolunun altına klipsli not defterini sıkıştırmış, direnç bantlarını hazırlıyor. Bir futbolcu gibi yapılı ve bir keşiş gibi sabırlı; bu da onu şu anda benimle başa çıkabilecek dünyadaki tek kişi yapıyor.

"Geç kaldın," diyor. "Üç dakika erken geldim."

"Başka işi olmayan bir adam için geç kaldın."

Homurdanıyorum, en yakın bandı alıyorum ve ısınmaya başlıyorum. Gerginlik kolumun her yerinde yanıyor. Kaslar hala titriyor, hala iyileştüğimizi söylediğimde bana inanmıyormuş gibi itiraz ediyor.

"Bugün nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"İhanet gibi." Beni devreden çıkaran ve labrum yırtılmasına neden olan ani darbeyi her düşündüğümde midem bulanıyor ve ruh halimi iyi tutmak için çaba sarf etmek zorunda kalıyorum.

O sırtıyor. "Bu bir ilerleme. Dün, cinayetti."

"Merak etme, birazdan nostaljik olacağım." O, tuzağa düşmeden sadece formumu kontrol ediyor, bandın gerginliğini ayarlıyor ve not alıyor. Aramızdaki sessizlik rahat — bir erkeğin seni en kötü halinle gördüğü ve bunu sana karşı kullanmadığı zamanlarda olan türden bir sessizlik.

Ben egzersizlere devam ediyorum. Dışarıda çiftlik uğultusu var — traktör motorları ve babamın muhtemelen annemin en yeni "duygusal destek tavukları"nı güttüğü tavuk kümesinden gelen uzak kahkahalar.

Egzersizleri bitirdiğimizde, ter boynumdan akıyor ve omzum yanıyor. Marcus bana bir havlu atıyor.

"Aferin," diyor. "Eşiği aşma."

"Eşiği" tanımla.

"Aptalca bir şey yapmadan hemen önceki kısım." "Yani salı günü."

O gülümser. "Aynen öyle."

Temizlik yapıyoruz ve o, muhtemelen kasabada başka bir müşteriyi korkutmak için dışarı çıkıyor. Kendi nefesimin yankısı ve ahırın etrafımda duyulan hafif gıcırtısı ile baş başa kalıyorum.

Sessizlik eskiden bana evimi hatırlatırdı. Şimdi ise kurtulamadığım bir yankı gibi geliyor.

Havlu boynuma asılı halde açık kapılara doğru yürürüm ve sabahın gelişini izlerim. Kardeşim Rowan'ın kamyoneti garaja girer ve kız kardeşim Hadley'nin sesi verandadan gelir. Esintiyle birlikte domuz pastırması kokusu gelir ve midem, otlakta otlayan bir ineğin bakmasına yetecek kadar yüksek sesle guruldar.

"Annem seni yetersiz beslenmiş ilan etmeden gel de kahvaltı yap," diye seslenir Hadley, ellerini ağzına götürerek.

Verandanın merdivenlerinde duruyor, saçları dağınık, tayt giymiş, elinde "*İyi Anneler Kötü Kelimeler Söylüyor*" yazan bir kahve fincanı var.

"Rehabilitasyonu zaten yaptım," diyorum.

"Rehabilitasyon yemek sayılmaz."

"Bunu protein içeceğime söyle."

Gözlerini devirip içeri giriyor.

Bankta duran kapüşonlu sweatshirt'ümü alıp onu takip ediyorum, eklemi gevşek tutmak için elimi esnetiyorum. Her hareket, her şeyi sona erdiren darbeyi hatırlatıyor: kolumun yanlış bir şekilde bükülmesi, patlama sesi, dünyayı yutan kalabalığın nefesini tutması.

Bazı günler, uykumda bile duyuyorum.

İçeride mutfak tarçın ve tereyağı kokuyor.

Annem ocakta durmuş, sanki

bir orduyu beslemek. Ben içeri girdiğimde başını kaldırıp, parlak ve anlamlı bir gülümsemeyle bana bakar.

"İşte geldi," diyor. "Günaydın anne."

"Otur. Ye. Tartışma."

Oturuyorum. Yiyorum. Tartışmıyorum. Wright ailesinin geleneği budur.

Hadley karşımdaki sandalyeye oturur ve telefonunu karıştırmaya başlar. "Bailey'nin çatısı akıyor."

Bir lokma alırken donakalırim.

"Lila, Bailey'nin çatıyı kendi başına tamir ettiğini söylüyor."

"Çatıya çıkmamalı. O kadın çok inatçı. Birini tutup tamir ettirmeli."

Kaşlarını kaldırıyor. "Neden kişisel olarak alınmış gibi konuşuyorsun?"

"Değilim. Sadece... çatılar tehlikelidir."

"Uh-huh." Kahvesinden bir yudum alır. "Belki de ona yardım etmelisin. Bilirsin. Emekliymiş gibi davranırken faydalı ol."

Annem önüme yüksek bir yığın krep içeren bir tabak koyar. "Bailey iyi bir kız," der, sanki bunun bir önemi varmış gibi. "Neden konuşmuyorsunuz bilmiyorum."

"Çünkü biz ayrı hayatları olan yetişkinleriz," derim, krepleri bıçakla keserken.

"Farklı posta kodları, farklı hayatlar anlamına gelmez," der Hadley şarkı söyler gibi.

Ona en iyi ağabey bakışımı atarım, bu bakış herkese işe yarar ama ona yaramaz.

"Onu dün gördüm," diye devam eder annem, yılmadan. "Hâlâ o tatlı küçük kitapçıyı işletiyor. Deniz feneri çok güzel görünüyor."

Tabii ki gördü. Annem küçük kasabaların haberlerini hatıra gibi toplar. Onu gördüğümü söylemiyorum. O bilgiyi çoktan öğrenmiş olsa da şaşırmam.

"Aferin ona," diye mırıldanırım.

Kahvaltımı bitirip, termos kahveyi alıp, onlar benim sosyal takvimimi düzenlemeden kaçıyorum.

Dışarıda hava artık daha sıcak, güneş yükseliyor. Tarlalar altın ve yeşil renkte parlıyor. Bir yerlerde bir traktör geri tepiyor, başka bir yerlerde bir at protesto etmek için homurdanıyor.

Anahtarları parmağımda çevirerek kamyonetime doğru yürüyorum. Omzum ağrıyor, *henüz değil ama neredeyse* diye söyleyen donuk bir ağrı.

Sorun şu ki, "*neredeyse*" faturaları ödemiyor.

Telefonum titriyor ve ekranımda menajerim David'in adı yanıp sönüyor.

İç çekip cevap veriyorum. "Evet."

"Crew, dostum! Altın kolun nasıl?"

"Paslanmış."

"Öyle deme. Gazeteciler senin böyle konuştuğunu duyarsa, bunu doğruymuş gibi yayınlarlar."

"Belki de öyle yapmalılar. En azından doğru olur."

O dramatik bir şekilde iç çeker. "Bak, rehabilitasyon videoları sessizlikten daha iyi sonuç verir. İlerleme kanıtını görmek için bekleyen sponsorların var. Bir şeyler paylaş. Gülümse."

"Pas."

"Kariyerin olsun istemiyor musun?"

"Lanet kolumu titretmeden kaldırmak istiyorum."

Bir iç çekiş duyulur. "Başaracaksın. Sadece ortadan kaybolma. Halk çabuk unuttur."

O yine moral verici konuşmaya başlamadan telefonu kapatıyorum.

Yine sessizlik, sadece ağustosböceklerinin uğultusu ve körfezin hafif yankısı bozuyor. Ufukta deniz feneri yükseldiği kasabaya inen yola bakıyorum.

Bailey'nin dünyası.

Bir zamanlar

benim dünyam.

Görüntü tekrar gözümün önüne geliyor: Tezgahın arkasında durmuş, kollarını kavuşturmuş, gözleri sanki kasten bastırıldığı bir fırtına gibi. Kahkahası hala yaz gibi geliyor. O aptal, çalınan notu her düşündüğümde suçluluk duygusu içimi ekşitiyor.

Kamyonetin kapısını açtım, çekici yolcu koltuğuna koydum ve tutucudan termos kahveyi aldım.

Herhangi bir yere gidebilirdim. Nashville'e geri dönebilirdim.

Richmond'a.

Hatta bir sonraki ilçeye bile. Ama ellerim direksiyonu o yöne çevirmiyor.

Yol Coral Bell Cove'a doğru kıvrılıyor ve ben sersemlemiş gibi onu takip ediyorum.

Kasabaya yaklaştıkça, her şey aynı ve aynı anda tamamen farklı görünmeye başlıyor.

Yem dükkanı hala çok fazla içmiş gibi eğik duruyor, ama pencereleri yenilenmiş. Bayan Hollister'ın fırını tarçın ve tuz kokuyor. "Coral Bell Cove'a Hoş Geldiniz" tabelası bile yeniden boyanmış — aynı pelikan, daha parlak mavi.

İnsanlar kamyoneti tanıdıklarında el sallıyorlar. Ben de alışkanlıktan el sallıyorum, hızlıca iki kez bakmalarını fark etmemiş gibi davranıyorum.

Düşmüş olan oyun kurucu eski sahasına geri dönmüş. Manşetlere hazır olun.

Dün, hafta sonundan daha uzun süre kalacağıma ikna olmamış olsalar da, şimdi ikna oldular.

Fırına hızlıca girip Bailey'nin en sevdiği muffinleri alıyorum. Onu sosyal medyada takip edebilirim.

Boş zamanlarımda medya sayfasını takip ediyorum ve o her zaman en sevdiği kitapları bu özel ikramlarla birlikte paylaşıyor.

Deniz fenerinin yanındaki çakıl park yerine girdiğimde, körfezden esen rüzgar hızlanmış ve tuzlu su ve yağmur kokusunu getirmişti.

Dün Bailey'i görmek için çok heyecanlıydım ve binaya dikkat etmedim. Burası hala bir kartpostaldan çıkmış gibi görünüyor: beyaz taş, fener odasının etrafındaki siyah demir parmaklıklar ve şimdi *A Page in Time* olan küçük ek bina. Sabahın ortasında olmasına rağmen veranda ışığı yanıyor, göğsümün altında bir yerlere çarpan hafif, rahatlatıcı bir ışık.

Orada olması gerekenden daha uzun süre oturuyorum, motor çalışıyor, termosumdaki kahve soğuyor.

Sadece kapıyı çal, Wright. Bu bir çatı, evlilik teklifi değil.

Rüzgar, sabırsızmış gibi çırpınan brandayı tepeme vuruyor. Çekici alıp dışarı çıkıyorum ve deniz sisiyle bu tahtaların ne kadar kaygan olduğunu anında hatırlıyorum.

Halka açık bir şekilde rezil olmak için mükemmel koşullar.

Kapı, ben ulaşmadan açılır.

Bailey dışarı çıkar, süveterinin kolları sıyrılmış, saçları dağınık bir düğüm haline getirilmiş ve rüzgara karşı savaşı kaybetmek üzeredir. Yanak kemiğinde mürekkep lekesi vardır ve omuzları temkinli bir şekilde durmaktadır — sanki bütün sabah beni bekliyormuş gibi.

"Günaydın," diyorum, rahat davranmaya çalışarak. Sesim çakıl gibi çıkıyor.

Bir kez gözlerini kırıyor. "Zamanlaman mükemmel. Çatı Norfolk'a uçmak üzere."

"Sanırım tamirci dönemimi hatırlamak için doğru günü seçmişim."

"Öyle bir dönem geçirdiğini bilmiyordum."

"Kısa bir süre. Pop Warner futbolu ile ilk beyin sarsıntım arasında."

Ağız seğirir. Neredeyse gülümser. İlerleme var. En azından dünden daha iyi.

Çekiç ve fırından aldığım kağıt torbayı kaldırıyorum.
"Barış teklifi. Muffinler ve minimum elektrikli alet kullanımı."

Çantayı patlayacakmış gibi bakıyor. "Akçaağaç pekmezli mi?"
"Tabii ki."

Bu bana küçük, isteksiz bir gülümseme kazandırır. Torbayı alır, parmakları benimkilere dokunur ve tüm sinirlerim uyanır ve dikkatimi ona verir.

"Çatı ustasını arayacaktım," diyor.

"Hadley, bunu kendin yaptığını söyledi." "Tabii ki söyledi."

Orada biraz fazla uzun süre durduk, uğultulu bir sessizlik vardı. Sonra o kenara çekildi. "Peki. Ama düşersen, evrak işlerini ben yapmayacağım."

"Anlaştık."

Çatıya çıkarken merdivenler gıcırıyor. Yukarıdan manzara nefesimi kesiyor: koyun kıvrımı, suyun parıltısı, aşağıda sallanan kitapçı tabelası

. Branda zar zor asılı duruyor. Bir köşesi sanki tehlike sinyali veriyormuş gibi çırpınıyor.

Onu sabitlemeye başlıyorum, ritim kas hafızası gibi geri geliyor: çekiç, çivi, çek, nefes al. Aşağıda, onun içeride hareket ettiğini, birinin içeri girerken çaldığı zilin hafif sesini ve onları selamlarkenki alçak ve sıcak sesini duyabiliyorum.

Bu sesin beni ne kadar sakinleştirdiği inanılmaz.

Son çivi de çakıldığında, topuklarımın üzerine oturup, ağrıyan omuzlarımı esnetiyorum ve rüzgârın boynumdaki teri serinletmesine izin veriyorum. Aylardır ilk kez, bu ağrı hak edilmiş gibi geliyor. boş yerine.

"Hala orada mısın?" diye seslendi.

"Hayatta olmayı tanımla."

Gülüyor ve gülüşü tuzlu havada yankılanarak, eskiden suçluluk duygusunun yaşadığı yere yerleşiyor.

Aşağı iniyorum, botlarım verandaya çarpıyor ve o benimkinden çok daha güzel kokan iki fincan kahveyle bekliyor.

"Ateşkes?" diye sorar, birini uzatarak.

"Şartlara bağlı."

"Şartlar şöyle: sen bunu iç, ben de yardımını takdir etmiyormuş gibi davranmayı bırakırım."

"Adil bir anlaşma."

Omuz omuza korkuluğa yaslanıp gelgitlerin gelmesini izliyoruz. Kahve sıcak, sessizlik rahat—neredeyse.

O yana doğru bakıyor. "Peki, bunun karşılığında ne istiyorsun? Artık kasabadaki tüm kadınların çatılarını mı tamir ediyorsun?"

"Sadece edebi değeri olanların."

Dudakları kıvrılır. "Pürüzsüz." "Mesleki tehlike."

"Futbol mu, flört etmek mi?"

"İkisi de iyi nişan almayı gerektirir."

Bu sözlerim yine bir kahkaha koparır ve bir an için aramızdaki yıllar yok olmuş gibi hissederim. Rüzgâr saçlarının bir tutamını uçurur ve düşünmeden elimi uzatıp onu kulağının arkasına koyarım. Parmaklarım onun cildine dokunur — yumuşak, sıcak, gerçek.

Hareketsiz kalır, gözleri benimkilere bakar ve hava yoğunlaşır.

Tek bir yanlış hareket ve ikimiz de pişman olacağız.

Elimi indirip nefes alabilecek kadar geri çekildim. "Bir sonraki fırtınadan önce yanıp sönmeyi birine baktırmalısın. Kasabada parası bol bir düzine insan sana yardım edebilir."

Yavaşça nefes verir, sesi yarı gülme, yarı başka bir şey gibidir. "Gönüllü mü oluyorsun?"

"Belki."

Bakışları olması gerekenden bir saniye daha uzun süre kalıyor. "Sen her zaman kahramanlık oynamayı sevmişsindir."

"Evet," diyorum sessizce. "Geçen sefer pek iyi sonuçlanmadı."

Cevap vermez, vermesi de gerekmez. İkimiz de o spor salonunun kahkahalarla dolu yankısını, kağıt notun ve onu savunmadığımı duyuyoruz.

Bir martı keskin ve yalnız bir çığlık atıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Kahve için teşekkürler." O başını sallıyor. "Geçici barınak için teşekkürler."

Kamyonete doğru yürümeye başlıyorum, her adımım olması gerekenden daha ağır. Geriye baktığımda, o hala verandada, sanki bana ne yapacağını söyleyecekmiş gibi ufku izliyor.

Otter Creek'in üzerindeki gökyüzü, sadece sonbaharın başlarında görülen o garip altın-lavanta rengine bürünür. Uzun yoldan eve giderim, camlar açık, tuzlu hava kabine doluşur, onun kahkahasının sesini kafamdan atmaya çalışırım. O ses bana talaş gibi yapışır. Gün bulanık geçer.

Çiftlik evine giden çakıl yola girdiğimde, kahvem soğumuş ve nabzım hala yavaşlamamıştı.

Güveler, aydınlatılmış verandanın ampulünün etrafında sanki ay gibi dönüyorlar. Annem çoktan içeri girmiş. Müzik sesi duyuyorum

Fleetwood Mac, onun "yemek pişirme terapisi" çalma listesi. Sineklik kapısını ittiğimde gıcırıyor.

"Geç kaldın," diye mutfaktan seslendi.

"Sokağa çıkma yasağı olduğunu bilmiyordum." "Akşam yemeğini kaçırdığında var."

"Bir şey tamir ediyordum."

Elinde spatula ile köşeden başını uzatıyor. "Tamir mi ediyordun, kaçınıyor muydun?"

Sırıtırım. "İkisi de olamaz mı?"

Gözlerini kısıyor ama ağzı seğiriyor. "Fırında bir tabak var. Köpek yemeden önce ye."

"Lila hala burada mı?" Bailey hakkında konuşmak istediğim için ablamı soruyorum.

"Bir saat önce eve gitti. Senin kara kara düşüneceğini söyledi."

"Düşünmüyorum." Anahtarlarımı tezgahın üzerine bırakırım.
"İşliyorum."

"Uh-huh."

Tabağı alıyorum — köfte, patates püresi, yeşil fasulye —
ve masaya oturuyorum. Çiftlik evi geceleri çok sessiz. Sadece
duvarların gıcirtısı bu sessizliği bozuyor.

Annem tezgâhı silerken mırıldanıyor. "Sözünü tutmuş ve
bugün Bailey'e yardım etmişsin."

Çiğniyorum, yutuyorum ve çatalıma bakıyorum. "Geçici olarak
çatısını tamir ettim."

"Tabii ki öyle yaptın." "Lila
mı söyledi?"

"Lila bana her şeyi anlatır. Bu onun sevgi dilidir." "Yeni bir
hobiye ihtiyacı var."

Annem karşımda oturur, ellerini kavuşturur. "Biliyorsun, eve
dönmek aynı hataları tekrarlamak anlamına gelmez."

"Öyle bir niyetim yoktu."

"İyi." Ayağa kalkar ve sanki yine on yaşındaymışım gibi
başımın üstüne bir öpücük kondurur. "O zaman ona ve kendine karşı
nazik olmaya başla."

O gittikten sonra mutfak daha geniş hissedilir. Yemeğimi bitirir,
tabağımı yıkar ve buzdolabından bir bira alıp dışarı çıkarım.

Gece, cırcır böceklerinin sesleri ve ceviz ağaçlarının arasından
esen rüzgârın hafif fısıltısıyla doludur. Yıldızlar, dökülmüş tuz gibi
karanlığa dağılmıştır. Verandanın korkuluğuna yaslanıp, omzum
ağrıyana kadar gererim.

Rehabilitasyon ağrısı basittir. Öngörülebilirdir. Bana
ölçebileceğim bir şey veriyor. Bailey ise... Onun için bir ölçek yok.

Telefonumu çıkarıyorum. Lila'nın adı ekranda parlıyor.

Lila: Annem düşünüyormuşsun diyor. Bu tehlikeli.

Ben: Çatıyı geçici olarak tamir ettim. O iyi.

Lila: "İyi" kelimesi mi, yoksa "iyi" kadın mı?

Ben: Yatağına git.

Lila: Demek kadın. Anladım.

Kafamı sallıyorum, ama yine de gülümseme yüzüme yayılıyor.

Ben: Sen dayanılmazsın.

Lila: Beni seviyorsun.

Ben: Seni tolere ediyorum.

Lila: O artık farklı, biliyorsun.

Ben: Ben de öyle.

Lila: O zaman belki de tekrar denemelisin, ama kamu önünde aşığılanma olmadan.

Ekran kararana kadar son mesaja bakıyorum.
Tekrar denemek.

Bu fikir göğsümde ağırlık yapıyor.

Bailey'nin güldüğünde gözlerinin nasıl yumuşadığını, rüzgârın saçlarıyla nasıl oynadığını, her şeyin nasıl olduğunu düşünüyorum. içimdeki bir güç ona uzanmak istedi ama yapmadı.

Verandanın ucunda bir hışırtı duyuldu. Shadow, yaşlı ahır kedisi, yanıma atladı. Kafasını koluma vurarak dikkatimi çekmek istedi.

"Hey, dostum." Kulaklarının arkasını kaşıyorum. "Hiç o kadar kötü bir hata yaptın ki, zamanı ona göre ölçmeye başladın mı?"

Bana aldırmadan gözlerini kırptırdı.

Tipik. "Sanmıyorum."

Kedi kıvrılıp mırıldanmaya başladı, ben de kasabanın soluk ışıklarına doğru baktım. O ağaçların ötesinde bir yerde deniz feneri duruyor — sabit, inatçı, karanlıkta parıldayan.

Tıpkı ona benziyor.

Yanımdaki şişeden son birayı içip, onu korkuluğa koyuyorum. Omzum zonkluyor ve göğsüm olması gerekenden daha ağır geliyor.

Yarın, kendime bunun sadece bir çatı olduğunu söyleyeceğim. Sadece bir iyilik. Ama bu gece, Virginia'nın geniş gökyüzünün altında, gerçeği biliyorum.

Üçüncü Bölüm – Bailey

Güvercin geri döndü.

Yargılayıcı bir gargoyle gibi pencere pervazına konuyor ve ben geçen geceyi tekrar gözden geçirmeden kahvemi içmeye çalışırken, yuvarlak deniz feneri penceresinden bana bakıyor. Espresso makinesi tıslıyor. Okyanus iç çekiyor. Güvercin yavaşça gözlerini kırptıyor, sanki *"Demek onu çatına aldın ve şimdi duyguların olmasına şaşıırıyorsun"* der gibi.

"Yapma," diye uyarıyorum, fincanımı ona doğrultarak. "Kafeinden önce olmaz."

Umursamıyor. Coral Bell Cove kuşları korkusuzdur. Onlar bazı şeyleri bilirler.

Kupayı masaya koyup, hayat beni sınamaya çalışıyormuş gibi hissettiğimde yaptığım şeyi yapıyorum: Harekete geçiyorum. Lambaları yakıyorum. Ön kapıyı, tuzlu hava ve küçük kasaba dedikodularının içeri girebileceği kadar aralıyorum içeri girmesi için aralık bırakıyorum. Halıları düzeltiyorum. Teşhir masalarını yastıklar gibi kabartıyorum. Günün nakit zarfını çıkarıyorum, beşlikleri istifliyorum ve —kasa bir kişilik olduğu için— rüşvet gibi ön panele iki kez vuruyorum.

Deniz feneri, sıcaklık düştüğünde olduğu gibi gıcırıyor. Erken sonbaharın burada kendine özgü bir müziği var: ahşabın yerleşmesi, martıların kavgası, fırtınaların sahne arkasında prova yaptığını söyleyen bir ritimle iskeleye çarpan su.

Tepenin aşağısında bir yerde, bir teslimat kamyonu geri tepiyor.

Normal. Tanıdık. Rutin, en sevdiğim kazak gibi üzerime kayıyor ve belimde hissettiğim sıcak avuç izini neredeyse, neredeyse silip süpürüyor.

en sevdiğim kazak gibi üzerime çöküyor ve neredeyse, *neredeyse* belimdeki sıcak avuç izinin hatırasını susturuyor.

Zil çalar ve Daisy, yanakları kızarmış, örgüsü yarı çözülmüş, intikamcı bir tanrıçaya adak gibi bir fırın kutusu taşıyarak içeri girer. "Tamam," diye önsözsüz bir şekilde duyurur ve topuğuyla kapıyı kapatır. "Grup sohbeti çıkırından çıkmış, Bayan Winthrop espressodan kafası güzel, ve en az üç müşterim, romantik kitaplar bölümünüzde

romantik kitap bölümünde işini bilen bir danışman olup olmadığını sordu. Bana her şeyi anlat."

En profesyonel ses tonumu takındım. "Günaydın. Ne kadar güzel..."

Pastalık kutusunu açtı. Buhar yükseldi — akçaağaç pekmezli, parlak ve müstehcen. "Gerçeği öğrenmek için rüşvet."

"Daisy."

"Yüzün parlıyor," diyor, sanki cinayet silahını ortaya çıkaran bir dedektif gibi. "Bu saatten önce bu çok kaba bir davranış."

"Lambamdan dolayı."

"Duygularından dolayı."

Kutuya uzanıp bir muffin'i ikiye bölüyorum ve ağızım affetme sözleriyle dolu halde konuşuyorum. "Bir branda tamir etti."

"Ve kasayı." "Ve... tamam... nabzımı."

Sessizce çığlık atıyor, çünkü raflarıma saygı duyuyor raflarıma saygı duyduğu için - ve elini ağzına kapatıyor. "Biliyordum. Çatı ağrın var."

"Bu kalp ağrısı gibi mi, ama çatı metaforlarıyla mı?" "Bir adam elinde çekiçle ortaya çıktığında ve aniden, sadece saçakların hassaslaşmaz." "Dışarı."

"Gidemem. Karbonhidrat getirdim." Tezgahın yanındaki tabureye oturur, gözleri parıldar. "Peki ne öğrendik? Adamın yüzü hala elektrik kesintisine neden olabilir. Ve?"

"Ve hiçbir şey," diyorum ciddiyetle. "İki kitap satın aldı ve kişisel alanımda güvenli olmayan düzeyde bir özgüven sergiledi. Raporun sonu."

"Özür diledi mi?" "Tam olarak... hayır."

Gözlerini kısarak sordu. "Tam olarak ne kadar 'tam olarak değil'den bahsediyoruz?"

"O kelimeleri kullanmadı. Ama ses tonunda bir şey vardı." "Ses tonu."

"Bir ton," diye tekrarlarım, çünkü beynim hassas dürüstlük yerine belirsiz isimleri tercih etmiştir.

Üzerine benim adımın dalgalı bir yazı ile yazıldığı bir paket servis bardağı uzatır. **BAILEY, PANİK YAPMA.** "Tatlım," daha nazik bir sesle der, "sen, kökenini yeniden keşfetmekten 1,88 metre uzaklıktasın

. Tabii ki sarsıldın. Ama onun gibi erkekler genellikle farklı bir şekilde geri dönmezler."

"O... daha sessiz," diye itiraf ediyorum. "Ve bana bakmadan önce çatımı inceledi."

"İlerleme," diyor Daisy. "Bu ekonomide."

Zil çalar. Bayan Winthrop, çiçek desenli bir fularla bir hava sistemi gibi içeri girer. "Canlarım," diye seslenir, "harika bir haberim var. İskelede Crew Wright'ı gördüm, giydiği eşofman altı benim ev kredimi ödeyebilirdi."

Daisy dirsek atar. Kahve dumanıyla boğulurum.

Bayan Winthrop tezgahımın üzerine eğilir, parfümü incelik kavramına şiddet uyguluyor. "Günahları ve vicdanı olan bir adam gibi siyah kahve satın aldı. Ayrıca yaban mersinli çörek de aldı, bu da bana onun hala kurtarılabildiğini gösteriyor. Yaban mersinli çörek seçen erkekler ikinci bir şans isterler."

Daisy ciddiyetle başını sallar, oyuna katılır. "Çikolata parçacıklı seçen erkekler ne ister?"

"Kaos," diyor Bayan Winthrop tereddüt etmeden. "Her neyse, Bailey, lütfen bana zevkli ama aynı zamanda canlandırıcı bir şey verebilir misin? Tercihen bir deniz feneri ve ip kullanmayı bilen bir adam olsun."

Ona bir sahil gizemi veriyorum. "Minimum ip oyunu, maksimum özlem."

"Mükemmel." Kapağı hafifçe vurup elimi okşadı. "Ve sen, canım, ikisini de hak ediyorsun."

Kapı tekrar tekrar açılıp kapanıyor. Sabah bir geçit törenine dönüşüyor: haritalara ihtiyacı olan bir müteahhit, baş aşağı "okuyan" bir çocuk, Ivy'nin Instagram'ında dükkanımı gören ve spiral merdiveni tema parkındaki bir lunapark treni gibi hayranlıkla seyreden bir turist çift. Soruları yanıtlıyor, şakalar yapıyorum, kitap satıyorum

ve kasabadaki futbol oyuncusu hakkında, sanki nadir görülen bir kuşmuş gibi konuşmayı gülümseyerek reddediyorum.

Tüm bunların altında, onun sesinin hatırası göğsümdeki kapalı kapıyı tıklatmaya devam ediyor. *Yardım, ihtiyacın olduğu için nadiren gelir. Kalmak istediği için gelir.*

Telefonum kasada titriyor. Tahmin edilebileceği gibi arayan Lila.

Lila: Annem "yüzünün kızardığını" söylüyor. Heyecanlanmalı mıyım yoksa ambulans mı çağırmalıyım?

Ben: Hava soğuk. Ben kanlı canlı bir insanım.

Lila: Kötü seçimler ve geniş omuzlar yüzünden çalkalanmış kan mı?

Ben: Yasakla. Engelle. Sil.

Ivy: Arabuluculuk yapmaya gönüllüyüm. Ama "arabuluculuk" derken, "karıştırmak" demek istiyorum. 0:)

Ben: Hakimiyet kurman gereken bir sahne yok mu?

Ivy: Bu geceye kadar yok. Bu arada, çatının fotoğrafını gönder de bir müteahhit, bir avukat ve muhtemelen bir rahibe mesaj atayım.

Ben: Sorun yok. O çiviledi. Dayandı. (Bu kulağa...)

Lila: ÇIĞLIK ATIYORUM.

Ben: Çıkın. İkiniz de. Müşterilerim var.

Ivy: Biz müşteriyiz. Yerel kaosu destekleyin.

Gülümsemem beni ele vermeden ekranı kapatıyorum ve utangaç bir üniversite öğrencisine bir yığın aşk romanı veriyorum. Kız, sanki evrenin sözlerini tuttuğuna dair kanıt istercesine, "Bunların sonu mutlu mu bitiyor?" diye fısıldıyor.

"Burada mutlu sonla bitiyor," diyorum ona, kitapları hatıra gibi poşetlere koyarken. "Raf kuralı böyle."

Zil tekrar çaldığında, yeni bir dalga için hazırlanırım, ama gelen sadece postaneden Grayson'dır, şapkası geriye doğru eğilmiş, küçük bir tekneyle kavga etmiş gibi görünen bir yığın posta taşıyor. Postaları tezgahın üzerine bırakır ve sanki kötü bir haber verecekmiş gibi dirseklerini tezgaha dayar.

"Günaydın, Bailey," diyor. "Kataloglar, *Back Bay Harvest Bash* için bir broşür ve pahalı kokan şık bir zarf var."

"Postayı koklamak federal bir suçtur."

"Sadece yakalanırsan." Daisy'ye göz kırpar, ben bakmıyormuşum gibi muffin'i cebine atar ve hava durumuna geri döner.

Yığını sıralıyorum. Katalog. Katalog. Maine'den seyahat eden minnettar bir müşteriden gelen bir kartpostal. Kabak regattası için gönüllüler arayan bir broşür (hayır). Kabartmalı kenarlı ve geri dönüş adresi olmayan krem rengi bir zarf.

Kağıda dokunduğum anda avuçlarım soğuyor. Korkudan değil. Umuttan da değil. Tanıdığımdan.

Tırnağımı zarfın kapağının altına sokup yavaşça açıyorum.

Çocuk köşesi için, notta düzgün, inatçı harflerle yazılmış. Işığ
açık tutmak için. — Bir arkadaş

Boğazım düğümleniyor. Çek, gösterişli olmadan cömert, sanki onu yazan kişi yardım ile hakaret arasındaki ince çizgiyi çok iyi biliyormuş gibi. Kağıdı ters çeviriyorum, zaten orada olmayacağını bildiğim bir imza arıyorum.

Notu tekrar katlayıp, kimsenin görmediği kırılğan eşyalara gösterdiğiniz özenle zarfı tezgahın altına koyuyorum.

Daisy, kendimi izlerken beni izliyor. "İyi bir şey mi?" diye soruyor sessizce.

Başımı sallıyorum. "İyi bir insan."

İsrar etmiyor. Bana bir peçete uzatıyor ve "*Eğer ıslak karton gibi parçalanman gerekirse ben buradayım*" diyen bir bakış atıyor.

Bir rüzgâr pencereleri sarsar. Deniz feneri, eski dostlar arasındaki bir onay gibi, düşük bir iniltiyle cevap verir. Fener odasına doğru bakıp, bu sezon da ayakta kalması için dua ediyorum.

"Tamam," diyor Daisy hızlıca, seni seven insanların uçurumun kenarında olduğunu hissettiklerinde yaptıkları gibi konuyu değiştirerek.

"Envanter. Yeni gelenler. Bunlardan hangisini

Hemen özür dileyen ve marangozlukta çok yetenekli bir kitap erkek arkadaşı isteyen bir kadına ne önerirsiniz?

"Kazakları yıkamadan önce etiketlerini de okuyor mu?" diye soruyorum, en iyi bildiğim şey şaka yapmak olduğu için şakaya başvuruyorum.

"Seksi."

Gülüyorum ve sabahımızın rahat ritmine giriyoruz: ben yeni stokları etiketliyorum, o da "kalite güvencesi" için "kalite kontrolü için" tatma yapar. Zil çalar; servis yaparız. Zil susar; nefes alırlar.

Sabahın ilerleyen saatlerinde, dünyayı temiz kokutan ve kasabayı yavaşlatan hafif bir yağmur başlar. Üçüncü sınıf öğrencileri, öğretmenleri "*Köpekli bir kitap bul, üç farklı yazı tipi bul, deniz feneri kelimesini bul*" gibi öğeleri içeren hazine avı listelerini dağıtırken, ıslak ve heyecanlı bir şekilde içeri sıkışır. Arılar gibi dağılıp giderler. Soruları yanıtlar, kitap sırtlarını gösterir ve bana plastik ejderhasını bir çıkartma ile takas etmeye çalışan çocuğu görmezden geliyorum.

Son küçük beden dışarı sıçrayıp kapı kapandığında, *A Page in Time* sanki bir koşuyu bitirmiş gibi nefes nefese kalır. İki elimi tezgaha dayayıp sessizliğin kemiklerimi doldurmasına izin veririm.

Zil bir kez, yumuşak bir şekilde çalar.

"Yapma," derim arkanı dönmeden. "Bana yine eşofmanla çok çekici görüldüğünü söylemek için buradaysan, dedim. "Anti-dedikodu kavanozu başlatıp on yıl boyunca gençlere yönelik okuma programına fon sağlayacağım."

"Kaba," diyor Bayan Winthrop'un sesi olmayan bir ses. "Ve garip bir şekilde doğru."

Dönüyorum. Lila kapıda duruyor, yağmurluğu yarısı fermuarlı, yanakları kızarmış. Manşetinde elma püresi lekesi var, bu da anneliğin hala puan olarak önde olduğu anlamına geliyor.

Bir kağıt bardak uzatıyor. "Liseden mezun olduğundan beri su içmemiş gibi görünüyorsun."

"Kahve içtim."

"Sıvı alımı değil." Fincanı masaya koydu, yağmurluğunu çıkardı ve Daisy'nin boşalttığı tabureye oturdu. "Ee, kardeşim hakkında düşünmeden geçirdiğin sabahın nasıl gidiyor?"

Gerçekten susuzluğumu gideren sudan uzun bir yudum alıp, nazik olmaya çalışıyorum. "İyi."

"İyi'yi tanımla."

"İşlevsel. Klasik Edebiyat'ta ağlamıyorum. Anlatıma uygun elektrik kesintisi yok."

"Henüz," der ve dizimle dizime çarpar.

Yalan söyleyebilirdim. Kaçınabilirdim. İş yerimde bana müdahaleci sorular soran aile üyeleri için uzaklaştırma emri hakkında şaka yapabilirdim. Bunun yerine, nefesimi verip raflara yaslandım.

"O nazikti," dedim, bu kelimeyle kendimi şaşırttım. "Evet," dedi

Lila yumuşak bir sesle, sanki bu onun en sevdiği cevabıymış ve yargıcı etkilemek istemiyormuş gibi. "Son zamanlarda öyleydi. Aslında son birkaç yıldır. Sinir bozucu."

"Bu kafa karıştırıcı," diye itiraf ediyorum. "Sanki biri kasabayı on derece eğmiş ve bize haber vermeyi unutmuş gibi."

Kafasını eğiyor. "Kimseye bir şey borçlu olmadığını biliyorsun. Ne bana, ne ona, ne de Bayan Winthrop'un susuzluğuna."

"Onlara borçlu olduğum şey, benim tehlike planımı tehlikeye atıyor." "Çünkü senin tehlike planın, bir deniz fenerinde saklanmayı içeriyor

"Deniz cadıları sınırları vardır." "Deniz cadıları da sesleri çalar." Gülümsüyor. "Karaoke performansını şantaj olarak kullanmam için beni zorlama."

"Deniz cadıları ayrıca sesleri çalar." Sırıttıyor. "Bana 'Jolene' şarkısını karaoke performansını şantaj olarak kullanmam için fırsat verme."

"O tek seferlik bir şeydi."

"Önemli *bir* şeydi." Tezgahın üzerinden uzanıp elimi sıktı.

"Cumartesi akşam yemeği. Sen. Ben. Ivy. Hayır.

Çocuklar. Makarna yiyeceğiz, şarap içeceğiz ve medeni kadınlar gibi duygularınızı tartışacağız."

"Duygularım vahşi."

"Mükemmel." Lila ayağa kalkar, ceketini omuzlarına geçirir, sonra tereddüt eder. "Bu arada, seni sordu. Açıkça değil..."

Ama iyi olup olmadığını bilmek istedi. O her zaman... sorar."

Zaten dikdörtgen şeklinde olan not kartlarını telaşla düzeltirim. "*Bana* sorabilirdi."

"Sorardı, ama son beş yıldır, sana yaklaştığında, saç düzleştiricini fişe takılı ve açık bırakmışsın gibi kaçırıyorsun," diyor basitçe.

Bana, yaramazlık ve sadakat arasında bir yerde duran bir gülümseme atar. "O zamana kadar, kitapların sırtlarında 'git buradan' yazacak şekilde odayı yeniden dekore etmeye çalışma."

Onun gitmesini izliyorum, kapı arkasından kapanıyor ve kendi vedasını fısıldıyor.

Yağmur yoğunlaşıyor, pencereleri buğulandırıyor. Körfez, kenarları silinmiş bir suluboya tablosuna dönüşüyor. Dükkan tembelce dolaşarak sızıntı olup olmadığını kontrol ediyorum — bu, bazı insanların çocukları sessizleştğinde altıncı hissi geliştirdikleri gibi, benim de geliştirdiğim bir refleks. Batı saçağı dayanıyor. Fener odasındaki eski camlar somurtuyor ama sağlam kalıyor. Batı saçağı dayanıyor. Fener odasındaki eski camlar sızlanıyor ama sağlam kalıyor.

Öğlen, ana kapıdaki tabelayı BACK IN FIVE yazan tabelayı çevirip öğle yemeğimi kapalı verandaya götürüyorum. Daisy'nin saygınlık kisvesi altında sakladığı kişiyi, on iki kez okuduğum bir kitabı ve burada tutmadığımı iddia ettiğim bir battaniyeyi taşıyorum, sanki şimdiye kadar çekilmiş en yavaş bağımsız filmde başrol oynuyormuşum gibi hissetmek için.

Verandanın tahtaları kaygan, hava o kadar yumuşak ve buz gibi ki

Temiz metal ve uzaktaki şömineler gibi kokan türden. Ayaklarımı altına çekip kitabı açıyorum, beynim hala kimsenin izni olmadan erkek olan bir çocukla çatıda olduğu için kelimeleri düzene sokmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Kamyon virajdan dönmeden bir saniye önce, çakıl taşları üzerinde lastiklerin sesi tüylerimi diken diken ediyor. Onun kamyonu değil. Bunu bildiğim için, kalbimin hayal kırıklığını hemen yönetilebilir parçalara böldüğü için kendimi gülünç hissediyorum.

Bu UPS kuryesi. Merdivenleri koşarak çıkar, bir kutu bırakır, hayali şapkasını kaldırır ve koşarak geri döner. Kasabanın koreografisi kas hafızasıdır: gel, alay et, teslim et, dedikoduyla ayrıl.

Kutuyu içeri alıp tabelayı OPEN (AÇIK) konumuna çeviriyorum. Öğleden sonra akıp gider: bir sükunet, bir telaş, bir sükunet. "*The Hating Game* gibi ama daha çok köpek olan bir şey" isteyen bir genç. Bana kırk yıl önce bir fırtınada onu hayatta tutan, ışığı o kadar sabit olan başka bir ülkedeki bir deniz fenerinden bahseden emekli bir donanma mensubu. Halının üzerine yığılan bir anne. küçük çocuğu karton kitaplardan bir kale inşa ederken, onu bir kutsama gibi "Sessiz Zaman" olarak adlandırır.

Okuldan sonra, gençler gelirler — kapüşonlu sweatshirtler, sırt çantaları, hayatta yolunu bulmaya çalışan çocukların gürültülü kokusu. Romantizmi, kapakları ısırmış gibi kenarlarından dolaşırlar. Fısıldayarak gülerler, kitapların başlıklarını gösterirler ve o kadar samimi davranırlar ki, göğsümde sevimli, kırılğan bir acı hissedirim.

İçlerinden biri tezgahın başında oyalanıyor, parmakları mürekkep lekeli ve ağzı gergin bir kız. "Sen... ayrılmakla ilgili bir şeyiniz var mı," diye patlar, "ama aynı zamanda kalmakla ilgili de?"

Çünkü bahar dönemi için bursum var, büyükannem diyalize gitmek için araca ihtiyaç duyuyor ve rehberlik danışmanı sürekli 'Uber her zaman var' diyor, sanki Uber büyükannelerimizi emanet edebileceğimiz bir kişiymiş gibi ve..."

Tezgahın altına uzanıp kederle ilgili eşyalarımı sakladığım yerden iki deneme koleksiyonu ve bir roman çıkarıyorum.

"Evet," diyorum. "Tam da öyle bir şey var."

Günlerdir nefesini tutmuş gibi nefesini verir. "Teşekkür ederim."

"Romanı sakla," diye ekliyorum, o "Bitirdiğinde geri getir. Ya da getirme. İçine sindirmek için zaman tanı. Her iki şekilde de olur."

Gülümsemesi bütün bir hava sistemi gibidir. "Tamam."

Kapı arkasından kapanır ve dükkanla ben birlikte iç geçiririz. Avuçlarımı tezgahın üzerinde gezdirir ve sıcak, yorgun, yararlılığın uğultusu beni sarar. Bu, asla kaybolmayan kısımdır: ağzınızla mantıklı konuşamadığınızda bir kitabın sizin yerinize konuşabilmesi.

Zil çalar. Tanımadığım bir adamla birlikte soğuk bir hava dalgası içeri girer — otuzlu yaşların ortasında, fırtına ceketini giymiş ve iş adamı olduğunu belli eden kesik kesik konuşan bir adam. Kendini zamanlamış gibi dolaşır.

zamanını ölçüyormuş gibi kitaplara göz atıyor. İki biyografi ve annesi için bir kartpostal satın alıyor. Takdirin içe dönük kuzeni gibi bir baş sallama ile ayrılıyor.

Kapı kapandığında, onun düşürdüğü zarfı fark ettim. Kenarları kabartmalı krem rengi zarf.

Refleks olarak onu alıyorum ve daha önce fark etmediğim arka tarafındaki karalamayı görünce donup kalıyorum. *Bir arkadaş değil. Sadece bir not, yazan kişi kendisiyle tartışmış gibi.*

P.S. Fener camı ip ve sabırla yerine oturtulabilir ve sabırla yerine takılabilir. Sawyer'a sor. Ya da dayanabilirsen bana sor. — C

Yanaklarım ağrıyana kadar gülümsediğimin farkında değilim.

"Buna dayanamıyorum," diyorum espresso makinesine, ve espresso makinesi - hain, komplocu - daha iyi bildiği halde yine de yapan bir kadın gibi iç çekiyor.

Öğleden sonranın geri kalanı, kendi ellerimden kaçmak için bir egzersiz haline gelir. Mesaj atma. Arama. Fener odasına tırmanıp akıl sağlığına bir ip bağlama. Bir kefareti gibi alfabetik sıraya koyarım. Süpürge yaparım. Çocuk köşesini silerim ve kader sınırı tanımadığı için dirseğimle parlak bir çıkartma bulurum.

Saat dörtte kapı açılır ve hava amaca uygun olarak içeri girer. Crew'un küçük kardeşi Holt, yol kenarındaki bir tezgahın çaldığı belli olan bir panço giymiş, sendeleyerek içeri girer.

yol kenarındaki bir tezgahın çaldığı belli olan bir panço giyiyor. Ruhumu bedenimden ayıran bir logonun bulunduğu bir kutu tişört taşıyor.

Tişörtlerin üzerinde büyük harflerle "BACKBONE & BUTTER BARS" yazıyor, vahşi görünen bir çizgi film feneri ve Daisy'nin ünlü barları Olimpiyat meşalesi gibi çizilmiş.

"Hayır," diyorum, o konuşmadan önce.

"Evet," diyor, çoktan paketleri açmaya başlamış. "Hasat Şenliği için. Bağış toplama etkinliği. Elli tane var. Şükran Günü'ne kadar milyoner olacağız."

"Daisy'nin pişirdiklerinin yapısal olduğunu ima eden ürünleri satmayı reddediyorum."

Daisy, tatlıdan bahsedilince Beetlejuice gibi yan kapıdan içeri girer. "*Affedersiniz*, onlar *benim* tereyağlı çubuklarım. Bailey'nin departmanı kağıt kesikleri ve pasif-agresif kitap ayraçları."

"Takım çalışması," diyor Holt. "Artık bir markayız." "Sen bir baş belası," diyorum ona, sonra kendi ahlaki duruşumu tutumumu, tezgaha yaslanana kadar gülerek mahvediyorum. Daisy onu ikna etmeye çalışıyor ama başaramıyor çünkü Holt, hava durumu gibi, ikna edilemez. Ona sadece katlanılabilir.

Bana "sergilemek için" üç gömlek bırakıyorlar. Onları kasa bitkisinin arkasına saklıyorum. Bitki bile kırılmış görünüyor.

Çiseleyen yağmur dinene kadar, neredeyse... neredeyse dürtülerimle olan savaşımı kazanmıştım. Tam o sırada zil çaldı ve evren uzlaşmanın çok sevimli olduğuna karar verdi.

Sawyer — uzun boylu, ince yapılı, sanki gökyüzü çok büyük değilmiş gibi şapkasını geriye itmiş — eğilip şapkanın kenarına dokunuyor. "Fener camının somurduğunu duydum."

"Crew sadece dramatik davranıyor," diyorum ve kendimi —Tanrım, yardım et—onun arkasındaki kaldırımında daha uzun, daha geniş bir gölge olup olmadığını kontrol ederken.

"Wright camın değiştirilmesini sorarak geldi," diye devam ediyor Sawyer. "Önce buraya uğrayıp eldiven dersi vermem gerektiğini söyledi."

"Eldiven dersi mi?"

"İhtiyacın olacak. Yanlış yaparsan kanarsın."

"İyi bilmek," diyorum zayıf bir sesle, eldivenleri alırken.

Mağazaya göz gezdiriyor, gözleri pencereye takılıyor, güvercin küçük yargılama dansını yapmak için geri dönmüş.

"Güzel kuş," diyor Sawyer ciddi bir ifadeyle.

"O yönetim kurulunun bir parçası," diyorum. "Satın almalarda oy kullanıyor."

"Akıllıca." Sawyer şapkasını çeker. "Yardıma ihtiyacın olursa ara. Ya da iki el. Çünkü Bailey, yardım istemek sorun değil, biliyor musun?"

O gittikten sonra, eldivenler tezgahımın üzerinde bir bir meydan okuma gibi duruyor.

Işığın açısı değişip lifleri altın rengine çevirene kadar onlara bakıyorum.

"Peki," diyorum boş dükkana, müdahaleci gökyüzüne ve on yaşından beri izinsiz şeyler yapmayı kendine öğreten tarafıma. "Bu gece."

Tabela öyle diyor diye kapıyı kilitliyorum. Çekmeceleri sayıyorum. Lambaları kısıyorum. Ve sonra tırmanıyorum.

Döner merdivenler, ezbere bildiğim bir ilahi gibidir. Adım, nefes, elin korkuluğa dokunması. Fener odası, yüz yıllık hava koşullarına ve fazlasıyla sırlara yüz yıldan fazla bir süredir hava koşullarına ve fazlasıyla sırlara karşı gösterdiği sabırla bekliyor. Cam soğuk ve bulanık, çatlak, eski bir yara izi gibi beyaz bir dikiş.

Biraz koli bandı ve ip hazırladım, süveterimi çıkardım, savaş hemşiresi gibi kollarımı dirseklerime kadar sıvadım ve her bir camı dikkatlice parmaklarımla kontrol ettim. Eldivenler ve sabır.

"Sawyer'a sor," diyordu not. "Ya da dayanabilirsen bana sor."

İlk çapa düğümünü hafızamdan bağladım — dedemin parmaklarım kanayana kadar rıhtımda bana öğrettiği düğüm. ve küfrettiğim düğüm. Halat avucumda ağırlaşıyor ve eski cam bana "*Bu çok uzun süre dayanmayacak*" der gibi bakıyor.

İkinci düğümü bağlarken, telefonum yer döşemesinde titrer, ekranı odayı mavi bir kareyle aydınlatır.

Mürettebat: Bensiz başlamayın.

Bir vuruş. Sonra bir tane daha.

Ekip: Tamam. Bensiz başlayın. Ama bana düzeltecek bir şey bırakın. Bir erkeğin kırılğan egosu söz konusu.

Ekrana bakıyorum, vücudumdaki her kas, karar vermek için yeterince hızlı hareket etmemeye çalışıyor.

Ben: Kendi eldivenlerini getir.

Bir nokta. Sonra iki. Sonra hiçbir şey.

Camın daha fazla hareket etmemesi için ipin son düğümünü bağlıyorum, ağzım adını koyamadığım bir şekle bürünmüş. Deniz feneri, sabit bir göğüs gibi nefes alıyor. Halat, ellerimde tam olarak öğrenmek üzere olduğum bir kelime gibi uğulduyor.

Aşağıda, tahta kaldırımda, bir kamyonun kapısı kapanıyor. Onu karşılamaya aşağı inmiyorum. Ellerimi eski camın üzerinde tutuyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum, nefesimi düzenli tutuyorum. Ayak seslerini duyuyorum. bana yaklaşıyor—spiral, spiral, daha yakın—ve gölgesi sonunda fener odasına döküldüğünde, her zaman hazırmışım gibi davranmaya hazırım.

"Eldivenler," diyor, zaferle onları havaya kaldırarak, sonra düğümleri inceliyor ve alçak sesle ısıklık çalıyor. "Fena değil, Kitapçı Kız."

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma," diyorum, ama istediğimden daha yumuşak bir sesle. "Metaforlardan daha fazlasını bağlayabilirim."

Yaklaşır, oda ikimize sığacak şekilde küçülür, tuzlu hava sözlerimizin arasına girer. "Bana ne yaptığını göster," der, ama bu bir emir değildir. Bir davettir. "Senin liderliğini takip edeceğim."

Ben yaparım. O yapar. Parmaklarımız aynı dili öğrenir.

Öpüşmüyoruz. Aşık olmuyoruz. Bunu mahvedecek hiçbir şey yapmıyoruz, ama yine de merdivenlerden inerken kendimi kelimenin en iyi ve en eski anlamıyla mahvolmuş hissederek merdivenlerden aşağı iniyorum. Kasıtlı olarak davet ettiğim hava koşulları tarafından değiştirilmiş.

Aşağıda, dükkanda, her şeyi altın rengine çeviren lambanın altında, yeterince sıkıştırmadığım krem rengi zarfı bulur ve bana hiçbir şey söylemeden geri uzatır

, ağız sanki bana karşı kullanmayacağı bir sır gibi hafifçe kıvrılıyor.

"Bu hafta sonu Hasat Şenliği var," diyor hafifçe, sanki nabızı benimkiyle senkronize olarak boğazında atmıyormuş gibi. "Beni beni pasta müzayedesine soktular. Pastacılıkta berbatım."

"Kardeşinin pişirdiği hiçbir şeye teklif verme," diye tavsiye ederim, zarfı bir tılsım gibi cebime koyarak. "Çoğunlukla kibir ve muhtemelen havai fişekler."

"O zaman cüzdanımı saklayayım," diyor ve derin bir nefes alıyor. "Gidiyor musun?"

"Ben bir deniz fenerinde yaşıyorum," diyorum.
"Işıklıandırmayı ben onaylamadan etkinlik düzenleyemezler."

Gülüyor. Gülüşü göğüs kafesimin altında yankılanıyor. "Orada görüşürüz, Bailey."

"Görüşürüz," diyorum, bu bir yemin değil, ama bir harita olabilir.

O gider. Çan susar, oda nefes alır ve güvercin, bir kez olsun, memnun görünüyor.

Verandanın ışığını açıyorum ve bir saniye fazla orada duruyorum, ısıya çekilmediğini iddia etmekten yorulan bir güve gibi. Körfez yıldızlarla kaplanıyor. Suyun uzak bir yerinde bir şamandıra çınlıyor ve ses pamuktan geçen iğne gibi sessizlik.

Avuç içimdeki düğüm yanığını dokunuyorum — küçük, acı veren, gerçek — ve biraz sıcaklıkla yaşayabileceğime karar veriyorum.

Kapıyı kilitlerim, yatağıma tırmanırım ve deniz fenerinin artık gıcırdamadığı hissiyle uykuya dalarım. Her şey yerli yerine oturur. Evler, onlara bakan elleri hatırlar. Bugün, ev bizim ellerimizi hatırlıyor. Ve bu, yıllardır yaptığım en iyi ya da en tehlikeli şey.

Dördüncü Bölüm – Mürettebat

Çiftlik her zamanki gibi acımasız ve güzel bir şekilde uyanır.

Şafak, otlaklara turuncu çizgiler çiziyor ve ahır, saman, pas ve benim sakladığım çocukluk kokuyor.

kırmadan kaldırmaya çalışıyorum. Güneş cevizleri aydınlatmadan önce eski ahırın spor salonu köşesindeyim, bant çit direğine dolanmış, omzum sanki gece boyunca şikayet etmiş gibi ağrıyor.

"Sakin ol," diyor Marcus, dirseğimi düzeltmek için yanıma yaklaşarak. "Önce hareket kabiliyeti, kahramanlık asla."

"Sanki beni tanıyormuşsun gibi konuşuyorsun," diye homurdanıyorum.

"Sağduyunun başarısız olduğu yerde tekrarlamamanın işe yarayacağını umuyorum."

Burun kıvrıp hareket etmeye devam ediyorum. Bant geriliyor, ben nefes alıyorum. Eklem, bunu uzun vadede yaptığımızı, önemli anlar için yapmadığımızı hatırlıyor. Ter gözlerimi yakıyor. Dışarıda bir yerde, annem tavuklarına şarkı söylüyor.

Bitirdiğimizde Marcus notlar alıyor ve bana duymak istemediğim bir şey söylemeden önce attığı bakışı atıyor.

"Ne?"

"Öğleden sonra dinlen," diyor. "Ve dinlenmekten kastım *dinlenmek* demek. Akrobasi yapma. Bir şeyi kanıtlamak için saman balyalarını kaldırma."

Sağ omzumu kaldırıyorum. "Peki ya, isteğim dışında kasaba etkinliğinde ağzımı gülümsemeye zorlamak ne olacak?"

"O kardiyo egzersizi."

"Harika. Beni itaatkar say."

Nadiren gülümser. "Hasat Şenliği mi?" "Görünüşe göre, pasta yanındayım." Bir havlu alıyorum. "

Komite, 'toplum katılımı'nın insanlara benim bir insan olduğumu ve ibretlik bir hikaye olmadığımı hatırlatacağını düşünüyor."

"Bahsetmediğin kişiyi de getiriyor musun?"

Ona dik dik bakıyorum. Sitcom'daki bir polis gibi iki elini kaldırıyor ve ıslıkla uzaklaşıyor.

Mutfağa vardığımda, yolumun üzerinde kardeşim Rowan ve kayınbiraderim Dean'i geçtim. Lila masada üç tane yapılacaklar listesiyle oturuyordu ve annem, sanki ilçede yiyecekler bitecekmiş gibi Tupperware kaplarını dolduruyordu.

"İşte geldi," diyor Lila. "İsteksiz ünlü." "Ünlü deme," diyorum, buzdolabını açarken.

"Bailey dün geceki ip çalışmanın fotoğrafını bana gönderdi. Bizi utandırmadın."

"Bizi mi?"

"Aileyi." Kahvesinden bir yudum aldı. "Ve medeniyeti."

Bailey'nin adını duyunca kalbimin hızla atmasını görmezden geldim.

"Çoğunu o yaptı. Ben sadece talimatları uyguladım."

"Gelişim," diyor annem başını kaldırmadan, bu hem cesaret verici hem de kaba bir söz.

Lila çenesini eline dayadı. "Peki. Onu Bash'a seninle birlikte gitmeye davet edecek misin, yoksa flanel giysili yakışıklı bir ahır hayaleti gibi özlemle beklemeyi mi planlıyorsun?"

"Ben özlem duymam."

"Bu çok sevimli," diyor. "Bunu yüzüne söyle."

"Onu rahat bırak," der annem yumuşak bir sesle, önüme bir tabak omlet kaydırarak. "Ama yine de, özleyeceksen, en azından paylaşmak için tatlı da götür."

Konuşmamak için yumurtaları ağzıma atıyorum. İki kadın da kandırılmıyor.

Telefonum masada titriyor. Yine David. İlk aramayı görmezden geliyorum. İkincisini de. Üçüncüsünde pes ediyorum.

"Wright," diyor, sesi kafeinle dolmuş ve şimdiden hayal kırıklığına uğramış. "Bash'e medya gönderiyorum. Küçük kasaba haberleriyle uğraşan yerel ekip. Gülümse, bir pasta tut, insanlığı seviyormuş gibi davran."

"İnsanlığı seviyorum," diyorum. "Sadece mikrofon tutmayan kısımlarını tercih ediyorum."

"Çok geç. Geliyorlar. Çekici ol." "Çekici'yi tanımla."

"Regency dükü gibi duygularla savaşıyor, kara kara düşünen ve sert bakışlı versiyonunu değil."

Arkadaşlığımızı korumak için telefonu kapatıyorum. "Ajan?" diye soruyor Lila.

"Sabotajcı," diye düzeltiyorum.

Beni daha fazla sorgulamadan kaçıyorum.

Saatler alacakaranlığa kadar uzar, çünkü beyninizin zaten bulunduğu yere bedeninizi de koymak için beklerken zaman böyle geçer. Kişiliğimi düzeltmeyen uzun bir duş alırım, aynadaki adam sanki söylenmesi gerekenleri söyleyebilecek biriymiş gibi bana bakana kadar yansıyıp bakırım, sonra lacivert bir Henley tişört giyerim. Kot pantolon. Botlar. Ceket. Anahtarlar.

Koyda, marina yanındaki park bir anı gibi süslenmiştir. Işıklar meşe ağaçlarından meşe ağaçlarına zikzaklar çizerek uzanır. Yolun kenarlarında ev yapımı reçeller, oyulmuş kuşlar ve Holt'un izin gerektiren şüpheli tişörtleri satıyor. Çocuklar temiz ayakkabılarla vahşi bir şekilde koşuşturuyor. Çardaktaki grup, aynı anda üç farklı şarkı gibi gelen ama bir şekilde yine de uyumlu bir şekilde çalan bir şey çalıyor.

İnsanlar beni fark ediyor. İlk başta dikkatleri üzerime çekiyorum — kaşlar, fısıltılar, birkaç cesur "Hey dostum, geri dönmene sevindim" — ve sonra her şey normale dönüyor. Coral Bell Cove, dışarıdakilerin düşündüğünden daha çabuk kendi dedikodularından sıkılıyor. Kasaba, seni terk ettiğin için cezalandırmaktan çok, buraya ait olmanı istiyor. Bu bir tuzak değil; dramatik davranmayı bırakırsan geçebileceğin bir kapı.

Daisy, Tanrı'yla savaşıyor kadar sevdiğim bir turta ile dirseğimin yanında belirir. "Dokunma," diye uyarır. "O açık artırma için."

"Ya düşerse ve ben kahramanca yüzümle yakalarsam?" "O zaman sana peçete satarım," diyor ve bir çatalı Elime aldım. "Acil tat testi. Yeni hamur oranının yasadışı olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Bir ısırık alıyorum ve renkleri görüyorum. "Bu bir suç."

"Mükemmel," diyor ve önlüğünü sallayarak ortadan kayboluyor.

Tanıdık bir kahkaha gürültünün üstüne çıkıyor ve kafam dönmeden omurgam onu tanıyor.

Bailey, elma şarabı çadırının yanında Lila ve Ivy ile konuşuyor ve bir an için ayakların, toprağın ve havanın ne olduğunu unutuyorum.

Aşırı giyinmiş değil, gösterişli değil, sadece... kendisi. Geç şeftali renginde yumuşak bir kazak, buluttan kesilmiş gibi görünen bir etek ve kasırgayla savaşabilecek botlar. Saçlarının yarısı toplanmış, diğer yarısı rüzgârla dalgalanıyor ve Daisy'nin mutfağında kavga etmiş gibi bileğinde un lekesi var. Lila'nın söylediği bir şeye tekrar gülmek için başını geriye eğiyor ve ben beynimi sıfırlamak için trafiğe atılma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kalıyorum.

Kendime söylemeden harekete geçiyorum. Kalabalık, kas hafızasıyla ikiye ayrılıyor. İnsanlar, sanki benim saklamam gereken bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi adımları söylüyorlar. Ivy beni ilk gören oluyor ve sanki kaderi yönlendiriyormuş gibi sırtlıyor.

"Wright," diye şarkı söyler gibi. "Beş dakikalık merhabalardan daha uzun süre kalıp kalmayacağını tartışıyorduk."

"Şanslıyım, on tane yaptım," diyorum, gözlerim Bailey'de çünkü yalan söylemek kabalıktır.

"Merhaba," diyor Bailey ve bu kelime, yıllardır özlediğim bir iniş gibi içime yerleşiyor.

"Merhaba," diyorum, çok sofistike bir şekilde.

Ivy ağzına bir karamel atıyor. "Tanrım, bunun tam ortasında olmayı seviyorum."

"Git insanlara şarkı söyle," diyor Bailey ona, hepimiz Ivy'nin dünya turunu yeni bitirdiğini bilmemize rağmen.

"Otuz dakika sonra," diyor Ivy. "Bu arada, düzenlememiz gereken bir pasta müzayedesi var."

"Düzenlemek mi?" diye tekrarlarım.

"Stratejik olarak etkilemek," diye düzeltir Lila.

"Kütüphanenin çatısı için para toplamak istemiyor musun?"

"Evet," diyorum. "Ayrıca bu akşamı bir meme haline gelmeden atlatmak istiyorum."

"İmkansız," diyor Ivy. "Tamam, sevgililer, çardaklara gidin. Müzayede başlıyor."

Sahneye doğru ilerliyoruz. En alt basamakta Bailey'nin yanında duruyorum, omuzlarımız neredeyse birbirine değiyor. Hava parlak ve soğuk, tarçın ve gerginlik kokuyor. Bir çocuk koşarak yanımdan geçiyor ve yanlışlıkla bacağıma çarpıyor. Onu ve onu ayağa kaldırıyorum. Annesi, sanki kahramanca bir şey yapmışım gibi "*Teşekkür ederim*" diyor.

Sahnede, belediye başkanı mikrofonu tiz bir ses çıkıncaya kadar vuruyor. Ben irkiliyorum.

Bailey bana bakmadan sırtlıyor. "Gergin misin?" diye fısıldıyor.

"Sadece ne zaman yüksek sesle konuşmam gerektiğini söylemelerinden hoşlanmıyorum," diyorum. Ağzı kıvrılıyor. "Aynı."

İlk turtalar çabuk satılır. İnsanlar sanki bir spor dalıymış gibi teklif verir, ki burada öyledir. Daisy'nin üçlü meyveli turtası, iki emekli Sahil Güvenlik şefi arasında bir kavgaya neden olur ve kavga belediye başkanının eski komutanlarını aramakla tehdit ediyorlar. Holt, var olmaması gereken bir Butter Bars canavarını açık artırmaya çıkarıyor ve hala 110 dolara satılıyor çünkü Coral Bell Cove aklını kaçırmış.

"Sırada," diye bağırır belediye başkanı, "Wright ailesinin klasiği: Mom Wright'ın cevizli turtası — yarı yetenekli oğullarının gözetiminde pişirilmiş!"

Kalabalık coşar. Anne kızarır. Lila yirmi dolarlık teklifini haykırır. Rakam yetmiş, sonra doksan, sonra yüz otuza fırlar çünkü nostalji bir uyuşturucudur.

Alkışlıyorum ve mikrofonları, beklentileri ya da insanların, özel hayatımızda dengesiz olsak bile, kamuoyunda iyi görünmemizi istemesini düşünmüyorum. Sonra belediye başkanı adımı söylüyor ve mikrofonları hatırlıyorum.

"Ve şimdi..." diye bağırır, gönüllüyü ikiye kesmek üzere olan bir sihirbaz gibi göz kırparak. "Özel bir set. *A Page in Time* ve bizim deniz feneri hanımımız tarafından bağışlandı: *Edebiyat Severler Sepeti* — Bailey tarafından özenle seçilmiş nadir romantik kitaplar ve deniz fenerinde iki kişilik özel bir saat sonrası hikaye saati - çay ve kurabiye dahil."

Kalabalık, prova yapmış gibi "oooh" diye sesler çıkarır.
Kulaklarım çınlıyor. Yanımda Bailey önce çok hareketsiz kalıyor, sonra çok sakinleşiyor, sanki halka açık bir yerde panik yapıp yapmayacağına karar veren bir kedi gibi.

Belediye başkanına doğru eğildi. "Ben öyle demedim
"

"Sanatsal özgürlük," diye sahne fısıltısıyla söyler. "Buna uy."
Önde oturan bir adam "Elli!" diye bağırır ve
"Yetmiş!" diye karşı teklifte bulunur ve birdenbire, içinde nefes almayı yeni hatırladığım bir odada zaman kazanmaya çalışan bir sürü yabancı belirir.

Bana göre bu duygu hoş değil. Ama onu da görmezden gelmiyorum.

Bu duyguyu sevmiyorum. Ama da görmezden gelmiyorum.

"İki yüz," derim, elimi kaldırırım, çünkü görünüşe göre yükselişi seviyorum.

Kalabalık dönüyor. Bailey başını bana doğru çeviriyor, gözleri şaşkın bir eğlenceyle açılmış, bunu öfkeye dönüştürmeye çalışıyor ama başaramıyor.

"İki yüz on," diyor, on yaşımdan beri tanıdığım bir balıkçı.
"

"İki elli," diyorum, çünkü mantığım öğle molasında.
"Mürettebat," diyor Bailey, sesi alçak. "İstemek zorunda
—" değilsin."

"İstiyorum." Bu pürüzsüz bir cümle değil ve bir replik de değil. Bu yıllardır kamu önünde söylediğim en doğru cümle.

Boğazı çalışıyor. Ağzının köşeleri yumuşuyor. Işıklar çok parlakmış gibi başka yere bakar, sonra da sanki önemli değilmiş gibi bana geri döner.

"İki yetmiş," diye bağırıyor biri.

"Üç yüz," diye karşılık veriyorum, çünkü bu noktada havaya ve bir yabancının, düzgün bir şekilde özür dilemeyi planladığım yerde oturmasını izlememe hakkına teklif veriyorum.

"Üç yüz elli!"

"Dört" diyorum ve mırıldanmalar bir oktav yükseliyor.

Belediye başkanı bunu fırsat bilip, "Dört yüz, bir... iki..." diye saymaya başlar.

"Satıldı," diye fısıldıyorum, o yüksek sesle söylerken.

Teneke çatıya yağan yağmur gibi alkışlar. Ivy ılık çalıyor. Lila ağzını kapatıyor, gözleri gülüyor. Annem, sanki ben destek tekerlekleri olmadan bisiklet sürmüştüm gibi gözlerini siliyor.

Bailey çok dik durur, elleri kavuşturulmuş, yanakları pembe. Gürültü azaldığında yumuşak bir sesle "Tebrikler" der. "Az önce kurabiyeler için dört yüz dolar ödedin."

"Ucuz," diyorum ona. Ve sonra, kendimi tutamayıp soruyorum, "Sepetle birlikte senin alaycı sözlerini çevirecek bir tercüman da geliyor mu?"

"Maalesef hayır."

Müzayede devam ediyor, ama ben çoğunu duymuyorum. Grup çardak arkasında akort yapıyor. İnsanlar elma şarabı ve dedikodulara ve çiftlerin alışkanlıklarından dolayı sallanmaya başladıkları dans pistine doğru dağılıyor. Gökyüzü, ışık zincirlerini dinlenmek için oturmuş takımyıldızlar gibi gösteren o derin kobalt mavisine bürünüyor.

"Yürüyelim mi?" diye soruyorum, kalabalık yeterince azaldığında, üç teyze evlilik cüzdanı hazırlamadan kaçabileceğimiz kadar.

Düşünür, sonra bir kez başını sallar. "Bir tur."

İskelenin kenarından geçiyoruz, botlarımız akşamın nemiyle ıslanan tahtalara yumuşak bir sesle çarpıyor. Körfez nefes alıyormuş gibi yükselip alçalıyor. Uzaklarda bir şamandıra çınlıyor, sesi benim yavaşlatamadığım ritim kadar düzenli.

"Teklif vermek zorunda değildin," diyor sonunda, gözleri suda.

"Deniz fenerini bizim programımıza göre ayarlamak istedim," diyorum. "İnternetin programına göre değil."

Neredeyse bir kahkaha gibi bir ses çıkarır. "Sen ve Lila, programlarınızla."

"Ben gürültülü bir ailenin ortanca çocuğuyum," diyorum. "Programlar, sesimin duyulmasının tek yolu."

Eğlenerek bana bakar. "Bu gece çok dinlendin."

"Evet," diyorum, ama pişmanlık kelimesi bile bunu ifade etmeye yetmiyor. "O konuda."

İskelenin sonunda duruyoruz. Kasabanın gürültüsü bir uğultuya dönüşüyor. Rüzgâr, ensem arkasında nazik bir el gibi.

"Özür dilerim," diyorum, sözlerim planladığımdan daha sessiz, umduğumdan daha gerçek çıkıyor. "Koridorda olanlar için.

Onu durdurmadığım için. *Sessizliğimle* konuşmamı sağladığım ve bunun bir taraf seçmekle aynı şey olmadığını iddia ettiğim için.

Gözlerini kapatıp tekrar açıyor. "Sen daha çocuktun."

"Sen de öyleydin," diyorum. "Ve o zaman bile bir erkeği hak ediyordun."

Nefesi buğulanır. "Kahramanlıklar bunu düzeltmez."

"Biliyorum," diyorum. "Ama bununla ilgili gerçeği söyleyebilirim. Ve izin verirsen şimdi daha iyisini yapabilirim. İzin vermezsen de yine de daha iyisini yapacağım. Sadece bunu görmek zorunda kalmayacaksın."

Soğuk, giysilerimizin açık kenarlarına ulaşana kadar birbirimize uzun uzun bakarız. Kıyıdaki ışıklar kendi esintileriyle sallanıyor. Arkamızda bir yerlerde, Ivy'nin sesi bir gamda yükseliyor ve sonunda havanın kendisine ait olduğunu hatırlayan bir kuş gibi süzülüyor.

Bailey ilk pes eder, ama bu bir geri çekilme değildir. Bu merhamettir. "Kurabiyeler için dört yüz dolar ödedin," der, ağzı kıvrılır. "En azından bir tane alabilirsin."

"Sadece bir tane mi?"

"Açgözlü olma."

"Daha spesifik olabilir miyim? Çikolata parçacıklı mı?"

"Kaos," diyor otomatik olarak ve sonra gözlerini kırpmıyor çünkü hayatımın tüm aptalca sözlüğünü zaten biliyor.

Parka doğru geri dönmeye başlarız. Toprağa çıkan son tahtada botum kayar. Refleks olarak sol elimle korkuluğa tutunurum. Aynı anda eli göğsüme çarpar

bizi dengeliyor ve yerçekiminin gerektirdiğinden biraz daha uzun süre orada kalıyor.

Hava kan gibi gürültülü.

"Dikkatli ol," diyor, elini çekmeden.

"Deniyorum," diye cevap veriyorum, elimi onun bileğine koyduğumda hareket ettirmeden.

Aptallar gibi duruyoruz, vücutlarımız bir konuşmaya zar zor yetkin olduğumuz bir dil. Sonra elini çekiyor. Ben ona izin veriyorum, ama o çok uzaklaşmıyor.

Çardakta, grup saymaya başlar. Ivy mikrofona eğilir, sanki sorun çıkaracak ve buna uyum diyecekmiş gibi kalabalığa bakar. Yumuşak ışığın altında Bailey'nin yanında dururum ve göğsümde atan şeyin grubun duyabileceği bir davul olduğunu hayal ederim. duyabileceği bir davulmuş gibi davranıyorum.

"Yarın," diyorum, kendimi şaşırtarak, çünkü bu kelime bir plan gibi geliyor.

Kaşlarını kaldırır. "Yarın ne var?" "Fener denetimi," derim. "Ve kurabiyeler."

Düşünüyormuş gibi yapar. "Kendi termosunu getir." "Her zaman getiririm."

Bir daha birbirimize dokunmuyoruz. Öpüşmüyoruz. Vücudumuzun tutamayacağı sözler vermiyoruz. Ivy hayatın başlangıcı gibi bir şey söylerken biz sadece orada duruyoruz ve bir kez olsun görülmekten rahatsız olmuyorum.

Şarkı bittiğinde, kalabalık coşarken ve gece yaklaşırken, kesin olarak bildiğim iki şey var kesin olarak anlarım: Kaçmıyorum. Ve her hareketimi gizlice filme alan kameralara oynuyorum.

Işığa oynuyorum.

Yani, ona oynuyorum.

Beşinci Bölüm – Bailey

Hasat Bayramı'nın ertesi günü tarçın ve sonuçların tadı var.

Bir elimle *A Page in Time*'in kapısını açıyorum, diğer elimle ise Daisy'nin "Öğlene Kadar Bir Daha Pasta Yapmayacağım (Yalan)" pastalarının bulunduğu kağıt torbayı kalçamda dengeliyorum.

Verandanın tahtaları dün geceki sisten dolayı hâlâ nemli; pencerelerden indirmeyi unuttuğum ışıklar,

. Onları ortam için bıraktığımı söylemiyorum. Onları bıraktım çünkü deniz fenerinin derin bir nefes alıp güzel olmasının yasak olmadığını hatırlamış gibi görünmesini sağlıyorlar.

İçeride lambaları yakıyorum ve dükkan sıcak katmanlarla uyanıyor — pirinç, ahşap, kağıt ve eski pencerelerden sızan deniz tuzu kokusu. Espresso makinesi sanki omuzlarını silkiyormuş gibi tıslıyor, bu çok kaba çünkü avuçlarım acıyana kadar ip düğümleri bağlayan ve sonra parkta durup 1,80 boyundaki bir adamın kurabiyelere teklif verirkenki niyetini fark etmemiş gibi davranan bendim.

Bu bir randevu değil, tavana hatırlatırım. Bir bağış toplama etkinliği. Bir sepet.

Cömert cepleri olan bir oyun kurucunun aceleyle verdiği bir karar.

Tavan, her zamanki gibi, hakemlik yapmayı reddediyor.

Hareket ediyorum — halıları düzeltiyorum, pencereleri aralıyorum, parayı sayıyorum, kekleri tabağa koyuyorum. Normal, kas hafızamla yapabileceğim bir koreografi. Bu yardımcı oluyor. Her zaman yardımcı olmuştur.

Kapının üzerindeki zil çınlar ve Bayan Winthrop, pelerin giymiş ve sanki söyleyeceğim şeyden şimdiden şok olmuş gibi bir ifadeyle içeri girer. "Canım, korkunç bir haberim var. Bu sabah uyandığımda hala yirmi beş yaşında olmadığımı fark ettim."

"Ne trajik." Ona bir akçaağaç pekmezli kurabiye uzatırım.

"Karbonhidratlı taziyeler."

Kabul eder, ısırır ve sonra dramatik bir şekilde iç çeker.
"Sanırım devam etmeliyiz. Bana her şeyi anlat."

"Ne hakkında?"

"Utangaçlık yapma," diye nazikçe azarladı. "Bu seni yaşlandırıyor. *Sepet*, Bailey. Belediye başkanının uydurduğu *edebiyat severler* saçmalığı. Bir kamu görevlisinin özel bir saat satın almasına izin verdin. Ayrıntıları öğrenmem lazım ki, senin yerine yaşayayım ve mükemmel tavsiyelerde bulunabilmek için ayrıntılara ihtiyacım var."

"Bu..." Durdum, bir zamanlar bana bitkilerin skandallardan bahsedildiğinde daha iyi büyüdüğünü söyleyen bir kadına yüksek sesle *bir tarih* söylemek üzere olduğumu fark ettim. "Bu bir randevu. Mesai sonrası. Çay ve kurabiye için. Hepsi bu."

O, bir hikayenin sonu olarak *sonu* hiçbir zaman makul bir sonuç olarak kabul etmemiş bir kadın gibi mırıldanıyor. "Hmm. Peki, kaçınılmaz olarak gözlerinin sevdiği o yumuşak mavi süveteri giydiğinde, ona halının üzerine oturmasını söyle. Erkekler yere daha yakın olduklarında açılırlar. daha yakın açılırlar."

"Bu... bilim mi?"

"Bu deneyim." Elimi okşadı, bir gizem satın aldı ve parfüm ve kehanetini arkasında bırakarak tekrar yola çıktı.

Çanı biraz daha yüksek sesle çalacak şekilde ayarlıyorum çünkü saat dokuzdan önce başka bir bilgelik tuzağına düşmeyi reddediyorum.

Sabah telaşı yavaş yavaş azalır: uzun hafta sonunu bitiren turistler, sınıfta okuyacak kitap arayan öğretmenler, şiir kitabı satın alan ve bunun atış ritmine yardımcı olduğunu iddia eden bir balıkçı. Kasabanın etrafımda konuşmasına izin veririm, *Bailey'e*, *deniz feneri kadınına* ve bir kez de *kitap cadısına* (ki bu, dürüst olmak gerekirse, gurur verici) cevap veririm.

Saat on olduğunda, yan kapı gıcırdar ve Daisy, ip cambazı gibi dengede tuttuğu bir tepsi çöreklerle geri gelir. "Senin olmayan randevun için hediyeler getirdim," diye şarkı söyler gibi konuşur ve topuğuyla kapıyı kapatır.

"Bu bir..."

"Biliyorum." Tepsisini yere koyar, ceketini çıkarır ve yüzümü inceler. "Uyudun mu?"

"Eğlence için ip düğümleri atan bir kadın gibi."

Gülümser. "Sawyer, çizgilerinin temiz olduğunu söyledi.

Ayrıca, o eski bardağı kullanmaya devam edeceksen, biraz keten tohumu yağı sürmen iyi olur dedi. Ama bu ekmekle ilgili de olabilir. O sırada tost yiyordu."

"Ona sorarım."

"Ya da," diyor Daisy, "o kişiye sorabilirsin.

"Dikkat çekmemeye çalışan bir adam gibi sana bağış çeki yazdın."

Zarfin bulunduğu çekmeceye bakmıyorum. "Ne zaman benim sırlarımın muhafızı oldun?"

"Frosting yapmayı öğrendiğim anda. Tüzükte yazıyor."

Dirseklerine yaslanıyor. "Zamanı belirledin mi?"

"Randevu için mi?" Sıkılmış gibi davranmaya çalışıyorum ama nefes nefese kalıyorum.

"Fırınlanmış ürünler ve ay ışığı eşliğinde deniz fenerinde yapacağınız randevu için," diye düzeltir.

"Yarın diye düşünüyordum," diyorum, çünkü görünüşe göre ağzım, beynim bir güvenlik raporu hazırlamaya fırsat bulamadan tehlikeli bir karar vermiş. "Kapanıştan sonra."

"Harika," diyor gülümseyerek. "Saçını yap. Mavi süveterini giy."

"Bayan Winthrop sana mesaj attı, değil mi?"

"Beni bir alt gruba ekledi. Ben, o ve senin güvercinin var."

Kapı açılır ve güvercin, benim baş düşmanım, sanki işaret almış gibi içeri bakar, sonra havanın kendisine yakışmadığını karar verip kanat çırparak uçar gider. Daisy el sallar. "Gördün mü? O da ilgileniyor."

"Harika. Bir kuş ve yetmiş yaşın üzerindeki iki kadın aşk hayatımı yönetiyor."

"Lütfen. Yetmiş yaşın üzerinde değilim." Yanağıma bir öpücük kondurur, bir çörek kapar ve "Yardıma ihtiyacın olursa ya da saç fırçası acil durumu olursa beni ara" diyerek ortadan kaybolur.

Dükkân sakinleşir. Bir baba ve kızı doğa bölümünü incelerken, her şeyin yoluna gireceğini söyleyen bir tür

. Bir yığın yemek kitabı

bir müşteriye bir yığın yemek kitabı satıyorum. Müşteri, hiç pasta pişirmediğini itiraf ediyor ama birdenbire bu konuda son derece rekabetçi hale geliyor. Ona bir tarif öneriyorum. Örneklerle geri döneceğine söz veriyor.

Onun hayallerini destekliyorum çünkü ben de şekere karşı bağışık değilim.

Zil tekrar çalıyor ve bu sefer dört şey aynı anda oluyor: daha serin bir hava dalgası içeri giriyor, tanımadığım iki genç muhabir mikrofonlarını takmış olarak eşiği geçiyorlar.

Gömleklerine, uzun boylu olanı "Biz Channel Seven'dan Harvest Bash'ın takip haberlerini yapıyoruz" diyor ve dördüncü şey —benim dengemi bozan şey—tabii ki Crew'un hemen arkalarında, sanki barış antlaşmasıymış gibi bir tepsi dolusu kahveyle durmasıdır.

Yüzüme kenarları ve bir konumu olduğunu hatırlatırım.

"Merhaba."

"Merhaba," diyor ve oda değişiyor çünkü onun *merhabası* daha fazlasını ifade ediyor.

Muhabirler dönüyor, ışıklar yanıyor. "Bay Wright! Kısa bir röportaj için vaktiniz var mı?"

Bir milimetre kadar geri çekildi. Kollarımı koruyucu bir çember oluşturmak isteyecek kadar. Kendini toparladı, gülümseme yerli yerine oturur. "Altmış saniyem var. Ondan sonra, ekipmanınız için tehlike arz ediyorum."

Gülüyorlar. "Mükemmel. Bash sonrası insan ilgisini çekecek bir haber yapıyoruz. Yerel kahraman geri dönüyor, kütüphaneyi destekliyor, edebiyat sepetine teklif veriyor..."

"Kurabiyeler içindi," diyor, yan gözle bana bakarak şakamızı halka açık bir yerde anlatmaya devam etmek için izin istiyor.

"Kurabiye," diye tekrarlarım, rolümü oynayarak, çünkü kasaba benden bir şey bekliorsa, o da birazcık rol yapabilmemdir.

"Doğru." Kısa boylu muhabir notlarını kontrol eder. "Ve sepetin içinde... doğru anlamış mıyım... mesai sonrası 'iki kişilik hikaye saati' var, sunucusu..." Kartına gözlerini kısarak bakar. "Bailey Hart."

"Peki," diye devam etti muhabir, "bize söyleyin, sizi teklif vermeye neyin itti?"

Onlara bazı cevaplar verebilirdi: topluluk, okuryazarlık, kız kardeşinin etkisi, nostalji. Biraz daha çekiciliğini artırsa, onu dinleyenler onun sözüne kanarlardı. Bir an için, öyle yapacağını düşündüm.

Sonra bana bir bakış attı, bir nefes aldı ve farklı bir tavır seçti.

"Deniz fenerlerini severim," diyor basitçe. "Ve kitaplar insanlarda gerçeği ortaya çıkarıyor gibi görünüyor."

Uzun boylu muhabir gözlerini kırptırır. Kısa boylu olan ise kendini toplar. "Bu... şiirsel."

"Doğru." Gülümsemesi eğilir. "Ayrıca, kurabiye olduğunu duydum."

"Var," diyorum, çünkü birinin ortamı yatıştırması gerekiyor ve bu, önceki gece bileğine un bulaşmış kız da olabilir. "Ama sadece sıkı kurabiye protokollerine uyan onaylanmış teklif sahiplerine."

"Neyse ki," der, gözleri ısınır, "ben önceden onaylanmışım."

"Tartışmalı."

Röportaj tam olarak altmış saniye sürüyor ve sanki bugün moda olan merhameti

moda olduğuna karar vermiş gibi hissettiriyor. Onlar çekimlerini yapıyorlar. O da onlara iyi bir alıntı veriyor. Ben mikrofonu körfeze atmıyorum. Herkes kazanıyor.

Onlar ayrıldığında, o da hiçbir şey söylemeden kahvelerden birini önümdeki tezgahın üzerine koyar. "Yulaf sütü, az şeker. Kaotik ama disiplinlisin."

"Günlüğümü okumayı bırak," diyorum, parmaklarım adını koymayacağım bir sıcaklığın etrafında kıvrılıyor.

Diğer fincanı kaldırır. "Ateşkes?"

"Şartlar?"

"Beni kamu düzenini bozan biri olduğum için Kimseye senin zamanını teklif etmesine izin vermem."

Nabzım, işe yaramaz bir hain gibi, sanki bunu duymayı bekliyormuşçasına hızla atıyor. "Durduramazsın..."

"Deneyebilirim."

"Gözdağı vermek bir kişilik özelliği değildir." "Ajansıma söyle," diye mırıldanıyor.

Gülümsememek için uğraşıyorum ama başaramıyorum, çünkü sabahın ışığında, kendine verdiği sözü tutmak için dört yüz dolar ödeyecek bir adama benziyor.

"Peki," diyor, sanki dünya eğilmiyor gibi rahat bir tavırla, "kazandıklarım hakkında."

"Kurabiyelerin," diyorum, artık olmayan kameralar için. "Ve... saat."

Bir kez başını sallar, yüzündeki şakacı ifade yerini daha ciddi bir ifadeye bırakır. "Bu gece mi? Kapanıştan sonra mı? Eğer sen..."

"Yarın olmasını umuyordum, ama bu gece de olur," diyorum, sanki ağızım merkezi sinir sistemimden ayrılmış ve en iyi içgüdülerimle kaçmış gibi. "Yedi buçuk."

"Mükemmel." Ceketinin cebine uzanıp küçük bir kağıt torba çıkarır. "Barış teklifi."

"Kahvelerin..." Açtım ve durakladım. İçinde iki çift yepyeni iş eldiveni vardı. Biri küçük, biri büyük. İkisi de yumuşak, eskitilmiş, sanki dün gece biri benim ellerimi düşünerek deriyi yağlamak için zaman ayırmış gibi.

"Kitap cadımı derisiyle seviyorum," diyor omuz silkerek, kendi centilmenliğini utandırmadan önce gülüyor. "Ayrıca Sawyer, Çarşamba günü fener çerçevesine bakmaya geleceğini söylememi istedi."

gelip fener çerçevesine bakacağını söyledi."

Boğazımda biriken duyguyu yutuyorum. "Teşekkür ederim."

"Eldivenler için teşekkür etme."

"Mikrofonlar açıkken şaka yapmadığın için," diyorum. "Sıkıcı, dürüst cevabı seçtiğin için."

Ağız gülümseme sayılmayacak bir şey yapıyor, ama o yöne doğru gidiyor. "Bu 'erkek' olayı denen şeyi deniyorum."

"Nasıl gidiyor?"

Elime bakıyor. Sabah erkenden duş almama rağmen un lekesi hala orada (bana sorma, Daisy'nin işi büyücülük). Düşünmeden elini uzatıp başparmağıyla lekeyi ovuşturuyor. Dokunuşu hafif.

öyle değil. Ve lanet şey yok oluyor. Süper un bile onun cazibesine karşı bağışık değil.

"Daha iyi," diyor, başparmağını, ardında bıraktığı ısıyı hissedebiliyormuş gibi çekerek.

Dükkânın sessiz uğultusu içinde duruyoruz, aramızda iki kahve bir antlaşma gibi, iki çift eldiven bir meydan okuma gibi ve mesai sonrası saatler başımızın üzerinde, benim yazdığım ve sonra inkar etmeyi unuttuğum bir söz gibi ve sonra inkar etmeyi unuttuğum bir söz gibi başımızın üzerinde asılı duruyor.

Bir çocuk, üzerinde ejderha resimli bir kitap ayracı almak için bir dolar ve bir görevle içeri dalar. İkimiz de gülünç ve suçlu bir şekilde sızdırırız ve o an, göğsümden çıkan küçük, utanç dolu bir kahkaha ile tekrar mantıklı bir hale gelir.

"Yedi buçuk," der ve ikimiz geri dönüşü olmayan kararlar vermeden önce kapıya doğru geri çekilir. "Bir şeyler getireceğim."

"İç sesini getir," diyorum. "Kütüphaneye yakın bir etkinlik."

"Evet, hanımefendi."

Zil çalar ve o gider.

Elimdeki eldivenlere bakıyorum ve Daisy omzumda belirip "Oh, bu felaket" diye fısıldadığında, aptal gibi gülümsediğimi fark ediyorum.

"Öyle değil..."

"Bailey," diyor, başını eğerek, gözleri şefkatli, sesi acımasız.

"Tatlım, zaten deniz fenerinin içindesin. Işığı açsan iyi olur."

Ona surat yapıyorum. O da bana surat yapıyor. İkimiz de on iki ve otuz yaşındayız ve kadınların onlar tezgahın arkasında durup hayatlarının nereye gideceğine ve kimin içeri girmesine izin verileceğine karar verdiklerinde.

Saat altı olduğunda, tabelayı KAPALI olarak çeviriyorum.

Bir dakika sonra, grup sohbeti bir şenlik ateşi gibi alevlenir.

Lila: Bodyguard/bakıcı/fırın ürünleri getirmemi ister misin?

Ivy: Sana "Çay ve Gerilim" adlı bir çalma listesi hazırladım. Boşa harcamayın.

Ben: Cevap vermezsem, kaçırılmışım demektir.

Daisy: Rica ederim.

Bayan Winthrop: Mavi kazak. Halı üzerinde oturmak. Ayrıca dizlerin arkasına bir damla vanilya sürmek. Bu bilimsel bir gerçek.

Ben: KESİNLİKLE HAYIR.

Bayan Winthrop: Senin kaybın.

Dükkânımın ortasında tek başıma gülüyorum ve hiç yalnız hissetmiyorum.

Saat yedide suyu kaynatıp bardakları ve kurabiyeleri ve onun ödediği ciltli kitapları, gülünç, mükemmel bir adam gibi. Saat yedi on beşte, fener iplerini kontrol ediyorum, her ne kadar sorun olmasa da. Saat yedi yirmi sekizde, elim ışık anahtarının üzerinde duruyorum ve dar bir merdivenden daha önce hiç yaşamadığım bir anı yaşayacağım gibi nefes alıyorum.

Saat tam yedi buçukta zil çalar.

Kapıyı açarım. Orada durur, rüzgârda saçları dağınık, ceketi açık, saçlarının uçları nemli. Bir termos kaldırır, sanki bir armağan gibi.

"Bu gecenin çayla geleceğini biliyorum. Ama barış teklifi getirdim," diyor. "Yine."

"İçinde ne var?"

"Tarçınlı çay," der ve gerçeği söylemek üzere olan bir adam gibi gülümser.

Geri çekilirim, onu içeri alırım ve kapıyı arkasından kapatırım. Deniz feneri sabırlı, eski ve son derece meraklı bir şekilde etrafımızı sarar.

"Önce kitaplar," diyorum, çünkü kontrol sıcak bir battaniye gibidir ve ben sıcak olmayı severim. "Sonra çay. Sonra kurabiyeler. Sonra..."

"Sorular," diyor ve ben gözlerimi kırpyorum.

"Bilim," mırıldanıyorum.

O sırtıyor. "Yolu göster, Kitapçı Kız."

Eldivenleri ve termosu alıyorum. O kitapları alıyor.

Tırmanıyoruz — adım, nefes, elin korkuluğa dokunması — ve en üstte,

fener odasında, cam sabit duruyor, ip uğulduyor ve hava taręın kokusuyla ve onarım gibi bir umutla onarım gibi bir şeyin umuduyla doldu.

Bu bir randevu değil, kendime son bir kez daha söylüyorum, sırf gelenek için.

Sonra onun yanındaki halıya otururum, fincanları aramıza koyarım ve oda dinlerken sessizce itiraf ederim kimse "Gerginim" demiyor.

"Ben de" diyor, ama bunu bir uyarıdan çok bir davet gibi söylüyor.

Öpüşmüyoruz. Dokunmuyoruz. Henüz değil. Çay içiyoruz, kurabiye yiyoruz ve ikinci şanslar hakkında bir kitaptan bir sayfayı yüksek sesle okuyoruz, çünkü ben benim ve o da olmaya karar verdiği kişi.

Birbirimize on yıl önce sormamız gereken soruları soruyoruz.

Ve açık artırmada aldığımız bir saat sonunda bittiğinde, ikimiz de ayağa kalkmıyoruz. Ta ki, bin kişinin gücüyle Crew'u kapıya kadar götürüp ona iyi geceler dileklerimi sunana kadar. Her ne kadar bunu yapmak istemememe rağmen.

Altıncı Bölüm – Crew

Ertesi sabah, kuru tarçın tadı ve kendime izin vermediğim bir kararın tadı var.

Güneş, sanki orası ona aitmiş gibi doğu pencerelerinden içeri girerken, su ısıtıcısı yönetimi şikayet ediyormuş gibi çığlık atıyor. Eski çiftlik evinin zeminleri, Coral Bell Cove'da dolaşan bir dedikoduyu Coral Bell Cove'un bir dedikoduyu yaydığı gibi, kemiklerin içinden geçerek.

Dünkü tişörtümle lavabonun önünde duruyorum, suya karşı uzaklaştırma emri çıkarabilecek kadar yoğun kahveyi döküyorum ve dün geceyi tekrar tekrar yaşamamaya çalışıyorum. Yine de tekrar yaşıyorum. Onun kahkahası buhara takılıp düşmek. Eski ahşap üzerinde porselenin yumuşak *tıklaması*. Dizlerimizin birbirine değip, değmemiş gibi davranması. Fener odası nefesimizi kesip, tutuyor.

Çok büyük bir yudum alıyorum, dilimi yakıyorum ve sanki bu onun suçuymuş gibi bardağa mırıldanıyorum. Hava tereyağı, tuz ve yağmur yağabilir ya da yağmayabilir gibi hafif bir demir kokusu geliyor.

İçimdeki her tel, fener lambası parlamadan önce olduğu gibi uğulduyor. Bu çok saçma. Ben yetişkin bir adamım. Kaburgalarım kırıldı, omuzlarım çıktı, seksen bin kişinin önünde durdum ve savunmaya gelip beni almasını söyledim. Yine de mavi süveterli bir kadın *dürüst sorular* soruyor ve ben bacakları olan canlı bir telim.

Hareket et. Kural budur. Düşünceler gürültülü hale geldiğinde, hareket edersin.

Bir sweatshirt alıp, sabahın büyüleyici olmaya çalıştığı verandaya çıkıyorum. Otter Creek'te erken sonbahar elma ve dizel tadı gibi. Ceviz ağaçları, yazın izlerini çoktan silmiş gökyüzüne karşı siyah ve kendinden emin duruyor. İnekler alt otlakta dolaşüyor. Bir yerlerde, bir traktör, fikirleri olan yaşlı bir adam gibi öksürerek uyanıyor. Ben

Nefes al ve göz kapaklarımda iç kısmına damgalanmış deniz feneri şeklindeki silüeti yokmuş gibi davran.

Marcus saat sekizde direnç bantları ve beni daha iyi olmak ve ona yumruk atmak istememe neden olan o kendini beğenmiş keşiş sabrıyla ortaya çıkıyor, sırasıyla. "Günaydın, savurgan omuz," diyor, ahır spor salonuna atıştırmalıklarla kiliseye giren bir adam gibi adım atarak. Ahır serin ve saman ve limonlu dezenfektan kokuyor. Toz, ışık ıtalarında, cemaatiler kadar nazikçe süzülüyor.

"Hareketlilik, maço olmak değil," diye ekliyor, ki bu kaba bir davranış çünkü ben henüz kötü bir karar bile vermedim.

"Benimle flört m ediyorsun?" diye soruyorum, bandı direğe takıp, öğretildiği gibi omzumu dndryorum.

"Sen benim tipim değilsin," diyor. "ok trajik."

"Ben çok eğlenceliyim," diye inlerim ilk tekrar sırasında. Eklemimin n kısmında bir yanma hissi var - temiz, acımasız, dürüst.

"Utanç ve eczane kahvesi gibi kokuyorsun," diyor, saatine zamanlayıcıyı ayarlarken.

"Adı *kolonya—Eau de Quarterback at a Crossroads.*"

Klipboard'dan başını kaldırmadan sırtıyor. "Dünkü notlar: dış rotasyon düzeldi; iç rotasyon hala sıkı; skapular kanatçık azaldı. Bugünkü notlar: rehabilitasyonu kazanmaya çalışmayı bırak. Ve büyükannenin hatırı için, sakın ol Crew. Aşırıya kaçıyorsun."

"Kazanmak bir yaşam tarzıdır."

"Rotator manşetin, alaycı bir yorumla seni ayği çekirdeği gibi tükürmek üzereyken değil."

alışıyoruz. Ahır bizimle birlikte nefes alıyor. Bant çekiyor, omurga yığılıyor, yanma keskinleştiğinde nefes alıp verme hızı düşüyor. Gözlerimi kapatıp tıklamayı arıyorum — hareketin durduğu dövüş olmaktan çıkıp sohbet olmaya başladığı an. Çoğu iyi şey gibi, geç gelir ama buna değer.

"Deniz feneri nasıl?" diye sorar, yüklü bir soru gibi rahatça.

"Yüksek."

"Kız?"

"Kadın," diyorum, otomatik olarak. "Emirperver. Tehlikeli. İp kullanmakta ustadır."

"Country şarkısı gibi." Dirseklerimi yarım santim kaldırıyor. "Siz ikiniz konuşuyor musunuz?"

"Evet."

"Öpüştünüz mü?"

"Hayır."

Alçak sesle ıslık çalar. "Kendi isteğinle

mi?" "Kurallar vardı," derim. "Ve çay."

"Vay canına. Çay. İkiniz çok vahşisiniz." Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Ve sen ölmedin."

"Ölmek'i tanımla."

Ellerini kaldırıp geri adım attı. "Benim hatam. *İsteksizce de olsa*, kaydını '*Hayatta*' olarak güncelleyeceğim."

YTW'lere geçiyoruz ve omzum aşırı kafein almış bir telefon gibi titriyor. "Hiç o kadar kötü bir hata yaptın ki, hala tadını alıyorsun?" diye soruyorum, gözlerim kırılganlığa takılı çünkü onun gözlerine bakamıyorum.

"Acının erkekliğin kanıtı olduğunu düşünen erkeklere koçluk yapıyorum," diyor. "Evet. Her gün. Ona söyle."

"O bir çöp tenekesi değil," diye mırıldanıyorum.

"Doğru," diyor, daha yumuşak bir sesle. "Senin yüzünün yüzde on daha az perişan görünmesinin sebebi o."

Bir sonraki tekrar titriyor. Çok az, çoğu insanın fark edemeyeceği bir titreme

Marcus fark eder. Her zaman eder. Adam değil, bileğimin açısını ayarlar ve beni hareket çizgisine geri yönlendirir.

Bu sessizliğin içindeki bir şey içimdeki gevşek bir ipi çekiyor.

Ahır bir anlığına kaybolur — sinematik bir şekilde değil, sadece istemediğim bir anlık anı olarak.

Playofflar öncesi Cuma günü.

Gatorade ve egolarla kayganlaşmış karo zeminler. Tanner, orası kendisine aitmiş gibi soyunma odasının kapısını tekmeliyor.

Elinde iki kez katlanmış, mavi çizgili bir kağıt var, kağıdın kenarları endişeli birinin katlamasından yıpranmış. O zamanlar bile el yazısı kenarları yumuşaktı.

Hak etmediği bir gülümsemeye notu yüksek sesle okudu.
Büyük maçta iyi şanslar. Tribünde seni destekliyor olacağım.
Altın kal, C. -B.

Kahkahalar çabuk geldi. Çok çabuk. Samimiyetle ne yapacaklarını bilmeyen, onu öldürmekten başka çaresi olmayan bir grup çocuk. Tanner notu sanki bir şaka gibi tahtanın tam ortasına yapıştırdı. Ve ben...

Tanrı yardımcım olsun, ben de güldüm. Komik olduğu için değil.

On yedi yaşıdaydım, aptaldım ve onaylanmanın oksijen gibi gerekli olduğunu düşünüyordum.

O maça gelmedi. Bir sonrakine de.

Ve yazdığı her sessiz kelimenin anlamını bilen bir kızı, seyircileri tercih etmenin bedelini öğrendim.

"Wright," diyor Marcus yumuşak bir sesle.

Gözlerimi sertçe kırıyorum, ahır etrafımda hızla dönüyor — saman tozu, yağ, düzenli nefes alıp verme.

"Burada mısın?"

Boğazımı temizliyorum.

"Evet." İnanılır olamayacak kadar hızlı.

Boş olmayan bir sessizlik içinde işimizi bitiriyoruz. Kapıda sırtıma vuruyor. "Öğleden sonra dinlen," diyor. "Dinlenmekten kastım, olağanüstü bir şey yapma."

"Kahramanlık yapma," diyorum.

"Omzunla olmaz," der, sonra bir boşluk bulduğunda bunu bilen bir adam gibi sırtar.

İçeri girdiğimde ev boş. Annem tezgahın üzerine bir not bırakmış: *Markete gittim. Lila su içmeni söylüyor. Çok somurtma.* Aklımın sesine karşı gelerek kahveye biraz daha su ekliyorum ve dün gece, düzgün bir bobinden çıkan ip gibi tekrar ortaya çıkıyor. Elleri. Yüksek sesle okuduğumuz kelimelerdeki sesi. "*Henüz değil*" demesi bir reddetme gibi gelmedi. Bir iskele gibi geldi. Yetişkinlere özgü bir şey gibi geldi — inşa edilmiş, kontrol edilmiş, güvenilir.

Hareketsiz oturmak suç sayılır, bu yüzden yoluma devam ediyorum.

Kahve dükkanının zili çalar ve mekan espresso, süt ve odaların köşelerini temizleyen türden bir caz müziği ile dolar.

Kelly, bir teraryumdaki kedi gibi espresso makinesine bakar. "O yaşıyor," der. "Her zamanki gibi mi istersin, yoksa mevsimlik ve aşığılayıcı bir şey mi istersin?"

"Sadece kahve. Pişmanlıklarımı özür diletcek kadar sert olsun."

"*Poor Choices at Dusk* adında yeni bir kavurma var."

"Mükemmel."

Siparişi hazırlamaya başlar, omuzları ve kalçaları insanların anladıkları bir şeyi yaparken sergiledikleri ritimle. Burnumdan nefes alıp, her dört saniyede bir kapıya bakmamaya çalışıyorum. Yedi saniyeye kadar dayanıyorum. Zil çalıyor. evrenin mizah anlayışı var.

Bailey, elektrik faturasını ödemiş ve günün minnettarlığıyla içeri giriyor. Yüksek topuz, bir omzundan kayan kazak. Başparmağında mürekkep lekesi var. Onu öpüp silmek istiyorum. Tanrım. Kendine gel.

Beni görüyor. Bir mikro saniye tereddüt ediyor — ikimizin de sahip olduğu kas hafızası — sonra da "*bunu seçiyorum ve beni pişman etme*" anlamına gelen yarım bir gülümseme. "Günaydın," diyor ve tüm sinir sistemime giriyor.

"Günaydın," diyorum. "Marshmallow adamı getirmeyi unutmuşsun. Onunla dövüşecektim."

"İnsan kaynakları eğitiminde," diyor. "İşyeri sınırları falan."

"Her şeyi mahvediyorsun."

"Sadece maskotlar ve bunu hak eden erkekler." Ağzı, sevgiyle yumuşatılmış bir tehdit gibi kıvrılıyor. "Omzunun iyi olduğunu iddia etmek dışında bugün ne yapıyorsun?"

Kahve dükkanında seni öpmek istemiyormuş gibi davranmak, diye düşünüyorum içimden. Yüksek sesle ise, "Ev işleri. Rehabilitasyon ödevleri. Menajerimden kaçmak." diye cevap veriyorum.

"Meşgul." Kelly onu çağırdığında öne çıkar ve beni rahatsız edecek kabarcık harflerle BOOK WITCH yazan bir fincan alır. Arkamızdaki emekli çift yulaf sütü hakkında tartışırken omuz omuza dururuz.

"Bu gece?" Kabul etmeden önce söz ağzımdan çıkıyor. Benim bu kadar kaba olmam karşısında kaşlarını kaldırıyor. "Deniz feneri," diye açıklıyorum. "Sonra kapanıştan sonra."

"Çay," diyor. "Dürüst sorular."

"Bilim," diye cevaplar, gözleri parıldayarak, ve bizler o kadar çocuksuyuz ki, Kelly'nin önünde öpüşmeden önce dışarı çıkıyoruz ve yulaf sütü çiftini travmatize etmeden önce dışarı çıkıyoruz.

"Martı tarafından vurulma," diye omzunun üzerinden seslenir.

"Çatıdan düşme," diye karşılık veririm.

"Daha iyi replikler getir," diyor, dönmeden. "Paslanmışsın."

Annem evde beni mısır ekmeği ve kehanetiyle pusuya düşürüyor. "Yüzündeki somurtkanlık faktörü yüzde otuz azalmış," diyor, tezgahın üzerine bir tava kaydırarak. "Kime teşekkür etmeliyiz? Tanrı'ya mı? Deniz fenerine mi? Onuncu sınıfta gramerini düzelttiğinden beri aşık olduğun kıza mı?"

"Gidiyorum," derim, sanki hiç çatal sahibi olmamış bir adam gibi ellerimle yemeğe başlarım.

"O konuda çok acımasızdı," diyor annem hayalperest bir şekilde. "*Kim, Crew*. Mutfağın yarısı kıkırdadı. Sen ona sanki havayı icat etmiş gibi baktın."

"Taşınıyorum," diyorum. "Yeni bir isim. Yeni bir hayat." Gülümsüyorum. Bunu hissedebiliyorum. Bir kuralı çiğneyip paçayı kurtarmak gibi bir his.

"İkinci şanslar mucize değildir," diyor annem, şimdi daha yumuşak bir sesle. "Çalışmak gerekir. Çalış."

"Yapıyorum."

"Bütün kalbinizle yapın," diye ekliyor, iki parmağıyla göğsümün ortasına dokunarak. "Kaskınızı takmış halde değil."

"Lütfen mecazlarla konuşmayı bırak."

"Asla." Yanağıma öpücük konduruyor. "Bailey'e selamımı söyle." "Ben..."

"Hoşça kal," diyor, lavabonun başında, sırıtarak.

Saatlik ücretle değil, düşünceyle ücret alıyormuşum gibi ev işlerini yapıyorum.

Saatlik değil. Çit hattı. Yem. Gevşek bir menteşe. Tamir edilmesi gereken bir branda.

daha iyi bir bağlama. Kardeşim benim evde olmamdan ve beni iyi değerlendirmekten keyif alıyor.

Omzum çoğunlukla işbirliği yapıyor. Terlemek iyidir. Vücudu dürüstleştirir. Her on dakikada bir saati kontrol ediyorum ve kontrol etmiyormuş gibi davranıyorum. Duş alıyorum, aynaya bakıp asla itiraf etmeyeceğim konuşmalar yapıyorum, Lila'nın "cinayet planı sırasında körfez" (kaba) dediği lacivert Henley tişörtünü giyiyorum ve ihtiyacım olmadığında beni daha uzun gösteren botları giyiyorum.

Deniz feneri her zamanki yerinde ve bir şekilde daha yakın görünüyor. Körfez, üzerine birinin sırlarını yazdığı bir arduvaz levha gibi görünüyor. Verandasının ışığı yanıyor. Dükkan camın arkasında parlıyor. Park ediyorum, nefes alıyorum, titremeyi önlemek için omuzlarımı döndürüyorum ve bu, yetişkin hayatımın en önemli kısa mesafesi değilmiş gibi yürüyorum.

"Merhaba," diyor kapıda, ve bu söz sırtımı ürpertir. "Merhaba," diyorum, çünkü görünüşe göre bu, önemli anlarda kullandığımız tüm kelime dağarcığımızın tamamı bu.

"Çay mı getirdin?" Termosu gözleriyle tarar. "Kahretsin, unutmuşum."

"Marka," diye alay ediyor, tabelayı KAPALI'ya çevirerek. "Hadi." Yükseliyoruz — spiral, nefes, el rayda. Avucum onun arkasında asılı kalıyor ve asla dokunmuyor, çünkü bu gece kısıtlama bir din. Fener odası bizi yaşlı bir köpeğin çocuğu karşıladığı gibi karşılıyor — kuyruğu sallanıyor, kibar, umutlu. Halısı bir meydan okuma. O çapraz bacaklı oturuyor ve yemin ederim ki nabzım onun nefesinin uzunluğuna göre ayarlanıyor. Dolduruyoruz. İçiyoruz. Hava sonbahar ve henüz karar vermemiş fırtınalar gibi kokuyor.

"Dürüst sorular," diyor, ve bu haber değil. Bu bir kural.

"Tanrım," diyorum. "Tamam." Ellerim pek sabit olmadığı için fincanımı dikkatlice masaya koyuyorum.

"Neden durdurmadın?"

Beni rahatlatacağını sanmıştım. Ama öyle yapmıyor. Bailey, ben fazladan gazlı bez getirmişken bandajı yırtıyor.

"Çünkü ben bir korkaktım," diyorum ve bu neredeyse bir rahatlama gibi - kelime havaya karışıyor. "Çünkü oda benim cesur olduğumdan

Benim cesaretimden daha gürültülüydü. Çünkü kalabalık beni severse, beni sevmesini istediğim tek kişinin de beni sevmek zorunda hissedeceğini düşündüm."

Gözleri hiç kırpmıyor. Bunu, ipi tutar gibi —ölçülü, güçlü. "Beni incittin."

"Biliyorum."

"Hala sende mi?" diye soruyor ve soru nazikçe ve cerrahi bir hassasiyetle geliyor.

"Evet," diyorum, çünkü kendine ya da hala sana sahip olabilecek kadına yalan söylememekte özgürlük vardır. "Her yere benimle birlikte geliyor."

Nefesinde bir duraksama olur, sonra düzelir. "Senden nefret ediyordum."

"Bunu hak ettim."

"İyi," diyor ve ağzından çıkmayan bir gülümseme belirliyor. "Artık kibar davranmaya çalışmayı bırakabiliriz."

Konuşuyoruz. O zamanlar hakkında. Şimdi hakkında. Sessizliğin de bir cevap olduğunu ve ikimizin de çok fazla sessiz kaldığımızı konuşuyoruz. Bana kış tatilinden ve iki haftalık ayrılığın nasıl iki yıl gibi geldiğinden bahsediyor, çünkü kasaba ona sürekli test gibi sorular soruyor ve o da hepsinde başarısız oluyor. Ona omzumu ve bir kısmı kesinliğimi parçalayan darbeyi ve kalabalığın nefesini tuttuğu andaki sessizliğin, dünyanın bana ilk kez "*belki de sen değilsin*" dediği an gibi geldiğini anlatıyorum.

"Korkuyor musun?" diye soruyor.

"Her dakika," diyorum. "Yine yanlış yapmaktan. Karşımdaki kişiden daha çok senin fikrini sevmekten." Elimi çeneme götürüyorum çünkü bu, yapabileceğim tek gerçek hareket gibi geliyor. "Seni rafa kaldırmak istemiyorum. yanında durup sana faydalı olmak istiyorum."

Beni bir kağıdı notlandırır gibi izliyor ve çalışmamı gösterirsem geçebilirim. "Ne yapacağımdan korkuyorsun?" diye soruyor.

"Katlanmaktan," diyorum ve o gözlerini kırpmıyor. "Beni sıdırmak için kendini küçülteceğinden. Bana deniz fenerini vereceğinden ve kendini karanlık köşelerde bırakacağından."

"Crew." Adımı sanki ağır ve o güçlüymüş gibi söylüyor. "Kural bir: Ben katlanmam. Aşırı önlemlerle yeniden düzenlerim."

"Sıcak," diyorum, çünkü alternatif halının üzerinde sürünerek omzunun tadını öğrenmek ve biz henüz bunu yapmıyoruz.

Gözlerini deviriyor, sevgisi kenarlarını bulanıklaştırıyor. "Kural iki: bana dokunmak istiyorsan, sor. Yüksek sesle."

Omurgam elektriklenir. "Yüksek sesle."

"Böylece evet diyebilirim," diyor, şimdi daha ciddi bir şekilde, "ve sen de evet olduğunu anlarsın."

"Üçüncü kural?"

"Varsayım yok," diyor. "Geçmiş veya gelecek hakkında. Affetmenin neye benzeyeceğine ben karar veririm. Neyi taşıyabileceğine sen karar verirsın. Bir şey inşa edip etmediğimize veya evcilik oynayıp oynamadığımıza ikimiz karar veririz."

"Bir şey inşa ediyoruz," derim hemen. Benim tereddüt etmemem onu hem rahatlatır hem de sinirlendirir. Gülümserim. "Ne? İki konuda kararlıyım: kahvaltı ve sen."

"Bu çok yazık," diyor, istemeden gülümsüyor. "Ben karmaşık biriyim."

"Karmaşık olmayı severim," diyorum. "Bu, garip durumların ardından işleri ilginç kılar."

Gülüyor ve ağzını kapatmak istercesine avucunu ağzına bastırıyor. Gözleri sıcak ve tehlikeli.

Suyun üzerinde bir yerde, bir şamandıra çınlıyor. Pencereler, memnun bir kedi gibi çerçevelerinde uğulduyor. Daha fazla çay içiyoruz.

Neredeyse her şeyi mahvedecekken, dramatik davranmak yerine olgun davranmayı seçen insanlar hakkında bir kitaptan birer sayfa okuruz. Öpüşmeyiz. Ama vücudumun her hücresi bunu arzuluyor.

Sonunda ayağa kalktığımızda, yavaşça. Sevdiğiniz bir versiyonunuzun bulunduğu odadan çıktığınızda yerçekimi değişir. Aşağı

Spiral, kolu koluma değiyor ve kendimi tutmak olimpik bir spor haline geliyor. Tezgahta, iki kurabiyeyi kağıt torbaya koyuyor ve ön tarafına "KURALLAR" yazıyor, nazik bir cellat gibi abartılı bir şekilde altını çiziyor.

"Yarın aynı saatte?" diye soruyorum, hafifçe, böylece o da hiçbir şeyi incitmeden hayır diyebilir.

"Belki," diyor, ki bu kadınlar için *evet* anlamına gelir, *tabii o zamana kadar bir hata yapmazsan*. "Eğer uslu durursan."

"İyi"yi tanımla.

"Dürüst. Zamanında." Başını eğiyor. "Her zaman."

Kapıda, bütün gece pratik yaptığım şeyi yaparım: Sorarım. "Sana dokunabilir miyim?" Bu sözler sanki bir bedeli var ve her şeyi satın alıyormuş gibi gelir.

Çenesini kaldırır. "Nereye?"

"Belin," diyorum, sesim istemeden alçalıyor. "İki saniye için."

Bunu bir kuyumcu gibi, bir kaptan gibi, bir kapıyı açıp bir erkeği evine ve hayatına alıp almayacağına karar verirken olduğu kadın gibi düşünüyor. "İki saniye," diyor.

Yaklaşıyorum, avucumu kazak eteği ile pantolonun arasındaki sıcak yere hafifçe koyuyorum ve evren şekil değiştiriyor.

Çekmiyorum. İtmıyorum. Sadece çıplak teninin sıcaklığını öğreniyorum. Bir. İki. Kendimi tehditkar hale getirmeden önce elimi indirip geri çekiliyorum.

"İyi geceler, Crew," diyor, yumuşak ve sarsıcı bir sesle.

"İyi geceler, Bailey," diyorum ve bu sözlerim inanç gibi tadı var.

Dışarıda hava daha serin, sis alçak, düşünceli bir hayvan gibi toplanıyor. Verandada, onun kilidi çevirmesinin sesini ve içerideki lamba, sanki ondan yapılmış gibi kapı girişini altın rengi bir ışıkla boyaması. Kamyonetimin motoru öksürerek uyanıyor. Arabayı çalıştırıyorum ve radyoyu açmıyorum çünkü dünyanın düşüncelerini duymak istiyorum.

Eve yarı yolda, yolun kenarından dışarı çıktığı manzara noktasında park edip farları kapatıyorum. Yeni Deniz feneri, kas hafızasına kazınmış bir söz gibi, yavaş ve istikrarlı bir şekilde ışığını körfezin ötesine tutarken, Bailey'nin daha küçük deniz feneri, geçen tekneler için zar zor fark edilebilen bir ışık yayıyor. Telefonumu çıkarıyorum. Onun adı orada duruyor, basit ve tehlikeli. *Hala kitap sayfalarının kokusunu alabiliyorum. Ve senin kokunu.* Harfler, tarih olmak istercesine parıldıyor.

Tek bir dokunuş yeterli.

Dokunmuyorum. Kelimelerin ekranda nefes almasını izliyorum. ve sonra onları harf harf silerim, daha büyük bir şeye adanmış küçük bir ibadet gibi — sabır, belki, ya da saygı, ya da annemin bana, en iyi yanlarımı değil, tüm benliğimi göstermemi söylediği gibi. Mesaj kutusu boşalır. İstek ise kalır. İyi. Bırak yaşasın. Beni daha iyi yapsın ya da bekletsin ya da her ikisini de yapsın.

Gece havası ısırırçasına soğuk. Camı indirip, ağır dayanılabilir bir hale gelene kadar nefes alıyorum. Işık, kalp atışı gibi tekrar tekrar körfezi süpürüyor. Sonunda yola geri döndüğümde, karanlığa, suya, eskiden olduğum çocuğa ve olmaya çalıştığım adama olmaya çalıştığım adama, içimde pusula gibi duran bir cümle söylüyorum. "Altın kal, B."

Hiçbir şey göndermiyorum. Gerek yok. Işık zaten onu taşıyor.

Yedinci Bölüm – Bailey

Çayın kokusu beni takip ediyor.

Halıda, su ısıtıcısında, onun oturduğu anısında çok yakın. Sanki sıradan bir çaymış gibi davranmaya çalışıyorum, ama öyle değil. O... Boğazından çıkan kahkahası, dizinin benimkine değmesi, kurallar koyduğumu fark ettiğinde attığı aptalca, mükemmel gülümsemesi.

Onu silebilecekmiş gibi battaniyeyi başımın üzerine çekiyorum. Ama silmiyor. Sadece havanın tuz, o ve dün gece gibi kokmasını sağlıyor.

Rüzgar hızlandıkça deniz feneri her zamanki gibi gıcırıyor, ama bugün her şey farklı geliyor.

Gelgit daha yüksek gibi. Işık daha yavaş yayılıyor. Martılar bile kendini beğenmiş gibi ses çıkarıyor.

İnlerim, yuvarlanırım ve tavana bakarım. "Sen on altı yaşında değilsin," derim kendime. "Sen, ipotek ve iş ruhsatı olan, duygusal olarak dengeli, yetişkin bir kadınsın."

Tavan, haince, hiçbir şey söylemiyor.

Kendimi aşağıya sürüklediğimde, dükkan vanilya ve okyanus havası kokuyor. Güneş ışığı ön pencerelerden içeri girerek rafları spot ışığı gibi aydınlatıyor. *A Page in Time* bu sabah çok güzel görünüyor. Affedilmez derecede romantik. Hatta

lanet olası kitaplar bile komplo kuruyor gibi görünüyor.

Kapının üzerindeki zil, tabelayı AÇIK konumuna çevirdiğimde çınlıyor. "Siz," ön vitrindeki romanlara mırıldanıyorum, "kendini beğenmiş görünmemelisiniz."

Jane Austen cevap vermez, ama kesinlikle beni yargılıyor.

Taze bir demlik kahve yapıyorum, defterimi açıyorum ve Crew Wright'ın ellerinden başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. Bu

Umutsuz. Her şey bana onu hatırlatıyor. O kutuları sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi taşıması. Sesi

on yıl boyunca tekrarlamak için beklemiş gibi benim adımları sarması.

Ben çok fazla dalmadan önce yan kapı çalındı. Kim olduğunu kontrol etmeme gerek yoktu, sadece bir kişi ölüleri çağırır gibi kapıyı çalardı.

Lila, bir çocuk kadar büyük bir pasta kutusu ile içeri girer. "Muffinler ve yargılarımla geldim."

"Yargılanmıyorum," dedim, ama aslında yargılanıyordum.

Kutuyu tezgahın üzerine bırakıp sırtıttı. "Parlak görünüyorsun."

"Buna sabah ışığı denir."

"*Buna kardeşim senin duygusal dengenin tam yüzüne öpücük kondurdu* denir."

"O hiçbir şeyi öpmedi," diyorum ve o, bulutları delebilecek kadar yüksek bir kaş kaldırıyor.

"Öyle bir şeye gerek yoktu," diyor. "Gözleriyle seni becermiş bir kadın gibi görünüyorsun."

"Diline dikkat et," diyorum, ama o haklı.

O gülüyor ve sanki oranın sahibiymiş gibi kendine kahve dolduruyor. "Unutuyorsun, Dean'le o kadar uzun süredir evliyim ki, yavaş yavaş yanan bakışları tanıyabilirim. Çok sevimli. Sen mahvoldun."

Tartışmaya fırsat bulamadan, telefonu tezgahın üzerinde titrer ve bana doğru çevirir. Ekranda Ivy'nin adı ve yaklaşık on yedi kalp emojisi yanıp söner.

Lila sırtıttı. "Göz alıcı şeytandan bahsetmişken." Kabul'e dokunuyor. "Günaydın, süperstar. Hoparlörde duygu olarak kabız olanla hoparlörde."

Ivy'nin sesi dükkânı güneş ışığı ve kaos gibi doldurur.

"Merhaba, en sevdiğim kitap cadısı! Neden duygusal olarak Kabız mısın? Crew sonunda kelimeleri nasıl kullanacağını hatırladı mı?"

"Hoşça kal," derim ve telefona uzanırım. Lila yaramaz bir çocuk gibi dans ederek uzaklaşır.

Ivy teatral bir şekilde nefesini tutar. "Bekle, *dün gece oradaydı*, değil mi? Lila onu deniz fenerinden ayrılırken gördüğünü söyledi."

"Etrafım casuslarla çevrili," diye mırıldanırım. Bazen kendime, Ivy ve Crew birkaç yıl önce halkla ilişkiler

ilişkisi yaşamış olsalar da, Ivy'nin Crew'un kardeşiyle mutlu bir evliliği olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyor.

Lila sırtıyor. "Küçük kasabalar temelde daha iyi turtalar sunan sosyal medyadır."

Ivy mırıldanır. "Peki... özür diledi mi?" "Evet,"

diyorum dikkatlice. "Özür diledi." "Ve?"

"Ve *hiçbir şey*, Ivy. Konuştuk. Yetişkinler gibi."

Yaklaşık iki saniye süren sessizliğin ardından ikisi de kahkahalara boğulur.

"İkinizin yetişkinler gibi konuşması, benim bir çiftliğe çekilip emekli olmam kadar inandırıcı," diyor Ivy. "İkiniz de bir bakışla birbirinizi tutuşturacak kadar yakınsınız."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye mırıldanırım.

Lila kahvesinden bir yudum alır, sesi birden yumuşar. "Bailey, sana açlıktan ölüyormuş gibi bakıyor."

Göğsüm sıkışır. "Lise'de de bana öyle bakıyordu. Beni savunmayıp arkadaşlarıyla birlikte bana gülmeden hemen önce."

Lila yüzünü buruşturur. "İnsanlar değişir."

"Bazen yapmazlar," diyorum, bu sefer daha sessizce.

Ivy'nin sesi hoparlörden yumuşak bir şekilde geliyor.

"Biliyorsun,

Crew artık takımla birlikte gülen adam değil. O

ünlü olmayı bırakıp eve dönüp kırılan bir şeyi yeniden inşa eden adam. Öğrenen bir adam gibi geliyor."

Muffin ambalajının kenarını çekiştiriyorum. "Belki. Ya da belki sadece rol yapmada iyi hale gelmiştir."

Lila tezgahın üzerine eğilir, gözleri keskin ve naziktir. "Ya da belki de korkuyorsun çünkü onun kalbini tekrar kırmasından daha korkutucu olan tek şey, bunu bu sefer yapmamasıdır." bu sefer yapmamasıdır."

Haklı olmasından nefret ediyorum. Bunu biliyor olmasından daha da çok nefret ediyorum.

Ivy bir kez alkışladı. "Tamam! Bu kadar duygusal Bir sabah için dürüstlük. Bailey, git birkaç kitap sat. Lila, git

milyarder kocanı öp. Bu konuda şarkı yazmaya başlamadan önce kapatıyorum."

Arama sona erer ve dükkan tekrar sessizleşir.

"Hainler," diye mırıldanırım, ama Lila geldiği gibi aceleyle çıkarken göğsüm biraz hafifler.

Birkaç rafı yeniden doldurmakla meşgul olurum, içimden mırıldanarak her şey yolundaymış gibi davranırım. O sırada dışarıdan bir kamyonun gürültüsünü duyarım.

Tabii ki.

Crew Wright'ın zamanlaması berbat, çene hattı ise mükemmel.

Fırtına gibi kapıdan içeri girer — koyu renk kot pantolon, yıpranmış botlar, dirseklerine kadar kıvrılmış Henley kollu tişört. Güneş ışığı saçlarına tam olarak vurur, çünkü görünüşe göre Tanrı bana işkence etmekten hoşlanıyor.

Elinde yeni çıkan kitapların bulunduğu bir kutu var. "Teslimatçı bunları çitin yanına bırakmış," diyor, sesi alçak ve yumuşak.

"Teşekkürler, ama bunu kaldırmaman gerektiğini düşünüyorum," diyorum, ses tonumu kibar tutarak. Profesyonelce. Katil gibi değil.

Kutuyu yere koyarken, eli bir saniye kadar benimkine geliyor — tüm sinir sistemimi kısa devre yapmaya yetecek kadar uzun bir süre.

"Omzun?" diye soruyorum, tarafsız bir konu bulmak için çaresizce. "Daha iyi." Başını sallıyor. "Hâlâ biraz gergin."

"Dinlenmen gerekiyor."

"Kutuları tek başına kaldırmamalısın." "Ben hallediyorum."

"Fark ettim." Gözleri ellerime kayıyor, sonra tekrar yüzüme dönüyor.

Aramızdaki hava değişir.

Çok yakın duruyoruz, bedenlerin hatırlamaması gereken şeyleri hatırlatan türden bir yakınlık. Etrafımızdaki kitaplar, nabzımın çıkardığı sesleri alkışlıyor gibi.

Kutuya uzanıyorum, o da aynı köşeye uzanıyor.
Parmaklarımız birbirine değiyor. Elektrik.

Donup kalıyoruz.

Elini çekmiyor. "Bailey." Yutkunuyorum.

"Evet?"

"Bu en az bir kuralı çiğnemek sayılır." "Hangisini?"

Gülümsüyor. "Sen bana öyle baktığında seni öpmek istememem gereken kural."

Ona bakarak gözlerimi kırıştıyorum, vücudumdaki her kas titriyor. "Crew..."

O önce geri adım atar. Her zaman bir beyefendi. Her zaman beni nefes nefese ve yarım bırakandır. "Yanağında bir leke var," der sessizce.

"Ben... ne?"

Elini uzatır, başparmağıyla o noktayı okşar, ten tenine değir, bir vaat gibi hissedilmemesi gereken bir sıcaklık hissi.

"İşte," diye mırıldanır. "Buldum."

Ben bir şey söyleyemeden çıkar, kapı arkasından sorun çıkaracakmış gibi yumuşak bir tınlama ile kapanır.

Tezgaha yaslanırım, kalbim çarpıyor, yüzüm kızarmış. "Aptal," diye fısıldarım — ona, kendime, evrene.

Dışarıda, deniz fenerinin gölgesi, geçeceğimi zaten bildiğim bir çizgi gibi zemini keser.

Kapı kapanır ve ardından gelen sessizlik kişisel hissettirir. Hatırlayan türden bir sessizlik.

Orada çok uzun süre duruyorum, parmağı yanağımı okşadığı yerde nabzım hala hızla atıyor. Sedir ağacı ve deniz havasının kokusu, sanki bilerek bir parçasını geride bırakmış gibi, havada asılı kalıyor. Beynim, hain, o anı tekrar tekrar oynatıyor: gözleri benimkilere kilitleniyor, oradaki sıcaklık, kısıtlama. O kasıtlı "*henüz değil*".

Elimi göğsüme bastırıyorum. "Hayır," diye boş dükkana yüksek sesle söylüyorum. "Kesinlikle hayır. Bunu bir daha yapmayacağız yapmayacağız."

Kitaplar, doğal olarak, aynı fikirde değil.

En üstte *When He Came Back* (Geri Döndüğünde) adlı bir kitap var. Elbette var. Onu alıyorum, ters çeviriyorum ve "Sus" diye mırıldanıyorum.

Kitabı alıp ters çeviriyorum ve "Sus sen" diye mırıldanıyorum.

Tüm bu olay çok saçma. Ben on beş yaşında değilim. Sorumluluklarım, teslim tarihlerim, faturalarım ve çatısı akan eski bir deniz feneri var. Crew Wright ve onun aptalca nazik gözleri ve büyük, özür diler gibi ellerine ayıracak vaktim yok.

Ama saatler geçtikçe, onun benim adımları söylerken sesinin alçaldığı hali aklımdan çıkmıyor.

geri adım atması, sanki ne kadar *yakın olabileceğini* tam olarak biliyormuş gibi

gerçekten ne kadar yakın olduğunu biliyormuş gibi.

Öğleden sonra geç saatlerde, güneş tezgahın üzerine uzun altın çizgiler çiziyor. Kapının üzerindeki zil ara sıra çalıyor — yerli halk kullanılmış kitaplar almak için uğruyor, turistler ise spiral merdivenin fotoğraflarını çekiyor — ama her şey statik gibi geliyor. Kapı her açıldığında, onun geri dönmesini bekliyorum.

Ama gelmez.

Dükkânı kapattığımda, dükkân mum mumu ve deniz tuzu kokuyor ve kafamda sıralayamadığım düşünceler dolaşüyor. Süpürmek hissetmekten daha kolay olduğu için yeri iki kez süpürüyorum. Bu da işe yaramayınca, kalbim sakinleşmediğinde her zaman yaptığım şeyi yapıyorum: raftan bir kitap alıp okumaya başlıyorum.

Bu kitap, dedemin tavan arasından miras kalan kitaplardan biri. Kitabın sırtı çatlamış ve kenarları dedemin keskin el yazısıyla dolu. Dedem, kitapların insanların insanların yüksek sesle söyleyemediklerini öğrettiğini söylerdi.

Bu gece, kelimeler beni rahatlatmıyor. Suçlama gibi geliyorlar.

Onu bir kenara koyup, bu sabah içtiğim çayın son damlasını da içtikten sonra dışarı çıkıyorum. Rüzgâr, keskin ve tuzlu kokulu körfezin kokusunu taşıyor. Kulenin üzerindeki ışık, kalp atışı kadar düzenli bir şekilde suyun üzerinde parıldıyor. Parmaklıklara yaslanıp

elimdeki sıcak kupa ile göğsümdeki düğümü nefes almaya çalışıyorum.

Gurur duymalıyım. Dükkan her zamankinden daha iyi gidiyor. Çatı gelecek hafta tamir edilecek. Eskiden kalp kırıklığı olan enkazdan sağlam bir şey inşa ettim.

Ama tek düşünebildiğim, sağlamlığın canlı olmakla aynı şey olmadığı.

Eskiden kendime Crew ile olanların çok eski bir tarih olduğunu söyledim. Uzun zaman önce kapattığım kötü bir lise dönemi. Ama sonra geri geldi, çok uygunsuz bir pakette hem cazibe hem de kurtuluş gibi görünüyordu ve birdenbire geçmiş o kadar da uzak gelmemeye başladı.

En kötüsü ne biliyor musun? Artık onu bunun için bile nefret etmiyorum.

Başımı geriye eğip, bulutların arasından görünen yıldızlara bakıyorum ve kimseye duyulmayacak şekilde fısıldıyorum: "Beni yine mahvedeceksin, değil mi?"

Rüzgâr cevap vermiyor, ama deniz feneri yumuşak bir uğultu çıkarıyor — deniz, unutacağına söz verdiği bir şeyi hatırlar gibi Unutmaya söz verdiği bir şeyi hatırlar gibi.

Çaydan uzun bir yudum alıyorum, tarçın tadı artık hafif ama hala orada, her düşüncemin kenarlarında dolaşıyor.

Daha sonra, üst katta, ev eski evlerin yaptığı gibi gıcırıyor. Kendimi meşgul işlerle oyalamaya çalışıyorum: çamaşırları katlamak, faturaları düzenlemek, aşk romanlarını yazarlara göre alfabetik sıraya koymak. Ama beynim, onun elinin tenimde hissettiğim dokunuşuna geri dönüp duruyor.

Öpücük bile değildi. Hiçbir şeydi. Bir dokunuş. Bir saniye. Bir kalp atışı.

Ve bir şekilde her şeydi.

Kanepeye çöküyorum, kendimi battaniyeye sarıyorum ve pencereye bakıyorum. Buradan, körfezin karşısındaki Otter Creek Çiftliği'nin ışıklarını zar zor görebiliyorum. Uzakta hâlâ sıcak bir ışık yanıyor.

Sanki o da bana bakıyor gibi geliyor.

"Bunu yapma," diye fısıldıyorum. "Sen daha iyi bilirsin."

Ama kalbim kuralları umursamıyor. Zaten aptalca, yumuşak ve umut dolu bir şekilde, hem en büyük hatam hem de en sevdiğim anım olan tek adama doğru hareket ediyor.

Gözlerimi kapatıyorum, dalgaların sesinin beni içine çekmesine izin veriyorum ve istediğim şeyi istemiyormuş gibi davranıyorum.

Ama ben seviyorum. Tanrı yardımcım olsun, seviyorum.

Coral Bell Cove'da cumartesi sabahları şeftali ve cüretkarlık kokusu hakimdir. Çiftçi pazarı, marina boyunca düzenli sıralar halinde uzanır — küçük sirk şapkaları gibi açılır kapanır çadırlar, rüzgara karşı elinden geleni yapan flama dizileri ve herkes kahvaltıda *kuvarterbek* ve *benim* hakkımda spekülasyonlar yapıldığını görmemiş gibi davranıyor.

Kendime elma ve bal almaya geldiğimi söylüyorum. Kendime, dün gece karar verme yeteneğimi tehlikeye atan, 1,88 boyunda, lacivert Henley tişörtlü adamı aramadığımı söylüyorum. Sabah 9'dan önce kendime birçok yalan söylüyorum.

Lila, alaycı bir gülümsemeyle yanıma gelir. "Sıvı alımı, alaycılık ve Holt'un üzerinde senin yüzünün olduğu LIGHTHOUSE LOVE yazılı tişörtler sattığını bilmek." Bana barış teklifi gibi buzlu kahve uzatır.

Boğazım düğümlenir. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

O işaret eder. Holt üç tezgah öteden el sallar, kendi ürününü giyiyor. Bu... bir karikatür. Saçım şampuan reklamı gibi görünüyor ve Crew'un çene hattı ipi kesebilir. Daisy onun yanında, çay havlusuyla ona vuruyor. "Altı tane bastırdı," diyor Lila. "Öğlen yakacağız." "On birde yakalım."

Stantların arasından geçiyoruz. Herkesin bir fikri var. Lise müdürü bakmıyormuş gibi yapıyor ve sonra kütüphanede "ile... ambiyans." Wright formalı iki genç selfie çekip fısıldıyor: "Sence öpüştüler mi?" İçlerinden biri benim baktığımı fark edip, hayalet görmüş bir çocuğun dehşet dolu bir çocuk gibi "Üzgünüm" der.

Gölüyorum çünkü alternatif bir mağaraya taşınmak.
Sawyer'ın manav tezgahında duruyoruz. Şapkasını kaldırıyor.
"Kitap cadısı. Tehlikeli arkadaşların olduğunu duydum."

"*Mükemmel* arkadaşlarım var," diyorum. "Gala elmaları,
lütfe."

Elmaları sanki bir bombayı etkisiz hale getirir gibi poşete koyar.
"Unutma, bu kasaba üç koy öteden bir hikayenin kokusunu alabilir."

"Hepinizden nefret ediyorum."

"Öyle değil," diyor rahatça, çantayı bana uzatarak. "Bizi o
kadar çok seviyorsun ki, bu seni acımasız yapıyor."

Lila sepetine şeftalileri koyar. "Kötü niyetli sevgiden
bahsetmişken, kardeşim... oh." Sözünü keser, gülümsemesi kaybolur.
"Boş ver. O zaten burada."

Dönmüyorum. Gerek yok. Gözlerimden önce cildim söylüyor
bana - kaburgalarımın altında uyanışını hissediyorum. Bunun yerine
fesleğene bakıyorum, çünkü ben güçlü ve olgunum ve sadece bana
bakarak kalabalığı ortadan kaldırabilen bir adam tarafından
kesinlikle sarsılmıyorum.

"Günaydın, Bailey," diyor Crew, sesi tereyağını eritecek kadar
sıcak ama nedense omurgamı eritmiyor. Dönüyorum ve işte orada:
kot pantolon, tişört, gözlerini gölgeleyen bir beyzbol şapkası, ama
yine de izinsiz benim gözlerimi arıyor. Elinde bir kağıt torba ve bir
demet ayçiçeği var.

"Günaydın," diyorum, sesimin çatlamadığına gurur duyarak.
"Annenin işlerini mi hallediyorsun?"

"İki çeşit var," diyor. "Onun istediği ve istememiş gibi
davranacağı olanlar." Küçük bir kavanoz uzatıyor. "Çayınız için.
Yerel bal. Tıbbi amaçlı."

"Rüşvet," diyorum, yine de kavanozu alıyorum. Parmaklarımız
birbirine değiyor.

Bir saniye. Belki daha az. Aptal kalbim bunu Kanıt olarak
kaydeder.

Mahremiyete ihanet eden Sawyer, gong gibi boğazını temizler.
"Quarterback, boş kasaları yüklememe yardım edecek misin, yoksa
sadece çiçek alıp müşterilerimi bayılttırmak için mi buradasın?"

Crew çantasını yere bırakır ve kasaya uzanır. Gömleği, kaba olacak kadar gerilir. Daisy, yanına yaklaşır. yanımda sessizce, hala flört sanatının tadını çıkaran bir kadının yüzünü yapıyor. "Yardımcı olmuyor," diye fısıldıyorum.

"Ne?" diyor.

"Onu kamyonu taşı." Sawyer, Crew'a başını sallar. "Ve bunu yaparken kaslarını germeye çalış."

"Gösteriş yapmıyorum," der Crew, gösteriş yaparak.

Gitmem gerekirdi, ama tabii ki gitmedim. Sanki gelgit bizi birbirimize uygun bir çift olarak belirlemiş gibi, birlikte sıra boyunca ilerledik. Holt önümüze çıktı ve kafama bir LIGHTHOUSE LOVE tişörtü geçirmeye çalıştı. Ben eğildim. Crew, bir koruma gibi göğsüne doğru uzandı ve Holt geri çekilene kadar ona sert bir bakış attı ve "Sanat benim hayatımda takdir edilmiyor" diye mırıldandı.

Daisy aramıza girer, yanağında un, daha önce gözümde kaçan tepsiyi mucizevi bir şekilde dengede tutar. "Tat testi," der. "Yeni akçaağaç çubukları. Önce Bailey."

Isırıyorum ve gözlerim geriye dönüyor. "Senden nefret

ediyorum." "Beni seviyorsun," diyor, sonra Crew'a dönerek Gözlerimi kısmamı sağlayan yepyeni bir ses tonu. "Peki ya sen, omzun nasıl? Marcus'la senin için kavga etmem gerek mi?"

"İyiyim," diyor ve Daisy şapkasının kenarını

"Erkekler asla iyi olmaz," diyor. "Tamam çocuklar. Sadece kendi zamanında sevimli olun. Bazılarımızın kapitalizmi yerine getirmesi gerekiyor."

Kalabalığın içinde kaybolur ve ikimizi bir akçaağaç çubuğu ve fazla hava ile baş başa bırakır. Çubuğu ikiye bölerim ve ona daha büyük parçayı veririm. O çubuğa bakar, sonra bana. "Kural İki diyor ki sormalıyım, ama... dudaklarından şekeri yalayabilir miyim?"

Midemde bir sıcaklık patlar. Dalga geçiyor. Öyle olmalı. Ağzım beni ele verir ve kıvrılır. "Kesinlikle olmaz."

"Denemeye değdi," diyor, hızlı ve gizli bir gülümsemeyle, sanki az önce yiyeceği silah olarak kullanmamış gibi bir ısırik alıyor.

Özgürlüğe üç adım kalmışken, yerel bir haber kamera belirir. Muhabir — kakül, blazer, acımasız —yolumuza çıkıyor. "Bailey! Crew! Harvest Minute için hızlı bir soru—Coral Bell Cove'un en sevilen aşk hikayesi olmak nasıl bir duygu?"

Hava yutarak boğuluyorum. Crew'un çenesi seğiriyor. Ben "koş" diyemeden, o bir gülümsemeye dönüştürüyor.

Onu mikrofonun önüne geçiyorum. "Harika turtası olan ama sınırları zayıf bir kasaba gibi," diyorum, sırtında bıçak saklayan kilise hanımı kadar nazik bir şekilde.

Muhabir gözlerini kırıştırır. Crew gülmesini zorlukla bastırır. "Biz sadece meyve için buradayız," der. "Ve bal için."

"Ve fesleğen," diye ekliyorum, çünkü neden olmasın. "Ve sağduyu."

Kamera adamı alkışlamak istermiş gibi dudağını ısırır. Muhabir daha güvenli bir hedefe yönelir (*her zaman* alıntı makinesi olan Bayan Winthrop) ve biz rüzgârın insan sesinden daha yüksek olduğu iskelenin ucuna doğru kayboluruz.

Korkuluğun yanında duruyoruz. Güneş, körfezde sert ve güzel parıltılar yaratıyor. Bir an için, gürültü dünyanın kenarından düşüyor.

"Teşekkür ederim,"

diyorum. "Ne için?"

"Bizi satmadığın için. Dedikoduları beslemediğin için." Elimdeki bal kavanozunu çeviriyorum. "Utanmıyorum. Sadece..."

"Sana ait olanın sana ait olmasını istiyorsun," diye tamamlar.

"Ben de

de öyle."

O yumuşak anlaşma içinde duruyoruz, bütün gün boyunca yaşadığımız en yakın sessizliğe en yakın şey. Bir martı orta mesafeden küfürler savuruyor . Bir çocuk çilek düşürüyor ve sanki

onu kişisel olarak ihanet ettim. Pazar yeniden canlanıyor. Crew'un korkulukta duran eline bakıyorum — büyük, yaralı, dikkatli — ve dokunmama anlaşmasını ilk bozanın ben olduğumu fark ediyorum.

"Crew," diyorum, sesim sabit. "Ben..."

Kural kitabının hışırtısını duymuş gibi bana bakar. "Nereye?"

Parmaklarımla bileğini hafifçe, kısa bir süre okşuyorum ve parmak uçlarımla altında sır gibi atan nabzını hissediyorum. "Burada," diyorum, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. İki saniye, dün gece ona izin verdiğim gibi. Fikrimi değiştirmeden önce bırakıyorum. "Teşekkürler. Bal için."

Gözleri, benim hazır olduğumdan daha yumuşak bir hale gelir. "Ne zaman istersen," der ve bu, yüksek sesle söylemek istemediği bir söz gibi gelir.

Gerçek hayat her zaman kazanır, bu yüzden kaosa geri dönüyoruz. Ivy, birleşen gölgelerimizin fotoğrafını şu notla birlikte gönderir: *Aşık olmadığını söylemeden, aşık olmadığını söyle.* Tek bir kabak emojiyle cevap veririm, çünkü öğle yemeğinden önce pop kraliyetinin zorbalığına boyun eğmeyi reddediyorum.

Çantalarımı deniz fenerinin merdivenlerine çıkardığımda, gün beni gerekli kısımlara kadar yıpratmış. Meyveleri boşaltıyorum, fesleğeni yıkıyorum ve balı su ısıtıcısının yanına cesaretle koyuyorum. Dükkanın zili geç kalanlar için iki kez çalıyor. Korkmak isteyen bir adama bir gerilim filmi, görülmek isteyen bir kadına ise tarihi bir film öneriyorum.

bir kadına tarihi bir kitap öneriyorum. Bir anne cüzdanını ararken bir dakika boyunca bir bebeği kucağımda tutuyorum bir dakika tutarken, anne cüzdanını arar ve bebek okyanus gibi iç çekince ağlamamaya çalışırım.

Kapı nihayet kapanıp, tabelada KAPALI yazısı belirdiğinde, sessizlik geri geliyor — bu sefer iyi anlamda. Balı raftan alıyorum, kapağını açıyorum ve kokusunun yayılmasına izin veriyorum — sıcak, çiçeksi, inatçı. Parmak ucumu daldırıyorum ve tadına bak, tatlı ve altın rengi, ve beni savunmayan çocuğu ve bunu öğrenen adamı düşün.

Çay yapıp kupamı verandaya götürüyorum. Işık suyu süpürüyor. Körfezin karşısındaki, çok iyi tanıdığım bir çiftlik evinde, başka bir ışık yanıyor. Onun orada olduğunu bilmek için orada olduğunu bilmek için onu görmem gerekmiyor. Bunu hissediyorum — tıpkı bir fırtınanın yönünü belirlediğini bildiğiniz gibi, bir kitabın mutlu sonla biteceğini anladığın gibi, o hala seni uğraştırırsa bile.

"Tamam," diyorum ufka, kurallara, kendime. "Tamam."

Ona mesaj
atmam. Gerek
yok.

Yarın yeterince yakın ve uzun zamandır ilk kez, *yakın gelecek*
benim için kabul edilebilir bir şey gibi geliyor.

Sekizinci Bölüm – Mürettebat

Coral Bell Gazette gazetesinde şöyle bir manşet var:

Deniz Feneri Aşk Hikayesi: Quarterback ve Kitap Cadısı Heyecan Yaratıyor

Keşke şaka yapıyor olsaydım.

Altındaki fotoğrafta, çiftçi pazarında Bailey'e bir kavanoz bal verirken çekilmiş fotoğrafım var. Kamera, onun gülüşünün ortasında, benim de sanki bir devlet sırrını itiraf edecektim gibi başımı ona doğru eğdiğim anı yakalamış. Açıkçası, bu çok da abartılı bir benzetme değil.

Gazeteyi mutfak masasına sanki patlayacakmış gibi bıraktım.

"Güzel fotoğraf," diyor annem, birdenbire elinde papatya çayı fincanıyla ortaya çıkarak.

"Günaydın, mahremiyet ihlali."

O gülümser. "Rica ederim. Sadece altı tane aldım."

"Neden?"

"Albümüm için," diyor, tamamen ciddi bir şekilde. "Ve kız kardeşinin çocukları için. Ve muhtemelen kilise bülteni için."

"Tanrım."

"Diline dikkat et," diye azarladı, çayını yudumlarken. "Mutlu görünüyorsun, Crew. Alaycı sözlerinle bunu mahvetme."

"Mutlu değilim," yalan söylüyorum.

Bir kaşını kaldırır, o anne gibi "*zamanımı boşa harcama*" bakışı, herhangi bir futbol oyuncusundan daha korkutucudur. "Mmm. Yani gülümseme, parıldama, tam cümleler kurma olayı sadece bir dönem mi?"

"Şehre gidiyorum," diye mırıldanarak şapkamı aldım.

"Bailey'e selamımı söyle!" diye bağırdı ben kapıdan çıkarken.

kapıdan kaçarken.

Gün yavaş ve altın rengi uzanıyor, öyle bir gün ki Film gibi görünen erken sonbahar günü.

Atlar huzursuz, hava keskin ve saman tozuyla tatlı. Ter gömleğimi karartana kadar, omzumdaki ağrı hak edilmiş bir şey gibi hissedene kadar çalışıyorum.

Yine de onu düşünmeden edemiyorum. Dün bana bakışı... Yarı öfke, yarı meydan okuma, tamamen yürekten. İskelede bileğime dokunuşu. İki saniye, yumuşak ve emin, sanki önceki gece ona verdiğim ağırlığı tam olarak geri veriyormuş gibi.

Yüzlerce el bana dokundu — hayranlar, takım arkadaşları, antrenörler — ama onunki, kendimi evimde hissettiğim tek eldi.

Sawyer öğleden sonra kamyonetiyle gelir, arkasında toz arkasında toz bulutu bırakarak. İki kutu yem ve belaya işaret eden bir gülümsemeyle arabadan atladı.

"Sen ünlüsün, ve bu sefer futbol sayesinde değil," der.

"Öl."

Gülerek bana bir şişe su attı. "Cidden, dedi. Yeğenim bana makaleyi mesaj attı. Aynen şöyle dedi: *Crew Wright aşk dolu bir dönemden geçiyor ve ben de buradayım.*"

"Bu cümlelerin her şeyinden nefret ediyorum." "O on iki yaşında," diyor. "O bazı şeyleri bilir." Ona orta parmağımı gösteriyorum.

Daha çok güldü. "Demek kitapçı kız, ha? Lisede sana o notu yazan kız mı?"

"Notu biliyor musun?"

"Crew, herkes notu biliyor. Kasabanın yarısı, onu sakladığını öğrendiğinde ağladı."

"O özel bir şeydi."

"Burası Coral Bell Cove," diyor. "Özel hayat, soğuk tatlı çay veya işlevsel aile sınırları gibi bir efsanedir."

Boynumun arkasını ovuşturarak inliyorum. "Sadece... dikkatli olmaya çalışıyorum."

"Dikkatli," diye tekrarlar. "Artık aşık olmaya böyle mi diyoruz?"

"Ben..."

Elini kaldırır. "İçinden gelmiyorsa söyleme. Ama belki de böyle bir şey yokmuş gibi davranmayı bırakmalısın. Hepimiz görüyoruz. Yani, rehabilitasyon için Nashville'de kalabilirdin dostum. Yoksa neden evde rehabilitasyon yapmayı seçtin ki?"

Gözlerimi kaçırıp ceviz ağaçlarına bakıyorum. Işık dalların arasından süzülerek otlaklara altın rengi benekler düşürüyor. "Evet," diyorum sessizce.

Gün batımında, yine deniz fenerinin önünde duruyorum.

Kendime, önceki gece termosumu unuttuğum için geldiğimi söylüyorum, ki bu doğru. Çoğunlukla.

Bailey dışarıda merdivenlerde, çıplak ayakla, saçları açık, yaşamak için uygun gibi görünen büyük beden bir kazak giyiyor. Bir kupa tutuyor ve ufkun pembe ve bakır rengine dönüşmesini izliyor. Bu manzara göğsümü delip geçiyor.

Ben patikaya çıktığımda bana bakıyor. "Beni takip ediyorsun," diyor.

"Kulağa tuhaf geliyor." "Tuhaf."

"Termosumu unuttum."

"Bunu mu?" Gülümsemeyle onu havaya kaldırıyor. "Bu kanıt."

"Neyin?"

"Hırsız olduğunun."

Alçak ve sıcak bir kahkaha attı ve yemin ederim ki bu ses havayı değiştirdi.

Onun yanındaki basamağa oturuyorum, saygılı bir şekilde on beş santim mesafe bırakarak. Bu mesafe hem çok fazla hem de yetersiz geliyor.

O yana doğru bakıyor. "Biliyorsun, buraya gelmeye devam edersen, insanlar benden hoşlandığını düşünecekler."

"Senden hoşlanıyorum."

Kupası ağzına giderken yarı yolda durur. "Bunu inkar etmen gerekiyor."

"Yalan söylemekte kötüyüm," diyorum.

"İstediğine sorabilirsin." Dudakları seğirir.

"Sinir bozucusun."

"Bunu daha önce de söylemiştin."

Yan yana oturup gelgitin gelmesini izliyoruz.

Dalgalar kayalara çarparak, sabırla ve istikrarlı bir şekilde ilerliyor. Yine tuz ve tarçın kokusu geliyor, ya da belki de bu sadece hafızamın bana oyun oynadığıdır.

Bir süre sonra, "Gelmen gerekmiyordu," diyor. "Gelmek istedim."

"Bu aynı şey değil."

"Biliyorum," diyorum yumuşak bir sesle. "Ama bu dürüstlük."

Uzun bir süre sessiz kalır. "Beni korkutuyorsun, Crew."

Başımı sallarım. "Sen de beni korkutuyorsun."

Gölüşü bir nefes gibidir. "En azından tutarlıyız."

Rüzgâr hızlanır, saçlarını karıştırır. Düşünmeden elimi uzatıp bir tutam saçını kulağının arkasına koyuyorum. Parmaklarım fısıltı kadar hafifçe tenine değiyor.

O hareketsiz kalır.

"Crew," diyor, sesi zar zor duyuluyor. "Evet?"

"Yapma."

Elimi indiriyorum. "Tamam."

Ama o uzaklaşmıyor. Sadece bana bakıyor — gözleri fal taşı gibi açılmış, boğazında nabızı atıyor — ve vücut dilinin her hareketi *"durma, ama acele de etme"* diyor.

Sesi titriyor. "Bunu yapmaya devam edemezsin."

"Neyi?"

"Ne yapıyorum?"

Yutkunuyorum, boğazım düğümleniyor. "Sanırım ikimiz de pratik yapmamışız."

Titrek ve yumuşak bir kahkaha atıyor. "Sen imkansızsın."

"Sen imkansızı seviyorsun."

"Eskiden severdim," diye fısıldadı. "Tekrar sevebilir miyim, bilmiyorum." "O zaman henüz sevme," dedim. "Sadece... burada benimle otur. Bu yeter."

Gözleri benimkilere bakıyor. Bir kalp atışı boyunca, tek bir saniye boyunca, yerçekimi değişmiş gibi hissediyorum. Eli

basamakta benimkine dokunur, parmakları sürtünür, tereddüt eder.
İkimiz de geri çekilmiyoruz.

Temas hafif. Neredeyse yok denecek kadar. Ama her şey bu.
Sonunda ayağa kalktığında, sersemlemiş görünüyor. "Kasaba
başka bir makale yazmadan gitmelisin."

"Bırak yazsınlar," diyorum sessizce. "Zaten iyi kısımları asla
doğru yazamayacaklar."

Kafasını sallar, ama içeri girerken gülümser.

Ben bir süre daha merdivenlerde kalıp denizi seyrediyorum,
vücudumdaki her sinir onunla birlikte titriyor.

Işık körfezi kapladığında, başımı kaldırıp fısıldarım,
"Deniyorum, B. Gerçekten deniyorum."

Ertesi sabah, çiftlik kahve kokuyor ve huzur gibi görünen bir
tür sorun kokuyor.

Erken uyanıyorum, çünkü neredeyse hiç uyuyamadım. Gözlerimi
her kapattığımda, onun yüzünü görüyorum — parmaklarım saçlarına
dokunduğunda nefesinin
ve gözlerinde yaşanan savaşı görüyordum.

Sonunda pes edip aşağı indiğimde, annem mutfakta, elleri
kar gibi unla kaplıydı. "Günaydın yakışıklı," dedi, başını
kaldırmadan. "Biri bana kitap bırakmış."

Beynim kısa devre yaptı. "Kitaplar mı?"

"Bailey'den," dedi annem, bisküvi hamurunu şekillendirirken.
"Toplum kütüphanesi kampanyası için yeni koleksiyonu beğeneceğimi
düşünmüş. Tatlı kız. Akıllı."

"O... evet. Öyle."

Annem bana bir bakış atar. "Orada sırtarak duracak mısın,
yoksa tereyağını alacak mısın?"

Otomatik pilotta hareket ederek, Bailey'nin bu mutfakta
durduğunu, saçlarına vuran güneş ışığını, duvarları yankılayan
kahkahasını hayal etmemeye çalışarak tereyağı tabağına uzanırım.

Annem mırıldanır. "Uzun süre kalmadı. Ama mutlu görünüyordu."

"Mutlu olması iyi," diyorum, çok çabuk.

"Mm-hmm," diyor ve ben o tonu tanıyorum — daha sonra kullanmak üzere bilgiyi sakladığını gösteren tonu. O bunu silah olarak kullanmadan önce dışarı kaçıyorum.

Sabah keskin, hava çiğ, ceviz ve saman kokuyor. Atlar kuyruklarını tembelce sallıyor ve dünya, göğsümdeki gürültü için fazla sessiz geliyor.

Arkamda ayak sesleri duyduğumda, dirseklerime kadar yemlere batmış durumdayım

"Günaydın, Wright."

Donup kalırım. Sonra dönerim.

Bailey orada duruyor, elinde kağıt bir torba tutuyor ve aynı büyük beden kazak, ayak bileklerinde kıvrılmış kot pantolon ve kulaklarının arkasına sıkıştırılmış saçlarıyla duruyor. Sanki sonbahar sadece rekabet etmek için gelmiş gibi görünüyor.

"Teslimat hizmeti verdiğimizi bilmiyordum," diyorum, rahat davranmaya çalışıyorum.

"Annen fişini unutmuş," diyor, fişi havaya kaldırarak.

"Ve beni bisküviyle rüşvet verdi." "Klasik."

"Sana somurtmayı bırakıp yemeğe gelmeni söylememi istedi." "Somurtmuyorum."

"Çalışıyorum, çünkü bu en iyi terapi" diyorum

"Bu farklı." "Elbette farklı."

Kağıt torbayı saman balyasının üzerine koyar ve etrafına bakınır. "Burası çok güzel. Her zaman öyleydi."

"Evet," diyorum, manzarayı değil onu izleyerek. "Öyle."

Beni bakarken yakaladı, kızardı, sonra ayak bileklerinin etrafında dolaşan ahır kedisini okşamak için çömeldi. "Merhaba, yakışıklı," der yumuşak bir sesle.

Kedi mırıldanır, hain piç. "Sen açıkça onun tipiymişsin," derim.

"O açıkça herkesin tipi," diye karşılık verir. "Ondan bir şeyler öğrenebilirsin."

Gülüyorum. "Merhaba demek için kimseyi yalamam."

"Senin kaybın," der, ciddi bir yüzle. Bu, beni tam da kaburgalarımın vurur — onun hiç çaba harcamadan sergilediği mizah ve ateşin karışımı.

Sonunda birlikte eve doğru yürümeye başlıyoruz ve bu, farkında olmadan özlediğim bir tür ev sıcaklığı hissi uyandırıyor. Yüzümü gördüğünde ters yönde koşmasından çok daha iyi. Bisküvi kokusu bizi mutfağa çekiyor. Annem ve Hadley, reçel kavanozları ve kaosla ilgili gizli bir operasyonun ortasındalar.

Annem Bailey'i görünce gülümsüyor. "Oh, ne güzel! Hadley'e yeni bağışları raflara yerleştirmek için senin tavsiyene ihtiyacım olduğunu söylüyordum."

Hadley başını kaldırıp sırtarak, "Ben de ona *asıl* ihtiyacı olan şeyin daha fazla dedikodu olduğunu söylüyordum." diyor.

"Lütfen yapma," diye mırıldanıyorum.

Hadley beni duymazdan gelir. "Ee, Bailey. Heyecan verici haber var mı? Yeni ışıklar? Yeni ziyaretçiler? Belki yeni *romantik gelişmeler* var mı?"

Bailey, bisküvi tepsisini inceliyormuş gibi yaparak kızarır. "Sadece tamirat. Ve çay."

"Çay," der Hadley, bilgece başını sallayarak. "Doğru. Gece yarısı tarçınlı çay kadar masum bir şey yoktur."

Annem o kadar çok güler ki reçel bıçağını bırakmak zorunda kalır. "Hadley, çok kötüsün."

"Ben verimliyim," der ve kendine biraz daha kahve döker.

Bailey bana bakar, gözleri hem eğlence hem de utançla parıldar. "Ailen acımasız."

"Bu konuda iyiler," diye itiraf ettim. "Bu tam temaslı bir spor." O sırtıttı. "Rakiplerini uyarmalısın."

"Savunmada daha iyiyim."

Bakışları omzuma kayar. "Hâlâ dayanıyor musun?" "Gittikçe güçleniyorum."

"Bu iyi," diyor yumuşak bir sesle ve bir an için tüm oda kayboluyor — sadece o, ben ve dün gece neredeyse olanların ağırlığı var.

Annem yüksek sesle boğazını temizler. "Crew, verandanın korkuluğu gevşemiş. Ben bu kavanozları bitirirken Bailey sana tamirinde yardım edebilir."

"Çok ince," diye mırıldanırım, çünkü annemin şu anda babamla birlikte çiftliği yöneten kardeşim Rowan'a da sorabileceğini biliyorum.

Bailey gülümser. "Tabii, Bayan Wright. Ben el becerisi olan biriyim."

Dışarıda, sabah altın rengi bir yumuşaklığa bürünmüştür. Veranda talaş ve şeker kokuyor, güneş ışığı ceviz ağaçlarının arasından süzülüyor. Ona bir tornavida uzattım ve parmaklarımız hafifçe, tanıdık, fazla bir şekilde birbirine değdi.

Ben cıvataları sıkarken o yanımda diz çöküp tahtayı sabit tutuyor. Her hareket bizi birbirimize yaklaştırıyor. Omuzu omzuma geliyor, saçları koluma sürtünüyor.

Bir kez yukarı bakıp gülümsedi. "Dikkatin dağınık." "Mesleki bir tehlike."

"Benim yanımda olmak mı?"

"Seni öpmemeye çalışmak."

Donup kalır, sonra fısıldayarak, "Crew" der.

"Evet?"

"Kural iki," der yumuşak bir sesle, ama yerinden kıpırdamaz uzaklaşmaz.

Konuşurken nefesimi hissedebilecek kadar ona yaklaşıyorum.

"Sor, değil mi?"

Boğazı hareket ederken başını sallar. "Sor."

"Sorabilir miyim?"

Gözleri benimkilerle buluşur, karanlık ve araştıran bir bakışla.

"Henüz değil," der, sesi titriyor.

Başımı salladım, geri çekildim ve göğsümdeki acıyı yuttum.

O, hem minnettar hem de yıkılmış gibi hafifçe gülümser. "İyi cevap."

Verandayı sessizlik içinde bitiriyoruz, ama bu rahatsız edici değil. Burası enerji dolu ve canlı—henüz gerçekleşmemiş ama gerçekleşecek bir şeyin vaadiyle

henüz gerçekleşmemiş ama gerçekleşecek bir şeyin vaadiyle uğultulu bir sessizlik.

Giderken, yanımdan geçerken koluma dokunuyor
—küçük, kasıtlı bir hareket, kalan tüm soğukkanlılığı yok ediyor.

Onun araba yolunda yürüdüğünü izliyorum, süveteri rüzgarda dalgalanıyor, saçları güneş ışığında parlıyor.

Annem mutfak penceresinden dışarı eğilir, sanki bir geçit törenindeymiş gibi el sallar. "Aferin tatlım!"

Yukarı bakıyorum. "Rayını tamir ettik."

"Bailey ile olanları kastettim," diyor gülümseyerek. "Ayak uydurun."

İnleyerek başımı geriye doğru eğiyorum, ama gülümsemeyi engelleyemiyorum.

O gece, çiftlik sessizleştiğinde ve hava odun dumanı ve uzaklardaki tuz kokusu ile dolduğunda, bir bira ile verandaya oturup deniz fenerine doğru bakıyorum.

Işık, tıpkı o gibi, sabit ve emin bir şekilde körfezi tarar.

Karanlığa fısıldarım, "Henüz değil," ve ilk kez, beklemek bir ceza gibi gelmiyor.

Umut gibi geliyor.

Dokuzuncu Bölüm – Bailey

Sevinç bir ses olsaydı, festival sezonundaki Coral Bell Cove olurdu. Sonbaharda neredeyse her hafta sonu bir festival düzenlemek için bir neden bulurlar.

Çocukların kahkahaları. Müzik sesleri. Küçük sohbetler kılığına girmiş dedikoduların düşük uğultusu.

Bu, kemiklerinizi titreten türden bir ses ve rüzgârın hangi yönden estiğine bağlı olarak sizi kurtarabilecek ya da mahvedebilecek türden bir gün.

Bu sabah rüzgar benim tarafımda. Muhtemelen.

Üç katlanır masam, iki kutu bağışlanmış kitap ve kabak kulesinin bir teması olması gerektiği konusundaki dokuzuncu tartışmaya hiç sabrım yok. (Bayan Winthrop, "duygusal bir yay" olması gerektiğini ısrarla savunuyor.

Bütün kasaba dışarıda. Marina boyunca stantlar dizilmiş. Wright ailesinin pasta standı cennetten kokuyor. Bir yerlerde elma şarabı kaynıyor ve Daisy'nin fırını iki kez tükendi bile.

Ve bir de ben varım — kütüphaneci, kitap cadısı, küçük kasaba skandalının tesadüfi paratoneri.

Bağış kavanozlarını etiketlemenin yarısını bitirmişim ki Lila o bakışıyla ortaya çıkıyor — yararsız bir şekilde destek olmaya hazır olduğunu gösteren bakışıyla.

"Yüzün parlıyor," diyor. "Terliyorum."

"Parlak ve terli," diyor. "Çoklu görev kraliçesi."

"Senden nefret

ediyorum." "Beni

seviyorsun." "Seni

tolere ediyorum."

Gülüyor, ama gülüşünde sevgi var. "Daha çok gülümsüyorsun."

"Çünkü daha az insanı tehdit ediyorum." "Tabii," diyor. "Ve birisi

seni her gece romantik bir sahne gibi eve götürdüğü için değil mi?"

Ağzımı açıp inkar etmek için, ama o çoktan sallanarak uzaklaşıyor ve omzunun üzerinden "Aranızdaki ilişkiyi ayarladığımı için teşekkür et!" diyor.

Ayarlama mı?

Açıklama isteyemedim, midemi bulandıran bir ses duydum.

"Günaydın, Kitap Cadısı."

Dönüyorum.

Crew Wright orada duruyor, yasaklanması gereken gri bir Henley tişört, ters takılmış bir şapka ve savaş başlatabilecek bir gülümsemeye. Bir omzunda kereste taşıyor ve Sawyer'a akşam konseri için sahneyi kurmasında yardım ediyor.

Onu görmek beni yerçekimi gibi etkiliyor. Her santimetresi sağlam, tanıdık ve sinir bozucu derecede çekici.

"Erken geldin," diyorum.

"Annem tarçınlı çörekler olacağını söyledi."

"Yalan söylemiş."

"O zaman gidiyorum."

Gözlerimi deviriyorum, ama durduramadan gülümsüyorum.
"Sen dayanılmazsın."

"Sanki bu kötü bir şeymiş gibi

söylüyorsun." "Kötü bir şey."

"Hayır," diyor, yine o sırtışını göstererek. "Hoşuna gitti."

"Kanıtla."

Gülümsemesi tehlikeli bir hal alıyor. "Meydan okumanı kabul ediyorum."

Sabahın ortasına gelindiğinde festival tüm hızıyla devam ediyor. Kitap ayrıçları tükendi, üç rulo bant kayboldu ve iki farklı kişi Crew ile benim "resmi" bir ilişkimiz olup olmadığını sordu.

Değiliz.

Hiçbir şey değiliz.

Bunu *Coral Bell Gazette*'ye anlatmaya çalış.

Meydanda bir fotoğrafçı, kan köpeği gibi dolaşıyor. Zavallı adam, Daisy tarafından iki kez, Ivy tarafından da bir kez kovuldu. Ivy ona "rıza seksi bir şeydir, Greg" dedi.

Ivy Quinn, küçük kasaba hayatına rahatsız edici derecede iyi bir şekilde

Bu arada, o benim standımın yanında koyu renk kot pantolon ve muhtemelen arabamdan daha pahalı olan bol beyaz bir kazak giymiş. Vanilya ve şöhret kokuyor.

"Harika görünüyorsun," diyor. "Dergi kapağı gibisin."

Gülümsüyor. "Rowan, ortama uyum sağladığımı söylüyor." "Ne ortamı, Paris mi?"

"Kibar ol," diyor, alaycı bir şekilde dudaklarını bükerek. "Her neyse, seni uyarmaya geldim."

"Ne hakkında?"

"Crew."

Midem sıkışır. "O ne olmuş?"

Güneş gözlüklerini dramatik bir şekilde indirir. "Kötü bir ruh hali içinde."

"Ne tür bir ruh hali?"

"Çok fazla gülümsediği türden. Sadece bir şey saklamaya çalıştığında öyle gülümser."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Peki bunu bana neden söylüyorsun?"

"Çünkü senden hoşlanıyorum," diyor. "Ve çünkü Lila, ona aşık olmadığını iddia ettiğini söylüyor, ki bu

"Ben iyiyim," diyorum.

"Tabii," diyor. "Ve ben annem hakkında bir ayrılık albümü yazmadım."

"Haklısın."

Gülümser. "Her neyse, bu gece öpüşürseniz, ilk ben söyledim önceden söylemiş olacağım."

Cevap veremeden, o çoktan gitmiştir — güneş ışığı ve kaos içinde, beni orada tek başına bırakarak, bir insanın nasıl hem arkadaş hem de duygusal kırılmanın insan pop-up reklamı olabileceğini merak ederken.

Öğleden sonra karamel, sohbet ve yorgunlukla dolu bir sis içinde geçer.

Crew, Sawyer ve Rowan ile birlikte tekrar ortaya çıkar. İkisi de bandstandın yakınında yüksek ve tehlikeli görünen bir şey inşa ettikleri için terli ve kendini beğenmiş bir haldedirler.

"Yardım ister misin?" diye sorar.

"Gerek yok."

Bunu görmezden gelir ve yanıma çömelerek bir kutu kitap alır.

Ona ters ters bakarım. "Her şeye yardım edemezsin."

O sırtıyor. "Bu teoriyi test etmek istersen buyur." "Crew."

Yukarı bakar. "Evet?"

"Yapma."

Başını eğiyor. "Neyi yapma?" "Bana

öyle bakma." "Nasıl bakayım?"

"Sanki seni arzuluyormuşum gibi."

Yavaşça, dikkatlice nefes alır. "Çünkü öylesin." Göğsüm sıkışır. "Böyle şeyler söylememelisin." "O zaman beni istediğin gibi bakmayı bırak."

Ağzım açık kalır. "Sen imkansızsın."

"Tutarlıyım," diye düzeltir.

"Sinir bozucu."

"Dürüst."

Birbirimize bakıyoruz ve hava gerginleşiyor, ta ki biri "Kabak acil durumu!" diye bağırıncaya kadar. O da gülerek ayağa kalkıyor.

"Kabak kurtardı" der ve uzaklaşırken beni erimiş halde bırakır ve ben de içimden küfürler mırıldanırım.

Gün batımında, marina ışıklarla süslenmiş bir çadırın altında parıldıyor. Sahneden keman ve hüzünlü melodilerin karışımı olan müzik yayılıyor. Elma şarabı kokusu kalabalığın arasında yayılıyor, kahkahalar ve balonunu kaybeden çocukların ara sıra çığlıkları ile karışır.

Onu görmeden önce hissediyorum.

O çekim, o farkındalık, manyetik gibidir, sanki beynim bir uyarı veremeden vücudum onu tanır.

"Benimle dans et." Yanımda belirir. "Ben dans etmem."

"Geçen sefer de öyle demiştin." "Ciddiydim."

Gülümsüyor. "Ve evet dediğimde de ciddiydim."

Orkestra yavaş bir şarkı çalmaya başlar ve ben bir bahane bulamadan, eli elimi bulur. Bu temas nefesimi keser. Başparmağı, nazik ama kararlı bir şekilde parmak eklemlerimin üzerinde kayar.

"Crew," diye fısıldarım.

"Bailey."

"Bu kötü bir fikir."

"Muhtemelen."

Beni kendine çeker ve dünyanın geri kalanı bulanıklaşır.

Eli belime yerleşir, elbisenin kumaşı aracılığıyla sıcaklığını hissediyorum. Diğer elim onun göğsüne konar — sağlam, sabit, tanıdık. Yavaşça hareket ediyoruz, adımlarımız kas hafızası gibi uyumlu.

Sedir ve odun dumanı gibi kokuyor. Kalbim çok hızlı atıyor.

"Hala kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

diye fısıldadı. "Evet."

"Yalancı."

Ben bir kahkaha atarım, ama o eğildiğinde kahkaha kesilir — o kadar yakın ki, nefesini şakağımda hissedebiliyorum.

"Bunu istememeye çalışıyorum," diye fısıldadı. "Ama işe yaramıyor."

Boğazım düğümlenir. "O zaman denemeyi bırak."

Bana bakmak için geri çekildi, gözleri karanlık ve araştıracıydı. "Emin misin?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama emin olmak istiyorum."

Bakışlarında bir şey parıldadı: umut, korku, açlık.

Ve sonra, kader ironiyi sevdiği için, Holt arkamızdan bir yerlerden bağırır, "Hey, Crew! Elma şarabı çadırı yine su basıyor!"

Crew homurdanır, sanki bu kesintiyi ortadan kaldırılabilecekmiş gibi alnını hafifçe alnıma dayar. "Yemin ederim bu kasabanın zamanlaması çok kötü zamanlaması var."

"Belki de bu bizi kurtarıyor," diye fısıldıyorum.

O, küçük ve acı tatlı bir gülümsemeyle karşılık verir.

"Neyden?" "Geri alamayacağımız bir şey yapmaktan."

Her adımda bir bedel ödüyormuş gibi isteksizce geri çekilir.

"Bunun için çok geç," diye mırıldanır ve kaosun ortasına doğru yürür.

Orada duruyorum, kalbim çarpıyor, vücudumdaki her sinir, söylenmemiş her şeyin ağırlığıyla canlı.

Daha sonra, festival sona erip fenerler sönmeye başladığında, onu tekrar buluyorum. Yalnız başına, çardak merdivenlerinde oturmuş, dirsekleri dizlerinde, başı geriye eğilmiş, sanki hayaletleri dinliyormuş gibi.

Tereddüt ettikten sonra yanına oturuyorum. "İyi misin?"

Bana bakmadan gülümsüyor. "İyi ne demek?" "Yorgunum.

Duygusalım. Hala elma şarabından hafifçe yapış yapışım."

"O zaman evet," diyor yumuşak bir sesle. "İyiyim."

Sessizce oturuyoruz, düzeltmeye gerek olmayan türden bir sessizlik.

Koy, ikinci bir gökyüzü gibi ışık zincirlerini yansıtıyor.

Bir süre sonra, "Eskiden her şeyin ne kadar zor olduğunu unutmamı kolaylaştırıyorsun," diyor.

Ona bakıyorum. "Çünkü ben harikayım."

O, düşük ve kaba bir kahkaha atıyor ve bu bana tarif edemediğim bir şey yapıyor. "Öylesin."

Sonra dönüyor, bana gerçekten bakıyor ve nefesim kesiliyor. Bakışları ağızıma düşüyor, sonra tekrar gözlerime dönüyor. "Bailey."

"Evet?"

Yavaş ve emin adımlarla bana doğru eğilir, sanki onu durdurmam için bana zaman tanıyormuş gibi. Durdurmam.

Burunlarımız birbirine değiyor. Nefesi benimkine çarpıyor. Dünya, zamanda askıda kalan o tek ana daralıyor — neredeyse, ama henüz değil.

Sonra bir havai fişek patlaması gökyüzünü aydınlatır, parlak ve gürültülü, ve o geri çekilir, yumuşak bir kahkaha atar.

"Evrenin bile zamanlaması berbat," diyor. "Ya da mükemmel," diye fısıldıyorum, kalbim acıyor.

Bana uzun bir saniye bakar, tartışmak istermiş gibi, sonra gülümseyerek başını sallar. İşine mükemmel uyan büyük eli, nabzımı ölçüyormuş gibi boynum ve köprücük kemiğim boyunca gezer. "İyi geceler, Bailey."

"İyi geceler, Crew."

Ben gerçekte ne demek istediğimi söyleyemeden o ayrılır.

Belki de beklemekten yoruldum. Zaten ona aidim. *Henüz değil, nihayet* olmaktan bir kalp atışı uzaklıkta.

Onuncu Bölüm – Crew

Güneş ışığı mutfak masasına eğik bir şekilde vuruyor, dünkü bisküvilerin kırıntılarını ve

Hasat Festivali Başarısı: Wright Kardeşler Günü Kurtardı, Kitap Cadısı Kalpleri Çaldı.

İnce.

Gerçekten

ince.

Annem, sanki Coral Bell Cove dedikodularının gayri resmi halkla ilişkiler müdürü değilmiş gibi, elinde spatula ile ocakta mırıldanıyor. Hadley, bacak bacak üstüne atmış, tezgahta oturmuş, sadece kardeşlerin genetik olarak mükemmel hale getirebileceği türden kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kahvesini yudumluyor.

"İyi uyudun mu?" diye soruyor, iyi uyumadığımı çok iyi bilmesine rağmen.

"İyi"yi tanımla.

"Uyumak'ı tanımla," diye karşılık veriyor. "Çünkü bütün gece hayalet gibi verandada dolaştığını duydum."

Annem fincanının arkasına saklanarak gülüyor. "Dansdan beri huzursuz."

İkisine de sert bir bakış atıyorum. "Sizler saldırıları koordine etmek için şafak vakti mi buluşuyorsunuz?"

Lila omuz silkiyor. "Sadece pazar günleri." "İyi," diyorum. "Bugün cumartesi."

O sırtıyor. "Ben proaktif biriyim."

Onları görmezden gelmeye çalışıyorum, bunun yerine gazeteye odaklanıyorum, ama manşet çok fazla. Bailey'nin fotoğrafı — gülerek, gözleri kırışmış, saçları fener ışığında parıldayan — benimkinin yanında duruyor.

benimkinin yanında duruyor. Kamera, ikimizin de inkar ettiğimiz şeye çok benzeyen, ham bir şeyi yakalamış.

Ve bu bana tarif edemeyeceğim bir şey yapıyor. "Gidip onunla konuşabilirsin," diyor annem, dinlemiyormuş gibi davranarak. "Onunla konuştum."

"Her zamanki alaycı tavrın
olmadan mı?" diye
homurdanıyorum.

"O temizlik işine yardım ediyor," diye Hadley çok masum bir
şekilde cevap veriyor. "Deniz fenerinde. Bağış standını onarmakla
ilgili bir şey
bağış standını onarmak ve elma şarabı selinde ıslanan kitapları
kurutmakla ilgili bir şey."

Gözlerimi kısıyorum. "Karşıyorsun."

"Buna ilahi müdahale deyin," diyor, tabureden atlayarak.

"Dean ve Lila bu akşam yemeğe geliyorlar.

Onu da getir, yoksa ben davet ederim."

Beni bu kadar kolay anladıkları için nefret
ediyorum. Daha da çok, haklı oldukları için
nefret ediyorum.

Deniz fenerine vardığımda, gökyüzü maviden belaya işaret
eden griye dönmüştü. Hava ağır ve gergin hissediliyordu, sanki hava
bile kırılacak bir şey bekliyor gibiydi.
bir şeyin kırılmasını bekliyor gibi.

Bailey dışarıda, nemli kutuların yanında diz çökmüş, saçları
dağınık bir topuz halinde, sweatshirt'ünün kolları dirseklerine kadar
sıyrılmış
dirseklerine kadar sıyrılmış. Yorgun, odaklanmış ve son derece güzel
görünüyor.

İlk başta beni duymuyor, kendi kendine hafifçe mırıldanıyor
— eski bir şarkı, belki Fleetwood Mac.

"Biliyor musun," diyorum, "bu mırıldanma denizcileri
çağırabilir."

Kızırdar ve elindeki broşürleri düşürür. "Tanrım, Crew.

Öylece ortaya çıkamazsın." "Kapıyı

çaldım."

"Çalmadın."

"Bu kadar çekiciysen, kapıyı çaldığın anlaşılır." O inliyor.

"Sen imkansızsın."

"Tutarlı," diyorum, yanına çömelerek. "Yardım ister misin?"

Ağzını açar — muhtemelen hayır demek için — ama rüzgâr
onu keser ve rıhtıma taze bir dalga deniz havası gönderir. Kutuların
kenarları çırpınır, dağılmak üzere gibi görünür.

"Peki," diye mırıldanır. "Ama sadece kolların daha uzun
olduğu için."

"Sonunda en iyi özelliğim fark edildi."

Bana, eğlence ve öfke arasında bir ifadeyle bakıyor. "En iyi özelliğinin egon olduğuna eminim."

"İkinci sırada," diyorum. "Öz farkındalığımın hemen arkasında."

"Ki o da yok." "Aynen öyle."

Gülüşü, onu durduramadan ağzından kaçıyor. O ses —Tanrım, o ses—göğsüme çarptı. Alkışlardan, tezahüratlardan, stadyumun gürültüsünden her zaman daha çok hoşuma gider.

İlk yağmur damlaları düşmeye başladığında kutuları dükkana taşıyoruz. Hava kağıt ve fırtına kokuyor, nostalji ve belki de aşk gibi kokuyor. Yüzünden bir tutam saçını çekip odaya bakarak iç çekiyor. "Bu kitapların yarısı sırılsıklam olmuş."

"O zaman kuruturuz," diyorum.

"Sanki çok basitmiş gibi konuşuyorsun."

"Öyle," diyorum, bir havlu buluyorum. "İzle."

En üstteki kitabı alıp sayfalarını nazikçe kurulamaya başlıyorum.

Kollarını kavuşturur. "Kağıt böyle kurulamaz." "İşe yarıyor."

"Mürekkebi bulaştırıyorsun."

"Artık soyut bir şey oldu."

Yine homurdanarak havluyu elimden kapıyor. "Ver şunu bana."

"Emir veriyorsun."

"Yetkin," diye düzeltir, diz çökerek bana doğru yolu gösterir — kitapları hafifçe açarak, sayfaları havalandırarak, aralarını ayırarak. Açıklarken sesi yumuşar. "Nazik davranmazsan, parçalanır. Kağıt sertliği hatırlar."

Artık kağıttan bahsetmediğini hissediyorum.

Yavaşça başımı salladım. "Evet. Anlıyorum."

Gözleri benimkilere kaydı, sonra uzaklaştı, yanakları kızardı.
"Demek istediğim..."

"Biliyorum," diyorum. "Ama haklısın."

Yağmur şiddetini artırıyor, çatıya çılgın bir kalp atışı gibi vuruyor. Gök gürültüsü alçak ve sürekli. Kadın pencereye doğru bakıyor. "Pencereleri kapatmalıyız."

"Fırtına uzun sürmez."

"Ben fırtınadan endişelenmiyorum."

Sesi sessizdir, ama anlamı duvarları sarsacak kadar yüksektir.

Bir süre sessizce çalışıyoruz. O, sessiz bir zarafetle dükkanda dolaşıyor, mumları topluyor, havluları istifliyor, kaostan güvenli bir ortam yaratıyor. Onu izlemek, birinin tek tek hareketlerle bir ev inşa etmesini izlemek gibi.

Yıldırım çaktığında, onun irkildiğini görüyorum — büyük bir hareket değil, sadece küçük bir titreme. Bunun farkında olduğunu sanmıyorum. Dokunmadan, sadece varlığımı hissedebileceği kadar yakına yaklaşıyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum

yumuşak bir sesle. "İyiyim."

"Bailey."

Durur ve bana döner. Nefesi kesilir. "O zaman ne istiyorsun?"

Yalan söyleyebilirim. Şaka yapabilirim. Ama sözlerim samimi ve dürüst çıkar.

"Sen."

Gözlerini kırpıştırır. "Crew..."

Yıldırım tekrar çakar, parlaklığı yüzünü keser. Yüzündeki her ifadeyi görebiliyorum: meydan okuma, arzu, inanamama. Parmakları yanlarında seğiriyor, sanki bana uzanmak istiyor ama kendine güvenemiyor gibi.

Sonra gök gürültüsü keskin ve ani bir şekilde çakar ve içgüdü ihtiyatı yener. Yarım adım öne doğru sendeler. Elim beline uzanır. Refleks. Kader gibi hissettiren bir refleks.

Yukarı bakar. Aramızdaki mesafe kaybolur.

Öpücük dikkatli değil.

Bunu inkar ettiğimiz her saniye, her yarım gülümseme, her neredeyse. Elleri gömleğimi kavrar, beni kendine çeker. Parmaklarım saçlarına kayar, tellerine dolanır, kapıdan sızmaya başlayan yağmurun tadını alır. Sessiz, kırık bir ses çıkarır ve yemin ederim ki daha güzel bir ses duymayacağım.

Sonunda ayrıldığımızda, ikimiz de zor nefes alıyoruz.

Alnı alnıma yaslanıyor. "Bunu yapmamalıydık yapmamalıydık."

"Muhtemelen yapmamalıydık."

"Tekrar yap."

Yarı inanamayan, yarı bitkin bir şekilde gülüyorum ve sonra ağzı yine benimkine değişiyor, bu sefer daha yavaş, daha derin. Dünya eğiliyor. Dışarıda fırtına uluyor, ama içeride sadece sıcaklık ve kalp atışları var.

Sonunda geri çekildiğinde, titriyordu ve gözleri çılgınca bakıyordu. "Crew..."

"Evet?"

"Bu her şeyi değiştirir."

"İyi," diye fısıldarım. "Zamanı gelmişti."

Fırtına bir saat daha şiddetle devam eder. İçeride kalırız, tezgahın yanında yere yakın oturduk, başı omzumda, elim bileğinde daireler çiziyordu. Fazla konuşmadık. Konuşmamıza gerek yoktu. Sessizlik kutsal bir şey gibi geliyordu.

Yağmur sonunda dinince, ayağa kalkar, saçlarını düzeltir, sakinleşmeye çalışır. "Gitmelisin."

"Muhtemelen," diyorum, ama kıpırdamıyorum.

"Crew..."

"Evet."

Onun sessizliği canımı yakmalıydı, ama yakmadı. Bu sefer değil. Çünkü şimdi onun söylemediği "*henüz*" hayır gibi gelmiyor. Bir söz gibi geliyor.

Başımı sallıyorum. "Tamam."

O, küçük ve titrek bir gülümsemeyle "Tamam" diyor.

O gece, çiftliğe döndüğümde, hala onun tadını alabiliyordum. Yağmur, sıcaklık, dua eder gibi "*tekrar yap*" demesi.

Uzun zamandır ilk kez, omzumdaki ağrı acıtmıyor. Ama kalbim? Kalbim yanıyor.

Uyku gelmiyor. Yatakta uzanmış tavandaki vantilatörü izliyorum, her yavaş dönüşü onun öpücüğünün ritmiyle senkronize oluyor. Dilimde, çenemin ağrısında, durmak bilmeyen nabzımda hissediyorum. Arkasında şimşek çaktığında, fırtına onu en sevdiği kişi olarak seçmiş gibi görünüyordu. Ve şimdi bütün vücudum bu anıyla titriyor.

Sabah üç civarında pes edip bir tişört giyip verandaya çıkıyorum. Hava hala yağmur, tuz ve hafif tatlı bir şey kokuyordu - bal, belki, ya da o. Tarlalar karanlık bir şekilde parılıyordu.

Ona mesaj atmaya canım çekiyor, ama cevabını şimdiden tahmin edebiliyorum: *uyu artık, oyun kurucu*.

Arka verandada ne kadar süre kaldığımı bilmiyorum, ama güneşin ağaçların üzerinden doğuşunu izlemeye yetecek kadar uzun bir süre.

İçeride mutfak, çanak çömlek sesleri ve yargılamaların savaş alanı gibidir. Annem krep yapmaktadır, Dean tezgâhta hak etmiş gibi krepleri yemektedir ve Lila Oliver ve Evelyn'e yardım ediyormuş gibi yaparken, Dean'in yeğeni ve kuzeni olan ve şu anda velisi olduğu çocukları Dean başını kaldırır. "Yıldırım çarpmış gibi görünüyorsun."

Dean başını kaldırır. "Yıldırım çarpmış gibi görünüyorsun."

"Komik bir hikaye," diyorum. "Öyle oldu."

Lila, ekranı kaydırırken donar. "Aman Tanrım. Onu öptün."

Gözlerimi kırıştıyorum. "Ne?"

"Onu öptün. Gah, neden bana söylemedi?" Sarışın saçları hemen yüzünü örter ve deli gibi telefonuna yazmaya başlar.

Annem kaşlarını kaldırır ama krepleri çevirmeyi bırakmaz.
"Sonunda," diye mırıldanır.

"Hiç mahremiyetim yok mu?"

Dean sırtıyor. "Burası Coral Bell Cove, kardeşim. Muhtemelen martılar bile biliyor."

Lila öne doğru eğildi. "Romantik miydi? Yoksa 'ayy, yüzlerimiz kasırgada çarpıştı' gibi miydi?"

"*Bunu yapmasak...*"

"Dil de var mıydı?"

"Lila!"

Kıkırdar. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Annem bana bir tabak uzatır. "Utançtan bayılmadan önce ye."

Sandalyeye çökerek, "Bir daha asla özel hayatım olmasın diye hatırlat bana," diye mırıldanırım.

"Çok geç," der Dean. "Artık bir Hallmark filmindesin. Montajın tadını çıkar."

Öğleden sonra yağmur diner, ama bulutlar hala alçak, yumuşak ve ağırdır. Su basmış kitapları kontrol etme bahanesiyle . Aslında

sadece onu görmek ve dün geceki olayın gök gürültüsü arasında hayal ettiğim bir şey olmadığından emin olmak istiyorum.

O ön tarafta, kesik şort ve iki beden büyük bir sweatshirt giymiş, verandayı süpürüyor. Benim sweatshirt'üm. Başını kaldırıp şaşkın, sonra da temkinli bir şekilde bana bakıyor. "Bunu bilerek bıraktın, değil mi?"

"Belki," diyorum. "Sana daha çok yakışıyor."

"Başlama."

"Neyi başlatmayayım?"

"O şeyi," diyor, belirsiz bir şekilde eliyle işaret ederek. "Sınırları aşarak insanları kendine çekme şeyini."

"Doğru." Yaklaşıyorum, çarpık bir gülümsemeyle.

Kendine rağmen gülüyor ve bu, onun yanındaki korkuluğa yaslanmam için ihtiyacım olan tek izin. Yan yana durup, martıların su üzerinde alçaktan uçmasını izliyoruz.

Bir süre sonra, sessizce, "Dün gece hakkında..." diyor. "Evet?"
"Pişman değilim." Diye iç geçirir. "Ama ne yapacağımı bilmiyorum."

"Aynı," diye itiraf ediyorum. "Tekrar yapmak istediğim kısmı hariç."

Nefesi kesildi. "Gerçekten hiç filtre yok sende, değil mi?"

"Hayır. Bir kez denedim. Bozuldu."

Yine gülüyor, başını sallıyor, ama yanaklarında
"Sen imkansızsın."

"Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Süpürgeyi bir kenara bırakıp bana dönüyor. Rüzgâr saçlarının bir tutamını kaldırıyor ve ağzına değiyor. Ona dokunmamak için ellerimi cebime sokuyorum. "Beni korkutuyorsun," diyor sonunda.

"*Seni* korkutuyor muyum?"

Kafasını sallar. "Çünkü iyi olmak için ne kadar çok çalıştığımı unutturuyorsun."

Göğsüm sıkışır. "O zaman *mutlu* olabileceğini hatırlamana yardım edeyim."

Gözleri parlayarak bana bakar ve bir an için bana yaklaşacakmış gibi gelir. Ama bunun yerine, "Böyle şeyler söylediğinde, bana hiç şans kalmıyor," diye fısıldar.

"İyi," diyorum, yüzümde hafif bir gülümsemeyle. "Benim de yok."

Öğleden sonrasını gevşek bir panjur tamir ederek ve onun alfabetik sırayla dizildiğine yemin ettiği ama açıkça öyle olmadığı kitapları yeniden düzenleyerek geçiriyoruz. O sinirliymiş gibi davranmaya devam ediyor, ben de ona inandığımı göstermeye devam ediyorum. Aramızdaki hava, tutulan bir nefes gibi uğulduyor.

Bir anda, küçük bir tabureye çıkıp en üst rafa uzanıyor. Arkasına geçiyorum — sadece dengelemek için, diyorum kendime — ama ellerim otomatik olarak beline uzanıyor. Sıcak. Sağlam. Gerçek. Donup kalıyor, omzunun üzerinden aşağıya bakıyor, yüzlerimiz sadece birkaç santim uzaklıkta.

"Dikkatli ol," diye fısıldıyorum. "Düşmeni istemem."

Sesi neredeyse bir fısıltı. "Çok geç."

Bu sözdeki gerçeklik beni sarsar. Kitaplar, toz ve güneş ışığıyla çevrili bu yerde onu tekrar öpebilirim, ama yapmam. Bunun yerine, geri çekilirim, ellerim aramızdaki her kalp atışını hissedebilecek kadar yavaşça kayar.

Titreyerek nefes verir, aşağı iner ve bana attığı bakış tuğlaları bile yakacak gibidir. "Sen tehlikelisin."

"Sadece koşarsan."

O gece, kilitleri kapattıktan sonra, okuluna götürmek üzere son kuru kitap kutusunu arabasına taşımasına yardım ettim. Ay alçakta, şişmiş ve sarı renkte asılı duruyordu. Kutuyu yere koydu kutuyu yere koyar, ellerini silkeler ve bana döner.

"Hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum. Yıllarca senin varlığını bile görmezden gelmeye çalıştım," diyor.

"Bekleyeceğim," diyorum ona.

Beni uzun bir süre inceledi, sonra parmakları göğsüme değecek kadar yaklaştı — sadece bir kez, tüy kadar hafifçe. "Huzurumu bozacaksın."

Gülümsüyorum. "Sen benimkini önce mahvettin."

Dudakları yumuşak ve tehlikeli bir şekilde kıvrılır. "O zaman ödeştik."

Ben cevap veremedim uzaklaşır, anahtarları şingirdar, arka lambaları karanlık yolda kırmızı bir ışık yayar. Onlar kaybolana kadar orada dururum, gece rüzgarı etrafımda kıvrılır, onun kokusunu ve yağmurun tadını taşır.

Sabah yine sıcak kağıt ve tarçın kokuyor, sanki deniz feneri gece boyunca bir şeyler pişirip beni kızdırmak için pencere kenarına bırakmış gibi. Erken geliyorum, hikaye saati için sandalyeleri yerleştirmesine yardım etmek için orada olduğumu iddia ediyorum. Rol yapmada berbatım. Bailey çoktan verimli zarafetiyle dükkanda dolaşüyor, bir kalçasında bir yığın resimli kitap dengeliyor, saçları bir kalemle yukarıya toplanmış. Kalem sağlığım için tehlike arz ediyor. Onu çekip saçlarının dökülmesini izlemeyi düşünüyorum.

"Sol tarafa üç tane lazım," diyor, kitabı işaret ederek. "Beş tane yürümeye başlayan çocuk ve kitaplara

kişisel saldırıyı hak ettiğini düşünen bir bebek var."

"Bebeği ben halledebilirim,"
diyorum. "Sen beni bile
halledemiyorsun."

"Doğru," diye kabul ediyorum ve o, gülümsemeyi
planlamamış gibi dudağını ısırtıyor, ama ağzı onu ele veriyor.

Ebeveynler, küçük insanlar gibi, boya kalemleri ve şeker
vaadiyle yapış yapış ve umut dolu görünen küçük çocuklarla birlikte
içeri girerler. Sonunda, biri elime tutuşturduğu köpük su samuru
kuklasıyla halının üzerine otururum. Su samuru, sanki bir sır
biliyormuş gibi, yarım daire boyunca Bailey ile göz teması kurar. Kedi
beni mobilya sanır ve uyluklarımın üzerine oturur, kuyruğunu
sallayarak, bir senatör gibi kendini beğenmiş bir şekilde.

Bailey ilk kitabı açar, doğal olarak bir deniz feneri hikayesi.
Okurken sesi değişir, daha yavaş,
daha sıcak, sanki her cümle körfezi geçmeye çalışan küçük bir
tekneymiş gibi. Çocuklar öne eğiliyor. Biri bana yaslanıyor. Kukla da
ona yaslanıyor. Su samurunun sesini taklit ediyorum, çok komik
oluyor ve oda gülüyor. Bailey bana "*sen bir belasın ama durma*"
diyen bir bakış atıyor. Saçındaki kalem benim sonum olacak.

Yarısına geldiğimizde, küçük bir kız Bailey'nin kucağına
tırmanır.

ve "Annem kızgın olmadığında senin gibi güzelsin" der, sonra
Bailey'nin yanağına bir çıkartma yapıştırır. Ben de dahil olmak
üzere, tüm yetişkinler ağlamamaya çalışır. Bailey,
gözümü silmeye çalışırken beni fark eder ve başını eğerek ağzının
köşesinde yumuşak bir soru işareti belirir. Omuz silkerim. Kukla,
sanki yorum yapıyormuş gibi, dizimin üzerinde ciddiyetle başını
sallar.

yorum yapıyormuş gibi ciddiyetle başını sallar.

İkinci kitabı okuduğumda —çünkü biri istedi ve küçük bir bebek
ordusu kibarca isterse her şeyi yaparım— omzum ağrımaya başlar
. Bailey bunu fark eder. Sayfayı çeviriyormuş gibi yaparak bana
yaklaşır. Eli, pamuklu kumaşın üzerinden hafifçe sırtıma konar,
eklemi yerine oturtacak kadar hafif bir baskı uygular. Marcus'un
yapacağı türden küçük bir düzeltmedir. Bir kutsama gibi etki eder ve
omuz düzelir.

Oda nefes almaya devam ediyor ve kısa ama derin bir an için, bambaşka bir hayatın uzandığını görebiliyorum: Haftada bir kez bu halinin üzerinde ben, yanımda o, ışığın ne olduğunu öğrenen bu küçük koro. Bunların hepsi, hazır olmadığım yeni bir keşif.

Ebeveynler çocuklarını toplayıp kırıntıları konfeti gibi etrafa saçtıktan sonra, Sawyer bir kutu malzeme ve kendini beğenmiş bir tavırla gelir. "Teslimat," der ve daha zorlu tehditlerden kaçmış bir adamın zarafetiyle dökülmüş bir bardağın üzerinden geçer.

"Ne var?" diye sorar Bailey.

"Branda, sicim, dış mekan musluğunuz için yeni bir nozul." Kutuyu verandaya kaldırır ve bana göz kırpar.

Kutuyu musluğu kontrol etmek için arkaya götürüyoruz ve yemin ederim ki nozul canlı gibi. Elim tam önüne gelene kadar bekliyor ve sonra yüzüme sürpriz bir su fışkırması yapıyor. Bailey elini ağzına kapatıyor

mutlu olmadığını göstermeye çalışırken başarısız olur. "Bunu sen yaptın," diye suçlarım.

"Asla yapmam," diyor, gözleri parıldayarak. "Bunu bunu

yaptı. "Doğa Ana acımasız," diyorum, yüzümdeki suyu

.. silkelerek. Gülümsemesi bir meydan okumaya dönüşüyor.

"Belki de senin serinlemen gerektiğini düşünüyor."

"Öyle mi?" diyorum ve nozulu uzanıyorum. Bir kez bana itaat ediyor, kibarca bir yay çizerek su fışkırtıyor. Sonra patırdamaya başlıyor ve kaosa karar veriyor, ikimizi de ıslatıyor. Çığlık atıyoruz, sonra gülüyoruz, sonra saniyeler içinde, bu tür şeylerin yaptığı gibi, çoğunlukla ellerin ve bağırıışların olduğu bir savaşa dönüşür ve eğer çenesinden su damlayan ona çok uzun süre bakarsam, kuralları, kasabayı, adımları unutacağımı bilerek. O sola fırlar ve ben onu bir elimle belinden yakalarım. Su, sanki gökyüzü katılmış gibi. Sweatshirt'ü koyulaşır, vücuduna yapışır. Saçları kalemden kurtulur. Ben hareketsiz kalırım.

O da öyle.

Hortum düşer, çimlere çarpar ve yere yığılır. zararsız bir yilandan. Avucum sırtında kalıyor, parmak uçlarım kemiğin kıvrımlarını, sıcaklığını, evet'i ezberliyor. yağmur damlaları kadar geniş göz bebekleriyle bana bakıyor, ağzı açık, nefesi hızlı. Sawyer dışında yalnızız, ki bu bir yalan — etrafımızda kasaba, koy, ışık, tarih var — ama bir an için, tüm tanıklar merhametle kör oluyorlar.

"Crew," diyor, uyarı, arzu ve sınırın son ipliği.

"Biliyorum," diyorum, ve biliyorum. Önce elimi çekiyorum, çünkü geri kalanım yanan bir kibritken, kendimi tutabiliyorum.

Tamamen affetmeye karar veremeyen güneşin altında yan yana duruyoruz. İki parmağıyla kulağımdan bir damla siler, dikkatlice. Ateşkes ilan etmeden ateşkes ilan ederiz. Sawyer onu tamir ederken nozul teslim olur, kaosu hatırladığı için artık uysaldır.

İçeride, o üst katta üstünü değiştirirken, onun sweatshirt'ünü sandalyenin arkasına asıyorum. Kumaş suyla ağırlaşmış ve vanilya kokusu ile ona özgü bir koku geliyor. Düşünmeden düz bir şekilde serip düzeltiyorum ve bir gün çekmeceyi paylaşmak, iki kişinin gününün kokusunu taşıyan kazaklar hakkında kısa ve çılgın bir düşünceye kapılıyorum.

Kuru bir tişörtle aşağı iner, nemli saçları kulaklarının arkasına sıkıştırılmış

, çıplak ayakları döşeme tahtalarının üzerinde fısıldıyor. Yine işe koyuluyoruz — gevşek bir menteşeyi tamir ediyor, kuruyan kitapları raflara geri koyuyor, alfabetik sıraya göre dizilme konusunda tartışırken gizlice hayatlarımızı yeniden düzenliyoruz.

Öğleden sonra koya sessizlik çöker. Dükkanda en sevdiğim kehribar rengi sessizlik hakim olur, nedenini bilmeden sesini alçaltan türden. Bailey çay demler ve ben, omzum uzanabileceğim en uzak noktaya çekildiğinde, hiç tereddüt etmeden bal kavanozuna uzanırken onu izlemiyormuş gibi yapar. Onun numara yaptığını anlarım ve surat asarım. O da, yumuşak davranacak kadar sevgi dolu değilmiş gibi gözlerini devirir.

"Annemde akşam yemeği var," diyorum biraz sonra, gün akşamstne doğru ilerlerken. Planlamıyorum. Kelimeler sadece... geliyor. "Lila da orada olacak. Dean. Belki Ivy ve Rowan da gazetecileri tehdit etmeyi bırakırsa. Gel. Lütfen."

Omuzları önce yukarı, sonra aşağı iner. Korku, sonra dalga kırıldıktan hemen sonra gelen sakinlik ve hala burada olduğunun farkına varman. "ok fazla Wright var."

"yle," diye onaylıyorum. "Benim kamyonetimi alabiliriz. İstediğimiz an kaçabiliriz. Verandada oturup suratlar yapabiliriz. —" Doğru şeyi arıyorum ve dürüstlüğe ulaşıyorum. "Onlar masada oturan herkesi sevecekler, ben aptal gibi davranacağım ve sen gleceksin."

Ağzı bükülüyor. "Ve annen beni ordusuna katmak istercesine reelle eve göndermeye alışıyor."

"Seni askere alıyor," diyorum. "Biz, tarihi aşk romanlarını kapak rengi sırasına göre sıralayan herkesle savaş halindeyiz." Sahte bir dehşetle nefesini tutuyor. "Biri bunu mu yaptı?"

"Vahşi," diyorum somurtkan bir şekilde.

Her şeyi düşündüğü gibi düşünüyor — bir saniye boyunca tüm yüzüyle, sonra sadece gözleriyle.

Sonra başını sallar. "Tamam. Gelirim."

"yle mi?" Normal bir insan gibi söylemeye çalışıyorum. Ama sesim güneşin doğuşu gibi çıkıyor.

"Evet." Bakışları yumuşar. "yle gülümsemeyi bırak. İnsanlar piyango kazandığını sanacak."

"Kazandım," diye cevap veriyorum, sakin olmayı hatırlamadan önce.

Buna itiraz etmek istiyor gibi görünüyor, ama belki de istemiyor.

Söz verdiğim gibi, Bailey'i kamyonetime bindiriyorum. Emniyet kemerini takarken elim biraz fazla uzun kalıyor, tatlı kokusunu içime çekiyorum çünkü doyamıyorum.

Tahmin ettiğim gibi, akşam yemeği tam da ve bazıları da tahmin etmediğim şekilde. Annem, Bailey'nin yanına oturması için ısrar ediyor ve sanki misafirperverliğin bir performans sanatı olduğunu kanıtlamak istercesine tabağını sürekli dolduruyor. Lila kaşlarıyla beni sorguluyor.

Dean, Bailey'e bitirmiş gibi yaptığı bir kitap hakkında soru sorarak beni kurtarır.

Ivy, sahne ışıkları ve şeker kokan parfümünün kokusuyla geç kalır, Bailey'nin yanağına öpücük kondurur ve "Parlaklık seviyesi: yasadışı" diye fısıldar. Bailey, kütüphane ayrıcalıklarını iptal etmekle tehdit eder. Ivy, sahte bıyık takarak yeraltına inmeye yemin eder. Rowan, çiftliği dolaştıktan kısa bir süre sonra gelir. Herkes birbirinin üzerine konuşur. Bu, sözlerini unuttuğum bir ilahi gibidir.

Salata ile tatlı arasında, odada daha küçük bir ses duyulur: Bailey'nin annesinin, ebeveynleri çocuksuz olmanın daha kolay olduğuna karar verdikten sonra geri döndüğü ilk hafta hakkında söylediği bir şeye

. Kahkaha, onun hala sakladığını bilmediğim bir gölgeyi geri püskürtecek kadar parlaktır. Annem düşünmeden uzanır ve Bailey'nin elinin arkasına bir saniye dokunur. Bailey hızlıca bir kez sıkar. Bu, Ivy'nin kesinlikle

lavabonun köşesinde beni sıkıştırır ve şöyle der: "Onun kalbini kır, ben de senin tüm mirasını nakaratına koyduğum beş dakikalık bir pop şarkısı yazayım." Ona bunun söz konusu olmadığını söylerim. Sanki "*nerede uyuduğunu biliyorum*" der gibi parıldayan gözlerini kısar. Onu bunun için biraz severim.

Akşam yemeğinden sonra, Bailey ve ben verandaya çıkıyoruz, evdeki herkes yemeği sindirirken, aile futbolun bir metafor mu yoksa sadece atıştırmalıklar için uygun bir bahane mi olduğu konusunda tartışmaya devam ediyor. Gece havası yazın son nefesidir. Ceviz ağaçları gökyüzüne karanlık danteller örüyor. Arazinin uzak ucuna dokunan körfezin bir kısmı kendi başına parlıyor. Sandalyeler resmi bir hava yaratacağı için merdivenlere oturuyoruz. Yerler, dizlerinizin kazara çarpmasına izin verir ve sessizlik için yer açar.

"Sürekli ailelerin etrafındayım, ama ne kadar gürültülü olduklarını unutuyorum," diyor, bundan mutsuz değil.

"Özellikle benimki," diye itiraf ediyorum.

"Sanki bir hava durumu içindeymiş gibi hissediyorum," diyor. "Sadece... yaslan."

"İstediğin zaman gidebilirsin," diyorum, akşamı kastederek ama sadece onu kastetmiyorum. "Herhangi bir yere. Ne zaman istersen. Sen söyle, kamyon çalışsın. Sen söyle, deniz feneri bir geceliğine kararsın. Sen söyle, ben susayım."

"İyi gidiyorsun," diyor, sanki az konuşarak cesur bir şey yapmışım gibi.

Genişlik dolu, geri çekilme olmayan bir sessizliğe dalıyoruz. Cırcır böcekleri maaşlıymış gibi cıvıldıyor. Bir Baykuş, ceviz ağaçlarından bir tez dener. Çıplak ayak parmakları bir sonraki basamağa iner ve ben bu küçük hareketi, dönüşümün habercisiymiş gibi takip ediyorum. Düşünmeden, aramızdaki basamakta avucumu yukarı çeviriyorum. Bir boşluk. Bir soru. Baskı değil... bir olasılık.

Bana bakmadan ona bakar.

Bu tam bir dakika sürüyor. Her saniyeyi sayıyorum ve her birini dikkatlice rafa koyuyorum. Sonra parmaklarını benim parmaklarımın arasına kaydırıyor, avuç içleri birbirine değecek şekilde, evet diyenlerin bazen tercih ettiği şekilde. Ellerimiz sanki bunun için çalışmış gibi birbirine uyuyor. Birbirimize bakmıyoruz. Tarlaların ötesine, ağaçların çizgisine, geceye bakıyoruz. Bu an, yanlış bir şekilde yanmaması için havaya ihtiyaç duyan bir sıcaklıkla dolu.

Daha sonra onu kamyonete kadar götürdüğümde, ailem artan yemekler ve Tupperware'leri ödünç almakla ilgili on iki şey bağırlıyor. Bailey duymamış gibi davranır, omzuna yaslanıp güler. Lila pencereden bir fotoğraf gönderir — ikimiz merdivenlerde, ellerimiz korkulukta — ve *Ivy'nin albüm kapağını* ekler. Ona tek bir hayalet emoji gönderirim, o da on yedi bıçak ve bir kalp ile cevap verir.

Deniz fenerine dönüş yolu, karanlık bir şerit ve henüz anlatmadığımız küçük hikayeler hakkında alçak sesle konuşuyoruz, önemsiz ama yine de bir şekilde önemli olan hikayeler. Omzum, yaralara kızmayı unuttuğunuzda olduğu gibi sessiz. Arabayı park ediyorum ve onu yukarı çıkarıyorum. Kurallara uymak ve bir dahaki sefere onun eşiğine adım attığımda, söylediklerimizden sonra verdiğimiz bir karar olması için, verandada duruyoruz.

çünkü kurallar ve çünkü bir dahaki sefere onun eşiğinden geçişim, yüksek sesle söylememiz gereken şeyleri söyledikten sonra yaptığımız bir seçim olsun istiyorum

söylememiz gerekenleri söyledikten sonra yaptığımız bir seçim olmasını istiyorum. Bailey ile acele etmemem gerektiğini biliyorum. . Her ne kadar tüm vücudum onu bir kez daha tatmak için can atsa da, o hala benim yanımda çok ürkek.

"Teşekkür ederim," diyor, üşümüştü gibi kollarını kavuşturmuş, ama bunun tamamen kaldırmaya zahmet etmediği bir kalkan olduğunu biliyorum.

"Ne için?"

"Beni davet ettiğin için," diyor. "Veranda için. El için..." Kendi belirsizliği yüzünden kızarıyor ve başını sallıyor. "Cümlelerime zarar veriyorsun."

"Sana daha fazlasını alacağım," diyorum. "Kutularca. Süslü olanlardan."

O gülerek nefesini verir. Kalem yine saçına geri döner. Körfezin üzerindeki aydan daha güzel bir ay. "Beni öpmüyorsun," diyor, ve bu bir şikayet değil, 10.000 voltluk bir gözlem.

"Öpüşmek istiyorum," diyorum. "Çok fazla."

"İyi," diyor, o kadar yumuşak ki neredeyse duyamıyorum. Biraz daha yaklaşıyor ve o birkaç santimlik mesafe, göğsümde bir çiçek tarlası gibi.

Yavaşça uzanır, sözsüz bir şekilde sorar ve parmaklarını ensemin arkasına kıvrır. Sadece elinin sıcaklığıyla, ben bittim. Eğilirim, ama sadece nefesimizi paylaşacak kadar, dudaklarımızın henüz öpüşmediği, ama vücutlarımızın öpüştüğünü sandığı tam noktayı ezberlemek için.

İki saniye. Üç saniye. O bırakıyor. Ben geri çekiliyorum. İkimiz de neredeyse yanlış bir şey yapacaktık ama bunun yerine kutsal bir şey yapmışız gibi görünüyoruz.

"İyi geceler, Crew," diyor.

"İyi geceler, Bailey," diye cevap veriyorum ve ona karşı nasıl yapılacağını unutmamak için mesafe bir numara gibi geriye doğru adım adım iniyorum.

Kamyonu hemen çalıştırmıyorum. Rayların yanında duruyorum

ve sabrı icat ettiğimiz, titrek ellerle yazdığımız kurallara göre bozup yeniden yarattığımız fener odasına bakıyorum. Işık süpürüyor, ip rüzgarda şarkı söylüyor, ve artık anlar arasındaki sessizlikten korkmadığımı fark ediyorum.

Evde, herkes uyurken ve yıldızlar parlak, inatçı ışıklarını yayarken, içeri girer, şifonyeri açar ve hala saklamam gereken notu çıkarırım. *Altın kal, C. —B.* Notu avucumun üzerine koyar, masaya düz bir şekilde bastırır ve altına başka bir satır daha yazarım— harflere dokunmadan

harflere dokunmadan, sadece sayfayı paylaşarak: *Çok uğraşıyorum.* Kime söylediğimi bilmiyorum — ona mı, kendime mi, yoksa Tanrı'ya mı. Belki de üçüne birden.

Sonunda uykuya daldığımda, yağmur yağmayan yağmurda onun kahkahasının sesi ve *henüz değil* durumundan birlikte ilerlediğimizin bilinciyle uykuya dalıyorum.

neredeyse şimdi olan dar ve parlak kıyı şeridi. Aradaki fark bir karar ve bir nefes. İkisini de kırılabilir bir hazineymiş gibi tutuyorum kırılabilir bir hazineymiş gibi tutuyorum, çünkü öyleler.

Sabah, ona kasten yaktığım bir kahvaltı sandviçi getireceğim, çünkü ben bir baş belasıyım, o da benimle dalga geçecek ve yine de yiyecek, sonra gizem bölümünün merdivenlerin yanında mı durması gerektiği konusunda tartışacağız ve ben onun bir kaptan gibi karar verişini izleyeceğim. Akşam, fener odasında durup, o öpmek isteyen kadar onu öpmeyeceğim *diyecek* kadar onu öpmeyeceğim ve söylediğinde - çünkü söyleyecektir - çünkü onu tutacak kadar sağlam bir şey inşa ettik. Işık değişecek. Kasaba dedikodu yapacak. Körfez sırlarımızı saklayacak ve onları pazarda efsane olarak satacak.

Sezonumu elinden alan darbe ve çocukluğumu elinden alan kahkaha sonrasında ilk kez, kendimi kaybolmuş hissetmiyorum. tam olarak olmam gereken yerdeyim.

On Birinci Bölüm – Bailey

Deniz feneri benden önce uyanır.

Gıcırıyor, yerleşiyor ve uğulduyor, sanki uykusunda gerinmiş ve dün gece tavana itiraf ettiğim her şey için beni affetmeye karar vermiş gibi. Aşağıda, dükkan kağıt, limon yağı ve turta kokuyor, bu çok kaba,

çünkü onun ağzını düşünmemeye çalışıyordum.

Ellerimin ve zihnimin bir şeyler yapmaya ihtiyacı olduğu için erken açıyorum.

bir şeyler yapmaya ihtiyaçları var. Su ısıtıcısı tıslıyor. Tabelayı AÇIK konumuna çevirdiğimde zil çaldı, ama şimdi o kadar sessiz ki, martıların gelgiti rahatsız ettiğini duyabiliyorum. Kendime iyi olduğumu söylüyorum. Ben bütçe tabloları, süpürge ve çok makul sınır kuralları koleksiyonuna sahip yetişkin bir kadını. Fırtınada öpülen ve şimdi kendi evinde balon gibi uçan bir genç kız değilim.

Envanter yapıyorum. Romantik kitapları yeniden düzenliyorum — yazara göre alfabetik sırayla, "havaya" göre değil. Geçen hafta Holt'a yardım etmesine izin verdiğimde, o tüm rafı bu şekilde düzenlemişti ("bak Bailey, bunların hepsi sarı gibi *görünüyor*"). *Stay Gold* kitabının sırtı tehlikeli bir açıyla durduğu için sergiyi yeniden düzenliyorum ve kalbim kötü seçimlerden oluşuyor.

Saat dokuz olduğunda, ön kapı *güneş ışığı* ve parfüm kokusuyla

güneş ışığı ve parfüm kokusu ile açılıyor. Lila içeri giriyor, bir elinde muffin tepsisi, diğer elinde ise tayt, güneş gözlüğü ve göğsünde LOCAL MENACE yazan parlak bir sweatshirt giyen Ivy'yi sürüklüyor.

"Müdahale," diyor Lila.

"Günaydın," diyorum şüpheyle, çünkü o ses tonunun ardından iyi bir şey gelmez, tabii pasta değilse. "Pasta var mı?"

"Muffin var," der ve tepsiyi tezgahın üzerine koyar. "Ve yargı."

Ivy'ye bakarım. "Isırır mısın?"

"Sadece paparazzileri," der, güneş gözlüklerini kaldırıp gülümser. "Merhaba, deniz feneri. Romantizm burada yaşamış gibi görünüyorsun."

dün gece ve küpelerini unutmuş."

"Defol," diyorum, ama beynim veto etmeden önce ağzım beni gülümsemeye ele veriyor.

Lila tezgahın üzerine eğilir, çenesini ellerine dayar. "Henüz değil" nasıl gidiyor?"

"İyi," diyorum, bu TSA'ya ve en yakın arkadaşlarına söylediğin türden bir yalan. "Yavaş ilerliyoruz."

"Buzul gibi yavaş mı?" diye sorar Ivy. "Yoksa saniyeleri sayabileceğin ve pencereleri salladığını hissedebileceğin gök gürültüsü gibi yavaş mı?"

Ona bir muffin fırlattım. Bakmadan yakaladı. Popstarlar gereksizdir.

Lila, yaban mersinli muffin'in ambalajını açar ve bir ısırık alır, gözleri kardeşçe bıçaklar ve yumuşak kenarlar gibidir. "Onu öptün mü?"

Onu izlerim. Su ısıtıcısı kapanır. Kedi tezgahın üzerine çıkar, çünkü kurallar ihlal edilmek için icat edilmiştir. "Hava... kötüydü."

Lila muffinine doğru çığlık atar. Ivy ödül törenindeymiş gibi alkışlar. "Evet! Saçının fırtına sonrası gibi görüldüğünü biliyordum."

"Sadece dalgalı," diye itiraz ediyorum.

"*Günah* işledin," diyor Ivy neşeyle, sonra ciddileşip güneş gözlüklerini başına takıyor. "İyi misin?"

Soru tam da olması gereken yere isabet eder ve aniden boğazım düğümlenir. Bir saniye kazanmak için şekerlikle uğraşırım. "Ben... düşündüğümünden daha iyiyim."

Lila'nın gözleri yumuşar. "Çünkü o."

"Çünkü o," diye itiraf ediyorum ve gerçek, çok uzun süre taşıdığım bir kutuyu yere bırakmak gibi geliyor.

Ivy uzanıp parmaklarımı bir kez sıkar. "O zaman mutlu ol. Dikkatli olabilir ve yine de evet diyebilirsin."

"Ben dikkatliyim," diyorum otomatik olarak.

"Aynı zamanda inatçısın da," diye ekler Lila. "Bu yüzden kek pişirip nazik bir kuşatma düzenledik."

"İkinizi de nefret ediyorum," derim, sesim titriyor.

"Bizi seviyorsun," diyorlar koro halinde, bu kaba ama doğru.

Yardım etme bahanesiyle bir saat kalırlar, yani Ivy onu tanımıyor gibi davranan turistler için iki eski CD kapağına imza atar ve Lila, bir kitabı yüksek sesle okuyup deniz samurlarının olduğu sayfada ağlayarak çocuk köşesini yeniden düzenler.

Sonunda ayrıldıklarında, üç romantik kitap önerisi, annemin "moral için" gizemli bir şekilde gönderdiği iki kavanoz reçel ve Holt'un festivalin temizliği sırasında kaçınılmaz olarak bir şeyi ateşe vereceği zaman mesaj atma sözüyle (ki bu komik, çünkü o itfaiyeci olmak için eğitim görüyor olması komik bir durumdur) omuzlarım düşer. Muffinler, dostluk ve artık korku olmayan bir titremeye doluyum. Bu, süveterimi giyen bir beklenti.

Telefonuma bakmamaya çalışıyorum. Parlak bir tuzak gibi tezgahın üzerinde duruyor. Yirmi yedi dakika dayanıyorum. Kişisel rekorum. Sonra telefonum titriyor.

Crew: Tehdit seviyesi nasıl?

Ekip: Ivy için yangın söndürme sistemi kurmaya gelmem gerekir mi?

Gülümsemiyorum. Ben bir profesyonelim.

Ben: Kontrol altında.

Ben: Yengen sadece iki gazeteciyi ve bir mumu tehdit etti.

Üç nokta, sonra bir duraklama.

Mürettebat: Seninle gurur duyuyoruz.

Ekip: Bizimle gurur duyuyoruz.

Ekip: Öğle yemeği getirebilir miyim? Yoluna çıkmayacağıma söz veriyorum. Sessiz bir raf gibi davranacağım.

Kalbim rüzgarda bir sayfa gibi ne kadar hızlı dönüyor, bu çok saçma. Mesaja bakıyorum ve kurallar kafamda . Bir şey inşa ediyoruz. Panik yapmamam, hava ve zamana ihtiyacımız var.

Ben: Sonra görüşürüz.

Ben: Saat 3'te yine hikaye saati var. Ebeveynler seni ve su samurunu istedi.

Crew: Su samuru daha iyi atıştırma için pazarlık yaptı. Ama ben orada olacağım.

Telefonu kapatıp nefes alıyorum. Dükkan yeniden canlanıyor: Bir çift seyahat anılarını karıştırıyor, bir genç karanlık akademi hakkında bir kitap istiyor, nasırlı avuçları olan yaşlı bir adam "çok romantik olmayan" küçük kasabalar hakkında bir kitap arıyor (İyi şanslar, bayım.).

Kapı her açıldığında, vücudum onun geldiğini sanıyor. Ama değil. Ve her seferinde kalbimle savaşıyorum.

Ve sonra o gelir.

Güneşin arkasında, uzun boylu ve rahat bir şekilde gelir, içinde kesinlikle yanmış ve içten bir şey olan bir kağıt torba taşır.

Gülümsemesi günün kendisinden daha yumuşaktır. Bu ışığın içinde sadece ikimiz varmışız gibi bana bakar.

"Merhaba," diyor.

"Merhaba," diye tekrarlıyorum, çünkü beynim görünüşe göre bir eşanlamlılar sözlüğüne sahip değil.

Çantayı uzatır. "Senin için."

Kutuyu açıyorum ve reklamda söylendiği gibi bir sandviç buluyorum — kenarları çok gevrek, peynir şarküteri etine erimiş — ve *en güzel kitap cadısı için* yazılmış katlanmış bir peçete. Hırıltılı bir kahkaha atıyorum, sonra boğuluyorum, sonra onu öpmek istiyorum, sonra da şu anda istemek lezzetli, gerekli bir işkence olduğunu hatırlıyorum.

"Berbat," diyorum ve yine de sandviçi ısıyorum. Tadı tereyağı, duman ve çabalayan bir adam gibi. "Mükemmel."

Kemiklerime kadar hissedebileceğim bir yörüngeye giriyoruz. O gıcırdayan bir menteşeyi tamir ederken, ben de "ikinizin bir şey olmasını umuyorum, ama ürkütücü bir şekilde değil" diye fısıldayan bir kadına bir yığın aşk romanı satıyorum. O, su samuru kuklası komedi diploması almış gibi küçük çocuklara kitap okuyor. Ben iade edilen kitapları raflara yerleştirirken, üç yaşındaki bir çocuk halıdan "tekrar" diye bağırınca onun kahkahanın tam tonunu kataloglamışım gibi davranıyorum.

. Bir yaşındaki çocuk halıdan "tekrar" diye bağırınca, saymadan dans öğreniyormuş gibi birbirimizin etrafında dolaşıyoruz, bir dizi neredeyse ve nazik geçişler, bir şekilde dokunmadıkları sürece dokunmamış gibi olan dokunuşlar.

Hikaye saatinden sonra, ebeveynler minik kasırgalarını geri aldıklarında ve halı bir sticker bombası patlamış gibi görüldüğünde, beni spiral merdivenlerde bulur, avuç içlerini sadece o olduğu için nefesimi kesen, kafeslemiyor, hapsetmiyor bir şekilde.

"Teşekkür ederim," diyor.

"Ne için?"

"Beni bu odaya kabul ettiğin için," diyor basitçe, ve yemin ederim ki tüm göğsüm yeniden düzenleniyor. "Su samuru için. Bu... an için."

"İyi gidiyoruz," diyorum. O da başını sallıyor. "Evet, öyle."

Çok yakın duruyoruz ve uzaklaşmıyoruz çünkü çünkü uzaklaşmak, ağzı tam orada dururken sahip olduğumdan daha fazla cesaret gerektirir. O biraz daha yaklaşır ve yemin ederim, havanın karara dönüştüğü yeri tam olarak hissedebiliyorum.

"Erken kapatmam lazım," diyorum. "Belediye toplantısı var. Gönüllü oldum."

"Elbette," diyor, eğlenceli ve sessiz bir şekilde.

"Sen..." Yutkunuyorum. Kural kitabı sayfalarını karıştırıyor. "Geliyor musun?"

"Eğer beni istiyorsan."

"İstiyorum," zekice davranamadan söylüyorum. Gerçek, savunmamdan daha hızlı. "Ben..." Duruyorum, çünkü istediğim şey merdivenler arasında söylemek için çok büyük. "Seni toplantıda istiyorum," diyorum onun yerine, ki bu cümlelerin tamamı değil ama aynı zamanda da öyle.

" derim, bu cümlelerin tamamı değil ama aynı zamanda da tamamıdır.

O, gerisini duymuş gibi gülümser. "O zaman orada olacağım."

O da gelir. Ve bu, sadece sivil sorumlulukların yaratabileceği türden bir sirk gibidir. Holt'un bir megafonu vardır, ki bu yasadışı olmalı. Bayan

Winthrop, bir sonraki festivalden sonra çöp toplama için renk kodlu bir "duygusal eğri" tablosu sunar. Daisy, snickerdoodles ile uyumu sağlar. Ekip, katlanır sandalyeleri kağıtmış gibi taşır ve yanlarından geçerken

O, her şeyi düzeltemeyeceğini ama elinden geleni yapabileceğini bilen biri gibi orada var olur. Bu, sinir bozucu bir şekilde, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydir.

Sonra, gökyüzünün sıkışmayı unuttuğu bir akşam saatinde deniz fenerine geri yürüyoruz. Rüzgar neredeyse kesinleşmiştir. Körfez, yansıtmak istediği şeyi hatırlamaya çalışan bir aynadır.

En alt basamakta durur ve fener odasına, sonra bana bakar. Bakışlarında bir soru vardır. Bir de söz vardır.

"Yukarı gel," diyorum, bu iki kelime, anahtarı olduğunu bilmediğim bir kapı gibi.

Konuşmadan yukarı çıkıyoruz, çünkü söylenecek çok şey var ama havanın zaten bildiği şeyi iyileştirecek hiçbir şey yok. Fener odasında dünya düz ve sonsuz bir şekilde uzanıyor. Halı, her zaman güvenli olacağını düşündüğüm bir harita gibi. Su ısıtıcısını koyuyorum, çünkü ritüeller cesurca şeyleri görev gibi hissettiriyor.

O pencerenin yanında bekliyor, elleri cebinde, omuzları ilk geldiğinde olmadığı kadar rahat. Işık, çenesini sanki biri sadece bu manzarayı haklı çıkarmak için icat edilmiş bir yapı gibi gösteriyor. Güzel olmaya çalışmıyor. Öyle işte.

Oturuyoruz. Rüzgârda ip uğulduyor. Oda, kimseye ait olmayan bir sessizlik yaratıyor.

"Bir şey denemek istiyorum," diyorum, sesim titremez, çünkü titrerse gülerim, gülerim de hayatta kalamam.

Dikkatle bana bakar. "Tamam."

"Kurallarımıza sadık kalabiliriz," diyorum. "Sıkılaştırması için zamana ihtiyaç duyan kısımları koruyabiliriz. Ama..." Nefes alıyorum. Nefes veriyorum. İstedğim şeyi söylemekten korkmuyorum. "Şimdi dediğimde, beni içtenlikle öpmeni istiyorum."

Gözleri bir anda yumuşar ve kararır. Boğazı hareket eder. Kelimeler olmadan cevap verir. Tüm göğsüyle bekler. Sabrı zor yoldan öğrenmiş ve bunun değerli bir sunak olduğuna karar vermiş bir adam gibi bekler.

Işık yayılıyor. Körfez, tesadüf ya da bir lütuf olabilecek bir ışıltıyla cevap veriyor. Kendi nabzımı duymak için kupamı masaya koyuyorum. Bir kararın fiziksel hissine ihtiyacım olduğu için dizlerimi ona yaklaştırıyorum. Ağzına bakıyorum. Gözlerine bakıyorum. Kurallar izin verdiğinde elimle dokunacağım yere bakıyorum.

Dudaklarımı yalayıp, nefes nefese bir fısıltıyla, "Tamam. Şimdi."

Sözcüğü daha bitirmeden ağzı ağzıma yapışır ve dünya bu sıcaklığa yer açmak için yeniden düzenlenir. Bana, hem kısıtlama hem de açlık içeren bir dilde, söz verdiği gibi öper. daha önce hiç çıkarmadığım bir ses çıkar. Bu beni hem şaşırtır hem de şaşırtmaz. Eli çenemde, dikkatli, sorar gibi, ve belimde... almadan talep etmek. Onun için açılıyorum çünkü bedenim gururumdan daha uzun süredir bunu istiyor ve çünkü benim evet'im benim inşa ettiğim bir ev ve sonunda içinde kendimi evimde hissediyorum.

Ayrıldığımızda, sadece aynı havayı soluyacak kadar uzaklaşıyoruz.

Aynı havayı soluyacak kadar. Aınlarımız birbirine değiyor. Başparmağı, bir hatıra gibi kulağımın hemen altına konuyor. Şaşkın, minnettar ve biraz da yıkılmış bir şekilde nefes nefese gülüyor. "Merhaba," diye fısıldıyor, gülünç bir şekilde.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, aynı derecede mahvolmuş bir şekilde.

Beni kucağına çekiyor, ben de bacaklarının üzerine oturuyorum, merkezimi pantolonundaki büyüyen çıkıntıya bastırıyorum. Tekrar öpüşüyoruz, daha yavaş, ve oda bizi sığdırmak için genişliyor. Dışarıda, kasaba bir kez olsun kendi işine bakıyor ya da öyleymiş gibi güzelce davranıyor.

Sınırlara aceleyle ulaşmaya çalışmıyoruz. Taşmamaya çalışıyoruz. Bunu dün geceki öpücüğün üzerine, verandadaki el tutamağının üzerine, çekmecede saklanan notun ve şifonyerde saklanan notun üzerine ekliyoruz ve bunu bir yangın yerine bir temel haline getiriyoruz. Ellerim onun omuzlarını, iyileşmiş yerlerini ve hassas yerlerini öğrenir; ağzı benim kahkahamı ve sessizliğimi öğrenir; vücudum onun beni aceleye getirmedığının ağırlığını öğrenir; vücudu, ne zaman ciddi olduğumu ve ne zaman *bu gecelik yeterince* ciddi olduğumu öğrenir.

Rüzgâr hızlanıp, gevşek bir panjuru dış duvara çarptığında, sonunda tekrar oturuyoruz, kızarmış ve çok canlı. O, sormadan elimi tutar. Parmaklarım, sanki daha fazla pratik yapmışız gibi onun parmaklarının arasına girer.

"Her şeyi bir anda istemeden bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf eder sessizliğe.

"Bilmek zorunda değilsin," diyorum. "Sadece öğrenmen gerekiyor. Benimle birlikte."

O başını sallar. "Bunu yapabilirim."

Ondan sonra çok az konuşuyoruz çünkü ağızlarımız gülümsemekle ve ara sıra öpücüğün bir rüya olup olmadığını kontrol etmekle meşgul. Sonunda kalkıp gitmek için ayağa kalktığında, kalmasını isteyip istemediğimi sormuyor. Arzumuz aramızda parlak, yüksek sesli bir şey. Seçim ise daha da yüksek sesli.

Merdivende, batıl inanç gibi parmaklarının tersiyle yanağıma dokunuyor. "Yarın?"

"Yarın," diyorum, geçen ay beni korkutacak kadar kendinden emin bir şekilde. "Su samuru ve ben seni bekliyor olacağız."

Gülümser. "Her zaman."

Onun spiral merdivenlerden inmesini, uzun vücudunun odadan kayıp gitmesini izlerim. Işık bir kez, iki kez geçer. Gece onu çiftliğe doğru taşır. Deniz feneri — benim inatçı, gıcırdayan, sarsılmaz evim — kalbim tehlikeli, güzel bir şey yaparken beni sabit tutar.

Kapıyı kilitlerim ve lambayı söndürürüm. Avucumu ağızıma bastırıp gülerim, çünkü yüzümdeki gülümseme durmak bilmiyor.

gölümsüyorum çünkü Lila ve Ivy dayanılmaz olacaklar ve çünkü artık korkmuyorum. Mutlu olmaktan korkmuyorum. İstememekten korkmuyorum. Görülmekten korkmuyorum.

Aşağıda, kara tahtayı yarına çevirip, *saat onda mucizelere açık* yazıyorum. Bu iğrenç. Bu doğru. Martılar okusun diye orada bırakıyorum.

Sonra yatağa gidip, hiçbir şeyi mahvetmeyen bir fırtına ve eve bir erkek olarak dönen ve ben hazır olana kadar eşikte beklemeyi öğrenen bir çocuk hayal ediyorum.

Onikinci Bölüm – Mürettebat

Penceremden içeri sızan ışık göz kamaştırıcı değil —bağışlayıcı. Her şeyi uyandırmadan önce ona dokunan, orada parlamamanın güvenli olup olmadığını test eden türden bir ışık. Göğsümün üzerinde, yara izlerinin ve hala harabe olarak adlandırdığım yerlerin üzerinde hareket ettiğini hissedecek kadar uzun süre hareketsiz yatıyorum.

Yıllardır sabahlarım gürültüyle başlıyordu. Alarmlar. Koçlar. Muhabirler. Antiseptik, merhem ve adrenalin kokusu, hepsi bir amaç varmış gibi davranıyordu. Şimdi ise sessizlik var. Stadyum yok.

sadece ben, nefesim ve onun "*şimdi*" diyen sesinin yankısı var.

Göğsüm sıkışıyor.

Yavaşça kalkıyorum, yara dokusu ağrıyana kadar esniyorum, sonra ağrıyı bastırıyorum. Ağrı eskiden zayıflık anlamına gelirdi. Şimdi ise sadece hala burada olduğumun kanıtı.

Dışarıda, dünya çoktan uyanmış. İnekler tarlada mööliyor. Tavuklar yemliklerin yanında dedikodu yapıyor. Hava çiğ ve kesilmiş samanın hafif tatlılığıyla ağır. Bunu bir dua gibi içime çekiyorum, yavaşça nefes alıp vererek, içimdeki nabzı sabitleyene kadar.

Rowan beni ahırda bir elimde kahve, diğer elimde alaycı sözlerle bulur.

"Günaydın, aşk adamı."

Gözlerimi deviriyorum.

"Yine volta atıyorsun. Ahırın hayaletli olduğunu sanıyordum."

"Belki de öyledir."

O, bir ahıra yaslanarak sırtıyor. "Sonunda istediğini elde ettiğinden beri uyumamış ve onu nasıl koruyacağını bilmeyen bir adama benziyorsun."

Tek kelime etmiyorum çünkü tabii ki ağabeyim nasıl hissettiğimi çok iyi biliyor.

Bir yudum alır, gözleri omzuma kayar. "Kolun nasıl?"

"Daha iyi."

"Tedavi sayesinde mi?"

"Onun sayesinde."

Kafasını sallayarak alçak sesle ısıklık çalar. "Biliyordum. Bailey seni yumuşatmış."

"Ya da akli başında," diye karşılık veriyorum.

"Aynı şey," diye mırıldanır, ama sesinde sertlik yoktur. Sadece anlayış.

Ondan sonra sessizce çalışıyoruz. Tahıl, ahırlar, onarımlar. Her hareket kasların derinliklerinden geliyor, otomatik. Ama düşüncelerim sürekli onun kahkahasına, fener ışığındaki gözlerine ve aramızdaki yağmurun tadına kayıyor. Birden gülümsediğimi fark ediyorum

ve hemen somurtuyorum, bu da Rowan'ın ahırın diğer ucundan gülmesine neden oluyor.

"Ona söylemelisin," diye seslenir.

"Ne söyleyeyim?"

"O bakışı attığını." "Ne bakışı?"

"Sonunda eve dönmüş bir adamın bakışı."

Cevap vermiyorum. Çünkü haklı ve bunu yüksek sesle söylemek onu çok gerçek hale getirecek.

Öğle vakti, geç saatlerdeki sıcaklık başlar. Cildine yapışan ve ufku sanki sırlar saklıyormuş gibi parıldatan türden. Traktörü park ediyorum, boynumdaki teri siliyorum, ve motor rölantide çalışırken bir dakika boyunca kabinde oturuyorum. Omzumdaki ağrı, hafif ama sürekli olarak şiddetleniyor. Ağrı geçene kadar başparmağımı omzuma bastırıyorum.

O darbe, o darbe hala kemiklerimde yaşıyor. Stadyumun sessizleştiği ve dünyanın altımda sallandığı, sağlık görevlilerinin koştuğu o an. Daha önce de acı çekmiştim. Burkulmalar, çürükler, oyunun olağan bedelleri. Ama o gün farklıydı. Sanki evren kırılmaması gereken bir şeyi kırmış gibiydi.

Doktor buna "kısmi rotator manşet yırtığı" dedi. Takım buna zaman çizelgesi dedi. Basın buna kariyer belirleyici dedi. Kimse buna gerçek adını vermedi: keder.

Geniş, yeşil ve huzurlu tarlalara bakıyorum. Beni yetiştiren ve geri dönmeyeceğime yemin ettiğim halde dönüşümü bekleyen aynı topraklar. Bailey bir keresinde deniz fenerinin yolunu kaybeden denizciler için yapıldığını söylemişti.

Belki de çiftlik de başından beri aynı şeyi yapıyordur.

Traktörü kapatıp içeri giriyorum.

Annem verandada limonata ile bekliyor ve her zamanki gibi önemli bir şey söylemek üzereymiş gibi bakıyor ve nazikçe beni mahvedecek.

"Uzun bir gün müydü?"

diye soruyor. "Pek sayılmaz."

"Bir şey düşünüyorsun."

Ben gülerek iç geçiriyorum. "Bütün anneler, oğullarının duygusal yaşamları için GPS ile mi donatılmıştır?"

"Sadece iyi olanlar."

Bana bir bardak uzattı. Yoğuşma parmaklarımdan soğuk bir şekilde akıyordu. "Sen her zaman bir şeylere doğru koşarsın, Crew. Bir sonraki oyun, bir sonraki galibiyet, bir sonraki çözüm. Belki bu sefer bir şeyin sana doğru koşmasına izin vermelisin."

Sözleri aklımda kalıyor. "Ya batırırsam?"

"O zaman dersini alırsın," diyor basitçe. "Aşkın anlamı budur." bunun için vardır."

Aşk. Bu kelime, yağmurdan önce düşen ilk damla gibi, ağır ve yumuşak bir şekilde

yağmur öncesi ilk damla gibi ağır ve yumuşak bir etki bırakıyor.

Akşam karanlığı çökmeden, ben çoktan deniz fenerine doğru yola çıkmıştım.

Yol körfezin etrafında kıvrılıyor, gökyüzü altın sarısı ve mor tonlarına bürünüyor. Su, sonsuz ve sakin bir şekilde her şeyi yansıtıyor. Nabzım sakin değil. Bir fırtına bir yere inecek bir fırtına gibi.

Park ettiğimde, onun dairesinin penceresinden gelen ışık ufku kaplamıştı — sabit, ritmik, sabırlı. Tıpkı deniz fenerinin ışığının denizcileri yönlendirdiği gibi. Çocukken o ışığı ilk gördüğümde, onun

bunun sihir olduğunu düşünmüştüm. Artık daha iyi biliyorum. Bu bir iş. Bu bir özen. Bu

henüz kıyıcı göremeyen insanlar için ışığı açık tutmayı hatırlayan biri.

Kapı açık. Yine de kapıcı çalışıyor.

"Crew?" Sesi arka odadan geliyor. "Evet."

Kapıda belirir, saçları dağınık, yanakları yaptığı şeyden dolayı kızarmış. Çıplak ayakla, bir omzundan sarkan büyük beden gri bir kazak giyiyor. Kalbim çılgınca atıyor.

"Aç mısın?" diye soruyor. "Ben

her zaman açım."

Kafasını eğerek küçük mutfağa doğru başını salladı. "İyi, çünkü küçük bir köy için yetecek kadar makarna pişirdim."

"Sanırım sokak hayvanlarını besleme sırası

sende." Yavaşça gülümser. "Dock?"

"Her zaman."

Rıhtım ayaklarımızın altında uğulduyor, ahşap günün sıcaklığını hâlâ üzerinde taşıyor. Gelgit düşük, sakin. Dünya tuz ve sarımsaklı ekmek gibi kokuyor ve uzaklardan gelen hafif bir yağmur kokusu var. Yan tarafta küçük bir kapalı bölüm var ve o bir battaniye seriyor, uyumsuz kupalara şarap döküyor uyumsuz kupalara döküyor ve çapraz bacaklı oturuyor, gün batımı onu ateş ışığıyla boyuyor.

Onun karşısında oturuyorum, dizlerim onun dizlerine değiyor. "Bunu sık sık yapar mısın?"

"Beni çıldırtan erkeklerle rıhtımda yemek mi? Sadece perşembeleri."

"Güzel. Bugün cuma."

Gülüştü, onu durduramadan ağzından kaçır. "Sen imkansızsın."

"Tutarlı."

"İsrarcı," diye düzeltir.

"Doğru."

Kafasını sallar, ama gülümsemesi devam eder. "Sen hep böyle yaparsın."

"Ne?"

"Ben kendimi korumaya çalışırken beni güldürmek."

"Belki de bu benim savunma mekanizmamdır." "Ya da süper gücün."

"Kötü adama bağlı," diyorum ve o yine gülüyor, bu sefer daha yumuşak, sanki sadece benim içinmiş gibi.

Yemek basit: makarna, sebze, çok gürültülü çıtırdayan ekmek, ama şimdiye kadar yediğim beş yıldızlı yemeklerden daha lezzetli. Belki de arkadaşlığımdandır. Belki de yemek yerken hafifçe mırıldandığı sesindendir, ya da

rüzgârın saçlarının ucunu yakalayıp elime sürmesi.

İşimiz bittiğinde, avuç içlerine yaslanarak başını gökyüzüne doğru eğdi. "Hiç özlüyor musun?" diye sordu sessizce.

"Evi mi?" diye sorarım ilk başta, ama o başını sallar.

"Oyunu mu?"

O başını sallar.

"Her gün," diye itiraf ediyorum. "Baskıyı değil, seyahati değil. Sadece... ritmi. Zihnin yetişmeden önce vücudunun ne yapacağını bilmesini."

Gözleri benimkilere bakar. "Bu aşk gibi geliyor."

"Öyleydi," derim. "Öyle olmaktan çıkana kadar."

İsrar etmez. Her zamanki gibi sabırla, orada bekler.

"Tuhaf," diye devam ediyorum, sesim alçak. "Herkes geri dönüşten bahsediyor. İyileşmeden. Ama kimse, sonunda iyileştiğinde ve yaralanmadan önce kim olduğunu bilmediğini fark ettiğinde ne olacağından bahsetmiyor."

Beni uzun bir süre inceler. "Belki de şu anda yaptığın budur. İyileşmenin anlamını yeniden tanımlamak."

"Belki."

Bakışları yumuşar. "Tekrar koşarak kendinizi kanıtlamanıza gerek yok."

Bu sözler beni o kadar derinden etkiler ki, bir an nefes almayı unuturum. "Her zaman ne söyleyeceğini bilir misin?"

"Sadece doğru olduğuunda."

Kafamı sallayarak içimden gülerim. "Sen tehlikelisin."

"Duydum," diye mırıldanır.

Sonra sessizliğe bürünürüz — iyi türden, dolu ve ağır bir sessizlik. Sokağın aşağısındaki yeni deniz fenerinin ışığı birkaç saniye aralıklarla üzerimize düşüyor, kalp atışı gibi yavaş bir ışık nabzı.

Bana tekrar baktığında, gözleri o ışığı yakalıyor ve içimdeki bir şey sessizliğe bürünüyor. Elimi uzatıp başparmağımı bileğinin kenarına doğru kaydırıyorum. O çekilmiyor uzaklaşmıyor. Nabzı, benimkiyle aynı şekilde, düzenli ve hızlı bir şekilde, derimin altında atıyor.

"Bu doğru geliyor," diyorum.

Başını eğiyor. "Ne doğru geliyor?"

"Bu." Aramızda gidip gelen bir hareket yapıyorum, hava elektrikleniyor. "Sen. Ben. Sessizlik. Dağınıklık. Her şey."

Yutkunur, sesi fısıltı kadar zayıftır. "Yine tehlikeli şeyler söylüyorsun."

"O zaman beni durdur."

Ona uzaklaşması için her türlü fırsatı vermek için yeterince yavaşça eğildim. Nefesi kesildi, parmakları battaniyeyi sıktı. Alnım onun alnına değdiğinde, dünya nefes aldı.

Dudakları, en ufak bir ses çıkarmak için yeterince açılır — bir iç çekiş, bir dua, belki de ikisi birden. Onu, bir erkeğin çok uzun zamandır yüksek sesle söylemeyi beklediği bir gerçeği öper gibi, yumuşakça öperim.

Onun tadı, tuz, sıcaklık ve cesaret, şimdiye kadar inşa ettiğim tüm duvarları yıkmaya yetiyor.

Ayrıldığımızda, gözleri kapalı kalır. "Bunu yapmamalısın," diye fısıldar.

"Neyi?"

"Böyle hissettirmeyi." "Ne gibi?"

"Ev gibi."

Yanağına dokunuyorum, başparmağım düşmeye başlayan yağmur damlalarının izlerini takip ediyor. "Belki de öyledir."

Gözleri yavaşça açılır ve bir an için dünya sadece o bakıştan ibarettir: sabit, araştıran ve inanılmaz derecede nazik.

"Mürettebat..." Ne demek istediği, gök gürültüsü suyun üzerinde yankılanınca kaybolur. İkimiz de sessizce ve nefes nefese güleriz, sanki fırtına da bu şakaya katılmış gibi.

"Sen ve zamanlaman," diyor. "Bu bir yetenek."

Gülümseyerek başını sallar ve bu hareket onu bana o kadar yaklaştırır ki saçları çeneme değir. Rüzgâr onun kokusunu taşır: vanilya, kağıt ve altında vahşi bir şey. Bu kokuyu hafızama kazımak istiyorum. Muhtemelen çoktan kazımışımdır.

Öylece kalıyoruz, yakın ama yine o görünmez çizgiyi geçmeden, yağmurun etrafımıza gümüş çizgiler halinde düşmesine izin vererek.

Su aşağıda dalgalanıyor, küçük dalgalar tahtaya çarpıyor. Her duyum keskinleşiyor — nemli hava, nefesinden gelen şarap tadı, kollarımızın neredeyse birbirine değdiği yerde atan kalbinin sesi.

Başını omzuma yaslar. "Tüm nedenlerimi hatırlamamı zorlaştırıyorsun."

"O zaman sana daha iyi nedenleri hatırlatayım."

Kıkırdaması koluma hafifçe vurur. "Senin iyi bir neden olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olmaya çalışıyorum."

"Başarılısın," diye itiraf ediyor yumuşak bir sesle. "Bu beni korkutuyor. İlk tercih olmak alışkın değilim. Ailem için bile."

Yüzünü görebilmek için yeterince döndüm, yağmur damlaları kirpiklerine yapışmış. "Senin için olan şeylerden korkma."

Küçük ve titrek bir gülümsemeyle, "Çok emin görünüyorsun," diyor. "Öyleyim."

Yağmur sonunda dinince, ayağa kalkar ve elini uzatır. Elini tutarım ve onun yanında ayağa kalkarım. Parmaklarımız birbirine dolanmış halde deniz fenerine doğru yürürüz, etrafımızdaki hava serin ve temizdir. Dünya yepyeni bir hal almıştır.

Kapıda bana döner. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Acele etmediğin için. Bunun geçici bir şeyden daha fazlası olduğunu hissettirdiğin için."

Başparmağımla elinin arkasını okşarım. "Mesele de bu, Bailey. Geri dönüş istemiyorum. Bir yuva istiyorum."

Nefesi kesilir. Sanki omzumun üzerinden hikayemizin geri kalanını görüyormuş gibi bana bakar. Sonra yavaşça ve emin bir şekilde başını sallar. "Sen zaten bir tane buldun."

Ve öylece, öne eğilir ve dudaklarını yanağıma bastırır. Fısıltı gibi bir öpücük. Küçük harflerle yazılmış bir söz. Sonra gider, kapının yumuşak bir tıklamasıyla içeride kaybolur.

Uzun süre orada duruyorum, saçlarımdan yağmur damlıyor, gömleğimde hala onun kokusu var, rıhtım arkamızda, söylemediklerimizle uğultu yapıyordu.

Sonunda eve doğru yola çıktığımda, yol parlak ve gümüş rengi bir şekilde ışıldıyordu. Deniz fenerinin ışığı, nefes gibi sabit bir şekilde körfezi tarıyordu ve bu gece kimseyi yönlendirmediğini fark ettim. Sadece yapabildiği için parlıyordu.

On Üçüncü Bölüm – Bailey

Fırtınadan sonraki sabahlar, sanki dünya sıfırlama düğmesine basmış gibi hissettirir.

Hava taze kokuyor ve gün ışığı her şeyi affediyor.

Alarm çalmadan uyanıyorum, çarşaflara dolanmış, hafifçe hafif tuz ve duman kokan çarşaflara dolanmış olarak uyanıyorum. Deniz feneri etrafımda uğulduyor — eski ahşap uzanıyor, borular mırıldanıyor, koy aşağıdaki kayalıklara fısıldıyor. Orada bir yerde, bir martı sanki sırları biliyormuş gibi gülüyor. Orada bir yerde, muhtemelen çoktan uyanmıştır.

Sırt üstü yuvarlanıp tavandaki kirişlere bakıyorum, bu evin yarısı depo, yarısı evken dedemin baş harflerini oyduğu kirişlere. Damarları düzgün ve kesin, tıpkı el yazısı gibi. Bir an için benimkini de onun yanına eklediğimi hayal ediyorum — B.H. — sonra fark ediyorum ki, kalmayı planlayan biri gibi düşünmeye başlamışım. İşte bu

Tehlikeli kısım: kapıyı açtığınız anda *umudun* ne kadar çabuk kutularını açmaya başladığı.

Mutfakta su ısıtıcısı tıklıyor. Zamanlayıcıyı ayarladığımı hatırlamıyorum. Sanırım rutin hayaletinin etkisi.

Hareketlerimi yapıyorum: kupa, şeker, sinirlerime bir özür sayılabilecek kadar sert kahve. Verandaya adımımı attığımda buhar yükseliyor. Dünya ıslak ve sessiz.

Karşıdaki iskele ışıkta karanlık bir şekilde parlıyor.

Kahvemi yudumlarken martıların kahvaltı için tartışmalarını izliyorum. Bir kez olsun sessizliğin kalmasına izin veriyorum. Onu "ya eğer"ler veya "neden olmasın"larla doldurmuyorum. Kafein cesaretimi yakalayana kadar sadece nefes alıyorum.

Saat on olduğunda, deniz feneri yan taraftaki Daisy'nin fırınından gelen taze çörekler ve yeni kitapların kokusuyla doluyor. Dükkanın kapısı birkaç dakikada bir gıcırdayarak açılıyor — yerliler plajda okuyacak kitaplar alıyor, turistler kartpostal arıyor ve ara sıra romantik kitaplar bölümünü arayan gençler, ben onlara gösterdiğimde kızarmamış gibi davranıyor. Normal. Tanıdık. Bu yardımcı oluyor.

Lila saat 11 civarında mesaj attı.

Lila: Hayatta mısın yoksa fırtına seni bir Hallmark filmine mi sürükledi?

Ben: Hayatta olmayı tanımla.

Lila: Sana borcu varmış gibi ufka bakmak mı?

Ben: Belki.

Lila: Güzel. Ekibe selamımı söyle. Selam derken, sana zarar verirse, kamyonetine kurbağalar saklayacağım demek istiyorum.

Latte'mi içerek güldüm. Mağazanın kedisi etkilenmemiş bir şekilde bana baktı. *Zaten tehlikeli bir hayat sürüyor*, diye düşündüm ve hiçbir şey yazmadım çünkü ekranın arkasından gülümsememi duyacaktı.

Ivy arar, çünkü elbette arar.

"Aşkın mutluluğuyla parıldıyor musun?" diye sorar, selam vermeden, tamamen dramatik bir şekilde.

"Çalışıyorum."

"Soruma cevap vermedin."

"Kafein ve stresten *parlıyorum*." "Yalan.

Anlat."

"Ivy..."

"Artık gayri resmi bir kararla senin kız kardeşinim, bu da sana haberleri almam gerektiği anlamına geliyor. Seni yine öptü mü?"

İnledim. "Sen imkansızsın."

"Öyleyse öyledir," diye şarkı söyler. "Aferin sana, deniz feneri Barbie."

"Seni engelleyeceğim."

"Engellemeyeceksin," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

"Çünkü beni seviyorsun ve çünkü haklıyım."

Tezgaha yaslanıp, istemeden gülümsüyorum. "O... bu sefer farklı."

"İyi anlamda mı?"

"Korkutucu bir şekilde farklı," diye itiraf ediyorum. "Artık sadece ziyaret etmiyor gibi. Kalmayı düşünüyor gibi."

Bir sessizlik olur. Sonra sesi yumuşar. "Belki de açılmalı ve ona izin vermelisin."

Cevap vermiyorum. Çünkü belki de öyle yapmalıyım. Ve belki de beni en çok korkutan da budur.

Öğleden sonra, gökyüzü yeniden değişmeye başlar — gri-mavi bir hava hakim olur.

sedir ve deniz tuzu kokan bir mum yakıyorum, Crew'un geçen ay çocukların hikaye saati için hazırladığı çalma listesini açıyorum (çoğunlukla eski country şarkıları ve onun kazara eklediğine yemin ettiği bir Taylor Swift şarkısı). Melodi dükkanda alçak ve tatlı bir şekilde yankılanır. Her şarkı sözü bize yazılmış gizli bir not gibi gelir.

Kendimi stokları yenilemekle meşgul ediyorum — önce kurgu kitapları, sonra seyahat rehberleri. Ellerimi meşgul edecek her şey. Kapının üzerindeki

ara sıra çalıyor. Tanıdık yüzler, samimi gülümsemeler. Coral Bell Cove en güzel haliyle: küçük, meraklı, sadık.

Son müşteri ayrıldığında saat altı buçuktur. Alacakaranlık çoktan su kenarlarını yalamaya başlamıştır. Kasanın kapısını kapatıyorum, bir yığın kitap ayracını düzeltiyorum ve kendime telefonumu kontrol etmemem gerektiğini söylüyorum.

Bugün hiç mesaj atmadı. Bir kez bile. Canımı yakmamalı, ama yakıyor.

Belki meşguldür. Belki Rowan onu başka bir çiftlik acil durumuna sürüklemiştir. Belki...

Hayır. Bugün kendime "belki" dememeye söz verdim.

Bir kazak giyip, bir kitap ve Daisy's'ten kimsenin almadığı kalan çöreklerle rıhtıma iniyorum. Tahtalar ağırlığımla gıcırıyor, tanıdık bir müzik. Kenarda oturuyorum, bacaklarım suyun üzerinde sallanıyor, sayfalar rüzgarda uçuşuyor. Yağmur kokusu havada asılı kalıyor — tatlı, temiz, neredeyse elektrikli. Üç paragraf okudum ama anlamadan okudum.

Arkamda deniz feneri uğulduyor. Işığı bir kez, iki kez yanıp sönüyor. Körfez gümüş dalgalarla cevap veriyor.

Kendime iyi olduğumu ve onun gelmesine gerek olmadığını söylüyorum. Göğsümdeki sükunetin sadece sesini beklemediğini söylüyorum.

Buna bile inanıyorum — belki otuz saniye kadar. Çünkü o anda duyuyorum.

Çakıl sesleri. Düşük bir motor sesi. Sonra sessizlik. Kalbim hızla atıyor. Hemen dönmüyorum. Kendime bunun herhangi biri olduğunu söylüyorum - kaybolmuş bir turist, bir teslimatçı, bir hayalet. Ama sonra onun sesi yoldan geliyor, alçak ve kesin.

"Uzak duramadım."

Sözler, soğuk cilde değen ılık su gibi içimde dalgalanıyor. Kitabı kapatıyorum, kalbim çarpıyor ve dönüyorum.

Crew iskelenin tepesinde duruyor, sönmekte olan ışığa karşı yarı silüet halinde. Saçları ıslak, gömleği yasadışı sayılabilecek şekilde vücuduna yapışmış, çenesi gölgeli, gözleri nefes alışımı ezberlermişçesine bana kilitlenmiş. Elinde bir paket servis çantası ve *bütün gün bunu düşündüğümü* söyleyen o küçük, sinir bozucu gülümseme var.

Yaklaşıyor, botları tahtaya vuruyor, her biri göğsümde hissedebileceğim bir kalp atışı gibi.

"Yarına kadar bekleyecektim," diyor, sesi sert. "Ama beklemek hiç bana göre bir şey olmadı."

Konuşmaya çalışıyorum. Kelimeler ağzımda dolanıyor. "Sen... Sen gelmek zorunda değildin."

"Gelmem gerekiyordu."

Çantayı korkuluğa koyar, ellerini ceplerine sokar, sanki bana hemen dokunmamaya çalışıyormuş gibi. Aramızdaki hava uğuldar. Körfez sessizleşir, dinler.

"Bunu özledim," diyor sessizce. "*Seni* özledim."

Boğazım kurur. "Sadece bir gün oldu."

Yavaşça, tehlikeli bir gülümsemeyle gülümser. "Hayatımın en uzun günüydü

."

Rüzgar saçlarımı kaldırır. O, elini uzatmadan önce Kendini durdurup, bir tutam saçımı kulağımın arkasına koydu, parmak uçları cildimde gezindi. Nefes almayı unuttum.

Yaklaşır. Aramızdaki mesafe sanki alev alacakmış gibi hissettirecek kadar yakınlaşır.

"Crew..." diye başlıyorum, uyarıyor, yalvarıyor, her şeyi

.

Gözleri ağızıma düşer. Dünya durur. "Gitmemi söyle," diye fısıldar.

Söylemiyorum. Söyleyemiyorum.

Yıldırımlar körfezin üzerinde uzakta, sessiz ve zararsız bir şekilde parılıyor. Fırtınaların sürdüğü yılın bu zamanı.

Deniz fenerinin ışığı onun yüzünü, sonra benim yüzümü keser, bizi sırayla ışık ve gölgeyle boyar.

Yavaş ve düzenli bir şekilde nefes verir. "Sanırım bu bir hayır demek."

Gözlerimi kaçırmaya çalışıyorum. Ama başaramıyorum. "Sen belasın." "Evet," diyor, sesi içimde bir şeyleri sarsacak kadar alçak.

sarsacak kadar alçak sesle. "Ama başımı belaya sokacak kişi sensin."

Ve onu durdurmak için tek bir iyi neden bile bulamadan, mesafeyi kapatıyor — sadece bir nefes, bir kalp atışı

—ve eli belime uzanır, sıcak ve emin.

Rıhtım gıcırıyor. Rüzgâr duruyor.

Beni öpmüyor. Sadece bana bakıyor, sanki aramızdaki her şeyin açığa çıkmak üzereymiş gibi bakar ve etrafımızdaki dünya sessizliğe bürünür.

On Dördüncü Bölüm – Bailey

İlk fark ettiğim şey koku: tuz, kahve ve alt katta pişmekte olan tatlı bir şey. İkincisi ise, belki de hayatımda ilk kez alarmı duymadan uyuyakalmış olmam.

Güneş ışığı pencereden içeri süzülerek odayı altın ve toz şeritlerine ayırıyor. Yana dönüp tavandaki kirişlere bakarak, dün gece rıhtımda

neredeyse bir şeyin ona bastırıldığı bir şekilde geçirmemiş bir insan gibi nefes almayı hatırlamaya çalışıyorum.

Crew Wright aramızdaki havayı öptü. Ben de ona izin verdim. Ve şimdi tüm dünya bunun ardından gelen kokuyla dolu.

Su ısıtıcısı aşağıda ciyaklıyor. Bulduğum ilk kazağı giyip, saçımı bir düğüm haline getirip, her adımda gıcırdayan dar merdivenlerden aşağı iniyorum.

Deniz fenerinin duvarları her zaman dedikodu yapıyormuş gibi ses çıkarır — eski, tahta ve utanmaz.

Mutfak en saf haliyle kaos içinde: tezgahta un tozu, fırın zamanlayıcısı yanıp sönüyor, kedi dünden kalan çöreklerin yanında etkilenmemiş bir denetçi gibi oturuyor. "Yardım edebilirsin," diyorum ona. Esniyor.

Tipik.

Kahvemi dökerken, sakinlik beni neredeyse ikna etmişti. Sonra telefonum çaldı.

YILIN ANI: YEREL KİTAPÇI, DENİZ FENERİ AŞK HİKAYESİNE MI KAPILDI?

Başlık *Coral Bell Gazette*'ye ait. Bulanık ama suçlu derecede doğru olan fotoğrafta, Crew ve ben iskelede duruyoruz, deniz fenerinin ışığı üzerimize düşüyor, sanki bu an için bir film ekibi kiralamışız gibi.

"Olamaz."

Kedi de aynı derecede dehşete kapılmış görünüyor.

Başlığı geçiyorum — "memleket kahramanının dönüşü nostaljiden daha fazlasını uyandırdı" gibi bir şey. Kalbim çoktan hızla atmaya başlamış. Coral Bell Cove mahremiyeti önemsemez

gizlilik değil, popcorn yapar. Öğlene kadar tüm kasaba bir fikir sahibi olacak ve akşam yemeğine kadar sloganlar hazırlayacaklar. Herkesin varsayımında bulunması yeterince kötüydü, ama şimdi inkar edilmesi imkansız somut kanıtlar var.

Aşağıda dükkanın zili çalıyor. Çünkü, elbette, *bugün* gibi bir günde birisi erken saatte ortaya çıkacaktı.

Dükkan kapısının üzerindeki zil yine çaldı, bu sefer daha yüksek sesle — üç keskin ses, diğer tarafta bulunan kişinin sadece bakmak için gelmediğini gösteriyordu.

Ellerimi havluyla silip, zoraki bir gülümseme takınıp, "Açımız, ama sadece biraz medeni davranıyoruz" diye seslenirim.

"İyi," tanıdık bir sesle cevap gelir. "Medeni olmak abartılıyor."

Crew, dün gece pek çok şeyin olduğunu kanıtlamasına rağmen, *hiçbir şeyin beni etkilemediğini* söyleyen rahat, kaygısız bir duruşla kapının eşiğinde duruyor. Beyzbol şapkası, yerçekiminin onayladığı şekilde vücuduna yapışan gri tişört, bir elinde sallanan kağıt torba

bir elinde sallanan kağıt torba. Sabahın erken saatleri ve bela gibi kokuyor.

"Öylece birdenbire ortaya çıkamazsın," diyorum. "Teknik olarak, merdivenleri kullandım." Torbayı tezgahın üzerine koyuyor

"Muffin getirdim. Puan kazanırım diye düşündüm." "Kasabanın

"Baş haber olmaya karar verdik mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Gördün mü?"

"Ön sayfada. Bana 'kitap sever siren' dediler. Onları dava mı etmeliyim yoksa kurabiye mi göndermeliyim, emin değilim."

"Kurabiyelere bağlı," diyor, bir muffin'in ambalajını açarken.

"Yaban mersinli. Aldığım en iyi rüşvet."

"Crew." Sesim istediğimden daha yumuşak çıkıyor. "Bu kötü."

Tezgaha yaslanıyor, omuzları rahat ve özü gülümsemesinin altında gizli. "Bailey, bu dedikodu. Dedikodudan kimse ölmez."

"Bunu tansiyonuma söyle."

"Söyledim bile. Sorun yok diyor."

Ona sert bir bakış atıyorum. Muffini yavaşça ısıtıyor ve vicdansız bir adam gibi çiğniyor.

"Umurunda mı ki?" diye soruyorum.

Yutkunur, başparmağıyla dudağını siler. "Ne dedikleri konusunda mı? Pek sayılmaz. Bunun sana nasıl hissettirdiği konusunda mı?"

Evet, çok önemsiyorum."

Oda küçülür. Dışarıdaki okyanusun sesi, benim kalp atışlarımla senkronize olan bir nabız sesine dönüşür.

Sabahın ortasında, Coral Bell Cove'un yarısı

A Page in Time'a uğrayarak tebrik kartı satın alıyormuş gibi yaparken makaleyi tesadüfen bahsediyorlar. Holt, "Artık ünlüsün, bira kutuma imza at" diye mesaj atıyor. Ivy kalp gözlü emoji gönderiyor. Lila iki kez arıyor ve sadece "nefes al" diyen bir sesli mesaj bırakıyor.

Crew, gayri resmi bir koruma gibi tezgahın arkasında kalır, kitapları paketlemeye yardım eder, kutuları taşır, turistlerin dikkatini futbol trivia ile dağıtır. Burada ne kadar doğal görüldüğü sinir bozucu — sanki bu mekan onun boyunu, sesini, para üstünü sayarken mırıldanma alışkanlığını bekliyormuş gibi.

Yoğunluk sonunda sona erdiğinde, kasaya yaslanıyorum. "Ne tür bir kaos yarattığının farkında değilsin."

Omuzlarını silkiyor. "Üniversiteden beri profesyonel olarak kaos yaratıyorum. Temizliği de oldukça iyi yaparım."

"Sence bu düzeltilebilir mi?"

"Her şey düzeltilebilir," diyor. "Belki daha önce yaktığın o yeniden ısıtılmış çörek hariç."

Ona bir peçete fırlatırım. Tabii ki tek eliyle yakalar.

Yaklaşır, sesi alçalır. "Ne fark ettim biliyor musun?"

"Ne?"

"Sen sadece benden hoşlandığın için kızgınsın ve bunu düzgün bir şekilde inkar etmeden önce bütün kasaba bunu biliyor."

Tartışmak için ağzımı açıyorum. Hiçbir şey çıkmıyor. Kazanan oyuncuyu bulmuş gibi sırtıyor.

"Crew Wright," diye uyarıyorum.

"Bailey Hart," diye cevaplar, daha yumuşak bir sesle. "Rahat ol. Bırak konuşsunlar. Kendi versiyonumuzu yazacağız."

Bu sözler göğsüme saplanır ve orada kalır.

Öğleden sonra geç saatlerde dedikodu fırtınası diner. Turistler dağılır, yerliler akşam yemeği planlarına geri döner ve dükkan kağıt ve affetme kokar. Crew bana kapatmama yardım eder — sandalyeleri istifler, tabelaları çevirir, ellerim onun ellerine değdiğinde titrediğini fark etmemiş gibi davranır.

Kapıda tereddüt eder. "Akşam yemeği?"

Gözlerimi kırıştıtırırım. "Şimdi mi?"

"Şimdi," diyor. "Bir sonraki krizden önce."

Hayır demeliyim. Kendimi kontrol edebilmek için onu uzaklaştırmalıyım. Ama bana bakışları — açık, kararlı, sabırlı — tüm gerekçelerimi boşa çıkarıyor.

"Tamam," dediğimi duyuyorum. "Ama Gazette'nin bizi bulamayacağı bir yerde."

O gülümsüyor. "Ben bir yer biliyorum."

O yer, Wright çiftliğinin arka terası çıkıyor, ışık zincirleri ve Photoshop'la düzenlenmiş gibi canlı bir gün batımıyla aydınlatılmış. Rowan, Dean, Lila ve Ivy ile birlikte ızgarada görevde, bir kadeh şarapla verandadan el sallıyorlar ve sedir ağacı ve duman kokusu bizi bir kucaklama gibi sarıyor.

"Burası özel sayılmaz," diye mırıldanıyorum.

"Burası aile," diyor Crew. "Onlar tanık sayılmazlar." Tanık sayılmazlar."

Akşam yemeği gürültülü, dağınık ve harika geçiyor. Lila çocukları hakkında hikayeler anlatıyor, Rowan Crew'un saç kesimiyle dalga geçiyor ve ben yanaklarım ağrıyana kadar gülüyorum. Birkaç altın dakika boyunca manşetleri ve korkuları unutuyorum.

Herkes tatlı için içeri girerken, ben ışık zincirlerinin altında kalıyorum. Crew, elinde iki bira ile bana katılıyor.

"Barış teklifi," diyor.

Şişeyi alıyorum. Parmaklarımız birbirine değiyor ve kolumdan bir titreme geçiyor.

"Hâlâ kızgın mısın?"

"Daha az kızgıyım," diye itiraf ediyorum. "Çoğunlukla bunalmış durumdayım."

Yanımdaki korkuluğa yaslanır. "Hala yavaş ilerleyebiliriz. Kimse ne yapacağımızı"

Ona bakıyorum, ışığın yüzünü nasıl aydınlattığını, ciddiye bile dudaklarında bir gülümseme izi olduğunu görüyorum. "Crew, sende yavaş olan hiçbir şey yok."

Sessizce gülüyor. "Haklısın."

Sonrasında, cırcır böceklerinin sesleri duyulacak kadar uzun bir sessizlik olur. "Ben ciddiydim, biliyorsun. Kendi versiyonumuzu yazmak konusunda."

Gözlerine bakıyorum. "O zaman ilk satırı yaz."

Elini uzatıp yine bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyar. "On dördüncü bölüm," der. "Rol yapmayı bıraktığımız bölüm."

Nefesim kesilir.

Işık titrer. Gece nefesini tutar.

O gece öpüşmedik, ama çiftlik evinin verandasında çok uzun süre oyalanıp, hiçbir şey hakkında konuşmadık. Crew'un eli O hareket ettiğinde benimkiler de hareket ediyor ve her seferinde, sanki henüz yazmayı öğrenmekte olduğumuz bir cümlede noktalama işareti gibi hissediyorum.

Beni eve götürdüğünde, taksi çam kokuyor ve radyoda ikimizin de bildiği eski şarkılar çalıyor. kalp kırıklığı hakkında gibi görünen ama aslında umudu ifade eden şarkılar.

Deniz fenerinin kapısında durur ve motoru kapatır. Aramızdaki sessizlik hassas, uğultulu. "Yarın?" diyor.

"Yarın," diye fısıldarım.

O başını sallar, kapımı açacakmış gibi arabadan inmeye başlar, sonra vazgeçer. Onun bu çekingenliği, herhangi bir öpücükten daha güçlüdür.

Merdivenleri tırmanırken bir kez arkama bakarım. Hâlâ oradadır, kamyonun farları siste yumuşak bir ışık yayar, ben içeri girene kadar beni izler.

Ertesi sabah, kasabada dedikodular hala dolaşıyor, ama artık daha yumuşak bir şekilde, arka plandaki bir uğultu gibi. İnsanların

yapacak başka işleri vardı: ekmek pişirmek, balık tutmak, yaşamak. Belki de küçük bir kasabada affetmek böyle bir şeydir.

Yeni gelen kitapları raflara yerleştirip, sergi tahtasına "Deniz Feneri Aşkı" yazıyorum, çünkü şakaya gülmek, ondan kaçmaktan daha az acı veriyor. Öğleden sonra ortasında Crew ortaya çıkıyor, iki kahve ve havayı bozabilecek bir gülümsemeyle

"Sergiyi bizim adımıza mı değiştirdin?" diye soruyor. "Markalaşma," diyorum. "Trend olduk." Gülüyor, sonra kahveleri masaya koyuyor ve birini bana doğru itiyor. "Sanırım onlara konuşacak bir şey vermeliyiz." "Crew..."

Kafasını sallar. "O değil. Henüz değil." Dükkânın içinde, geç saatlerin ışığında parıldayan rafları gözden geçirir.

Akşam yemeği saati gelmeden önce Crew bir süre dışarı çıkar, sonra iki kahve ve yetkinlik kılığına girmiş bir cazibe gibi beline asılı bir alet kemeriyle geri döner. Donanım takviminde yer alması gereken birine benziyor ve bunu fark ettiğim için tutuklanmam gerek.

"Neyi tamir ediyoruz?" diye sorar, nemli havada sıkışan arka kapıya doğru yarı yolda.

"Kapıyı," diyorum. "Ve itibarımı."

"Önce kapı," diyor, çünkü beni triyajla seviyor.

Diz çöküyor, çerçeveyi inceliyor ve başparmağını eğrilmiş kenar boyunca gezdiriyor. "Biliyor musun, burayı biraz kesip bir takoz eklesen, sürtünme durur."

"Bana kereste hakkında konuşmana bayılıyorum," diyorum düz bir sesle. Başını kaldırmadan gülümsüyor, bu da onun hoşlandığını anladığının işareti.

Omuz omuza çalışıyoruz. O kapıyı tutuyor, ben de takoz tutuyorum. Ön kolu benim koluma geliyor ve tüm sinir sistemim yayınlamayı reddettiğim şiirler yazıyor. Planyanın kenarı keserken çıkardığı ses temiz ve tatmin edici; kapı inatçılığını iç çekerek ortaya çıkaran kıvrımlar gibi ahşap kıvrımlar kıvrımlar halinde soyuluyor.

"Dene" diyor.

Kolu çekerim. Kapı bir söz kadar yumuşak bir şekilde açılır.

Alkışlıyorum. O bir sihirbaz gibi selam veriyor.

Ödeme, kalmak için sözsüz bir izin gibidir. O da öyle yapar, tezgaha yaslanırken ben, "Team Stay Gold" olduklarını fısıldayan ve bizimle birlikte iskeledeymiş gibi göz kırpan, aynı yağmur botlarını giyen bir çifti kasadan geçiririm. Gözlerimi devirip paralarını alırken, Crew duymamış gibi davranır ve kendini beğenmiş gibi davranıyor.

Saat beşte, bir fırtına körfezi sarsar. Yağmur pencerelere yanlamasına vurur ve dükkan kehribar rengi ve güvenli bir hale gelir. Crew ve ben sadece havayı izlemek için ön tarafta dururuz. Elim cama konur. Onunki de o kadar yakındır ki, yarım santim hareket etsem, birbirimize değecek kadar yakındır.

"Eskiden fırtınalardan nefret ederdim," diyorum, rüzgârın dalgalandırdığı yüzeyi izlerken. "Sanki dünya bana kızgınmış gibi hissederdim."

"Peki şimdi?" diye soruyor.

"Fırtınaların dürüstlüğüne seviyorum." Ona bakıyorum. "Gelip ortalığı dağıttıktan sonra, seni temiz bırakmalarını."

"Şair olmadığından emin misin?" diye mırıldanıyor.

"Ben, geniş kelime dağarcığına sahip bir kitapçıyım," diyorum.

"Peki ya sen?" diyor, sanki cümleye başka bir şey eklemeye gerek yokmuş gibi.

sanki başka bir şeye gerek yokmuş gibi.

Fırtına geçer. Işık geri gelir. Döşeme tahtaları, kıtalara benzeyen yamalar halinde kurur. Kumları küçük ülkeler halinde süpürür ve onları bir diplomat gibi diplomasi gibi.

İyi anlamda yorgunum — ellerim yorgun, beynim doygun, vücudum kafeinden kaynaklanmayan sessiz bir uğultuyla titriyor. Ekip "Akşam yemeği?" diye soruyor ve ben sakinliğimi korumak adına hayır demek üzereyken Lila mesaj atıyor.

Lila: Dean, oyun kurucuyu da getir diyor. Makarna yaptım. Basın yok, sadece karbonhidrat var.

Dükkânı erken kapatıp, Crew ile birlikte kanal kenarındaki eve gidiyorum. Orada hep zengin ve ünlü birinin yaşadığını hayal ederdim. Ve şimdi Dean'in orada olmasıyla, kendisi de bir milyarder olan, hayalim gerçek oldu. Bu düşünce, Crew ile de her şeyin yolunda gidebileceğini merak ediyorum.

Dean ve Lila'nın verandası fesleğen ve tereyağı kokuyor. Parmaklıkta parlak renkli bir sürahi var. Ivy'nin "veranda havasız" diye öfkeyle aldığı minderler var. Merdivende bir çocuğun tebeşirle çizdiği resim, şüpheli bir şekilde ve el ele tutuşmuş bir futbol topuna benziyor. Muhtemelen Lila bunu sahnelemiştir. Ona sonra teşekkür edip alay edeceğim.

Akşam yemeği kaotik bir müzik gibidir. Masa çok küçük ve zaten mükemmeldir. Ivy telaşla dolaşır, sonra oturur ve neşesinden mahrum bir insan gibi yemek yer, ama aslında öyle değildir. Dean, başlangıçta onun sorunu olmayan, sonra onun sorunu haline gelen ve şimdi garajlarının arkasında onurlu bir ev arkadaşı gibi yaşayan bir keçi hakkında bir hikaye anlatır. Crew, burada sakladığı o alçak, gerçek kahkahasını atar.

Küçük ama büyük bir an vardır, biri bana ekmek uzatmaya çalışır, ben de onunla aynı anda uzanırım ve eli benimkinin üzerine gelir. Kimse bir şey söylemez. Temas kısa, pratik ve plansızdır. Sanki bir tel yeniden birleştirilmiş gibi hissedilir.

Yemeklerden sonra, güverte ışıklar ve nefeslerle doludur. Lila, en iyi arkadaşı Ashvi'yi utandıracak bir çalma listesi açar. Crew ve ben korkuluğa yaslanıp körfezin lacivert renge bürünmesini izleriz. Hava soğur, ahşap ısınır ve ben darbeye hazırlıklı olmadığımı fark ediyorum. Eğiliyorum.

"Bana doğru bir şey söyle," diyorum.

Şaka yapmaya gerek kalmayacak kadar uzun süre düşünüyor.

"Bırakacaktım
bırakacaktım."

"Futbol mu?"

Başını sallıyor. "Yaralanmadan sonra... ameliyattan sonra... Sadece eskisi gibi oynayamayacağımdan korkmuyordum. Artık o kişi olmak istemediğimden korkuyordum."

Boğazım düğümleniyor. "Peki şimdi?"

Bakışları, suyun gökyüzüyle buluştuğu karanlık çizgide kalıyor. "Şimdi kendimi aşmamı gerektirmeyen bir hayat istiyorum."

Birkaç nefes boyunca hiçbir şey söylemiyorum çünkü bu yaz sessizliğin işini yapmasına izin vermenin değerini öğrendim. "Burada hiçbir şeyden kaçman gerekmiyor."

Küçük, minnettar bir hareketle başını sallar. "Mesele de bu."

Birlikteyken uyguladığımız kısıtlamada, benim de hoşuma gittiğini bilmediğim bir tatlılık var. Sanki bilerek bir şey seçiyormuşuz gibi, düşüp buna kader diyormuşuz gibi değil.

Daha sonra beni geri götürüyor, camlar açık, kamyonet çam ve makarna kokuyor. Kapıda, ön kollarını direksiyon simidine dayıyor ve bana

"yakında" kelimesi dişlerinin arasında tutabileceği fiziksel bir şey gibi.

Hızlı bir öpücükle veda ediyor, daha önce paylaştığımız gibi değil, ama hazır olduğumda daha fazlasının geleceğine dair bir vaat gibi.

Merdivenleri çıktığımda, ev sanki tutulmuş nefes gibi geliyor. Yüzümü yıkıyorum, saçımı bağlıyorum, ezberlediğim bir kitapla yatağa giriyorum ve on yıldır sevdiğim aynı paragrafın ardından uykuya dalıyorum.

Sonraki günler, kendime hiç izin vermediğim bir şeye dönüşüyor: sıradan bir mutluluk. O ortaya çıkıyor kahvaltılı sandviçleri ve ben onları eleştiriyormuş gibi yapıyorum. Çiftliğe reçel ve çit direkleri hakkında davet edilmemiş ama hoş görülen bir fikirle geliyorum. Tamir edilmesi gereken üç küçük şeyi tamir ediyoruz: yapışkan pencere, sallanan tabure ve romantizmin bir kısmının sessizce korkuya dönüşmesi. Kasabanın dedikoduları iyi niyetli alaylara dönüşüyor. Bayan

Winthrop, belirgin bir neden olmaksızın örülmüş bir deniz feneri kılıfı getirir. Lise kütüphanecisi, "Bay

Wright"ın okuma gecesinde kitap okuyup okumayacağını soran bir e-posta gönderir. Ben de bunu ona iletir ve şunu eklerim: *Bay Wright evet diyor*. O da selam duran su samuru kuklasının fotoğrafını gönderir.

Ama her şey yumuşak değil. Dünya sürekli deniyor iplikleri çekip duruyor. Bir çevrimiçi spor blogu bizim fotoğrafımızı yayınlayıp "dikkat dağınıklığı" hakkında spekülasyonlar yapıyor. Tennessee Stallions hayran sayfası, sanki kitaplar yardaı azaltıyormuş gibi, benim kitabevimin takımın morali için iyi olup olmadığını tartışıyor. Crew bunların hiçbirini okumuyor. Ben ise çok fazla okuyorum. Ortada buluşuyoruz. Uygulamayı siliyorum ve "bu kısım beni korkutuyor" dediğimde beni dinliyor.

Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemiyor. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diyor ve sonra da yapıyor.

Perşembe sabahı, baş ağrısı gibi hissettiren gri bir güne uyanıyorum. Hava, yağmur yağacağına dair bir umut ve başka bir şeyin kesinliği ile yoğun. Aşağı iniyorum, kahve yapıyorum, e-postalarımı açıyorum ve donup kalıyorum.

KONU: Etkinlik Sorgusu: Zamanın Bir Sayfası

KİMDEN: PR@StallionsHQ.com

Tıkladığımda kalbim hızla çarpmaya başladı.

Merhaba Bayan Hart,

Kitapçınızda Crew Wright ile bir topluluk etkinliği düzenlemek istiyoruz. Etkinlikte çocuklara hikaye okunacak, takım posterleri imzalanacak, fotoğraf çekilecek ve basın mensuplarına haber yapılacaktır.

Lütfen uygunluğunuzu teyit ediniz. Saygılarımızla,

— Stallions Halkla İlişkiler Ekibi

İki kez okudum. Üçüncü kez. Kelimeler bulanıklaşıyor, netleşiyor, hissedilmeyi talep ediyor.

Fena değil, diye düşünüyorum. Bu bir yıkım değil. Bu bir jest. Aynı zamanda istemediğim bir ilgi ve adımın yer aldığı bir manşet.

Nefesimi tutarken deniz feneri gıcırıyor.

E-postayı Crew'a sadece konu satırı ile iletiyorum: *Basın?*

Neredeyse anında cevap verdi.

Crew: Bunu istiyor musun?

İki saniye süren bir yazma ve on yıllık doğru soruyu cevaplamayı öğrenme süreci.

Ben: Çocukların sihirli bir gün geçirmelerini istiyorum.

Ben: Mutfağında kamera istemiyorum.

Crew: O zaman kameralara hayır diyoruz. Hikaye saatine evet diyoruz. Onları arayacağım.

Günün şekli gevşiyor. Göğsümdeki düğüm iki kademe gevşiyor. Tamamen yok olmuyor. Hiç yok olup olmayacağını da bilmiyorum. Ama gevşiyor ve geri dönen nefesim taze hava gibi kokuyor.

Saat üçte, posterler ve hashtag'ler olmadan, sadece küçük insanlardan oluşan bir yarım daire ve elinde su samuru olan bir oyun kurucu ile doğaçlama, gayri resmi bir okuma saati düzenliyoruz. Onların yanındaki halının üzerine oturuyorum ve kelimeleri odadaki diğerleriyle oynadığı bir oyunmuş gibi okuduğunu izliyorum.

Son çocuk ayrıldığında, bir çocuk geride kalır: ön dişi kırık ve saçları dağınık küçük bir çocuk. Bize buruşuk bir deniz feneri, bir futbol topu ve el ele tutuşan bacakları olan bir kitap çizimi verir. Titrek blok harflerle **"TEŞEKKÜR EDERİM"** yazmıştır.

Crew göz hizasına çömelir ve sayfayı hafifçe vurur. "Bunu herkesin görebileceği bir yere asacağız."

"Su samuru bile mi?" diye fısıldar çocuk.

"Özellikle su samuru."

Çocuk ciddiyetle başını sallar ve babasının minnettar bir gülümsemeye beklediği kapıya doğru koşar. Crew, onların gidişini izler, ağzı tam bir gülümseme de değil, tam bir acı da olmayan bir çizgiye bükülür. Bu duyguyu bilirim. Dünya, kaybolduğunu fark etmediğin bir parçayı sana geri verdiğinde olan budur.

Erken kapanıp, sırtımızı tezgaha dayayarak yere oturup çay içiyoruz. Dükkan etrafımızda tıklıyor ve sakinleşiyor.

Başını çevirip beni bir harita gibi inceliyor. "Hâlâ söylemediğin şeyi söyle bana."

Kazakımdaki gevşek bir ipliği çekiştiriyorum. "Bazen, benden daha büyük sevgi besleyen insanların hikayesinde bir dipnot gibi hissettiğimi."

"Sen küçük sevmezsin."

"Ben sessizliği severim."

O düşünür. "Sessizlik küçük değildir. Seçilmiş bir şeydir."

Bu cümle, hala acıyan tam o noktaya isabet eder ve merhem gibi oraya yerleşir. Dizimi onun dizine çarparak bedenimin benim için konuşmasına izin veririm.

Gece pencerelere sessizce yaklaşıyor. Hava, kollarımda tüylerimi diken diken edecek kadar soğuyana kadar oturuyoruz. O bunu fark ediyor, kapüşonlu sweatshirt'ünü çıkarıp omuzlarıma atıyor.

Kumaş sedir ağacı, sıkı çalışma ve onun kokusunu taşıyor.

Kapüşonlu sweatshirt bilerek büyük beden. Kolları ellerimin üzerine çekiyorum ve o bana zafer kazanmışım gibi bakıyor.

Ayağa kalktığında, sanki bu bizim ritüelimiz haline gelmemiş gibi, "Yarın mı?" diyor.

"Yarın."

O gidiyor. Ben kalıyorum. Süpürüyorum, iki bardağı yıkıyorum ve su samurunu bir iş arkadaşı gibi sepetine geri koyuyorum.

Yukarıda dişlerimi fırçalarken kendime gülüyorum, çünkü mutluyum ve evrenin bunun övünme olduğunu düşünmesinden utanıyorum.

Yıldızlara cüretkarlığım için özür diliyorum ve yine de daha fazlasını istiyorum.

Pencerede, ışının dönüp durmasını izliyorum. Uyku geldiğinde, her şey kolay. Sabah geldiğinde, yumuşak. Geçmişimdeki pek çok şeyin aksine.

Ve bir sonraki manşet internette yayınlandığında —
STALLIONS QB İLE HİKAYE SAATİ? — hiç irkilmiyorum. Çünkü sayfanın üst kısmındaki fotoğraf, blok harflerle yazılmış çizim ve Altyazı şöyle diyor: *Işık için teşekkürler*. Elbette, internet bunu istediği gibi yorumlayacaktır. Coral Bell Cove, kasabaların yaptığı şeyi yapacak: endişelenecek, tartışacak, affedecek, yemek pişirecek. Ama ben burada öğrendiğim şeyi yapacağım: kapıyı açacağım, yeri süpüreceğim, ışığın dönmesine izin vereceğim, içimden geldiğinde "*şimdi*" diyeceğim, mecbur kaldığımda "*yakında*" diyeceğim ve sürekli

O hafta sonuna kadar, kapı artık sıkışmıyor. Benim kalbim de öyle.

O haftanın sonunda, kapı artık sıkışmıyor. Kalbim de öyle.

Ve kasaba buna bir bölüm demek istiyorsa, sorun değil. Öyle.

Uzun, yavaş, inatçı bir bölüm, olay örgüsü bir sürpriz değil, iyi bir ışık altında tekrar tekrar yapılan bir seçim.

Günün son satırını, kimseye ve herkese yönelik olarak tahtaya yazıyorum:

Saat onda mucizelere açığız.

Sonra kapıyı kilitlerim, merdivenleri tırmanırım ve gülümseyerek uykuya dalarım, çünkü tanınmanın en güzel yanı, kendi hikayenizde yalnız olmadığınızı bilmektir. Ve bir deniz fenerinin en güzel yanı, denizden asla daha azını istememesidir.

Yarın, o kapıyı çalacak. Yarın, ben içeri girmesini

söyleyeceğim. Ve yarın, her zamanki gibi, ışık yanacak.

On Beşinci Bölüm – Mürettebat

Saat 6:03, telefonum komodinden titreyerek çalıyor. Yere düştüğünde çıkardığı ses, son zamanlarda çoğu sabah hissettiğim gibi: sağlam ama hafifçe çatlamış. Norfolk'ta omzumun testlerini yaptırmak için birkaç saat geçirdikten sonra, birkaç gündür Marcus'tan haber bekliyordum. A En iyi halime ulaşmak için gerekli bir kötülük.

Marcus: *MR sonuçları temiz çıktı. Tekrar atmaya başlayabilirsin.*

Ekranı bakıyorum, sonra pencereden dışarıya, hala sisle kaplı tarlalara. Bu iyi bir haber olmalı. Biraz öyle de hissediyorum. Ama çoğunlukla, sanki yavaş çekimde bir madeni para atılıyormuş gibi hissediyorum.

Yorganı geri çekiyorum, omzum ağrıyana kadar esniyorum ve tavana doğru mırıldanıyorum, "Sanırım geri döndük." Tavanda, benim dramımı görmezden gelme konusunda profesyonel olduğu için, hiçbir yorum yapmıyor.

Saat sekize kadar, Rowan ile Otter Creek Çiftliği'nin uzak ucuna inmişim. O traktörün üzerinde. Ben de yardım etmem gerekiyor, ama sonunda elime kahve alıp çitlere yaslanıyorum. gerçek iş yerine derin düşünüyormuş gibi davranmak. "Marcus izin verdi" diyorum ona.

Alçak sesle ıslık çalar. "Vay canına. Daha mutlu olacağını sanmıştım."

"Evet."

"Evet mi?"

"Karmaşık bir durum."

Motoru durdurur, alnını siler ve bana "*bunu senden zorla çıkarmam için beni zorlama*" anlamına gelen kardeşçe bir bakış atar. "Geri dönmek istemediğin için mi karmaşık?"

"Geri dönmenin artık ne anlama geldiğini bilmediğim kadar karmaşık."

Rowan gözlerini kısar. "Ah. Bir kadın gibi karmaşık."
Gülerek, "Ivy ile konuşmuşsun," derim.

"Belki. Senin beyninin ıslak boya kadar sabit olduğunu söylüyor."

"Haksız sayılmaz."

Gülümser. "O zaman kurumasını izlemeyi bırak da bir şeyler yap."

Bir şeyler yapmak, kitapçının dışındaki korkuluğu tamir etmek anlamına geliyor. Yine.

Bailey bunun deniz havasından kaynaklandığını iddia ediyor. Ben ise bunun kaderimin bana oyalanmam için bahane uydurma şekli olduğunu düşünüyorum.

Oraya vardığımda, elinde süpürge, saçları örgülü, konsantrasyonu herhangi bir podyum mankeninden daha iyi gösteren bir şekilde, çoktan açılmış durumda.

"Erken geldin," diyor.

"Sanki bu bir suçmuş gibi konuşuyorsun." "Senin için bu şüpheli bir durum." "Haklısın."

Yeni braketini kaldırıyorum. "Bu köşeye bir şans verelim dedim."

O da bakıyor. "Bunun bir tuzağı var mı?"

"Kötü yanı yok. Bir kez olsun kendim olmayan bir şeyi düzeltmek istedim."

Ağzı seğirir. "Bu çok karanlık." "Mesleki tehlike."

Sessizce çalışıyoruz. Ya da belki sessizce değil, daha çok farkında olarak. Omzuna her dokunduğumda, daha sonra bitirmemiz gereken bir cümle gibi geliyor.

Korkuluğu test etmek için ayağa kalktığımda, o da hemen yanımda, muhtemelen istemeden daha yakınımda. Kahve ve tarçın kokusu ona yapışmış. Matkabı almak için uzandığımda elim kalçasına değiyor ve nefesini kesiyor, küçük ama keskin bir nefes.

Geri çekilmeliyim. Ama çekilmiyorum. "Crew..."

"Evet?"

"Bana öyle bakma."

"Nasıl?"

"Zaten biliyormuşsun gibi."

Haksız değil. Yıllardır biliyorum. Sadece ne yapacağımı bilmiyordum.

Daha sonra, o bir turiste "trajik sonla bitmeyen" aşk romanları seçmesine yardım ederken, ben dükkanda dolaşıp bakıyormuş gibi yapıyordum. Beynim her şeyi ayrıntılı olarak analiz ediyordu.

Kağıt ve kitap kılıflarından barış inşa etmesini ne kadar kolaymış gibi gösterdiğine dair yorum.

O güldüğünde, omzumun eskiden ağrıdığı yerde bir şey hissediyorum. Gülümsemesini saklamak için dudağını ısırırdığında, nabzım antrenmana geç kalmışım gibi hızlanıyor.

Kısacası, ben mahvoldum.

Öğle yemeğinde, Lila'nın çapraz bacaklı oturduğu iskeleye gidiyorum. Kalemikle, günlük yazmaktan çok terapiye benzeyen bir deftere bir şeyler karalıyor.

terapi defterine benzeyen bir deftere bir şeyler yazıyor.

"Ciddi görünüyorsun," diyorum.

"Bir şey üzerinde çalışıyorum." Kendi kendine mırıldanıyor ve başını eğiyor. "Ayrıca Dean'den saklanıyorum. Benim uyuduğumu sanıyor."

"Sen bir baş belasısın." "Aileden geliyor."

Onun yanına oturuyorum, bacaklarım kenardan sarkıyor.

"Bailey nasıl?"

"Bütün kasaba seni benim petri kaplarımı sevdiğimden daha çok sevse de, umursamıyormuş gibi davranıyor."

"Anlaşıldı."

Lila sırtıyor. "O senin için iyi biri, biliyorsun. Benim en iyi arkadaşlarımdan biri olmasına rağmen."

"Eminim herkes öyle düşünüyordur." "Çünkü doğru."

"Bunu mahvetmemeye çalışıyorum."

"O zaman bu kadar uğraşmayı bırak." Elini saçlarının arasından geçirir, tıpkı gençken yaptığı gibi saç uçlarını kıvrır.

"Sadece yanında ol. Onun tek ihtiyacı bu."

Uzakta deniz fenerinin parladığı suyu seyrediyorum, beyaz kulesi sanki bana nereye nişan almam gerektiğini gösterircesine sisi yarıp geçiyor.

bana nereye bakmam gerektiğini gösteriyor.

"Gelmek kolaydır," diyorum sessizce. "Kalmak ise zor olabilir."

"O zaman kal," diyor Lila. "Sen Crew Wright'sın. "Evet," diye mırıldanıyorum. "Ama bu sefer, daha fazlasını istiyorum." "Evet," diye mırıldanıyorum. "Ama bu sefer, kazanmaktan daha fazlasını istiyorum. daha fazlasını istiyorum."

Gün batımında, kendimi deniz fenerinde, ve bir planım yok.

Bailey, boya lekeli kot pantolon giymiş ve o da düşünmeyi bırakmamış gibi görünen bir ifadeyle kapıyı açar.

"Aç mısın?" diye soruyorum.

"Beni Tayland yemeği ile rüşvet mi verdin?" "Bu benim aşk dilim."

"Ne?"

"Baharatlı erişte ve kötü duygusal zamanlama."

O güldüğünde ve beni içeri aldığı anda, dünya biraz olsun düzeliyor.

Akşam yemeği sohbetine dönüşür. Sohbet, ben bulaşıkları yıkarken onun tezgahın üzerine oturmasına dönüşür.

Bir anda, başparmağıyla yanağımdaki sosu silmek için uzanır ve yeterince hızlı hareket edemez.

Gözlerimiz buluşur.

Elim, bir soru gibi hafifçe onun uyluğuna konuyor.

Aramızdaki hava artık hava değil. Olasılık. O zorlukla yutar.

"Bu hala kötü bir fikir mi?"

"Muhtemelen," diye fısıldarım.

İkimiz de uzun, gergin bir kalp atışı boyunca kıpırdamıyoruz. Sonra tezgahın kayarak iner, çıplak ayakları fayansların üzerine yumuşakça basar ve fısıldar: "Yarın."

Bu, onun bunu söylediği üçüncü sefer ve nedense her seferinde daha çok acıtıyor.

O gece, yatakta uzanırken, hala elimde onun teninin sıcaklığını hissedebiliyorum.

Marcus'un tekrar atma konusunda gönderdiği mesaj telefonumdan bana bakıyor, ama tek görebildiğim onun kapısında duruşu, ışığın

sanki eve dönmem için yaratılmış gibi.

Ve o anda başımın belada olduğunu anlıyorum.

Çünkü hayatımda ilk kez, zorla elde edemeyeceğim bir şeyi istiyorum.

Bailey Hart bir oyun değil. O, tüm sezonun kendisi.

Ve ben hala doğru şekilde oynamayı öğreniyorum.

Ertesi sabah endişe ve kafeinle başlıyor.

Çoğunlukla kafeinle.

İlk kupamın yarısını içtiğim sırada Rowan içeri girer, mutfak sandalyesine kira borcu varmış gibi tekme atar ve içine bir iniltiyle oturdu. "Aklında bir şey var gibi görünüyorsun," dedi ve tostumu çaldı.

"Birçok şey var," diyorum. "Hepsi de aynı derecede yararsız."

Çiğniyor. "Peki... Bailey."

"Kahvaltıdan önce bunu gerçekten yapmak zorunda mıyız?

gerçek

ten "Evet."

bunu "O..." "Farklı mı?" diye soruyor.

yapma" "Evet. Ve klişe bir şekilde değil. Sadece... ayakları yere basıyor.

k

zorun

da

mıyız?

"

Gerçe

k."

senin saçmalıklarını yüzüne vuruyor ve sen bunu seviyorsun, öyle mi?"

"Öyle bir şey."

Kahve fincanımı bana doğru itti. "O zaman başın belada, kardeşim. Çünkü sen sadece ciddi bir ilişki olduğunda böyle konuşursun." Birkaç yıl önce, şu anki karısı Ivy ile yaşadığım PR ilişkisini kastettiğini biliyorum. Biz sadece arkadaştık, ama bunu kardeşime ikna etmek biraz zaman almıştı.

"Biliyorum." "O

biliyor mu?"

Sabah sisi hala körfezin üzerinde dolaşırken pencereden dışarı bakıyorum. "Yeterince biliyor. Gerisi... Sanırım hala karar vermeye çalışıyor."

"O zaman kararını tek başına vermesi için bırakma."

Rowan ayağa kalkar, omzuma hafifçe vurur ve uygulamaya çalışana kadar kolay gibi görünen bir tavsiyeyle beni bırakır.

Sabahın ortasında, "duygusal çatışmalar yaşayan golden retriever" rolünün seçmelerine katılan bir adam gibi *A Page in Time*'in önünde volta atıyorum.

Bailey pencerede, bir yığın ciltli kitabı yeniden düzenliyor. Sessiz ve tehlikeli bir şekilde mutlu görünüyor, sırf onu izlemek için sonsuza kadar orada kalmak istemenize neden oluyor.

Cama vuruyorum. Başını kaldırıp gülümsüyor ve içeri girmem için işaret ediyor.

"Günaydın," diyor. "İyi'yi tanımla."

"Bir karar vermek için mücadele etmiş ve kaybetmiş gibi görünüyorsun." "Öyle."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Pek değil."

Kaşlarını kaldırdı. "O zaman neden buradasın?" "Çünkü nasıl olmayacağımı bilmiyorum."

Yüzündeki ifade yumuşadı — çok az — ama bu, ciğerlerime tekrar oksijen çekmem için yeterliydi.

"Bunları açmama yardım eder misin?" diye sordu ve tezgahın üzerine bir kutu kesici kaydırды.

Küçük bir iyilik, ama kabul ediyorum.

Ritmimizi yakalarız. O kutuları açar, ben de istiflerim. *Kapak modellerinin çekiciliğine* göre romantik kitapları alfabetik olarak sıraladığım için benimle dalga geçer, ben de ona görsel önceliklere önem veren bir adam olduğumu söylerim.

Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışır ama onu ele veren bir gülümsemeyi zorlukla bastırır.

Eşyaları açıp raflara yerleştirirken, kendimi onu izlerken buluyorum. Hafifçe mırıldanışını. Konsantre olduğunda dudaklarını birbirine bastırışını. Bir eliyle rafa tutunarak dengede duruşunu,

parmakları ritim tutarak vücudunun kendi metronomu varmış gibi.

Bu hem evcil hem de tehlikeli bir davranış.

"Bakmayı kes," diye mırıldanıyor, başını kaldırmadan.

"Farkında değildim."

"Bakıyordun."

"Beni suçlayabilir misin?"

Dönerek alaycı bir bakış atıyor, ama yanaklarında hafif bir pembe renk var, bu da bana kuralları olmayan bir oyunda kazandığını gösteriyor.

"Sen belasın," diyor.

"Belki," diyorum, ona yaklaşıyor. "Ama ben senin hoşlandığın türden biriyim."

senin sevdiğin türdenim."

Ağzını açar — muhtemelen tartışmak için — ama Bayan Winthrop tam o sırada bir sepet çörek ve binlerce fikirle içeri girer ve an, zararsız bir sohbete dönüşür.

O gece, çiftliğe geri döndüm ve Marcus'un bana gönderdiği maç görüntülerini izlerken, koridorlarda yankılanan Bailey'nin kahkahasını düşünüyordum.

Telefonum titriyor.

Bailey: Bugün yardım ettiğin için teşekkürler. "Sıcak koruma" sistemin şüpheli olsa da.

Ben: Şüpheli mi? Kusursuzdu.

Bailey: Romantik kitapların yarısını karın kaslarına göre sıraladın.

Ben: Sanki bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun.

Bailey: Öyle bir şey var.

Ben:

Gülümsüyorsun.

Bailey: Kanıt yok.

Ben: Yalancı.

Üç nokta belirir, kaybolur, tekrar belirir.

Bailey: İyi geceler, Crew.

Ben: İyi geceler, Bailey.

Basit olmalı. Ama değil.

Ekrana bakıyorum, parmağım ekranın üzerinde duruyor, "*Keşke burada olsaydın*" gibi düşüncesizce bir şey yazmak istiyorum, ama yazmıyorum.

Çünkü bunu söylersem, ciddi olacağım.

Ve onunla ilgili bir şeyleri içten demek, cam üzerinde çıplak ayakla yürümek gibi hissettiriyor: acı verici, ayakları yere basan, bağımlılık yapan.

İki gün sonra, Marcus, Stallions GM ile yüz yüze görüşmek için Nashville'den uçarak gelir. Tamamen işine odaklanmış, elinde not defteri ve titizdir.

"Tam dönüş yapıyorsun," diyor, atışımı izlerken. "Hızın geri geliyor."

"İyi hissettiriyor."

"Hala plana devam ediyor musun? Kamp üç hafta sonra başlıyor."

Üç hafta.

Eskiden bu kurtuluş gibi gelirdi. Şimdi ise kabul etmediğim bir geri sayım gibi geliyor.

"Evet," diyorum otomatik olarak.

Bana bakar. "İkna olmuş gibi görünmüyorsun."

"Öyle."

"Yalan söylüyorsun."

Yine futbol topunu avucumu acıtacak kadar sert bir şekilde fırlatıyorum. "Fazla anlam yüklüyorsun."

Marcus iç çeker. "Crew, fiziksel olarak iyileştin. Peki ya zihinsel olarak? Ne istediğine karar vermelisin. Çünkü lig, kararsızlığı kahvaltıda yer."

O haklı. Her zaman haklıdır. Ama zihnimde canlanan görüntü tarla değil, Bailey'nin, fener odasının ışığında verandasında duran, rüzgarda saçları dalgalanan, gözleri yumuşak ama sert bakışlı hali.

"Bir yolunu bulurum," diyorum.

"Çabuk hallet," diyor Marcus, eşyalarını toplarken. "Çünkü kendini tamamen vermezsen, çoktan elenmiş olursun."

O gittikten sonra, doğruca deniz fenerine yöneliyorum. Artık bu bir içgüdü — sanki pusulam kalıcı olarak ona ayarlanmış gibi.

O dışarıda, elinde bir kupa ve benim sevdiğim o süveterle merdivenlere oturmuş. Arkasında parlayan ışık onu altın rengi bir hüzmeye kaplıyor.

"Selam," diyor.

"Selam."

"Zor bir gün müydü?"

"Öyle bir şey." "Konuşmak ister misin?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Sadece... mantıklı bir şeyin yanında olmaya ihtiyacım var."

Yanındaki basamağı okşadı. "Şanslısın. Her çarşamba anlamlıyım."

Gülüyorum, oturuyorum ve dirseklerimi dizlerime dayıyorum. Okyanus karşıdan uğultu geliyor.

"Üç hafta," diyorum sessizce. "Ne için?"

"Antrenman kampı."

"Oh."

"Evet."

"Heyecanlı mısınız?"

"Öyleydim."

"Öyle miydin?"

"Şimdi sadece... kararsızım."

Beni uzun bir süre inceledi. "Seçim yapmak zorunda değilsin, biliyorsun."

"Sorun da bu. Seçmek zorunda olduğumu hissediyorum."

Cevap vermedi. Sadece elini uzattı ve hafifçe elime dokundu. Küçük bir dokunuştı, neredeyse hissedilmeyecek kadar... Onun sıcaklığı, canlı bir tel gibi içimden geçip gidiyor.

Bir kez olsun konuşmuyorum. Sadece orada oturuyorum, elimi onun eline koymuş, deniz fenerinin ışığının körfezi aydınlatmasını izliyor ve belki de bu basit, sessiz şeyin, benim peşinde koştuğum şeyin bu olduğunu düşünüyorum.

Ayrıldığımda yıldızlar çıkmış ve göğsümdeki ağrı artık omzumdan kaynaklanmıyor.

Artık, ne olursa olsun, ben zaten ona aidim ve bu, şimdiye kadar yaptığım en tehlikeli hamle olabilir.

Gece, çiftliğe giden yolu yutuyor ve ben buna izin veriyorum. Camlar açık, cırcır böcekleri karanlığı birleştiriyor, kamyonet eski deri ve talaş kokuyor.

Rehabilitasyon notlarını veya bölge savunması hakkında bir podcast dinlemem gerekirdi, ama tek duyduğum Bailey'nin "*seçmek zorunda değilsin*" dediği, sanki izin versem bu gerçek olabilirmiş gibi.

Veranda ışığı sönük. Annemin notu tezgahın üzerinde duruyor —*buzdolabında köfte var, yabancılaşıma, seni seviyorum*—ve ayakta yemek yiyorum, bedenim evdeyken ve kafam evde değilmiş gibi. Herkes gittiği için ev geniş, köşelerde eski tartışmaların ve güzel doğum günlerinin yankıları var. Duş alıyorum, günün yorgunluğunu atana kadar ovuyorum, sonra tavan vantilatörüne sanki bana cevap borçluymuş gibi bakıyorum.

Üç hafta. Kamp. Gürültü. Kas, azim ve pazar gecesi gürültüsünden inşa ettiğim hayat. Hala orada — hala benim, eğer istersem. Ama stadyuma adım atma görüntüsü artık ikinci bir katmanla birlikte geliyor: lacivert gökyüzüne karşı beyaz bir kule, verandada bir kadın ve sanki beni ezbere hatırlıyormuş gibi dönen bir ışık huzmesi.

Anahtarlarımı tekrar alıyorum. Geri dönmeyeceğim gibi davranmaya bile çalışmıyorum.

Ben geldiğimde deniz feneri gölge ve ışığın geometrisi gibidir. Işın yavaşça süpürür, korkuluğun kenarını, kapı kolundaki pirinci ve Bailey'nin sulamayı unuttuğunu söylediği, ama yine de büyüyen saksıdaki eğrelti otunun kıvrımını yakalar. Bir kez kapıyı çalarım ve hemen kendimi gülünç hissederim. Geç oldu. Bu pervasızca.

Kapı, sanki o zaten oradaymış gibi hızla açılır. Eski bir tişört ve yumuşak şort giymiş, çıplak ayakla, saçları yukarı toplanmış, gözlükleri burnundan kayıyor. Ağzı, sanki pratik yapmış gibi adımı şekillendiriyor.

"Uyuyamadım," diyorum.

"Ben de." Geri adım atıyor. "Gir."

İçerisi loş, saygıdan fısıldayarak konuşulacak kadar sessiz. Tezgahın arkasındaki küçük lambayı yakıyor ve ayaklarımızın dibine sıcak bir ışık çemberi düşüyor. Burası kağıt, narenciye ve şampuan kokuyor. Bu suç sayılır.

"Çay yaptım," diyor, sanki her zaman gece yarısı çay içmişiz gibi. Bardağı doldurup bana uzatıyor. Parmaklarımız sanki önceden planlanmış gibi birbirine değiyor. "Omzun ağrıyor mu?"

"Omuz olmayan kısımlarda." Kupa bardağı masaya koyup boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Marcus atış yapabileceğimi söylüyor. Sonrasında olacakların her türlü senaryosunu hayal edip duruyorum."

"Hangisi göğsünü sıkıştırıyor?" diye soruyor, neşter kadar dürüstçe.

"Hepsi." Nefesimi verip gülümsemeye çalışıyorum. "Hiç iki vücuda sahip olmayı diledin mi?"

Başını eğdi. "Biri korku için. Biri sevinç için." "Evet."

"Eskiden öyle yapardım," diyor. "Sonra fark ettim ki, her halükarda tek bir vücut. O zaman ikisini de barındırsa daha iyi olur."

Bunu düşünürüm. Çok basit. Tamamen doğru. Su ısıtıcısı, sanki bu düşünceyi onaylarmışçasına, yumuşak bir sesle tekrar uyku moduna geçer.

Tezgahın etrafından dolaşıp karşımda değil, yanımda durur, omuz omuza. Dokunmadan. Dokunmadan *da değil*. Güvenli bir kilisede küçük bir cemaat gibi kitap raflarına bakarız.

O sabırla dinliyor. "Kalsaydın neyi özlerdin, söyle bana."

"Sabahın ikisinde, minibarın seni mahvetmek isteyen bir arkadaş olduğu otel odaları." Hoş olmayan bir kahkaha attım. "İnsanların, yararlı olduğunuzda sizi sevme şekli." Uzun bir nefes. "Ne zaman önemli olduğunu sormak zorunda olmadığım kısım çünkü programı belirleyen sensin."

Sessizliği pasif değil; bir sığınak. "Peki ya burada kalsaydın?" diye soruyor.

"Tuzlu hava," diyorum, çok hızlı. "Annemin verandası. Rowan benden nefret ediyormuş gibi davranıyor. Gerçekten düzelen bir kapıyı tamir ediyor

düzeltelemeye çalışması. Su samurunun gerçek olduğunu düşünen çocuklara kitap okumak." Ona bakıyorum. "Sen."

Gözlerini kaçırıyor. Yere bakıyor, sanki kibarca sorarsak zeminin o anın gerginliğini alacağı gibi.

"Bunlar küçük şeyler değil."

"Biliyorum." Derin bir nefes alıyorum. "Büyük şeyleri küçük gösterip eski hayatına uydurmayan büyük şeyleri eski hayatına uydurmak için küçük göstermeyen bir adam olmaya çalışıyorum."

Saat tik tak ediyor. Işın dönüyor. Vücudumuzun yanlış adım atabileceğimizi bildiği ve atmamayı seçtiği yeri tam olarak hissedebiliyorum ve bu, havanın yıldırım gibi tadı olmasını sağlıyor.

"Yukarı gel," diyor aniden, sesi alçak. "Benim" — ağzı bükülüyor — "gevşek bir pencere mandalı var. Yarınki fırtınadan önce."

Gülümsemem gerekirdi. Gülümsemedim. "Evet," dedim yumuşak bir sesle. "Hadi tamir edelim."

Sarmal merdivenleri tırmanıyoruz, dar merdivenler bizi güvenli olmaktan uzak bir mesafeye zorluyor. Elim onun solunda, onun eli benim sağımda, ve parmak eklemlerimiz her üç adımda bir metronom gibi birbirini geçiyor. Fener odası ışık ve gölgenin gezegeni, halı ise henüz gitmediğimiz bir yerin solmuş haritası. O beni bitişik daireye götürüyor ve küçük mutfak lavabosunun üzerindeki pencereyi gösteriyor. "Orada," diyor, kendi bahanesinden utangaç bir rahatlama ile.

Mandalı, menteşenin oynaklığını ve çerçevenin eğildiği boşluğu kontrol ediyorum. "Şim yeterli olur," diye mırıldanıyorum, çünkü içimde biriken tüm arzuları dile getirmektense kereste hakkında konuşmak daha kolay.

Yanımda durur, el fenerini tutar, ışığı her kaydırıldığında kolu benimkine değir. "Hiç endişelenir misin," der, ışık bileğimde titrer, "yanlış seçersen, diğer hayatın seni cezalandıracağından?"

"Her zaman." Dikkatlice bastırarak takozları sıkıştırıyorum ve mandalın yerine oturduğunu hissediyorum. "Ama seçmezsem, her iki hayatın da sona ereceğinden daha çok endişeleniyorum."

Pencereyi birlikte test ediyoruz — açma, kapama, temiz kayma, mandalın tıklaması çözülmüş bir akor kadar tatmin edici. "Güzel,"

der, yüzünde gururla parıldayan bir ifadeyle — en sevdiğim yıkıcı şey.
"Teşekkür ederim."

"Ödeme çay ve yedi saniye içinde kabul edildi
saniye ile kabul edilir," diyorum, sonra hemen Tanrı'nın bir çit direğine
verdiği akılın yarısına sahip olmayı diliyorum.

Gözlerini kırptırır. "Yedi mi?"

"Bu gece hayatta kalabileceğim öpücük sayısı," diyorum,
kıpırdamadan. "Eğer istersen."

Sessizlik. Halat uğulduyor. Aşağıda bir yerlerde, bir martı çöp
tenekesine şiddet uyguluyor. Vücudu beyninden önce karar vermiş gibi
öne adım atıyor.

"Yedi," diye tekrarlar, parmakları gömleğimin önünü bulur.
gömleğimin önünü bulur.

Acele etmiyoruz. Sanki bu, özen gösterilmesi gereken değerli
bir şeymiş gibi

bir şey gibi envanterini çıkarıyoruz: nefesinin kesilmesi; ellerimin
belinde durup nazik olmayı seçmesi;
ikimizin bir kez gülüşü, korkuyu ikiye bölen küçük bir ses. Sonra
eğiliyorum ve o kalkıyor. Ağzlarımız, bir seçim olan türden bir
ciddiyetle buluşuyor.

Bir. Sıcaklık.

İki. Nane ve çayın tadı ve o, tüm göğsüm titriyor.

Üç. Eli ensemin arkasına kayıyor ve ayaklarımın altındaki dünyayı
yeniden ayarlamam gerekiyor.

Dört. Başparmağım çenesini okşarken dudakları aralanır ve ölene
kadar tam da bu saniyenin içinde yaşayacağımı düşünürüm.

Beş. Ağzımda onun kahkahası, yumuşak bir kahkaha, bu da onun
direnmediğini gösteriyor.

Altı. Daha önce hiç çıkarmadığım en ufak bir ses. O, her evetin
anahtarı olan bir iç çekişle cevap veriyor.

Yedi. Duruyoruz. Alınlarımız birbirine değiyor. Çalınmış bir sır gibi
paylaşılan bir nefes.

Sekiz, dokuz, on sayana kadar kıpırdamıyoruz, çünkü kurallar
gerçektir ve sabır kutsal bir dildir ve beni öldürse bile onu
öğreneceğim. Geri adım attığımızda, ikimiz de kasıtlı olarak
yapmadan ellerimiz hala birbirine bağlı.

"Tamam," diyor, gözleri parlak ve yıkılmış. "Bu pervasızcaydı."

"Ölçülüydü," diye fısıldarım. "Bilim."

"Sanırım daha uzun süre pervasız olmak istiyorum. Seni burada tutacak kadar yeterli olduğumu düşünecek kadar pervasız." Dolgun dudağını ısırır ve pantolonumdaki büyüyen ereksiyon bu harekete tepki verir.

"Tatlım, kalmam için fazlasıyla yeterli bir sebepsin. Buna inanmana yardım edeyim."

Beline nazikçe dokunan elim, pamuklu gömleğinin altına kayıyor. Parmak uçlarım belinin yumuşak derisi üzerinde kayıyor ve her nazik dokunuşla titrer.

"Cildinin dokunuşunu seviyorum," elim sütyeninin altına ulaştığında inlerim. Bailey'nin nefesi kesilir, sırtındaki kopçaları açıp, ellerime almak için can attığım göğüslerini serbest bırakırım. ellerimi sürmek için can attığım göğüsleri serbest bırakırken nefesini tutar.

Dudaklarım boynunun yumuşak derisine ulaştığında sırtı kavislenir.

"Crew," diye inler, bacakları birbirine sürtünürken benim dokunuşuma karşı kıvrılır. Parmaklarım sütyeninin dantellerinin altına kayar ve meme uçlarını nazikçe okşar. Dokunuşumla sertleşen hassas meme uçlarının hissi, kot pantolonumun içindeki sikimi titretir.

"Bailey."

"Hmm..." diye cevaplar, dudaklarımı ağzının köşesine bastırırken.

"Seni mutlu edeyim. Kural yok. Sadece sen ve ben. İzin verir misin?" diye soruyorum, gözlerim fener odasının köşesinde katlanmış kalın battaniyelere takılıyor.

"Evet," der Bailey hiç tereddüt etmeden.

Daha sonra zihnimde tekrar oynatmam gereken bir hareketle, uzanıp battaniyelerin birinin ucunu yakalayıp Bailey'nin arkasındaki sert, soğuk zemine atıyorum.

Bailey'nin arkasındaki sert, soğuk zemine doğru fırlatıyorum. O da içgüdüsel olarak geri çekiliyor ve günler önce çay içmek için buluştuğumuz yere oturuyor.

Topuklarımın üzerine oturarak, gözlerimi onun vücudunda gezdiriyorum ve onu bu şekilde görmek için ne kadar uzun süre beklediğimi düşünmeden edemiyorum.

"Gömleğini çıkar," diyorum, sesim kendi kulaklarıma bile boşuk geliyor. Bailey'nin kaşları kalkıyor ve göğsü hareket etmeyi bırakıyor. Ama yanakları kızarması sadece bir saniye sürüyor, sonra çenesini göğsüne doğru çekip yavaşça iç çamaşırının askıları da ben sormadan onu takip etti.

Tanrım, o muhteşem. Göğüs uçları, solgun tenine karşı tozlu bir pembe renginde. Hala yaz boyunca giydiği mayolarından kalan yaz boyunca giydiği mayoların bıraktığı ince bronzluk izlerini hala görebiliyorum.

Diğer erkeklerin benim olanı aldığını düşününce içimi hayvani bir kıskançlık kaplıyor.

"Pantolon," diye bağıriyorum ve kendimi ona uzanmaktan alıkoymak için dizlerimin üzerindeki kotu yumrukluyorum.

Bailey itaatkar bir şekilde beni dinler ve kıyafetlerini kalan battaniye yığınının üzerine atar, sonra dirseklerinin üzerine yaslanarak, sadece açık mavi renkli, sade bir pamuklu külot giymiş halde kalır.

"Siktir, Bailey. Çok güzelsin."

Eski pencerelerden fener odasına hafif bir esinti girerken kaşlarını kaldırır. Göğüs uçları dikleşir, beni kendine çağırır.

"Gösterir misin?" diye sorar, öne doğru eğilerek. Bailey ellerini kalçalarına koyar ve ben hemen ona durmasını söylerim.

"Bırak ben yapayım. Sen sadece uzan."

Dört ayak üstüne çöküp, yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar vücudunun üzerinde sürünerek ilerlerim. Dudaklarındaki hafif titremeyi ve gözlerindeki ışıltıyı fark ettim. Bu bakışı çok iyi tanıyorum. Gergin ve heyecanlı, kitapçısını açtığı zamanki bakışı aynı bakış.

Dudaklarımla çenesini okşuyorum, bir taraftan diğer tarafa geçiyorum
diğerine doğru ilerlerken, parmakları gömleğimin altına girip kalçalarımı okşuyor.

Dudaklarımız buluşur ve dilim ağzına girmek için yalvarır. Onun tadı, özlemeye başladığım bir şey ve korkarım ki bu asla yeterli olmayacak.

Bailey'nin parmakları pantolonumun düğmesine doğru kayıyor, ama ben ağzımı onunkinden ayırarak hareketlerini durduruyorum.

"Hayır, tatlım. Bu gece sana ait."

Bana cam gibi gözlerle bakar ve keşke onu bu haliyle yakalayabilsem diye düşünürüm. "Peki ya sen?" diye sorar, parmakları karnımın ortasındaki tüyleri okşayarak.

"Sadece seni mutlu etmeme izin ver. Senin de Şakacı bir gülümsemeyle dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurup göğsüne doğru iniyorum, gözlerini devirmesini görmezden gelip dudaklarım meme uçlarından birine yapıştığında hızla nefes almasına odaklanıyorum.

Yumuşak bir inilti dudaklarından kaçarken, hızla diğer meme ucuna geçiyorum ve ona da aynı ilgiyi gösterdiğimden emin oluyorum.

Altımda Bailey kıvranıyor, ben de ağırlığımı sağlam koluma verip diğer kolumla onun kalçasını sabit tutuyorum.

Yüzüne bir bakış attığımda, Bailey'nin beni dikkatle izlediğini, dişleriyle dolgun alt dudağını ısırıldığını görüyorum. Gözlerini gözlerimle buluşturarak, elimi uzatıp külotunun bel kısmına kaydırıp içine soktum.

Hemen parmaklarım vücudunun ısıyla kaplandı ve henüz merkezine yaklaşmamıştım bile.

"Seni ıslak mı bulacağım, Bailey? Parmaklarımı ıslatacak mısın?" diye soruyorum, onun arzuladığı noktaya gittikçe yaklaşarak.

"Crew." Adım, dudaklarında bir yalvarış gibi ve kararlılığım fırtınadaki yapraklar gibi parçalanıyor.

Parmaklarım, hassas kıvrımlarına ulaşana kadar onun tepesinde kayıyor, başparmağım klitorisine dokunuyor. Bailey'nin tüm vücudu bu temasta sarsılır.

"Siktir," diye homurdanıyorum, parmağımı onun sıkı amına sokarken, müstehcen derecede sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Elimi çekip, parmak uçlarımdan hızla bir tat alıyorum, gözlerim bu tada neredeyse başım dönüyor.

Külotunun kenarını kavrayarak, onu Bailey'nin vücudundan yırtıp, odanın içine rastgele fırlatıyorum. Omuzumu kullanarak dizlerini ayırıyorum ve şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel amcığın önüne uzanıyorum.

"Tanrım, seni tatmak için sabırsızlanıyorum."

Bailey cinsel organını örtmeye çalışır, ama ben elini iteklerim. "Yapma."

"Kimse hiç..." diye fısıldar ve ben hem sevinç hem de öfke hissederim. Onun bacaklarının arasında dilimi sokan ilk kişi olacağım için sevinç.

bacaklarının arasına ilk giren kişi olacağım için sevinç. Bir aptalın ona zevk vermek için zaman ayırmamış olması için öfke.

"İlk olan kişi olmak benim için bir onur. Bir süre burada kalmayı planlıyorum. Sen arkana yaslan ve rahatla."

Onun amına odaklanıyorum, dilimle yavaş ve sabit hareketlerle yalarken, başparmağımla klitorisini dairesel hareketlerle okşuyorum. İnemelerinin artmasından, çoktan orgazma yaklaştığını anlayabiliyordum.

Birkaç dakika boyunca yavaş tempoyu sürdürdükten sonra, dudaklarımı ve dilimi kullanarak ağzımı onun hassas düğmesine doğru hareket ettiriyorum

dilimi kullanarak zevki artırıyorum. Parmaklarım onun kanalının içine kayıyor, tam doğru noktaya takılıyor ve Bailey'nin bacakları başımın etrafını kapatıyor.

O anda beni boğabilir ve ben en mutlu adam olarak ölebilirim. Ne yazık ki, bu dikkat dağınıklığı ortaokulda Becky St. Claire ile lise futbol maçının tribünlerinin arkasında öpüştüğümünden beri yapmadığım bir şeyi yapmamı engelleyemiyor.

"Crew!" Bailey bağıırıyor, elleri uzun saçlarımı kavrarken, duvarları parmaklarımdan etrafında sıkılaşıyor.

"İşte böyle, tatlım. Benim için boşal. Dağılmanı görmek istiyorum, bebeğim."

"Oh tanrım..." diye inliyor, sırtı kavisleniyor.

Hareketlerimi yavaşlatıyorum, o yüksekten inerken vücudunun üzerinde sürünerek onu kollarıma sarıyorum. Birkaç dakika sürüyor, ama ben parmaklarımı saçlarında gezdirirken bana dönüp bakıyor, vücudu doygun, gözleri sersemlemiş, küçük bir gülümseme beliriyor.

"Bu..."

"Mükemmeldi," diyorum ona, dudaklarımı dudaklarına bastırarak.

Neyse ki, dudaklarımda kendi tadını alırken geri çekilmez.

Bailey'nin bacakları benimkilerle iç içe geçiyor ve kalçasına bastırılan sertliği hissedebildiğini biliyorum.

"Bununla ilgilenmemi istemediğinden emin misin?" "Belki bir dahaki sefere. Şu anda, sadece ay ışığında seninle yatmak istiyorum."

Bailey bana daha da yakınlaşır ve onu bir titreme sararken, ben başka bir battaniye alıp ikimizin üzerine örterim. Onun burada uzun süre kalmasına izin vermeyeceğim, ama şu anda bu an çok mükemmel, hareket etmek istemiyorum.

"Bu çok güzel," diye mırıldanır, sesi uykudan ağırlaşmıştır. uykulu

bir *Tam da olması gerektiği gibi.*

sesle Kendime söylediğim sözler, ve bir gün, kendimi mırılda nır.

ona da söyleyeceğim. Şimdilik, onunla böyle yatmak, hak ettiğimi düşündüğümünden çok daha fazlası.

On altıncı bölüm – Mürettebat

Sabahın erken saatlerinde, küçük kasaba dedikodularını önlemek umuduyla gitmek için dönüp gittim. Zamanlaması hem kızdığım hem de saygı duyduğum bir zamanlamaya sahip evren, tam o anda telefonumu titretmeye karar veriyor. Aşağıya bakıyorum. *David.*

Tabii ki.

Bailey yüzümdeki değişimi izliyor. "Alabilirsin." "Önemli değil," yalan söylüyorum.

"Önemli," diyor nazikçe. "Al şunu." Kaydırıyorum.

"Hey."

"PR'ın e-postasını gördün mü?" David'in sesi tamamen iş ve takvim davetleriyle dolu. "Yerel basını hikaye saatine dahil edeceğiz. Yumuşak bir görüntü. Rehabilitasyon hikayesi için iyi olur."

"Basın yok," derim hemen. "Ekip..."

"Basın yok," diye tekrar ediyorum, daha sessizce, başka kimseye kullanmadığım bir ses tonuyla. "Bu çocuklar için. Kameralar için değil."

Keskin bir nefes verir. "Masada meyve suyu bırakıyorsun."

"Nefes alacak yer bırakıyorum." Bailey'e bakarım. tam olarak dinlemiyor. Bana mahremiyet sağlıyor.

Az önce tamir ettiğimiz pencereye dikkatle bakıyor, dudaklarını sıkıca kapatmış, sanki sadece kendisinin görebildiği bir metni inceliyormuş gibi. "Sadece okul ile anlaşın," diyorum ona. "İşleri kolaylaştırın. Eğer hayır derlerse, yapmayız."

Sessizlik, stratejisini yeniden düzenlediği anlamına gelen türden bir sessizlik. "Peki," diyor sonunda, keskin bir sesle. "Ama pazartesi günü Nashville'de resmi takım doktoru ve genel menajer için atış yapacaksın. Artık erteleme yok."

"Orada olacağım," diyorum ve kalbim hem evet hem hayır diyor.

Telefonu kapatıyorum. O bana bakıyor. "Bunu yapmak zorunda değildin

yapm

ak

zorun

da

değild

in."

"

Yüzünde bir değişiklik oluyor — rahatlama, teşekkür, yeni bir tür güven. Yaklaşıyor, avuçlarını kaburgalarıma koyuyor, beni kendine çekmiyor ama bir şekilde çekiyor. "İyi olduğunda tehlikelisin," diyor.

"Sürekli tehlikeli olmak için çalışıyorum," diyorum, çünkü şaka yapmazsam, "*sana dokunmasına izin vermektense yakarım*" gibi bir şey söyleyeceğim ve bu hafta içi bir akşam için fazla olur.

Spirale geri yürüyoruz, iyi geceler dilemenin kolay olduğu gibi davrandığımız merdivene. Elimi korkulukta yakalıyor, parmak eklemlerime hafif, yıkıcı bir öpücük konduruyor ve "Dikkatsiz saniyelerimiz günlere dönüşmeden eve git" diyor.

Gidiyorum. Zar zor.

Sabah 5:12'de, çatıya yağan yağmurun sesiyle uyanırım. Fırtına erken gelmiştir, körfezden eğik bir şekilde, fikirleriyle birlikte. Rehabilitasyon bandı, bıraktığım yerde sandalyenin kolunda asılı duruyor. Onu verandanın direğine doluyorum ve Marcus'un istediği rutini başlatıyorum. Dönüşler. Tutmalar. Yavaş yanma. Nefesleri sayıyorum, tekrarları değil çünkü farklı bir kasımı da çalıştırıyorum — tüm geçmişim sprint yapmamı isterken sabırlı olmayı seçen kasımı.

Saat sekize kadar terlemiş ve mutluyum, iki kahve ve çarpık bir gülümsemeyle dükkana doğru yola çıkıyorum. Kapıyı tam da ben çaldığım anda açıyor, mıkнатıs ve çelik gibi. Sabahı, insanların içinde yaşayabileceği türden bir hava yaratarak geçiriyoruz: saat 10'da hikaye saati (su samuru bir diva ve üzüm istiyor), bir sıra minik yağmurluk, son sayfada ağlayan ve toz gibi davranan bir baba. Kaosun arasında dün gecenin yedi saniyesinin ağırlığını taşıyan küçük bakışlar atıyoruz. Saklanmakta iyi değilim. O da bu konuda gittikçe kötüleşiyor.

Öğlen, Marcus'tan bir mesaj geliyor.

Marcus: Doktor hız videosu istiyor. Yarın saat 3'e kadar.

Ona başparmağımı kaldırıp, yan taraftaki arsada ağa temiz bir atış yaptığım otuz saniyelik bir video gönderiyorum. Omzum, takip hareketinde ağrıyor, acı değil, uyarı değil, sadece ne kadar iyi olabileceğinin hatırası. Onu gönderirim ve yavaş bilgisayarlarla dolu bir odada başını sallayan doktoru hayal ederim.

Saat ikide fırtına şiddetlenir. Rüzgar kapıyı sarsar. Pencereler koro gibi tıkırdamaya başlar. Bailey başını kaldırır ve ben çoktan arka girişe geçip, tamir ettiğimiz mandalı kontrol edip, takozun yerinde olup olmadığını doğrularım.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"Fırtınaları severim," diyor cesurca. "Ama yine de beni korkutabilirler."

Sonra ekliyor: "Geçene kadar kalalım mı?"

"Forkliftle bile beni buradan çıkaramazsın."

Işıklar henüz titrememiş olsa da mumları yakıyoruz. Kakao yapıyoruz. Kamp ateşi gibi çıtırtıları olan bir plak koyuyor. Önemli olmayan hiçbir şey ve önemli olan her şey hakkında konuşuyoruz: bizi açan ilk kitap, bizi küçülten ilk koç, bizi küçülten ilk koç, ebeveynlerimizin doğru yaptığı şeyler ve barış için yer açtığı için affettiğimiz şeyler. Dizim onun dizine değiyor. Çoraplı parmağıyla bacağımda dağınık daireler çiziyor ve bunu yaptığının farkında değil gibi görünüyor. Bu anı, *stadyumun adımı unutmasının umurunda olmadığı nedenler* arasına ekliyorum.

Elektrik iki kez titrer ve kesilir. Fırtına küfürler savurur ve bize ilgisini kaybetmiş gibi kuzeye doğru ilerler. Pencerenin önünde durup körfezin sakinleşmesini, yüzeyin sanki şık bir yere gitmek üzereymiş gibi elbisesini düzelterip, öğleden sonra ne yaptığını yalan söylüyor.

Zil çalmadan kapı açılır — Rowan, sırlıslıkla, sırtarak, başının üzerinde iki kutu taşıyor. "Kurtarma yardımı," diyor. "Annem çorba gönderdi. Ben de çörekler getirdim. Ayrıca haberler de var. *Chronicle*, 'oyun kurucunun okuryazarlık mükemmelliği için yaptığı toplumsal yardım çalışmaları' hakkında bir alıntı istiyor ve bu cümleyi o kadar çok sevmiyorum ki bizzat gelmeye karar verdim."

Bailey gözlerini kırpıştırır. "O halde buraya kadar yürüdün mü?"
"Kahramanca," diyor. "Bana bir havlu ver ve hiçbir isteğimi geri çevirme."

Ona yemek yediririz, onunla dalga geçeriz, yüzde 100 sıfatlardan oluşan sahte bir alıntı uydururuz, sonra annelerimizin bizi iyi yetiştirdiği için onu sileriz. O, arkasında su birikintileri ve iyi niyet bırakarak ayrılır.

Kapı kapandığında, dükkan inler. Bailey tezgaha yaslanır ve kulaklarının arkasına sarkan bir tutam saçını düzeltir. "Eskiden fırtınaların birer kesinti olduğunu düşünürdüm," der yumuşak bir sesle. "Bu seferki ise bir izin gibi geliyor."

"Ne için izin?"

"Direnişi bırakmak için," der. "Seçim yapmak için."

Ona dokunmam. Konuşmam. Seçim yapmasına izin veririm.

Elleri yüzümü, çenemi, ağzımı bulur, ışın süpürür, plak cızırdar ve sabır kutsal bir dilse, o zaman kendi lehçemizi icat edecek kadar akıcı konuşuruz. Sayıyı saklarız. Onu bozar ve sıfırlarız. İkimiz de hala yapabiliyorken dururuz ve acımasız ama tam olarak doğru olan bir zafer olarak adlandırırız.

Bailey'nin elleri, sanki notu almamış gibi, çenemde bir saniye daha kalıyor. Başparmağı, düşmeden önce ağzımın köşesini izliyor ve onun dokunuşunu kaybetmenin şokuyla plağın atladığını yemin ederim.

Deniz fenerinin ışığı yine ön camlardan geçiyor, soluk ve yavaş, ve tüm dükkan sanki bizi izliyormuş gibi nefes veriyor.

"Ben..." Boğazını temizler ve dikleşir, avuç içleriyle süveterinin önünü düzeltir. "Şey. Pencereleri bir kez daha kontrol etmeliyim. Okuma köşesinde tuzlu su akvaryumu ile uyanmadığımızdan emin olmalıyız."

Şaka yaparken sesi titriyor.

"Evet," diyorum, hareket etmesem de. "İyi plan."

Bir dakika boyunca birbirimizin etrafında dolaşıyoruz, ikimiz de az önce durduğumuz gerçeği dışında hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi davranıyoruz

geri dönemeyeceğimiz bir şey yapmadan önce durduğumuz gerçeği dışında hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi davranıyoruz.

O büyük ön pencerelere gider, hünerli parmaklarıyla mandalı dener. Ben arka kapıya gider, sürgüyü kontrol eder ve yirmi dakika önce kilitlememize rağmen tabelayı çeviririm.

Fırtına cama vuruyor, rüzgar sanki hayalet turu için deneme yapıyormuş gibi uluyor. Gök gürültüsü, duvardaki çerçeveli baskıları titretecek kadar yakın ve alçak bir sesle yankılanıyor.

Arkamı döndüğümde, dükkânın ortasında durmuş, kollarını kendine dolamış, tavana bakıyor, sanki kirislerin arasında cevaplar saklıymış gibi.

"İyi misin?" diye sessizce soruyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor. "Elektriklerin kesilmesini düşünmeden edemiyorum," diyor. "Ve acil durum ışıklarının her zaman yeniden yanmadığını. Ve sonra sadece ben kalıyorum, hayaletler ve romantizm bölümüyle baş başa."

"Yalnız değilsin," diyorum, sözleri geri yutamadan. Sözler havada asılı kalıyor. İstedğimden daha büyük

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılır. "Şu anda değilim." Göğsümdeki bir şey kaburgalarım sertçe vurur. "Durum ne kadar kötüleşecek?" diye soruyorum, fırtınayı işaret ederek.

Derin bir nefes alır. "İyileşmeden önce daha da kötüleşecek. Hava durumu uyarısı, rüzgar bu kadar şiddetli esmeye devam ederse köprünün kapanabileceğini söyledi. Üst katta uyuyacaktım." Dükkânın üstündeki küçük çatı katı dairesine çıkan merdivenlere doğru başını sallar. "Otoyoldaki trafiği atlatıp ve körfeze su üzerinde kayarak gitmekten kaçınmak istedim."

Yukarıdaki küçük odasını hayal ediyorum — her yüzeyde üç sıra halinde dizilmiş kitaplar, o minik mutfak, "mükemmel" olduğunu söylediği topak topak kanepeler. Rüzgâr camları sallarken ve tüm bina uğuldarken onun orada tek başına olduğunu hayal ediyorum.

Bu hoşuma gitmiyor.

"Yukarıda tek başına iyi olduğundan emin misin?" diye soruyorum, rahat davranmaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum.

Bakışları ağzıma, sonra ellerime, sonra tekrar yukarıya kayıyor. "Beni yatırmayı mı teklif ediyorsun, Wright?"

Beynim bir anlığına kısa devre yapıyor. "Ben... hayır. Yani, evet. Öyle değil. Tabii sen... Ben sadece demek istedim ki..."

Gülüştü yumuşak, yorgun ve sevgi doludur. "Ne demek istediğini anladım."

Pikap üzerindeki plak sona erer ve tıklama sesi çıkar, iğne hafifçe oluşun içinde sallanır. O düzeltmek için kıpırdamaz, ben de öyle. Dışarıda fırtına şiddetlenirken daha da gürültülü geliyor.

"Kal," diyor aniden. Gözlerimi kırıyorum. "Burada mı?"

"Hayır, benzin istasyonunda," diyor kuru bir şekilde, sonra yumuşuyor. "Evet, burada. Kanepe açılabilir." Kafasını tekrar merdivenlere doğru eğiyor. "Bu havada araba kullanmamalısın. Ve ben... boruların gürültüsünü dinleyen ve çatının uçup uçmayacağını merak eden tek kişi olmadığımı bilmek beni rahatlatır."

"Bailey..."

"Sadece kal," diyor, sesi şimdi daha sessiz, şaka kaybolur. "Bu, bizim hazır olmadığımız bir anlama gelmek zorunda değil."

Aptalca bir şaka yapabilirdim. Çiftlikteki atları kontrol etmem gerektiğini söyleyip, sorumluluk kalkanı arkasına sığınabilirdim. Yıllardır yaptığım şey buydu yıllardır yaptığım şey buydu — görevlerin, programların, nedenlerin arkasına saklanmak.

Ama parmaklarının çenemde olduğunu hatırlıyorum, seçim yapma izni verdiğini söylediği şekli.

Ve ona izin vermenin ne kadar iyi hissettirdiğini. "Tamam," diyorum. "Kalacağım."

Yüzünde o kadar açık ve parlak bir rahatlama ifadesi belirir ki, boğazıma bir düğüm atar.

"Tamam," diye tekrarlar, daha çok kendine değil bana. "Ben, şey... çay yapacağım."

Dar merdivenleri birbiri ardına tırmanıyoruz, eli korkulukta, benim elim ise kayması ihtimaline karşı hemen arkasında. Rüzgâr binaya çarptıkça bina gıcırdıyor ve kalbim, şimdiye kadar oynadığım herhangi bir playoff maçının dördüncü çeyreğinde olduğundan daha hızlı atıyor.

Merdivenlerin başında, sola dönüp çatı katına girer. Buraya birkaç kez gelmişim; bir keresinde bir turist bağısladığı kullanılmış kitapları taşımak için, bir kez de lavabo tıklandığında, tesisatçı yerine beni çağırdığı için, sanki "kapatıp tekrar aç"tan başka bir şey biliyor gibi.

Tam da hatırladığım gibi: rahat, dağınık, dünyadaki herhangi bir yerden daha fazla Bailey.

Küçük mutfakta kancalara uyumsuz kupalar asılı. Tavanda zikzaklar çizerek uzanan bir dizi peri ışığı, dışarıdaki fırtınanın sert kenarlarını yumuşatan sıcak bir ışık yayıyor. Sehpa da bir yığın kitap var, bir yığın da yerde, bir yığın da bitki standı olarak kullanılıyor.

Kapının yanında ayakkabılarını çıkarıyor, anahtarlarını açık kitap şeklinde seramik bir kaseye bırakıyor. "Kendini evinde hisset," diyor ve mutfığa doğru ilerliyor. "Çay? Kahve? İçindeki çocuğu kucaklamak istersen sıcak çikolata da var."

"Sıcak çikolata iyi olur," diyorum, ceketimi çıkararak. Gömleğim sırtıma yapışmış, nemlenmiş. nem ve sinirlerim.

Dolaptan bir kutu kakao karışımı çıkarır ve sanki bunu binlerce kez yapmış gibi küçük mutfakta dolaşır. Kanepenin arkasına yaslanıp onun telaşlı hareketlerini izlerken, garip bir şekilde hem tehlikeli hem de evcilleşmiş hissediyorum.

Bir dakika sonra su ısıtıcısı ıslık çalar ve o suyu dikkatlice karıştırarak döker. Çikolata ve vanilya kokusu, bulanık ve nostaljik bir şekilde odayı doldurur.

Bana bir kupa getirir, uzatırken parmakları benimkilere değiyor. Temas çok az. Yine de kolum boyunca bir kıvılcım dolaşıyormuş gibi hissediyorum.

"Teşekkürler," diyorum, istemeden daha sert bir sesle.

Kanepenin uzak ucuna kıvrılır, bacaklarını altına alır, iki eliyle kupayı tutar. Ben diğer uca geçerim, aramızda saygıdeğer bir mesafe bırakırım, sanki on dakika önce aşağıda kendi isimlerimizi unutmamışız gibi.

Yağmur pencerelere vuruyor. Deniz fenerinin ışığı camdan geçerek, her otuz saniyede bir odayı soluk ışık yaylarıyla boyuyor. Fırtına burada daha gürültülü, bir şekilde daha yakın.

"Bu hoş bir şey," diyor bir yudum aldıktan sonra, gözleri pencerede. "Durmak zorunda kalmak. Bütün kasaba evlerine kapanacak, kitap okuyup pasta pişirecek ve toplumun Facebook sayfasını takip etmiyor gibi davranacaklar."

"Evet," diye gülerek cevap veriyorum. "Bayan Delaney muhtemelen bulutların üç tane bulanık fotoğrafını, 'Hepiniz dikkatli olun" diye on yedi ünlem işareti ekledi. "Hava durumu uygulamasının ekran görüntülerini unutma," diye Bailey

diye ekliyor, fincanına gülümseyerek. "Sanki meteorologmuş gibi çizdiği oklar ve dairelerle."

Gülümsemesini izliyorum, gözlerinin etrafındaki gerginliği yumuşatıyor

Tanrım, bunu özlemişim. Onu özlemişim. Sadece öpüşüşünü ya da gergin olduğunda ellerinin titremesini değil, her şeyi, hatta bir fırtınayı bile hikayeye dönüştürüşünü özlemişim.

"İyi misin?" diye soruyor aniden, bakışlarını bana çevirerek. "Sahadaki her oyun hakkında genellikle bir fikri olan bir adam için çok sessizsin."

Elimde kupayı çeviriyorum. "Sadece... düşünüyordum."

"Tehlikeli," diye alay ediyor, ama sesi nazik.

"Ne hakkında?"

Seni. Bizi. Yıllarca bunun önemli olmadığını iddia ederek geçirdiğim zamanları.

"Az önce olanlar hakkında," diye itiraf ediyorum. "Aşağıda. Durdurmanın ne kadar zor olduğu hakkında."

Yanakları kızarır, ama gözlerini kaçırmaz. "Senin için de zor mu?" diye sorar ve sorusundaki hassasiyet var ki, bu da göğsümü ağrıtıyor. "Bailey," diyorum sessizce. "Hiç bilmiyorsun."

Yutkunurken boğazı titrer. "Biliyorum," der. "İnan bana, biliyorum."

Yine sessizlik çöküyor, daha ağır ama rahatsız edici değil. Nabızı olan bir sessizlik.

"Söylediğimde ciddiye aldım," diyorum ona. "Yavaş gitmek istediğimi. Bunu doğru yapmak istediğimi."

"Biliyorum," diyor. "Ben de söyledikimde ciddiye aldım. Artık direnmeyeceğim konusunda."

Parmakları fincanı sıkıca kavrar. Fincanı dikkatlice sehpayaya koyar, sonra aynı hareketi benim fincanımı da aynı şekilde, ellerimden alıp kendi fincanının yanına koyar.

Yaklaşırken dizleri uyluğuma değiyor. "Buraya oturabilir miyim?" diye soruyor, ama zaten oturmuş durumda.

"Evet," diyorum, sesim alçak. "İstediğin yere oturabilirsin."

Aramızdaki boşluğa girer, uydu bacağı artık benimkine tamamen baskı yapmaktadır. Onun sıcaklığı kot ve kaslardan geçerek doğrudan kemiğime işler.

"Acele etmek istemiyorum," diyor, gözleri benimkileri arıyor. "Ama seni istemiyormuş gibi davranmak da istemiyorum."

Nefesim bir anda kesilir. "O zaman yapma."

Eli bileğimi bulur, parmakları avucuma doğru kayar, sanki neredeyse el ele tutuştüğümüz tüm anları izliyormuş gibi ve tutmadığımız tüm anları izliyormuş gibi avucuma kayıyor. Parmaklarımızı birbirine geçirip nazikçe sıkıyor.

Fırtına pencereleri sarsıyor. Deniz fenerinin ışığı parıldıyor. Kasabanın bir yerinde bir trafo patlıyor ve ışıklar bir kez yanıp sönüyor.

Hareket etmiyoruz.

"Korkuyorum," diyor aniden, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. Elini sıkıyorum. "Neden?"

Titrek bir nefes alır. "Seni tekrar kaybetmekten. Yanlış yapmaktan. Sana tüm sayfalarımı vermekten ve senin sadece önemli kısımları istediğini öğrenmekten."

Yutkunuyorum. "Bailey," diyorum, sesim boğuk çıkıyor. "Dağınık bölümleri zaten gördüm. Bazılarına şahit oldum, hatırladın mı?"

Gülüşü sulu. "Sen de birkaçına neden oldun."

"Evet." Bu kelime pişmanlık ve umut gibi tadı var. "Ve ikinci kez okunmaya layık olmanın yolunu bulmak için uzun zaman harcadım."

Bana uzun bir süre bakar, sanki elinde büyük ve kırılgan bir şeyi tartıyormuş gibi.

Sonra bana yaklaşarak, tek bir yumuşak ve tereddütlü hareketle bacağını kucağıma attı ve bacaklarını bacaklarımin üzerine atar.

Ellerim içgüdüsel olarak kalçalarına gider, parmaklarım kotun üzerine bastırır. Beynim kısa devre yapar.

"Bailey," diye hırıltıyla söylüyorum.

"Ben seçiyorum," diyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş. "Bunu yapma hakkım var, unuttun mu?"

"Evet," diyorum. "Sen seçersin."

Yüzümü tekrar avuçladı, başparmakları elmacık kemiklerimi okşadı. "O zaman bırak da yapayım."

Ağzı benimkini bulur, yavaş ve kararlı bir şekilde, ve bu sefer tereddütlü bir kenar yoktur. Deneme yoktur. Sadece, alınmış ve yeniden alınmış bir kararın sessiz, şiddetli kesinliği vardır.

Ben de onu öperim, kendime güvenmediğim tüm sözleri dudaklarımin baskısına, çenemin açısına, sanki o, sürekli değişen dünyada tek tek şey gibi.

Parmakları saçlarıma kayıyor, nazikçe çekiyor ve göğsümden, tekrar dinlesem bile tanıyamayacağım bir ses çıkıyor. O da kendi yumuşak, çaresiz sesiyle bu sesi yutuyor.

Dışarıda fırtına şiddetleniyor. Burada, dünya daralıyor kanepeye, kalçalarımin saran uyluklarımin sıcaklığına ve dilindeki çikolata ve nane tadına daralır.

Öpüşmeyi ilk o keser, nefes nefese, alnı alnıma yaslanmış.
"Crew," diye fısıldar. "Ben istiyorum..."

Cümlesini bitirmez, ama ben biliyorum. Biliyorum çünkü bu, yıllardır ona her baktığımda aynı istek.

Kalbim kulaklarımda çarpıyor. "Oraya gidersek," diyorum boğuk bir sesle, "bunu sıradan bir şey gibi davranamayacağım. Sadece bir fırtına olayı gibi."

"Sıradan bir şey istemiyorum," diyor hemen. "Eğer gelişigüzel bir ilişki isteseydim, barda 'Coral Bell Cove'u yanlış telaffuz eden turistlerle kötü kararlar alırdım."

"Haklısın." Gülümsemem ince ve titriyor. "Zaten benim kötü kararlarımdan daha iyisini hak ediyorsun."

Elleri boynumdan omuzlarıma kayıyor, parmakları göğsümde yayılıyor, sanki

"Ben ortaya çıkan birini hak ediyorum," diyor. "İşler karıştığında kaçmayan birini. Benim dağınık olmama izin veren birini."

"Buradayım," diyorum. "Sen de burada mısın?" diye fısıldıyor.

Bu soru göğsüme oturur.

Geri çekildiğim tüm anları düşünüyorum. Korku ve diğer insanlara olan sadakatimin, ona davranışımı belirlediği anları. Kendime davranışımı.

Acıtacak kadar derin bir nefes alıyorum. "Evet," diyorum. "Buradayım. Çok korkuyorum, ama buradayım. Ve sen söylemedikçe hiçbir yere gitmiyorum."

Yüzünde bir şey kırılır — kırılğan ve eski bir şey. Gözleri parlar. "Tamam," diyor, sesi kalınlaşmış. "O zaman kal."

On Yedinci Bölüm – Mürettebat

Bailey'nin dudakları yine benimkilerle buluştu, bu sefer daha yumuşak, meydan okuma değil, bir söz gibi. Ben de onu öptüm, ellerim omurgasını okşayarak, kumaşın altındaki her çıkıntıyı ve kıvrımı hissederek, onu eve giden yol gibi haritalandırdım.

Kucağımda hareket ediyor ve ben keskin bir nefes alıyorum. Gülümsemesi biraz yaramaz, biraz utangaç hale geliyor. "Hala yavaş gitmek istediğinden emin misin, Wright?"

Boğuk bir kahkaha attım. "Yavaş'ı tanımla."

O eğilir, dudakları kulağıma değiyor. "Yıllardır yavaş gidiyoruz."

Bu gerçeğin ağırlığı ve inkar edilemezliği içimi kaplar.

Başımı çevirip boynunun kıvrımına burnumu gömdüm, kokusunu içime çektim. Vanilya, kağıt ve Bailey'e özgü bir koku.

"Tamam," diye fısıldıyorum onun tenine. "O zaman belki bu gece... biraz hızlanabiliriz."

Nefesi kesilir. "İyi," diye fısıldar. "Çünkü bir saniye daha ağzına bakıp seni tadamayacak olursam, gerçekten yanıp kül olabilirim."

"Ben bir profesyonelim," diyorum, sesim sert. "Biraz sıcağa dayanabilirim."

O burun kıvrır, sonra ben çenesinin çizgisini yavaşça, saygıyla öperken bir nefes alır.

Elleri gömleğimin arkasında yumruk oluyor. Bana doğru sallanıyor ve tüm sinir uçlarım parlıyor.

Onu görebilmek için yeterince geri çekildim. "Bailey, bana ne istediğini söyle."

Yanakları kızarsa da gözleri benimkilere sabit ve emin bir şekilde bakıyor. "Seni istiyorum," diyor. "Hepsini. Yarım yamalak değil. Zaten bu işin içine batmış gibi davranmayalım."

Boğazım düğümlenir. "Tamam."

Ayaklarımın üzerinde duruyorum, ellerim kalçalarında sabit, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi onu kaldırıyorum. Şaşkın bir kahkaha atıyor ve bacaklarını belime doluyor, kollarını omuzlarıma doluyor.

"Bana kalkmamı söyleyebilirdin," diyor nefes nefese.

"Bunun neresi eğlenceli?" diye mırıldanıyorum ve yanağına hızlıca bir öpücük konduruyorum.

Yine gülüyor, sesi neşeli ve inanamayan bir ses, sanki olanlara inanamıyormuş gibi. Ben de inanamıyorum.

Onu yatak odasının köşesine doğru birkaç adım taşıdığım da, peri ışıkları duvarlara yumuşak, sıcak bir hale oluşturur. Oda daha çok bir köşe gibidir: uzak duvara dayalı bir çift kişilik yatak, soluk mavi ve yeşil renklerde bir yorgan, komodinin üzerinde çiğ gibi düşecekmiş gibi duran bir yığın kitap.

Eşikte durup, kulaklarımda kalp atışlarımdan sesini dinliyorum. "Beni kanepeye geri göndermek için son şansın," diyorum, sesim alçak. "Durmamı söyle, o zaman dışarıda uyurum, soru sormadan sormadan."

Yüzümü tekrar avuçlarının arasına alır, başparmağıyla yıllar önce yanlış bir hamle sonucu çenemde kalan soluk yara izini okşar. "Önümüzdeki beş adımda fikrimi değiştirmeyeceğim," diyor yumuşak bir sesle. "Eğer fikrimi değiştirirsem,

sana söylerim. Söz veriyorum." "Tamam,"

diye fısıldıyorum. "Tamam."

"Durmamı istersen söyle," diye ekliyorum ve öne uzanıp pantolonunun düğmesini açıyorum. Fermuar

çabucak açılır, fermuarın çıkardığı ses, ağır nefeslerimizle karışır.

Dizlerimin üzerine çöküp bacaklarını pantolonundan kurtarıırken kollarında tüylerin diken diken olduğunu izledim. Aniden gülümsedim. Öne doğru eğilirken nefesim kesilir, her iki avucumla kalçalarını kavrar ve dudaklarımı uyluklarına bastırırm.

Ayağa kalkarken ellerim daha yukarıya doğru kayıyor, yumuşak teninin her santimini okşuyor, gömleğinin kenarını tutup başının üstünden kaldırıyorum

başının üzerinden kaldırıyorum.

"Sıra sende," diye mırıldanır Bailey, sütyeninin kopçasına uzanırken.

Hiç vakit kaybetmeden gömleğimi başımdan çıkarıp pantolonumu bacaklarımdan aşağı kaydırıp odanın bir köşesine attım.

"Sen... mükemmelsin. Bu gerçekten adil değil."

"Başka ne adil değil biliyor musun?" diye soruyorum, o külotunu çıkarırken. Kolumu beline doluyorum ve çıplak vücudunu kendime doğru çekiyorum. "Seni burada böyle görmek ve bir tür özdenetim uygulamak zorunda kalmak."

"Belki birazcık kontrolünü kaybedebilirsin," diye fısıldadı, küçük eli benim aletimi kavrarken.

Yatağa düştüğümüzde, fırtına arka planda sönük bir uğultuya dönüşmüştü, sanki okyanus kayalıklara tırmanıp bizi dinlemeye çalışıyormuş gibi.

Bailey altımda yatıyor, saçları yastığın üzerine dökülmüş mürekkep gibi yayılmış, gözleri geniş, karanlık ve o kadar açık ki göğsüm ağrıyor.

"Hey," diye mırıldanıyorum, başparmağımla elmacık kemiğini okşayarak.

"Hey," diye yankılanıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "İyi misin?"

"İyiden de öte olduğumdan eminim," diyorum. "Ama, bilirsin, jüri dördüncü çeyreğe kadar kararını vermeyecek."

O burun kıvrıyor. "Şu anda gerçekten spor metaforları mı yapıyorsun?"

"Sinirlerimle böyle başa çıkıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Gergin misin?" Kaşları hafif bir şaşkınlıkla kalkıyor.

"Lisedeki oyun kitabımın üzerine kahve döktüğünden beri aşık olduğum kızla yatmak üzereyim," diyorum açıkça. "Evet, gerginim."

Bakışlarında bir şey yumuşar, erir. "Bana aşık mıydın?" diye fısıldar.

"Geçmiş zaman mı?" diye karşılık veriyorum.

Nefesi kesilir. "Crew..."

"Ben bir aptaldım," diye devam ettim, çünkü şimdi durursam, bir daha başlayamayabilirim. "Ne yapacağımı bilmiyordum. Senin hayatını, benim hayatımı, kardeşimin hayatını mahvetmek istemedim, ya da..."

Parmağını nazikçe dudaklarıma bastırır. "Hey," diye mırıldanır. "Gençlik yıllarındaki iletişim becerilerimizin trajedisini sonra konuşabiliriz, tamam mı? Şu anda, ben sadece... burada olmak istiyorum. Seninle. Tamamen burada."

Göğsüm kalbim için çok küçük geliyor. Başımı çevirip parmak ucunu öpüyorum. "Tamam," diyorum, bu söz bir vaat.

Elleri kollarımdan yukarı kayıyor, omuzlarımdan geçiyor, beni yere indiriyor. "Benimle kal," diye fısıldıyor. "Kafanda. Bana dokunurken eski anıları tekrar yaşama."

"Yapmayacağım," diyorum. "Ben buradayım."

Bailey yaklaşarak ağzını tekrar ağızma bastırır, ancak bu sefer dilini dudaklarımin arasına sokar. Kalçalarını karnına doğru kaydırduğında inler. Ellerim kalçalarını kavrar, parmaklarım etine gömülür, o ise ağızımı keşfetmeye devam eder. Ona iki kez sürtünürüm, sonra kendimi geri çekmek için tüm gücümü kullanırım.

Yüzü benim penisimle aynı hizaya gelene kadar vücudumda aşağı doğru ilerliyor. Dili çekinerek uzanıyor ve penisimin başını yalıyor. Ellerim yatağındaki yorganı sıkıca kavriyor, çünkü tüm irademi kullanarak saçlarını tutup ağzını sikmemek için kendimi zor tutuyorum.

Bailey benim ihtiyacımı hissetmiş olmalı ki, bir eliyle penisimin tabanını kavrarken, dudakları ve diliyle penisimin gövdesi boyunca ıslak izler bırakıyor. Dudakları penisimin ucuna doğru açılırken beni izliyor. Penisim zar zor sığacak ama umurumda değil. Onun ağzını sahiplenmek istiyorum.

"Ağızını daha fazla aç, tatlım."

Sadece ağzını biraz açmakla kalmıyor, soluk bacaklarını da serbest elini bacaklarının arasına sokacak kadar açıyor.

"Ah, siktir. İşte böyle. Kendine dokun. Kendini iyi hissettir."

Sikim boğazının arkasına ulaştığında, onun zevk inlemeleri benim inlemelerimle senkronize oluyor. Gözümün ucuyla, klitorisini okşarken elinin hızlı daireler çizdiğini izliyorum.

Taşaklarım gerginleşince, o küçük cadaloz serbest eliyle onları avuçlayıp, acı verecek kadar sıkıyor.

"Geliyorum!" diye homurdandım, kendimi onun ağzına boşaltmadan önce. Ama Bailey beni şaşırttı, ağzına giren her damlayı yuttu.

ağzına gelen her damlayı yutarak beni şaşırttı. Dilini kullanarak küçük bir damlayı sildi ve bunu yaparken içini çekti.

Bailey topuklarının üzerine oturdu, klitorisini okşayan eli şimdi uyluklarında dinleniyor. Dudakları kırmızı ve iyi kullanılmış, ve kendinden memnun bir şekilde gülümsüyor.

Oturarak, kışını kavradım, onu havaya kaldırdım ve kendime doğru çektim. Tanrım, o kadar küçüktü ki. Bacakları hemen belime dolanır.

açıktaki kalan amcığı benim sikimi sarıyor. Her ne kadar iyice kullanılmış olsa da, sikim canlanıyor.

Bir an ereksiyonumu görmezden gelip, bunun yerine Bailey'i öpüyorum. Onun ağzına bağımlı hale geliyorum. Onun diline ve benimkine karşı dans edişine bağımlı hale geliyorum. Bana tam olarak uyuyor. Penisimi onun dar kanalına soktuğumda, onun amına bağımlı hale geleceğimden kesinlikle eminim.

"İsteddiğini al. Sikimi sür."

İki kez, sikimin ucu onun sıkı kılıfının içine neredeyse kayıyor ve korumasız devam edersek sabah pişman olacağımızı biliyorum.

"Prezervatif?" Dişlerimi sıkarak soruyorum, ama aramızda hiçbir engel olmadan onu hissetmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

ama ikimiz de henüz o düzeyde bir bağlılığa hazır değiliz.

"Ne?" Bailey, kendi zevkenden büyülenmiş gibi sorar.

"Prezervatif mi? İhtiyacımız var mı?"

"Ben... şey..." Dudaklarını yalıyor, göz kapakları şehvetle ağırlaşmış.

"Bunu ben halledeyim, tatlım."

Onu kucağımdan kaldırıp yanımdaki yatağa yatırdığımda inliyor. Yatağın yanına oturturken inledi. Odada pantolonumu aradım ve hızla malzemeye ulaştım, acil durumlar için sakladığım birkaç prezervatifi cüzdanımdan çıkardım.

Son kullanma tarihine bakıp, bir hafta sonra olduğunu fark edince iç çekerim ve dişlerimle folyoyu yırtarım. Ereksiyonumun üzerine lateksi kaydırırken penisim aşırı hassaslaşır. Bailey'nin penisimin üzerinde zıplamasını izlemek istesem de, şu anda buna dayanabileceğimden emin değilim.

ikinci turum da çok erken bitecek gibi.

"Uzan, güzelim," diyorum ona, yatağa doğru ilerleyip yanıma uzanırken. Öncesinde her şey ateşli ve yoğun geçmişti, ama onunla bu anı hatırlamak istiyorum.

Bailey'nin saçlarını okşamak için elimi uzatıyorum, yüzünden dağınık saç tellerini çekiyorum. Rahatlamış, yüzünü bana doğru çevirirken gözleri yavaşça kırılıyor.

"Crew?"

"Hmm?"

"Şu anda beni sikmeni çok istiyorum."

Sırıtarak, bacaklarının arasına geçiyorum ve penisimi onun cinsel organından sadece birkaç santim uzakta tutuyorum. Ellerim başının iki yanında, vücudumu onun vücudunun üzerinde tutuyorum.

"Emin misin?" diye soruyorum, kalçalarımı öne doğru sallayarak, ereksiyonumu onun vajinasına sürüyorum.

"Yüzde yüz bin."

"Kızım nasıl istiyor?" diye soruyorum, ağırlığımı sağlam koluma vererek. Sabırsız elim, bacaklarının arasında titreyen sıcaklığı hissetmek için can atıyor. Dokunuşumla kıvranıyor.

"Sadece seni hissetmek istiyorum," diye inliyor ve bacakları beni vücuduna sıkıca çekmeye çalışıyor. "Seni hissetmem lazım."

Elimi amından çekip, zonklayan sikimi tutup girişine doğru yönlendiriyorum, kesilmiş koyu kahverengi kıllarla kaplı tepesine vuruyorum.

kıvrımların arasından aşığı doğru kayıyor. Prezervatif olsa bile, onun ısısının benim ucumun etrafında yayıldığını hissedebiliyorum.

Başını girişine hizaladım ve ereksiyonumu yavaşça vajinasının derinliklerine doğru yönlendirdim. Duvarlar yumruk gibi etrafımı sıktı ve tüm gücümü kullanarak onun beni tamamen kavramasını hissetmek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

Durduğumda, saç çizgimde ter damlacıkları oluşmaya başlıyor onun sıkılığıının benim penisimin boyutuna uyum sağlamasını beklerken. Bailey'nin gözleri sıkıca kapanır ve bir an için ona zarar verdiğimden endişelenirim. Geri çekilmeye başlarım, ama sonra elini kıcımda hissedirim, parmakları kasımı kavrar.

"Durma. Lütfen."

"Emin misin?" diyorum dişlerimi sıkarak.

O, tek kelime etmeden neredeyse hırıldıyor, gözleri öfkeyle açılıyor.

Onun alabileceğı kadar derine giriyorum. Vücudu beni durdurmadan önce, penisimin sadece yarısından biraz fazlasını içine sokabiliyorum. O kadar minyon ki, daha fazla girerek ona zarar vermekten korkuyorum.

Tamamen geri çekildikten sonra, penisimi tekrar onun içine kaydırıyorum, duvarlarının beni nasıl sıktığını farkında olarak. Sağ bacağıının arkasını tutup, dizini göğsüne yaklaştırıyorum ve tekrar içine dalıyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor, sırtı aynı anda kavisleniyor.

Elimin altında, birkaç kez daha ittikten sonra bacağı titremeye başlar.

"Ne istediğini söyle," diyorum, nefesim hızlıca dışarı çıkıyor.

"Daha hızlı. Klitorisime dokun," diye inliyor, diğer bacağı belime dolanırken topuğuyla kıcıma bastırıyor.

Uzanıp, başlığa dayalı yastığı tutup kalçalarının altına sıkıştırıyorum. Kalçalarını kaldırmasıyla, sikim amının derinliklerine kayıyor.

"Evet! Aman Tanrım!"

Ağrıyan ereksiyonumu onun cinsel organına sokup çıkarmaya devam ederken öne eğildim ve dudaklarımı onun

"Crew. Tanrı değil. Ve seni boşalttığımda benim adımı söyleyeceksin." Elimi vücutlarımızın arasına kaydırıyorum, alnımı alnına dayarken parmaklarım onun sıkı sinir demetini okşuyor. "Siktir, boşalmak üzereyim."

"Ben de," diye inliyor, kalçaları benim elime uyumlu bir şekilde sallanarak orgazma doğru tırmanıyor.

Sikim onun cinsel organının içindeki o özel noktayı okşarken, onun duvarlarının titrediğini hissediyorum. O benim adımı haykırarak boşalırken, Bailey'nin tırnakları sırtıma batıyor, orgazmını yaşarken bana tutunurken derime kazınıyor. Sıkı duvarları sikimi yumruk gibi sıkıttığı anda, kendimi prezervatife boşalıyorum.

Vücudum efordan sarsılır ve Bailey'den uzaklaşmak için elimden geleni yaparım, ama o beni şaşırtır, kollarını boynuma dolayarak beni kendine yakın tutar ve bacaklarını kalçalarımın iki yanına indirir.

Oda, düzensiz nefeslerimiz ve pencerelere vuran yağmurun yumuşak sesi dışında sessizdir.

Lamba ışığı komodinden titriyor ve görüş alanımın kenarlarında bulanıklaşıyor. Nabzım nihayet "fazla mesai" seviyesinden düşmeye başlıyor. Bailey yarısı üzerimde uzanmış, yanağını göğsüme dayamış, bir bacağını benim bacağıma atmış, sanki hak iddia ediyormuş gibi.

Elim tembelce omurgasını yukarı aşağı okşuyor, bu gece ezberlediğim küçük çıkıntıları takip ediyor.

O, düşük ve memnun bir sesle mırıldanıyor, sesim kaburgalarımda titreşiyor. "Bu," diye mırıldanıyor, "sıradan bir şey değildi."

Şüpheli bir şekilde boğuk bir hıçkırık gibi gelen bir kahkaha atıyorum. "Hayır," diye onaylıyorum. "Bu, sıradanlığın tam tersiydi."

Başını geriye eğip bana bakıyor, saçları dağınık, dudakları biraz şişmiş, gözleri yumuşak ama yine de beni delip geçecek kadar keskin.

"İçinde bir şey var mı?" diye soruyor, hafifçe kalbime dokunarak.

.

"Sanırım beynim hala yeniden başlatılmaya çalışıyor," diye itiraf ediyorum. "Yükleme ekranında takılmış olabilir, orada sen..."

Elini ağzıma kapatıp gülüyor. "Anlatma," diyor, yanakları kızarıyor. "İkimiz de ne olduğunu biliyoruz. Sinir sistemim hala 4K çözünürlükte işliyor."

Onun avucuna gülümserim, sonra elinin içini öperim. "Tamam," derim. "Olayları içimde saklayacağım."

"Teşekkür ederim," diyor, iç çekerek tekrar yerine otururken. "Gerçi, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu bir oyun olsaydı, ikimizin de etkileyici skorlar elde ettiğini söyleyebilirdim."

"Bunu gerçekten bir istatistik incelemesine mi dönüştürüyoruz?" diye soruyorum, eğlenerek.

"Üzgünüm," diyor. "Hassasiyetle başa çıkmak için şaka yapıyorum. Bu benim için çok olgunca bir davranış."

Kollarımı ona daha sıkı sararak ikimizi de sabitliyorum. "Bu senin en sevdiğim özelliğin," diyorum sessizce. "Şey. Onlardan biri biri."

Hareketsiz kalır. "Bir listen mi var?"

"En sevdiğim özelliklerin mi?" gülüyorum. "Evet, Bailey. Pek de ince düşünceli biri değilim."

"Listele," diyor. "Şimdi mi?"

"Evet, şimdi. Bir liste olduğunu öylece söyleyip sonra paylaşmamak olmaz. Bu yasadışı."

"Eminim değildir," diye başlıyorum, ama o bana o bakışı attığında sözlerim kesiliyor. Lisede beni mahveden ve görünüşe göre hala mahveden bakış. "Peki," diyorum, düşünceli bir şekilde elimi sırtında yavaşça yukarı aşağı gezdirerek. "Gülüştün. Bir şey seni gerçekten etkilediğinde burnundan çıkardığın ses."

O inler. "Aman Tanrım, önce iltifatla başla."

"Bu iltifat edici," diye itiraz ediyorum. "Bu, sahte davranmadığın anlamına geliyor

de

me Beni dirsekler. "Sıradaki."

k." "Kitaplardan sanki insanmış gibi bahsetmen,"

daha ciddi bir şekilde. "Sanki senin incitmekten korktuğun duyguları varmış gibi."

incitmekten endişe duyuyormuşsun gibi."

"Belki," diyorum. "Ama hoşuma gidiyor. Kurgusal karakterleri savunman hoşuma gidiyor."

savunman hoşuma gidiyor."

Düşünceli bir ses çıkarır. "Tamam, bunu kabul edebilirim kabul edebilirim."

"İnsanların kitap sayfalarını kıvrmasına tahammül edememen hoşuma gidiyor

ama kendi kitaplarına sanki onlarla sohbet ediyormuş gibi yazman hoşuma gidiyor," diyorum. "Ve her zaman turistlerin görüşlerini umursamıyormuş gibi davranmanı, ama tatilden döndüklerinde senin tavsiyelerin sayesinde harika bir tatil geçirdiklerini söylediklerinde yüzünün ışıldamasını seviyorum."

Yüzünü göğsüme gömer. "Dur, gerçekten ağlayacağım."

"Ağlayacak kadar önemsemeni seviyorum," diyorum ve başının üstüne bir öpücük konduruyorum. "Hayat sana bunun için nedenler vermiş olsa da sertleşmemiş olmanı seviyorum."

Omuzları elim altında hafifçe titriyor. "Crew," diye fısıldıyor.

"Ve beni bu gece kalmaya davet etmeni seviyorum," diye ekliyorum. "Beni seçtiğini."

Yine başını kaldırır, gözlerinde parlak gözyaşları vardır, ama çenesinde inatçı bir eğim vardır. "Muhtemelen seni seçmeye devam edebileceğimi hatırlatman gerekecek," diye uyarır. "Yıllarca kendimi buna alıştırmadım... bu bir gecede değişmez."

"Benim zamanım bol," diyorum. "Ne kadar sürerse sürsün, seninle alıştırmaları yapabilirim."

O ıslak bir kahkaha atar. "Tabii ki, bunu yine spora çevirdin."

"Bu benim işim," diyorum. "Kişiliğinin tamamı dördüncü çeyrekler ve uzatmalarla ilgili metaforlardan ibaret bir adamla takılıp kaldın."

Beni uzun bir süre inceler, sonra elini uzatıp parmaklarını çenem boyunca gezdirir. "Daha kötüsü de var."

"Kader," diyor yumuşak bir sesle. "Hepsini okudum."

Parmaklarımızı göğsümün üzerinde birbirine geçiriyorum. Elinin benim elimdeki basit ağırlığı, birkaç dakika önce yaptığımız her şeyden daha samimi geliyor.

Dışarıda, özellikle şiddetli bir rüzgâr binaya çarparak pencereleri sarsar ve yatak iskeletini gıcırdatır.

Bailey içgüdüsel olarak gerginleşir. Onu daha sıkı sararım.

"Hey," diye fısıldarım. "Ben buradayım."

"Biliyorum," diyor bir süre sonra, yavaş yavaş tekrar gevşerken. "Mantıklı beynim, dükkanın bundan çok daha kötü fırtınaları atlattığını biliyor. Ancak endişeli beynim, Oz'a hava yoluyla taşınacağımıza ikna olmuş durumda."

"Oz'da uyanırsak," diyorum, "yönlendirme senin sorumluluğunda. Ben sadece seni takip edip ne olup bittiğini biliyormuş gibi davranacağım."

"İyi," diyor. "Çünkü bu gece manzaralı yolu kestirmeye çalıştığın için sana sarı tuğlalı yolun kontrolünü vermeyeceğim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kestirme yol mu?"

O sırtıyor. "Son bölgeye doğru koşmaya hazırdın, Wright. Aksini iddia etme."

"Senin söylediğin oyuna cevap vermeye hazırdım," diye düzeltiyorum ve burnuna hafifçe dokunuyorum. "İlk hareket eden sendin."

Yüzü kızarır, ama gurur da vardır. "Evet," der. "Öyle yaptım."

Ondan sonra çöken sessizlik farklı geliyor. Aynı zamanda, tam anlamıyla dolu.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum, kendimi vazgeçirmeden önce.

Kaşları çatıldı. "Yani, hemen mi? Çünkü hemen demek istiyorsan, bence önce biraz su içip biraz esneme yapmalıyız, çünkü artık yirmili yaşlarda değilim ve hamstringlerim..."

"Öyle demek istemedim," diye araya girdim gülerek. "Demek istediğim... bizimle. Yarın. Ertesi gün. Fırtına dinip, kasaba tekrar pasta satışları ve kimin verandasını yeniden boyadığını konuşmaya başladığında."

"Oh." Bakışlarını birleştirilmiş ellerimize indirdi, başparmağıyla parmak eklemlerimin üzerinde yavaşça daireler çizdi. "Bilmiyorum," itiraf etti. "Ama ne istediğimi biliyorum."

Kalbim gırtlığıma kadar yükseldi. "Ne istiyorsun?"

Gözlerini tekrar kaldırdı ve artık tereddüt yoktu. "Seni istiyorum," dedi basitçe. "Hayatımda. Gerçekten. Sadece bir zamanlar neredeyse çıktığım adam olarak değil. Sadece arkadaşımın kardeşi olarak değil. Sadece dizinden sakat ve kahraman kompleksli bir futbol yıldızı olarak değil."

"Hey," diye itiraz ediyorum. "Dizim bu tanımlamaya çok hassastır."

Gülümser, sonra ciddileşir. "Seni partnerim olarak istiyorum," der. "Benim adamım. Çatı sızdırdığında, araba çalışmadığında ya da bir kitap kalbimi kırdığında aradığım kişi. İyi bir şey olduğunda ya da kötü bir şey olduğunda ilk uzandığım kişi."

Oda bir saniye için sallanır. "Bailey," diyorum. "Bir sezon daha oynamadan kalp krizi geçireceğim."

Yüzü bir anlık düşer. "Çok mu abarttım?"

"Hayır," diyorum hemen. "Hiç de bile. Ben sadece... Hazır olmadığın bir şeye seni zorlamak istemedim."

"Uzun zamandır hazırdım," diye mırıldanıyor. "Sadece korkuyordum. Ve yorgundum. Ve seni istemekle dramaya davetiye çıkarmak arasında bir fark olmadığını kendime ikna etmekle meşguldüm."

"Peki şimdi?" diye soruyorum.

"Artık yorgun olmaktan yoruldum," diyor, gözleri sert. "Kendimi en sona koymaktan yoruldum. Başkaları için benim zahmete değer olup olmadığımı karar vermekten yoruldum. Eğer değer olduğumu düşünüyorsan, o zaman... denemek istiyorum. Gerçekten denemek istiyorum."

Yutkunuyorum. "Tamam," diyorum, sesim sert çıkıyor. "O zaman deneyelim."

Yüzümü inceliyor. "Emin misin? Bu sadece fırtınanın etkisiyle konuşmuyorsun, değil mi?"

"Bana bak," diyorum.

O da bakar.

"Bir gecenin, yıllardır kapatamadığım bir düğmeyi çevirmek için yeterli olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyorum sessizce. "Birlikte yattığımız için birdenbire seni sevmeye başlamadım, Bailey. Zaten seviyordum. Bu sadece... sonunda gerçekliği duygularımı yansıtıyor."

Keskin ve titrek bir nefes alır. "Beni seviyorsun," diye tekrarlar, sanki kelimelerin çatlak olup olmadığını test ediyormuş gibi.

"Evet," diyorum. "Şu anda konfeti atıp aynı şeyi söylemeni beklemiyorum. Acele etme. Ama şunu bilmeni istiyorum ki, bu işe yarı yolda kalmayacağım."

Gözleri dolmuş, göğsü hızla inip kalkarken bana bakıyor. Bir an için çok ileri gittiğimi düşünüyorum.

Sonra fısıldar, "Ben de seni seviyorum."

Bu sözler hem bir darbe hem de bir şifa gibi gelir.

Bir saniye gözlerimi kapatıp, bu hissin beni sarmasına izin veriyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda, o hala orada, sanki bir şeyi kırmış mı yoksa tamir etmiş mi emin olamıyormuş gibi beni izliyor.

"Tamam," diyorum, biraz nefes nefese. "Beklediğimden daha hızlı oldu."

Gülüyor, gözyaşları akıyor. "Ben..." Sesi kırılıyor. Tekrar deniyor. "Aylardır bunu söylüyorum

. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen yıllardır. Ağzımın her şeyi mahvetmeyeceğine güvenemedim...

her şeyi mahvetmeyeceğine güvenemedim."

Onu kendime doğru çekiyorum, yüzünü iki elimle kavırıyor ve olabildiğince yavaş, derin ve nazikçe öpüyorum.

Ayrıldığımızda, ikimiz de yine nefes nefeseyiz, ama bu seferki aciliyet aklıktan çok rahatlamaya benziyor.

"Berbat durumdayız," diye mırıldanıyorum.

"Kendi adına konuş," diyor, elinin tersiyle yanaklarını silip burnunu çekerek. "Ben çok düzenli, bağımsız bir iş sahibiyim, sadece fırtınada çıplak kalmış ve eski neredeyse erkek arkadaşım

birlikteyim, ki o artık

gerçek erkek arkadaşı olan eski erkek arkadaşıyla fırtınada çıplak kalmış, çok düzenli, bağımsız bir iş kadınıyım."

"Ben öyle miyim?" diye soruyorum, aptalca bir gülümseme dudaklarımda beliriyor.

Düşünüyormuş gibi yapıyor. "Hmm," diyor. "Evet. Sanırım öyle."

"Bunu bilmek güzel," diyorum. "Yeni kartvizitler bastıracağım." O burun kıvrır. "Crew Wright: Profesyonel Erkek Arkadaş. Ücret pazarlık edilebilir."

"Senin için mi?" diye mırıldanıyorum. "Ben kitapçı kredisi için çalışıyorum."

Gözleri yine yumuşar. "Tehlikeli bir teklif," diye fısıldar. "Seni sonsuza kadar bu şekilde tutabilirim."

"Amaç da bu zaten," diyorum.

Göğsüme yaslanıp iç geçirir. "Seks yaptıktan sonra konuşmamızın olması beni rahatlattı, bu garip mi?" diye sorar, sesi boğuktur. "Bu ters mi?"

"Doğru bir sıra olduğunu sanmıyorum," diyorum. "On altı yaşımızdan beri her şeyi sırasız yapıyoruz."

"Doğru," diyor. "Bu temayı devam ettirebiliriz."

Bir süre öylece yatıyoruz, sadece nefes alıp veriyoruz, onun göğsünün inip kalkışının ritmi benimkine uyum sağlıyor.

Sonunda, "Eğer uykuya dalarsak, sabahleyin çıldırıp bu olay hiç olmamış gibi davranamazsın" diye mırıldanır.

"Panik yapmayacağım," derim hemen.

"Ciddiyim," der ve hafifçe kaburgalarıma dokunur. "Filmleri izledim. Kitapları okudum. Erkek panikler, kız umursamıyormuş gibi davranır, on iki bölüm boyunca önlenebilir bir endişe yaşanır."

"Gerçekten romantik klişeleri ibretlik hikaye olarak mı kullanıyorsun?" diye soruyorum, eğlenerek.

"Evet," diyor. "Bu benim uzmanlık alanım." "Tamam, uzman," diyorum. "Yarın sabah için doğru klişe nedir?"

"

Düşünüyor. "Paylaşılan diş fırçası şakaları, kahve ve belki biraz garip

ama dürüst bir sohbetle geçiyor," diye karar veriyor. "Ardından en az kırk sekiz saat boyunca tüm kasabaya fazla bilgi verme dürtüsüne direndiğimiz dünyaya nazik bir geri dönüş saat boyunca tüm kasabaya aşırı paylaşım yapma dürtüsüne direndiğimiz dünyaya nazik bir geri

"Yani 'Kalesini fethettim, 10/10 tavsiye ederim' başlıklı bir selfie paylaşmayacak mısın?" diye soruyorum.

"Aman Tanrım," diye inleyerek gülüyor. "Kesinlikle olmaz. Bunu bir halkla ilişkiler kampanyasına dönüştüreceksen, yavaş yavaş ortaya çıkarmalıyız. Çiftçi pazarında stratejik olarak zamanlanmış bir el ele tutuşma anı düşün."

"Halka açık bir yerde elini tutmak için o kadar uzun süre bekleyebilir miyim, bilmiyorum," diyorum.

Parmaklarımın içini sıkıyor. "Özel olarak beklemek zorunda değilsin," diye fısıldıyor.

Elini daha sıkı tutuyorum. "İyi. Çünkü yakın zamanda bırakmayacağım."

Bir rüzgâr esintisi pencereyi sarsar. Işıklar titrer, sonra sabitlenir.

Bailey esner, vücudu benimkine daha da yaslanır. "Elektrik kesilirse," diye mırıldanır, yarı uykulu halde, "bana bir hikaye anlatmalısın."

"Ne tür bir hikaye?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

"Mutlu sonla biten bir hikaye," diyor, sözleri peltek çıkıyor.

Dudaklarımı saçlarına bastırıyorum. "Anlaştık. Ama bence ilk bölümü daha yeni yazdık."

O, biraz memnun bir sesle mırıldanıyor ve sonra nefesi yavaş ve düzenli bir şekilde düzeliyor.

Titrek ışıktaki yatarken, fırtınanın öfkesini ve sevdiğim kadının göğsümde uyumasını dinliyorum ve uzun zamandır ilk kez, bir şeylerin ters gitmesini beklediğimi hissetmiyorum. bir şeyin ters gitmesini beklediğimi hissetmiyorum.

Tam da olmam gereken yerdeymişim gibi hissediyorum.

Fırtına nihayet gece geç saatlerde dinmeye başlar, yağmur şiddetli bir davul sesinden düzenli bir yağmura dönüşür.

Uykulu konuşma. Gözlerim ağırlaşıyor, ama bunu ezberlemek için kendimi biraz daha uyanık kalmaya zorluyorum.

Bailey. Uykusunda eli titriyor, parmakları hala benimkilerle kenetlenmiş durumda. Her üç nefesinde bir sessizce nefes alıyor. Kalçasının sıcaklığı, emniyet kemeri gibi kalçama sarılıyor.

Yarın sorular olacak. Kardeşler.

Takım arkadaşları. Küçük kasabanın spekülasyonları.

Rehabilitasyon programım ve onun dükkanının çalışma saatleri, hayatlarımızı onun raflarındaki kitaplardaki gibi görünmeyecek şekilde nasıl uyumlu hale getireceğimizle ilgili lojistik konular.

Ama bu gece, sadece bu var.

Telefonumu alıp, son birkaç gündür kaçındığım bir şeyi yapıyorum: bir e-posta yazıyorum.

Koç—

Atışlar iyi. Pazartesi gelirim. Rol ve tempo hakkında da konuşmak istiyorum. Artık eskisi gibi bir çocuk değilim. Sana elimden gelen her şeyi verebilirim. Sadece eskisi gibi görünmeyebilir. Eğer bu bir sorunsa, bana şimdi söyle ki, arkasında duramayacağım bir şeyi sana satmayayım.

İki kez, üç kez okudum, sonra korku farklı kelimelerle giydirmeden önce gönder düğmesine bastım. Gönderildi onayı yanıp sönmeyi bırakana kadar ekrana baktım. Sonra Bailey'e mesaj attım.

Ben: Koç'a düşüncelerimi gönderdim.

O da zafer pozunda bir su samuru fotoğrafıyla cevap verdi. pozunda bir su samuru fotoğrafı gönderdi.

Bailey: Quarterback'imle gurur duyuyorum.

Onu aptal bir ergen gibi kaydettim ve utanmayı reddettim.

Derin uyurum. Şafak perdeleri araladığında, bir gecede doğru şekilde yerleştirilmiş bir kemik gibi daha uzun hissederim.

Ertesi gün oyuncuların lojistiği ve yetişkinlerin e-postalarda kısaltmalar kullanmasıyla geçer. Onların istediği videoyu çekmeden önce

dükkanına uğrarım. Bailey şans getirmesi için yanağıma bir öpücük kondurur ve cebime bir not sıkıştırır. Bu notu çiftliğe dönene kadar okumam.

İstediğin hayata uymak için kendini küçültmene gerek yok. Ben daha fazla yer açarım. -B.

Topu ağa atıyorum ve ağaçların etrafında koşuyorum sanki onlar hücum oyuncularımı gibi, videoyu koçlara gönderiyorum, kendimi bir piyon gibi hissediyorum.

Telefonum titrer.

Koç: Pazartesi konuşalım. Seninle gurur duyuyorum, evlat.

Gülümsüyorum ve büyüklüğü için özür dilemiyorum.

Öğleden sonra vardiyası için fener kulesine geri dönerken, benim değilmiş gibi davrandım, körfez her iki hayatı da barındıracak kadar geniş görünüyor. Belki de öyledir. Belki de ben öyle değildim.

Park ediyorum, patikadan koşarak yukarı çıkıyorum ve kapıda bekleyen manzarayı görünce aniden duruyorum: kaldırımda bir haber aracı var. Omzunda kamera olan bir adam.

Omzunda kamera olan bir adam. Yan aynada saçını düzelten mikrofonlu bir kadın. Göğsüm sıkışır ve sonra sertleşir.

E-posta, sınırlar, kibar bir hayır... Hepsini yaptık. Yine de geldiler.

Eski panik eski dansı tekrarlamaya başlamadan önce, Bailey verandaya çıkar, duruşu küçük ama sarsılmaz, çenesi yukarıda. Beni görür. El sallamaz. Uyarıda bulunmaz. Sanki ben onunla birlikte bu süreci nasıl atlatacağımı zaten biliyormuşum gibi bana bakar.

Biliyorum.

Merdivenleri çıkıp, herkesin önünde her zaman yapmak istediğimiz gibi elini tutarım. Muhabir dönüp parlak ve keskin bir gülümsemeye. "Crew, Bailey, hikaye saatiyle ilgili olarak bir dakika konuşabilir miyiz?"

"Hayır," diyorum, sakın bir şekilde. "Ama ekibe e-posta gönderebilirsiniz. Onlar bir açıklama gönderecekler."

Başka bir açıdan tekrar dener. "Bu resmi mi? Siz ikiniz..."

"Burası bir kitapçı," diyor Bailey, sesi sakın. "Ve bu bir okul etkinliği. Lütfen çocukları çekmeyin."

Kamera adamı lensini biraz indirir, işinin altında insan kalır. Muhabir tereddüt eder, sonra yeniden ayarlar. "İyi hissettiren bir şey isteriz..."

"O zaman başka bir şey yayınlayın, belki kitapçının bağış kampanyası gibi." Kameraya başımı sallıyorum. "Bu bizim yüzlerimizden daha faydalı olacaktır."

Bekliyoruz. Bu, iki kişinin karşı tarafın hikaye ile hayat arasındaki farkı anlayıp anlamadığını test etmekten çok, bir çekişme gibi. Mikrofon bir santim aşağı iner. Kamera bekleme moduna geçer. Muhabir, bir profesyonelden diğerine başını sallar. "E-posta göndeririz," der. "Geri dönüşünüzde bol şans."

"Teşekkürler," diyorum, içtenlikle.

Görüntü almadan ayrılırlar. Benim dünyamda çoğu gün bunu başaramam. Bugün başardık. Sanki yeni bir kasın çalışması gibi.

Verandada, Bailey o kadar yavaş nefes veriyor ki neredeyse görünmez. Elini bir kez sıkıyorum ve bırakmıyorum.

"Pervasız mı?" diye soruyorum, gerginliği bozmamak için gülümsemeden duramıyorum.

O başını sallar ve tüm vücuduyla güler. "Sen inanılmazsın."

"Tutarlı," diyorum.

O yaklaşır ve alnını benim alnıma dayar, bu hareket artık göğüs kafesimin altında yerini almıştır. "Yarın," diye fısıldayarak aramızdaki şakayı söyler ve ikimiz de yarının hiç olmadığı kadar yakın olduğunu biliriz.

"Yarın," diye cevap veriyorum ve uzun zamandır ilk kez, hayatımın iki yarısı aynı anda başını sallıyor.

On Sekizinci Bölüm – Bailey

Yine yağmur yağıyor.

Tabii ki yağmur yağıyor. Coral Bell Cove'un iki ruh hali vardır: *güneşli dedikodular* ve *melodramatik yağmurlar*. Bugün ikisi de var.

Öğle vakti, fırtına diner ve her şeyi pürüzsüz ve parlak bırakır — sanki dünya nefesini tutmuş gibi hissettiren bir sessizlik. Bulutlar Coral Bell Cove üzerinde alçak ve ağır bir şekilde asılı durur ve hava tuz, yağmur ve ikinci şanslar kokar.

Crew her zamanki gibi gelir, bu sefer her adımını takip eden bir grup genç erkekle birlikte.

Neyse ki, kitapçının kapısına KAPALI tabelasını asıp Crew'un beline sarılınca,

dudaklarımı onun dudaklarına doğru eğip, mahallede hızla yayılacağını bildiğim bir öpücük verince dağıldılar.

Ev, aramızdaki her şey için her şey için çok küçük geliyor. Çıplak ayaklarımın altında tahtalar nemli. Su, kazıklara yumuşak ve sabırlı bir şekilde vuruyor, sanki bizim bilmediğimiz bir şeyi biliyormuş gibi.

"Son sınıfta yapılan bağış etkinliğini hatırlıyor musun?" diye soruyorum, ayak parmaklarım iskelenin kenarında kıvrılıyor.

Crew bana bakar, ağzı seğirir. "Hangisi?" "Birinin tarih teklifleri satmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğü."

İnler. "Tanrım. Hatırlatma."

Uzun zamandır ilk kez, hatırlamak acı vermiyor. "Sen 600 dolara satıldın." "Çünkü Jenny Decosta, Sawyer'ı kızdırmak için yarısını teklif etti," diyor.

"Çünkü Jenny Decosta, Sawyer'ı kızdırmak için yarısını teklif etti," diyor.

"Sonra Tanner kartı çaldı ve..."

"...ve notunu tüm spor salonuna okudu."

Kahkaha sönüyor, yerini daha sessiz, daha ağır bir şey alıyor. Aramızdaki boşluk, hiç söylemediğimiz tüm sözlerle

söylemediğimiz kelimelerle doluyor.

"Beni savunmadın," diyorum sonunda. Sesi yumuşak ama kararlı çıkıyor.

Elini saçlarının arasından geçirir, yüzlerce kez gördüğüm o aynı çocuksu hareketi yapar. "Nasıl yapacağımı bilemedim."

"Bu bir mazeret değil."

"Biliyorum," diyor, gözleri ufka bakarak. "On yedi yaşındaydım, aptaldım ve gereğinden fazla önemseydiğim izlenimi vermekten korkuyordum."

"Peki ya şimdi?"

O zaman gözlerime bakar, orada ham ve gerçek bir şey parlar. "Şimdi daha yaşlıyım ve hala aptalım. Ama seni önemseydiğimi kimlerin bildiği umurumda değil."

Yutkunuyorum. Rüzgâr hızlanıyor, saçlarımı çekiyor ve o elini uzatıp bir tutamı kulağımın arkasına koyarken, başparmağı yanağıma değiyor. O küçük, tanıdık dokunuş beni altüst ediyor.

Ona yaklaşıyorum, aradaki mesafeyi kapatması için yeterli kadar.

Öpücük yavaş ve kararlı, ilk başta yumuşak—bir özür, bir itiraf, bir başlangıç. Tuzlu hava ve yağmurun tadı dudaklarına yapışmış. Eli ensemin arkasına kayıyor, sabit ve sıcak, parmaklarım gömleğinin yakasına tutunuyor, onu orada tutuyorum çünkü tutmadığım zaman nasıl hissettiğimi hatırlayamıyorum.

Dünya nefes almaya, kalp atışlarına ve nihayetinde sessiz bir acıya daralıyor.

Geri çekildiğimde, alnımı alnına dayıyorum. "Zamanlaman her zaman berbattı," diye fısıldıyorum, kalbim çarparken bile gülümsüyorum.

O, ağızma karşı gülüyor. "Bunun şimdiye kadarki en iyi zamanlama olduğundan eminim."

Ve bir kez olsun, ona inanıyorum.

Kitapçıya geri dönüyoruz, ellerimiz birbirine zar zor değiyor. Elektrik cızırdamaya başlıyor ve bir an bile beklemeden bizi yakmaya hazır.

Arka kapıdan geçip doğrudan mutfağa giriyoruz ve anahtarlarımı tezgaha koyamadan Crew elimi tutup kendine doğru çekiyor. Dudakları

hemen boynumla omzum arasındaki hassas noktayı bulur.

"Crew," diye inlerim, vücudum onun pantolonundaki sertleşmeye doğru sallanırken.

Elleri vücudumu sarar, biri belimi kavrar, diğeri ise gömleğimin altına girip ağır göğüslerimden birini kavrar.

Anahtarlarım yere düşer, ama nereye düştükleri umurumda bile değildir.

"Sana ihtiyacım var, bebeğim. Senin için ölüyorum."

"Senin olanı al."

Küçük odada bir hırıltı yankılanır ve bir anda kendimi dönmüş bulurum ve ağzı ağızıma çarpar.

Giysiler açgözlü ellerle çıkarılır ve odanın her tarafına dağılır. Pantolon dolabın çekmecesinden sarkar, gömlek lavabonun yarısına kadar asılır. Tam bir kaos.

Crew geriye doğru çekilir ve bir sandalyeye çarpar. Onu bir kenara itmek yerine, oturur ve beni de yanında götürür. Bacaklarım onun kalçalarının iki yanına açılır ve penisi tam girişime gelir. Nefes almaya bile fırsat bulamadan, Crew'un bir eli kalçamı kavrar, diğeri eli ise penisini kavrar ve kendini benim vajinama yönlendirir.

"Oh..." Vücudum onun boyutuna alışırken inliyorum.

Onun penisini saran Crew'un eli göğüslerimi okşamaya başladı ve beni harekete geçmeye teşvik etti.

"İşte böyle tatlım, istediğini al. Kendini iyi hisset."

Sadece sesi bile vücudumu daha fazlasını istemeye çılgına çevirmeye yetiyor. Daha fazla sürtünme. Daha fazla öpücük. Her şeyden daha fazlası.

Ayak parmaklarımın ucuyla zar zor yere dokunabiliyordum, Crew'a karşı sallanıyordum, her itişinde kalçalarının her itişinde kalçalarının klitorisime sürtünmesini seviyorum.

Crew'un eli saçlarımı kavrar, başımı geriye doğru eğerek dudakları boynuma saldırır, sonra diğer kolunu belime tamamen dolayarak beni sabit tutar ve penisini benim cinsel organıma sokup çıkarır.

Bacaklarım titriyor, bu yüzden orgazmımın yakın olduğu "Crew."

nu "Biliyorum. Ben de yaklaştım. Senin parçalandığını anlıyor hissetmeme izin ver." Bir şekilde, itişlerinin hızı artıyor, ta ki um. ikimiz de

ikimiz de uçurumun kenarından aşağı, boşalmaya doğru düşene kadar hızlanır.

"Siktir," diye bağılıyor Crew, terli bedenlerimizi birbirine sıkıca sararken. "Beni mahvettin, Bailey. Hiçbir şey bununla kıyaslanamaz."

Cevap verecek kadar yorgunum, ama onun kesinlikle haklı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Hiçbir şey Crew ile böyle olmakla

Crew ile böyle olmakla kıyaslanamaz. Tek umudum, o gitmeye karar verirse kalbimin kırılmaması.

On Dokuzuncu Bölüm – Crew

Güneş ışığı eski deniz fenerinin penceresinden içeri sızarak, yatak üzerinde yavaşça altın şeritler halinde yayılıyor. Hava tuz, tarçın ve onun kokusuyla dolu. Bir süre kıpırdamıyorum.

Bailey'nin başı omzumda, saçları göğsüme dağınık bir şekilde uzanmış, nefesi düzenli. Her nefes alışında, dünya biraz daha sessizleşiyor gibi geliyor.

Bu huzur gibi hissettirmemeliydi. Hayatımın tamamını hareket halinde geçirdim: stadyumlar, havaalanları, kameralar, gürültü. Huzur her zaman galibiyetten sonra gelen, çok geç gelen sessizlikti. Ama bu... bana yaslanan ağırlığı, kırılganlığın gıcırıtması, dışarıda kahvaltı için çıldırmış martılar... bu başka bir şey.

Kıpırdanıyor, yarı uykulu bir şekilde bir şeyler mırıldanıyor ve bacağı benim bacağıma kayıyor. Beynim kısa devre yapıyor. Tavana bakıp kalp atışlarımı sayıyorum. Hareket edersem onu uyandıracam. Hareket etmezsem, yanabilirim.

Bu yüzden orada uzanıp onu ezberlemeye çalışıyorum. Omzundaki çiller. Dirseğinin yanındaki küçük yara izi. Uykusunda bile sanki sürekli bir şeyin peşindeymiş gibi parmaklarının seğirmesi.

Gözleri nihayet açıldığında, hala orada olduğuma şaşırmış gibi bana bakıyor.

"Günaydın," diye fısıldadı.

"Günaydın."

"Bana bakıyorsun."

"Bu yataktan bir daha nasıl kalkmam gerektiğini anlamaya çalışıyorum."

Yumuşak kahkahası beni mahvediyor. "Bacaklarını hareket ettirerek başla."

bacaklarını hareket ettirerek başla."

"Olmaz." Kollarımı beline daha sıkı doladım.

"Sen bir tehlikesin."

"Crew Wright, yatakta tembel olmakla suçlanıyor. Film saat 11'de."

Gülümsüyorum. "Bu, benim hakkımda yazdıkları ilk doğru manşet olacak."

Gülümsemesi hafifçe sönüyor ve gerçeklik geri dönüyor: dedikodular, kameralar, körfezin ötesinde bekleyen gürültü. Elimi uzatıp başparmağımla yanağını okşuyorum. "Hey. Kimse bunu mahvedemez. Onlar bile."

O başını sallar, ama gözleri yeniden duvarlar örmeye başladığını söylüyor.

Yine de mutfağa gidiyoruz çünkü kahvaltı gecikirse kedi isyan çıkaracak. Dar alanda dans ediyormuş gibi hareket ediyor, çıplak ayakla ve yarı uyanık, kahvenin ne işe yaradığını unutturacak kadar düşük kesimli benim tişörtümü giyiyor.

"Yine bakıyorsun," diyor başını kaldırmadan. "Mesleki risk."

"Sen bir oyun kurucuydun." "Aynen öyle. Sahayı okuyorum."

Kafasını sallıyor ve fincanının arkasına bir gülümseme saklıyor. "Sen imkansızsın."

"Ve bunu seviyorsun."

"Maalesef."

Bir parça tost çaldım ve o da elime vurdu. Bu normal, tehlikeli derecede normal geliyor. Ve beni en çok korkutan da bu: ne kadar kolay kalabileceğim.

Sabahın ortasında, telefonu çalıyor. O okumadan önce bile kötü haberin sesini tanıyorum.

"*Gazete*," diyor. "Röportaj yapmak istiyorlar. Deniz feneri programı hakkında."

"Ya da senin yatağında uyuyan oyun kurucu."

"Muhtemelen ikisi de."

Çenem kilitlenir. Odanın karşısına geçerim, telefonu nazikçe elinden alırım ve yüzüstü tezgahın üzerine koyarım. "Onlara hiçbir şey borçlu değilsin."

"Çocuklara okuma fonu için görünürlük borçluyum."

"Onlar bunu çarpıtacaklar, B."

"Biliyorum."

Omuzları çöküyor ve bunu düzeltemediğim için kendimden nefret ediyorum.

Futbol bana sorunları ezip geçmeyi öğretti. Bu öyle bir şey değil. Bu, huzurunu korumaya çalışan bir kadın ve onu rahatsız eden davet ettiği gürültüyüm.

"Bırak ben halledeyim," diyorum.

"Ve ne yapacağım, onları sessizliğe ikna mı edeceğim?"

"Gerekirse öyle yaparım."

"Benim için her savaşı sen veremezsin, Crew."

"Belki de," diyorum, sesim alçak. "Ama sen savaşırken yanında durabilirim."

Gözlerinde bir şey parıldıyor — rahatlama mı, sevgi mi, yoksa ikisi birden mi — ve sonra hareket ediyor, alnını göğsüme bastırıyor.

"Sana kızgın kalmak gerçekten çok zor."

"Amaç da bu zaten."

Günün geri kalanı, bitmek bilmeyen bir film gibi geçiyor. Sallanan arka kitaplığı birlikte tamir ediyoruz. O delerken ben tahtaları tutuyorum, at kuyruğunun sürekli çözülmesini izlememeye çalışıyorum. Verandanın merdivenlerinde öğle yemeğimizi yiyoruz, sandviçi paylaşıyoruz çünkü o yine ekmek almayı unutmuş. ekmek almayı unutmuş. "Klasik edebiyat"ın ne olduğu konusunda tartışıyoruz. O, *Gurur ve Önyargı'nın* daha üstün olduğunu iddia ediyor. Ben *Friday Night Lights* ile karşılık veriyorum ve o bana turşu fırlatıyor.

Öğle yemeğinden sonra dükkan açılıyor ve ben kalıyorum çünkü ayrılmak yanlış geliyor. Rafları yeniden dolduruyorum, çocuklara kitap okuyorum ve kasabanın kadınlarının "şöhrete dönüşüm" hakkında sorularıyla beni köşeye sıkıştırmalarına izin veriyorum.

Bailey, kasadan arkadan izliyor, fişleri kontrol ediyormuş gibi yapıyor, gözleri yumuşak ama kararsız. O bakışı tanıyorum. Zaman dolarken skor tahtasına attığım bakışla aynı.

Son müşteri ayrıldığında, aramızdaki sessizlik canlılaşıyor.

"Bana öyle bakmayı kes," diyor. "Nasıl?"

"Dikkatsizce bir şey söylemek üzereymişsin gibi."

"Öyleydim," diye itiraf ediyorum. "Ama söylemeyeceğim."

"Ne zaman?"

"Sen benim ciddi olduğuma inanmaya hazır olduğun zamana."

Nefesi kesilir. "Sohbet etmekte çok kötüsün." "Kötü zamanlamada çok iyiyim."

Tahmin edilen kasırga kıyıdan uzakta büyüyor.

kapanış saatinden hemen önce bir fırtına getiriyor. Ön kapıyı kilitliyor ve gök gürültüsü döşeme tahtalarından geliyor. Çok yakın duruyorum ama o uzaklaşmıyor. Hava yoğunlaşıyor ve elektrikleniyor.

"Yollar su basmadan eve gitsen iyi olur," diyor.

"Ben zaten evdeyim."

Kafasını sallar, yarı gülümseyerek. "Sinir bozucusun." "Israrcı," diye düzeltirim, yaklaşarak. "Anlam farkı."

"

"Crew..."

"Bailey." Elimi uzatıp kolunu okşayarak bileğine kadar indirdim. Parmaklarımin altında nabızı hızla atıyordu. "Gitmemi söyle."

Söylemiyor.

Yıldırım bir kez çakar ve sonra öpüşürüz — yavaş, telaşsız, kaçınılmaz. Öncesindeki isimleri, mevsimleri ve tüm kötü kararları silen türden bir öpücük.

Nefes nefese geri çekildiğinde, "Senin için işleri karmaşıktırmak istemiyorum" diye fısıldadı.

"Sen basitleştiriyorsun," diyorum. "Sen. Ben. Hepsi bu."

Kahkahası bozuk bir ses çıkarır. "Sen bunu çok kolaymış gibi gösteriyorsun."

"Öyle olabilir."

Bana bakar, arkasında camda yağmur damlaları parıldıyor.

"O zaman pişman etme beni."

Ona kelimelerle cevap vermiyorum.

Ona ellerimle cevap veriyorum — ilk başta nazikçe, sanki izin istiyormuşum gibi, oysa o noktayı çoktan geçmiştik. Avuç içlerim kollarında kayıyor, bana nasıl uyduğunu, onu kendime çektiğimde nefesinin nasıl kesildiğini ezberliyorum. Aceleci bir şey yok. Çok uzun zamandır biriken aciliyet dışında hiçbir aciliyet yok.

Alnını göğsüme dayadı ve bir bir saniye boyunca birlikte nefes alıyoruz, dışarıda fırtına kükrüyor, deniz feneri yüz yıldır yaptığı gibi etrafımızda sabit duruyor. Çenesini tekrar yukarı kaldırdığımda, gözleri karanlık, arayış içinde. Güven dolu.

"Durmamı söyle," diye fısıldıyorum.

O başını sallar, parmakları gömleğimin önünü kavrar.

"Durma."

Bu kadarı yeter.

Birlikte hareket ediyoruz, belirli bir yere doğru değil, sadece birbirimize doğru—odaya doğru geri çekiliyoruz, ellerimiz keşfediyor, ağızlarımız birdenbire yeniden yeni hissettiren tanıdık yerleri buluyor. Her dokunuş kasıtlı hissediliyor, sanki sesli söylemeden bir söz veriyormuşuz gibi. Kahkahası boynumda yumuşak bir sesine dönüşüyor ve ben bunu her yerde, kemiklerime kadar hissediyorum.

Onu aşağıya doğru yönlendiriyorum, anın uzamasını ve anlam kazanmasını sağlamak için yeterince yavaşça. O ise sanki başka yere bakarsa bu anın yok olacağından korkuyormuş gibi. Acele etmiyorum. Gerek yok. Bekleyişin kendisi bir tür heyecan yaratıyor.

Sonunda yanına indiğimde, hemen bana uzanır ve beni oraya sabitler. Sanki yapmazsa kaybolacakmışım gibi. Onu tekrar öperim, bu sefer daha derin, daha dolu dolu, ve her şey kaybolur. Fırtına. Gelecek. İkimizin de dikkatle yürüdüğü çizgiler.

Bir süreliğine, sadece bu var. Sıcaklık, yakınlık ve tam da olmamız gereken yerde olduğumuzun sessiz kesinliği. olmamız gereken yerde olduğumuzun sessiz kesinliği.

Daha sonra, deniz feneri yine kahve ve yağmur kokuyor. O yanımda yatıyor, göğsümde boş boş şekiller çiziyor. Ona söylemem gereken ana kadar kaç kalp atışı saymadığımı numara yapıyorum.

"Bir telefon aldım," diyorum
sonunda. "Kimden?"

"Nashville. Eğitim kampı gelecek hafta gelmemi istiyor."
Eli durur.

"Hazır mıyım, onu bile bilmiyorum," diyorum. "Ama öğrenmem gerek."

Tavana bakarak başını sallar. "Elbette." "Geri döneceğim."

"Biliyorum." Sesi sabit, ama gözleri değil. "Her zaman gelirsin."

Elini tutarım, parmaklarımızı birbirine kenetlerim. "Bunun bir veda gibi olmasını istemiyorum."

"O zaman öyle yapma."

Şafak çok erken söküyor. O kahve yaparken ben çantamı topluyorum, ikimiz de sanki sıradan bir sabahmış gibi davranıyoruz. O, benim sweatshirt'ümü giymiş, saçlarını örmüş, sarsılmaz görünmeye çalışarak verandada duruyor.

"Arayacağım," diye söz veriyorum. "Dikkatli sür," diyor. "Bailey."

Gözlerime bakıyor. Gözlerinde çok şey var — korku, gurur, istediğim her şey.

"Geri dön bana," diyor.

"Döneceğim."

Onu bir kez daha öpüyorum, tuz ve kahve tadı ve hiç bitmeyen bir veda tadı alıyorum. Sonra kamyonete biniyorum kamyonete binerim, motoru çalıştırırım ve arka aynadan onun yükselen güneşin karşısında bir gölgeye dönüşene kadar kayboluşunu izlerim.

Yol önümde uzanıyor, kaygan ve boş. Göğsüm, üzerine bant yapıştıramadığım bir çürük gibi ağrıyor. Arkamda bir yerde

deniz fenerinin ışığı sisi yarıp geçiyor — sabit, inatçı, bekleyen.

Yirminci Bölüm – Ekip

Nashville'e giden yol, tuttuğunuz nefesin uzun bir nefesidir. Mısır tarlaları, bunu satın alırsanız, bunu giyerseniz, burada gülümserseniz yeni bir siz olacağınızı vaat eden reklam panolarına yerini bırakır. Radyoyu düşük sesle tutarım — asla bozulmayan kamyonlar ve her zaman affeden kadınlar hakkında beyaz gürültü country müziği — ve kilometrelerin tekrarlar gibi birikmesine izin veririm.

David eyalet sınırını geçtikten sonra arıyor. "Otel rezervasyonu yapıldı. Takım elbise ütülendi. Gelen kutunda mesajlar var."

"Metinleri okumayacağım."

"O zaman doğaçlama yaparsın. Köşeye sıkıştığında çok çekicisin."

"Artık değil."

Sessizlik keskinleşir. "Bana karşı kibirli davranma, Crew. Buna ihtiyacımız var. Sponsorlar senin esnek olduğunu görmeli."

Noktalı beyaz çizgiye bakarak, bu durumu daha hızlı ve daha dağınık bir şekilde sona erdirecek yüzlerce cevap düşünürüm. "Sponsorlar benim bir insan olduğumu görmeliler."

"Sen bir ürünsün," diye bağırır, bunu sevgi dolu bir ses tonuyla söylemeden önce. Yutkunur ve tekrar dener. "Kazandığımızda sen bir insansın. Bunu doğru yaparsak, herkes karnını doyurur."

"Bailey herkes değil."

"O... bir kitapçı," diyor, sanki bu kelime eski moda bir şey gibi. "O iyi olacak."

"Mesele o," diyorum ve telefonu kapatıyorum, çünkü büyüme, bir konuşmanın seni eski haline geri döndürmesine izin vermez.

Bir sonraki arama Laramie'den, benim menajerim.

"Gidiyor musun?" "Evet."

"Güzel. Gözlerini açık tut. Kapalı kapılar ardında imza atma. Hafızana kaydet. Onlara monolog yapma. Onları sözlerini kesmeye zorla. Sessizliği korursan, korktukları her şeyi sana anlatacaklar."

"Korkuyla ne yapacağız?"

"Kimin korkusu? Onların mı,
senin mi?" "Benim."

Kıkırdar. "Cebine koy ve eve getir.

Ben etiketleyip diğerleriyle birlikte dosyaya
koyarım." "Anlaşıldı."

"Mürettebat?"

"Evet."

"İçeri girip çıkmadığın için seninle gurur duyuyorum."

Bu sözler, saygının ancak başarıdan sonra geldiğini düşünen
"Kendi hayatım tarafından kenara atılmamaya çalışıyorum."

"Aferin sana."

Onu ölü bir bölgeye kaptırıyorum ve birkaç kilometre boyunca,
sadece ben ve henüz vermemiş olduğum kararların uğultusu var.

Nashville her zamanki gibi görünüyor: cam, çelik, duvar
resimleri ve mikrofonlu adamlar. Tesis, üniversite ceketi giyen bir
uzay gemisi gibi görünüyor. Eski alışkanlıklar kolay kolay terk
edilmediğinden, personel otoparkına park ediyorum, ziyaretçi
kartımı takıyorum ve içeri giriyorum.

üniversite ceketi giymiş bir uzay gemisi gibi görünüyor. Eski
alışkanlıklar kolay kolay terk edilmediğinden, personel otoparkına
park ediyorum, ziyaretçi

rozetimi kapüşonlu ceketime takıyorum, sanki hala oraya aitmişim
gibi, ve bekçilerin molada sigara içtiği kapıdan içeri giriyorum. Onlar
başlarını sallıyor, ben de başımı sallıyorum. Kabile kabileyi tanır.

Lobi yeni lastik ve eski para kokuyor. Ekranlarda benim ve
ben olmayan görüntülerim döngü halinde gösteriliyor: touchdownlar,
sideline'lar, birinin bana dördüncü çeyrekler ve reklamlar için
saklamamı söylediği yavaş çekim bir gülümseme. Uzun kirpikli bir
resepsiyonist beni Konferans B'ye yönlendiriyor. "Sizin için hazırlar."

Alacak bir şey olduğunda her zaman hazırırlar.

Bu saatte boş olan ağırlık odasının önünden geçiyorum ve
vücudumun, kas hafızası mıknatıslanmış gibi oraya doğru eğildiğini
hissediyorum. Film odasının önünden geçiyorum ve karanlık
ekranda yansımamı görüyorum: savunmaları okumayı öğrenmiş ve
kendini okumayı öğrenen bir adam. Çerçeveleli formların bulunduğu
salondan geçiyorum.

ve benimkinde duruyorum, şehrin kazanmanın her şey olduğuna
karar verdiği sezondan kalma. Cama dokunuyorum.
Göründüğünden daha soğuk.

"Crew." Harris'in sesi her zamanki gibi, bıçak gibi keskin ama hoş. Koridorun sonunda, makul bir adam gibi elleri cebinde duruyor. David onun yanında, sıkı bir gülümsemeyle.

"Harris. David."

Profesyonel olmak da bir alışkanlık olduğu için el sıkışıyoruz.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyor Harris, konferans odasına doğru dönerek. Oda gri ve camdan yapılmış ve kendinden çok etkilenmiş. Bir sürahi su, büfenin üzerinde terliyor. Üç dosya, sanki benim için kararlar çoktan verilmiş gibi koltuğumun üzerinde duruyor.

"Hızlı olacağız," diyor. "Kıyı şeridinde işleriniz olduğunu biliyoruz."

Kitaplar ve verandadaki ışıklar gibi mayınlar. "Çabuk ol," diyorum ve oturmam.

David boğazını temizler. "Sponsorlar senin 'yolculuğundan' heyecan duyuyorlar. Sadece biraz doku yakalamak istiyoruz. İnsanların senin hala *onların* adamı olduğunu görmelerini istiyoruz."

"Değilim," diyorum ve cümlemin sessiz bir stadyumda "Ben Bailey'in adamıyım. Bu kasabanın adamıyım. Bir kez olsun kendimin."

Harris'in gülümsemesi değişmez. "İkisini de yapabiliriz."

"Denedin," diyorum, klasörlere başımı sallayarak. "Hangisi 'omurgamı teslim ediyorum' paketi, hangisi 'ben uydurma maddelerin paketinden pişmanmış gibi davranmak mı?"

David'in yüzü soluyor. Harris'in kaşı, etkilendiğinde ve öfkelenildiğinde yaptığı hareketi yapıyor. "Menajerinle konuşmuşsun."

"O benim arkadaşım gibi," diyorum. "Çünkü öyle." "Menajerler araştırma yapar," diyor Harris. "Tavsiye vermezler."

"Araştırılan kişiler işleri kolaylaştırdığında ikisini de yaparlar."

"

Harris parmaklarını birleştirir. "Baştan başlayalım. Buradasın çünkü senin bir sonraki bölümünü desteklemek istiyoruz

mentorluk programı, analist anlaşmaları, sivil liderlik. Sen para kazanırsın, biz akıllı görünürüz ve kasaba, logomuzun olduğu bir broşürde küçük bir deniz feneri kazanır. Herkes kazanır."

Küçük deniz feneri dediği şekilde, sırtımda eski ve uçucu bir ışık kibrit kibrit yanıyor. "Hayır

"Dramatik olma."

"Dramatik olma." "O bir arka plan değil."

"O mu?" diyor hafifçe. "Mülkiyet hakkında konuşuyoruz." "Dilini ele veriyorsun."

"Seni işte tutan şey dil becerin," diyor gülümseyerek. "Bir de yeteneğin. Bize ne kadar çok şey kattığını unutmadık."

Verdi. Karar gibi geçmiş zaman. Sandalyenin arkasına yaslanıp, onu pencereden dışarı atmamaya karar veriyorum. "Çekimi yapmayacağım. Senin repliklerini okumayacağım. Sanki odada ben de varmışım gibi geleceğim hakkında konuşmak istiyorsan, konuşabiliriz. Görüntü için beni tasma takmak istiyorsan, başka bir köpek çağır."

David irkildi. Harris ellerini kavuşturdu. "Şiir bir yana, bizim yükümlülüklerimiz var."

"Ben de öyle," diyorum. "Beni küçük şeylerle kurtarmaya devam eden bir yere. Her zaman var olduğu için özür dilemeyen bir versiyonuma."

Harris bir klasörü açar ve bir belgeyi iki santim öne kaydırır. "Buna *karşılıklı çıkar* denir, Crew. Bir kitapçı için kendini ateşe atmadan önce rakamları oku."

Harris'in gülümsemesi inceler. "Anlatı değeri tehdit ettiğinde anlatıyı kontrol ederiz. Bunu hep biliyordun. Seni sahada tutmaya çalıştık."

"Onu koz olarak kullanarak."

O tıslar. "Dünya bir kozdur."

"Yine de," diyorum yumuşak bir sesle, "onu döndürenler, ellerini uzatıp *çekenler, itenler* değil."

Bir an beni izledi. "Bunu prova etmek ne kadar sürdü?"

"Üç ay," diyorum. "Her gece kapıyı kilitleyip yine de verandanın ışığını açık bıraktığını izledim."

David boğazını temizler, sesi kısık çıkar. "Sadece reklam çek, Crew. O maddeyi kaldırırız. Hukuk departmanının aşırı hevesli davrandığını söyleriz. Noel'de bir bağış yaparız. Biz..."

"Bir bankın adını koyacağız," diyorum, ağzım acı bir şekilde.

"Hayır."

Harris arkasına yaslanır. "O zaman *bizim* cevabımız hayır: seni askıya alıyoruz. İnceleme sonuçlanana kadar idari izin. İç meseleler hakkında konuşmayacaksın. Önüne çıkmayacaksın. mikrofonu elinde tutan biri olmadan. Eğer bunu yaparsan, buna ihlal deriz ve sponsorlarını ararız, menajerini ararız, seni takım elbise içinde görmek isteyen kanalı ararız ve onlara canlı yayında öngörülebilir erkeklerin tercih edildiğini hatırlatırız.

Kalbim panikle huzur arasında bir yerde atıyor. "Öngörülebilir erkekler eve gelmez."

"Bazıları gelir," diyor. "Akıllı olanlar." "Artık o kadar akıllı değilim."

"Dikkatli ol," diyor David sessizce, ve bana pas atıp çenemi aşağıda tutmamı söyleyen eski halini duyuyorum. "Blöf yapmıyorlar."

"Ben de blöf yapmıyorum."

Sessizlik yeni bir kas gibi uzanıyor. Harris sessizliği bozar. "Bu gece düşünmek için vaktin var. Yarın iki şeyden birini açıklayacağız: bizimle olan geleceğin ya da ayrılışın. Beni gururlandır ve kameralar için sana sarılmama izin ver."

"Ya da?" diye soruyorum.

"Ya da bir erkek gibi elini sıkıp seni haklı bir sebeple serbest bırakırım," diyor ve "haklı sebep" kelimesi masanın üzerinde bir yılan gibi duruyor. "Bu, hayatının geri kalanında çitlerin altından sürünerek geçeceğin yol."

"

Çitleri düşünüyorum. Kütüphane kartını imzalarken ve ne okumayı sevdiğini sorduğunda küçük bir çocuğun sana bakışını düşünüyorum. Bailey'nin kendi

Dünya bakılması gereken bir yermiş gibi alışveriş yap. Toprakları sürülmesi gereken keçiler, düzeltilmesi gereken raflar, ip ve sabır gerektiren bir fener hakkında. Performans sergilemediğimde kendi nefesimin çıkardığı ses hakkında.

"Yeterince süründüm," diyorum. "Buna neden diyorsan, en azından nedenin gerçeğini söyle. Kendi hikayesini okumayı öğrendiği için en sevdiğin hikaye olmaktan çıkan bir adam."

Harris'in ağzı seğirir — istemediği bir onay. "Sabah yedi," der, ayağa kalkarak. "Ofisimde. Hayranların destekleyebileceği bir şey giyin."

hayranların destekleyebileceği bir şey giy."

"Kot pantolon ve inatçılık mı?" diye soruyorum. "Onlar yeter."

El sıkışmıyoruz. David beni kapıya kadar takip ediyor ve ben nazik mesafeden çıkmadan dirseğimi tutuyor. "İyi misin?"

"Olacağım."

"Bu senin boyunu aşan bir şey, Crew."

Başımı sallıyorum. "Bu yüzden bilerek küçük kaldım." Sanki ona bir kelimeyle vurmuşum gibi irkiliyor.

Otel odası bej rengi ve kapıyı arkamdan kapattığımda uğultu duyuluyor. Işıkları açmıyorum. Nashville, karartma perdelerinden sanki şehir kendisi olduğu için özür dilemeye çalışır gibi parlıyor. kendisi olduğu için özür dilemeye çalışıyormuş gibi parılıyor. Yatağın kenarına oturuyorum, çantamdan kağıt torbayı çıkarıyorum ve Bailey'nin notunu açıyorum.

Sessiz bir zafer istemek senin hakkın.

Not: Kedi tarafsızmış gibi davranıyor ama üç dakika boyunca yastığında uyudu ve sonra bunu fark ettiğim için beni yargıladı.

Gülüyorum. Ağlıyorum. İkisi de küçük ve ikisi de benim.

Telefonum titriyor.

Laramie: Ee?

Ben: Beni uysal istiyorlar. Ben uysal değilim. Sabah 7. Kamera için bana sarılmaya çalışacak ya da bir alıntı için beni parçalayacak.

Laramie: İyi. İmza atma. Gülümseme. Ben otoparkta olacağım. Cesaretini de getir.

Ben: Dolu.

Laramie: Seninle gurur duyuyorum. Ayrıca, uyu.

Telefonu bırakıp, çamaşır suyu ve alkışlanmadıkları zaman kim olduklarını merak eden binlerce adam kokan yatak örtüsüne uzanıyorum. Gözlerimi kapatıp, buradan bile deniz fenerinin ışığını duymaya çalışıyorum — karanlığı aydınlatan, yavaş ve inatçı evin ışığı.

Uyku iki dakikalık aralıklarla geliyor. Her uyandığımda oda aynı ve ben biraz daha az korkuyorum.

5:26'da, rol yapmayı bırakıyorum. Duş alıyorum, kot pantolonumu ve inatçılığımı giyiyorum ve kravatımı, artık sevmediğim bir versiyonumun kalıntısı gibi komodinin üzerine bırakıyorum. Kaldırıma çıktığımda güneş şehrin kenarlarına sızıyor. Burada olmayan tuzu neredeyse tadabiliyorum.

Saat 5:58'de lobide adımımı atıyorum.

5:59'da onları görüyorum — Harris asansörün yanında, tehditkar bir şekilde dik duruyor; David onun yanında, yüzünde sanki...

çok fazla özür dilemeyi denedim; beni görünmez kılmaya çalışacak bir güne açılan cam kapı.

Saat 6:00'da omuzlarımı dikleştirip, yerçekiminin kimin sorumlu olduğunu hatırladığı gibi yürüyorum ve bir kez olsun, bu oda değil.

Ve sonra, evren dramayı sevdiği ve ben sevmediğim için, telefonum arka cebimde titrer. Onu görmezden gelirim. Tekrar titrer. Ve tekrar. Resepsiyonist başını kaldırır.

Harris'in gözleri keskinleşir. David, zaman eğitilebilirmiş gibi saatine bakar.

İçgüdüsel olarak telefonu çıkarıyorum. Bir mesaj var. Bilinmeyen numara. Gece körfezden çekilmiş fener odasının penceresinin fotoğrafı, tuğla ile camın birleştiği yerde silüetlerimiz belirsiz.

Bilinmeyen: Güzel manzara. Hiçbir şeyin onu engellemesini istemem. Sabah 8'de yayın var, geç kalma.

Yukarı bakıyorum ve Harris, tutamadığı kibritle gökyüzünü ateşe vermeye çalışmamış gibi gülümsüyor.

"Gidelim mi?" diyor.

Telefonu tezgahın üzerine yüzüstü koyuyorum ve kalbimin hızla atmasını durdurmaya çalışıyorum. Beni korkutmak istiyorlarsa, nefes almamı izlesinler.

"Önden buyurun," derim ve sonunda korkup da kaçmayı reddedebileceğini öğrenmiş bir adam gibi asansöre doğru yürürüm.

Yirmi birinci bölüm – Bailey

Dükkân kağıt ve yağmur kokuyor, genellikle beni sakinleştiren türden bir koku, ama bugün sanki göğüs kafesime baskı yapan bir yük gibi geliyor.

dizlerime baskı yapıyor gibi hissediyorum. Dışarıdaki fırtına nihayet gece boyunca dinmiş ve deniz feneri onunla birlikte uğulduyor — düşük, sürekli, benim uyum sağlayamadığım bir nabız gibi.

Tezgahı iki kez sildim, ön vitrini yeniden düzenledim ve bu sabah gelen yeni romantik romanları alfabetik sıraya göre dizgin. Normalde kendimi bu işin içinde kaybederdim – askerler gibi sıralanmış kitap sırtları, yumuşak ışık altında parıldayan kapaklar – ama her birine dokunduğumda, onun elleri aklıma geliyor.

Dün gece yatmadan önce mesaj attı:

Crew: Nashville'e vardım. Dean'i elektrikli aletlerin yanına yaklaştırdım.

Mesajı beş kez okudum. Bir düzine cevap yazdım. Bir tane gönderdim.

Ben: Biz iyiyiz. Seni şimdiden özledim.

Ve sonra — hiçbir şey.

Şimdi neredeyse öğlen oldu ve telefonum sessiz, suçlayıcı bir şey gibi duruyor. O kadar çok kontrol ettim ki ekran parmak izleriyle yağlanmış durumda. Hala okunmamış mesaj yok. Arama yok.

Sadece kısa bir toplantı olacağını söylemişti. En fazla kırk sekiz saat. Ama Crew Wright sessiz kalacak türden bir adam değil. Üzgün olduğunda bunu sesinden, vücudundan, dürüst bir şey söylemeden önce nefes verişinden anlayabilirsin.

Kasanın yanındaki yer imleri vitrinine bakıyorum.

Lila bunları geçen ayki sonbahar festivali için yaptı — reçine altında mühürlenmiş preslenmiş çiçekler, her biri yerinde donmuş küçük bir dünya. Bir tanesini alıyorum, papatyanın sapını izliyorum ve

zamanın erimesini bekliyorum.

Kapının üzerindeki zil çınlar ve Ivy içeri girer gerçek olamayacak kadar parlak bir gülümsemeyle içeri girer. "O kitap ayracını öldürmeye çalışıyor gibisin," der ve bana bir fincan uzatır.

"Öyle değil," diye yalan söylüyorum.

"Uh-huh." Tezgaha yaslanır, kalçasını yana doğru çevirir, saçları örgüsünden kaçır. "Ondan haber aldın mı?"

Kafamı sallarım. "Dünden beri yok."

Sesi yumuşar. "Muhtemelen toplantılara gömülmüştür. O adamların kendi konuşmalarını dinlemeyi ne kadar sevdiklerini bilirsin.

"Evet," diyorum, ellerimi fincanın etrafına dolayarak. Sıcaklık parmaklarıma sızıyor ama önemli olan hiçbir şeye ulaşmıyor.

"Sadece... bu onun yapacağı bir şey değil."

Ivy gözlerimle gözlerimi arar. "İçinde yangınlar çıkarken kendine her şey yolunda olduğunu söyleyen o şeyi yapıyorsun."

"Ben öyle değilim..." diye başlıyorum, sonra duruyorum, çünkü o haklı. Aynen öyle yapıyorum.

Beni nazikçe dırter. "Daha sonra stüdyoya gelmek ister misin? Hayırseverlik etkinliği için set listesini bırakacağım. Organizemmiş gibi davranıyoruz."

"Gelemem. Yeni sevkiyat hala kutularda ve kitap kampanyasının evrakları bu gece teslim edilmeli."

"Bailey..."

Ona, *lütfeñ şu anda bu konuyu konuşmak zorunda bırakma* der gibi bir bakış atıyorum. O da bunu anlıyor, iç çekiyor ve sessizliğimi bozmama izin veriyor. "Tamam. Ama içini dökmek ya da... bir şeyleri kırmak istersen ara beni."

"Hiçbir şeyi kırmayacağım," diyorum, sesim fazla sakın. O gülümsüyor. "O zaman ben senin için kırarım."

O ayrıldığında, sessizlik bir dalga gibi geri gelir. Deniz feneri gıcırıyor, esinti pencerelerden bir nefes daha alıyor ve ben, evin ne zaman bir soru gibi hissettirmeye başladığını merak ediyorum.

Saat üç olduğunda, gökyüzü tuz ve ikinci şanslar gibi kokan soluk bir griye dönüşür. Erken kapatıp Main Street'te yürürken, hareketin vücudumu kandırıp iyi olduğumu düşünmesini umarak.

Coral Bell Cove kendi ritminde hareket ediyor: çocuklar birbirlerini fırının önünden kovalıyor, Bay Daniels nalbur dükkanının önüne balkabakları koyuyor, el değmemiş bir şey bulduklarını düşünen turistler sohbet ediyor.

Geçtiğim herkes gülümsüyor, el sallıyor, kitap kampanyasını soruyor. Normal şeyler. Basit şeyler.

Ama her ses yarım saniye geç geliyor, her renk olması gerekenden daha soluk. Sanki dünya Crew gittiğinde fişe takılmayı unutmuş gibi.

Kafe penceresinin önünde durup, içeride bir grup kadınla konuşan Ivy'yi izliyorum. Kahkahası camdan bile duyuluyor, yumuşak ve içten. Başını kaldırıp yansımamı görüyor ve *gelin* demek için kaşını kaldırıyor.

Kafamı sallıyorum. Bugün değil.

Midem burkuluyor. Tam olarak kıskançlık değil. Kolaylığa duyulan imrenme—tabloid gazetelerde boy gösterildikten sonra yeniden yüksek sesle yaşamayı öğrenmiş olması, aşkın kalıcı olduğuna güvenebilmesi.

Yürümeye devam ediyorum, rıhtımı geçiyorum, su teknelerin kenarlarına tembelce vuruyor. Crew'un kamyonu elbette orada değil, ama yine de arıyorum. Alışkanlıklar bu konuda acımasızdır.

Hava tuzlu su ve metal gibi kokuyor. Bir yerlerde, bir martı, her şeyin sessizce bitmeyeceğini biliyormuş gibi çığlık atıyor.

Deniz fenerine geri döndüğümde, alacakaranlık çoktan gökyüzünün kenarlarına yayılmış. Verandanın ışığını yakıyorum. Kapıyı açmadan önce bile. O her zaman bununla dalga geçer—buna "hayaletler için hoş geldiniz paspası" diyor.

İçeride, dükkan yumuşak, altın rengi bir ışıkla parlıyor. Rahat. Güvenli hissettirmeli. Ama bunun yerine, sahte gibi hissettiriyor.

Tezgahın arkasındaki tabureye çöküyorum, telefonum kucağımda. Kendime bir daha bakmamam gerektiğini söylüyorum. Sonra bakıyorum.

Hiçbir şey yok.

Yine de sohbetimizi açıp eski mesajları kaydırıyorum. Son gönderdiği fotoğraf — kamyondan gönderdiği — hala beni gülümsetiyor. Kamerayı çok aşağıda tutması, çenesinin gölgede kalması, arkasındaki dünyanın bulanık bir hareket olması. *Nashville'e vardım.*

Fotoğrafta yorgun görünüyor. Daha önce fark etmemiştim.

Göğsüm sıkışır ve telefonu tezgahın üzerine bırakırım, sanki onu bu kadar sıkı tutmayı bırakırsam mesafe azalacakmış gibi.

Dışarıdaki fırtına dinmiş, ama rüzgâr hâlâ pencerelere vuruyor. Fenerin ışığı odayı tarıyor, kitaplara, bitkilere, iki gün önce pencere kenarında yarısı içilmiş halde bıraktığı bardağa yumuşak bir ışık saçıyor.

Parmağımla bardağın kenarını okşuyorum, sonra gözlerimi kapatıyorum. "Onların seni küçültmesine izin verme," diye fısıldıyorum, kelimeler dua gibi tadı.

Zemin gıcırıyor. Bir an için onun olduğunu düşünüyorum — aptalca, umut dolu bir içgüdü. Sadece binanın yerleşmesinden kaynaklanıyor. Ya da belki de benden.

Ertesi sabah, hava ağır ve durgunken erken uyandım. Okyanus yine sakinleşmişti, fırtınadan sonra gelen o ürkütücü sessizlik. Kahve yaptım, kediye besledim ve mutfak penceresinden suyun üzerine düşen ilk ışıkları izledim.

Şimdiye kadar mesaj atmış olmalıydı.

Kendime, belki telefonu bitmiştir, belki uyuyakalmıştır, belki toplantısı uzamıştır diyorum. Ama her bir "belki" bir öncekinden daha zayıf geliyor.

Saat sekize kadar haberleri, takımın sayfasını, hayranlarının hesaplarını kontrol ettim, olağandışı bir şey yoktu. Sadece eski röportajlar, eski önemli anlar klipleri. Her şey yolundaymış gibi davranmanın dijital versiyonu.

Dükkânın kapısını açtığımda, Rowan çoktan dışarıda, bağışlanan kitaplarla dolu bir kutu ile bekliyor. "Günaydın, güneş ışığı," diyor. "Hayaletle dövüşüp kaybetmiş gibi görünüyorsun."

"Kahve henüz işe yaramadı," diyerek kapıyı açıyorum.

O da peşimden içeri girip kutuyu tezgahın üzerine koyuyor. "İyi misin?"

"İyiyim."

Bana inanmadığını belirten bir bakış atıyor. "Emin misin? Senin adına birini tehdit edebilirim. Çok yönlü biriyim."

"Bunu aklımda tutacağım."

Gülümsüyor. "Her zaman aklında tutarsın."

O ayrıldığında, tezgahın arkasında durup ellerimi tahtaya bastırıyorum. Damarlar avuçlarımın altında kalp atışı gibi hissediliyor. Crew da böyle mi hissetmişti acaba? Durmadan hareket eden bir şeyi sabit tutmaya çalışırken.

Öğlen vakti, kitapçı düzenli müşterilerin sessiz sohbetleriyle dolar. Bayan Landry haftalık kurabiye rüşvetini bırakır. Liseden bir çocuk edebiyat dersi için "berbat olmayan" bir kitap ister. Ona *The Outsiders*'ı bulur ve kitabın altın kalmakla ilgili olduğunu söylerim. Omuz silker ama gülümser.

Normal. Normal
davranabilirim. Ta ki
yapamayana kadar.

Çünkü dükkan sonunda boşaldığında ve ben yine yalnız kaldığımda, sessizlik eskisinden daha fazla baskı yapmaya başlar. Telefonum bir kez titrer, kalbim hızlanır, ama sadece hava durumu uyarısıdır.

Ve işte o anda korku başka bir şeye dönüşür. Panik değil. Henüz değil. Sadece bir şeylerin yolunda olmadığına dair içimde yankılanan o hafif, uğultulu bir his.

Telefonumu tekrar elime alıp yazıyorum. *Sadece kontrol ediyorum.*

Toplantı nasıl gitti?

Silerim. Tekrar yazarım. *Yüzünü özledim. Ayrıca, en sevdiğin çocuk vitrini kırdı.* Onu da silerim.

Sonunda, tek bir kelime gönderiyorum. *Ev?*

Mesaj havada asılı kalır, mavi baloncuğu inanmadığım bir söz gibi parıldar.

Noktalar yarım saniye boyunca görünür, sonra kaybolur. Ekran kararına kadar ona bakarım.

Dışarıda, fener ışığı her zamanki gibi yavaş ve sabit bir şekilde suyun üzerinde dolaşıyor. Ama bu sefer

arıyor gibi.

Onu arıyor.

Ve belki de beni.

Sıradaki gün sisle başlar.

Ufku bulanıklaştıran, gökyüzü ve suyun hangisinin mavi olması gerektiğini unutturan türden bir sis.

Yine de dükkânı açıyorum. Alışkanlık mantığa galip geliyor. Çan çınlar, kedi esner ve yan taraftaki kafeden gelen öğütülmüş kahve kokusu, normal davranmaya davet edercesine kapının altından içeri süzülür.

Saat 10'a kadar dayanırım. Telefonumu tekrar kontrol etmeden önce tam 10 dakika.

Hiçbir şey yok.

Onun adının olması gereken yerde boşluk var.

Geçen her saat, sanki sessizlik gerçekten yırtılabilirmiş gibi, bu boşluğu daha da inceltir.

Saat on bir olduğunda, numara yapmayı bırakıp bağış formlarının bulunduğu kutuyu kafeye götürdüm. Bayan Lopez zaten kasaba için bağış toplama etkinliği için evrakları isteyecekti ve ben de deliye dönmeden dükkânın koridorlarında dolaşmaya devam edemezdim.

Kafeye girdiğimde kapının üzerindeki zil çalıyor, sıcak hava yüzümü okşuyor. Kokusu burnuma geliyor: şeker, espresso, tarçın — ve bir an için huzurun nasıl bir şey olduğunu neredeyse hatırlıyorum. Mekan düşük sesli sohbetler, kaşıkların fincanlara çarpması, radyodan gelen gitar melodisiyle uğulduyor.

"Bailey!" Bayan Lopez tezgahın arkasından el sallıyor, saçları toplanmış, çok gülümsediği için ruju bulaşmış. "Çalışıyor musun yoksa saklanıyor musun?"

"Belki ikisi de," diyorum ve kutuyu tezgahın üzerine kaydırıyorum. "Kitap kampanyasının toplam sonuçları. Coral Bell İlköğretim Okulu hedefine ulaştı."

"Onlar benim okuyucularım!" diye gülümsüyor ve klasörü açıyor. "Kahve içmek ister misin? İhtiyacın var gibi görünüyor."

Yarım bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Öyle mi?"

"Kağıt bardakla gelgiti durdurmaya çalışan bir kadın gibi," diyor ve cevap beklemeden arkaya seslenir, "Jessica, iki latte!"

Tezgahta oturup, elimdeki kağıt peçeteyi büküyorum. Köşedeki televizyonda sessiz haberler oynuyor: spor özetleri, kaydırılan manşetler, gözlerine yansımayan heyecanı dile getiren bir haber spikeri. Her zamanki gibi arka plan gürültüsü.

Bayan Lopez bana bir kupa uzattı. "Arkadaşın nasıl? Hâlâ Nashville'de, değil mi? O quarterback?"

Peçete parmaklarımın arasında ikiye yırtılır. "Evet. Sadece toplantılar."

O memnuniyetle başını sallar, sonra bir sonraki müşteriye geçer ve beni buhar, kafein ve sessizlikten başka her şey hissettiren bir sessizlikle baş başa bırakır.

Yudum alıyorum, dilimi yakıyorum ve tam o sırada ekran bir basın toplantısına geçiyor.

İlk başta kelimeleri algılamıyorum. Sadece görüntüyü. uzun bir masa, takım afişleri, ateş mangası gibi dizilmiş mikrofonlar. Ortada Harris, gülümsüyor. En sağda David, oraya aitmiş gibi davranıyor. Ve Crew...

Mürettebat, neredeyse tanıdığım birine benziyor.

Özel dikilmiş bir takım elbise giymiş, saçları çok düzgün bir şekilde geriye taranmış, gözleri gölgeli. Gülümsemesi bakması acı veren türden, kasları biraz fazla gergin.

Sunucunun sesi, kafenin gürültüsünün üstüne çıkıyor: "... ve Tennessee Stallions, başarılı bir rehabilitasyon ve sponsorlarımızla yenilenen ortaklığın ardından, gelecek sezon için resmi olarak geri dönen quarterback Crew Wright'ı gururla karşılıyor..."

Kalbim duruyor.

Sözler yanlış geliyor.

Yenilenen ortaklık.

Bu, bir daha asla kullanmamalarına yemin ettiği ifade.

Kahvemi çok sert bir şekilde masaya koyarım. Sıvı tezgaha sıçrar.

"...Bay Wright, geri dönmek nasıl bir duygu?" diye sorar bir muhabir ekranın dışından.

Crew mikrofona doğru eğilir ve bir an için, sanki gerçeği söylemek üzereymiş gibi dudaklarını aralar. Ama sonra bir şey değişir — gözleri Harris'e doğru kayar, bir uyarı ya da hatırlatma gibi — ve ağzından çıkanlar ölçülü, düz, başka birinin sesidir.

"Minnettarım," diyor. "Takım her zaman bana inandı. Dikkatimi dağıtan şeyleri geride bırakıp önemli olan şeylere odaklanmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

Dikkat dağınıklıkları.

Şimdi bana böyle mi diyor?

Sanki yumruk yemiş gibi ciğerlerimden hava boşalır.

Kafede başka bir masada biri gülüyor, bu an için fazla parlak bir ses. Bayan Lopez radyoya eşlik ediyor.

Dünya benim hareketsiz kaldığımı fark etmiyor.

Ekrana bakıyorum, masada elini sıkıca tutuşuna, parmaklarını bir kez bükerek görünmez bir şeyi tutmaya çalışır gibi. Harris daha geniş gülümsüyor, yaklaşıyor ve duyamadığım bir şey fısıldıyor. Crew başını sallıyor.

Kamera kayıyor ve bir anlığına, sadece bir kalp atışı kadar, Crew'un gözleri lensle buluşuyor. Ve yemin ederim ki beni arıyor.

İfadesinden geçen o küçük, çaresiz şey, ben onu adlandıramadan kayboluyor. Ama orada. PR cilasası ve sözleşme zincirlerinin altında gömülü olan gerçek o.

Ekran bir reklama geçer. Parlak renkler. Kahkahalar. Dünya dönmeye devam ediyor.

Ben hala donmuş durumdayım.

Bayan Lopez bana bakar. "İyi misin tatlım?"

Başımı sallıyorum, ama kelimeler boğazımdan çıkmıyor. "Evet. Sadece... kahvemi döktüm."

"Havlu ister misin?"

"Gerek yok," diyorum, çantamı kaparken. "Üzgünüm —kitapçı beni bekliyor."

Bana bir şey söylüyor ama duymuyorum.

Dışarıda, hava yanaklarıma soğuk bir şekilde vuruyor. Yönsüz bir şekilde yürüyorum, telefonum elimde bir can simidi gibi sıkıca tutuyorum, ama aslında öyle değil. Dalgalar rıhtıma yavaş, bazı yerlerde martılar yine çığlık atıyor. İskelenin kenarında duruyorum, rüzgâr saçlarımı çekiyor uzaktaki deniz feneri küçük ama sabit duruyor.

Kameraya baktı. *Sanki bana bakıyormuş gibi baktı. benmişim gibi baktı.*

İçimde bir şey sakinleşiyor—korku değil, acı değil acıyı değil, daha keskin bir şey. Kararlılık, belki.

O olanları yüksek sesle söyleyemiyorsa, ben kendim öğrenirim.

Fener suya doğru sallandıkça, su ışıkla titriyor, birbiri ardına sabit bir ritimle.

Ufka, ona, dinleyen herkese fısıldıyorum
"Seni geri almaya geliyorum."

Ve o gittiğinden beri ilk kez, fırtınanın kopmasına izin verdim.

Yirmi İkinci Bölüm – Mürettebat

Görevliler bunu binlerce kez yapmış gibi hareket ediyorlar – bir el benim sırtımda, diğer el koridoru işaret ediyor, duymaya tenezzül etmediğim şeyler mırıldanıyor.

koridorda saç spreyi, kahve ve gerginlik kokusu var. Her Yüzey parıldıyor. Cilalı zeminde kendi yansımamı görebiliyorum: bana aitmiş gibi gelmeyen bir takım elbise, dün Coral Bell Cove'dan ayrılan adamdan daha yaşlı görünen bir yüz.

Ön sırada oturan bir muhabir elini kaldırıyor. "Crew, ayrıldığın süre boyunca pek çok spekülasyon yapıldı. Odaklanman konusunda endişelenen hayranlarına ne söylemek istersin?"

Cevabım önümdeki klasörde hazır bekliyor. Ona bakmıyorum. "Onlara konsantrasyonumun hiç bozulmadığını söyledim. Sadece... farklı hedefler öğrendi."

Kahkahalar yükselir. Harris'in gülümsemesi gerilir.

Başka bir muhabir. "Kişisel ilişkilerinizle ilgili medyada çok yer aldınız. Bunun kariyerinize nasıl bir etkisi olduğunu yorumlayabilir misiniz?"

Harris mikrofonuna doğru eğilir. "Bugün futbol hakkında konuşmak istiyoruz..."

"Hayır," diyorum sessizce ve bu kelime odada bir geri bildirim gibi yankılanıyor. "Bu adil."

Kameralara bakıyorum. "İnsanlar senin bir insan olduğunu unuttuklarında dikkat dağınıklığı olur. Ben unutmadım."

Oda sessizleşir. Harris masanın altında dizini benimkine bastırır — sessizce "*kes sesini*" der.

Onlara istedikleri gülümsemeyi veriyorum. "Takıma, sponsorlara ve taraftarlara minnettarım." Sesim düzgün ve sakin. "Sezonu sabırsızlıkla bekliyorum."

Flaşlar patlıyor. Sorular yağmur gibi yağıyor. Her birine eğitimli bir adamın yapacağı gibi cevap veriyorum — ölçülü, kibar, her hece bir tasma gibi. İçimde, nabzım göğüs kafesime vuruyor, sabit, öfkeli.

Son soru arkadaki bir kadından geliyor. "Mentorluk ve ikinci şanslardan bahsettiniz. Kişisel olarak teşekkür etmek istediğiniz biri var mı?"

Bailey'nin adı dilimde canlı bir tel gibi duruyor. Onu yutuyorum. "Saymakla bitmez" diyorum onun yerine.

Yine alkışlar. Harris ayağa kalkar. Etkinlik el sıkışmaları ve fotoğraf çekimleri ile sona eriyor. Ben de el sıkışıyorum, çünkü koreografi böyle. Kameralar patlıyor. Biri omzuma vuruyor. Bırakıyorum.

Işıklar kararır. Kalabalık dağılır. Sahne arkası kapısı kapanır ve hava nihayet tekrar oksijen gibi kokmaya başlar.

David yanımda nefesini verir. "İyi gitti." Yavaşça ona dönerim. "Öyle mi?"

"Olabileceğinden daha iyi. Mesajına sadık kaldın. Sponsorlar şimdiden memnun."

"Kuklacılarla gurur duymaktan memnunum."

O irkilir. "Ekip..."

Harris, telefonu kulağına dayamış, yumuşak bir sesle içeri girer. "Evet, mükemmeldi. Evet, o mükemmeldi. Makyajı pazarlama departmanına göndereceğiz..." Telefonu kapatır ve bana gülümser.

"çok iyi idare ettin." "Senin için yalan söyledim," diyorum.

Omuz silkiyor. "Kendin için yalan söyledin. Kariyerin için." "Hayır," diye düzeltiyorum, sesim alçak. "Senin rahatın için."

Oda sıcaklığı bir derece düşer. David rahatsız bir şekilde kıpırdanır.

Harris telefonunu cebine koyar. "Bu makineyi yakıp da temiz bir şekilde kurtulabileceğini mi sanıyorsun? Deneyebilirsin. Ama unutma, halkın sempatisi değişken bir şeydir."

"Sempatiye ihtiyacım yok."

Yaklaşır. "O zaman neye ihtiyacın var?"

"Gerçek," diyorum ve gülümsüyorum, çünkü gerçek onu öfkeden daha çok korkutuyor.

Çenesi gerilir. "Sen aptal değilsin, Crew. Küçük deniz fenerine geri dönmek istiyorsan, tamam. Ama bu..."

boş sahneyi işaret eder. "Bu, seni besleyen kasabayı besleyen şeydir."

"Bailey kendini besliyor."

Harris gülüyor. "O dükkanın franchise çekiyle rekabet edebileceğine

franchise çekiyle rekabet edebileceğine mi inanıyorsun? Sevginin ışıkları açık tuttuğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," diyorum yumuşak bir sesle. "Aslında, öyle."

David boğazını temizler. "Hepimiz bir nefes alalım..." Ama ben onların havasını solumaktan bıktım. "Ben bittim."

Harris başını eğirir. "Neyi bitirdin?"

"Her şeyle. Sen, sponsorlar, bu oyun." Yaka rozetinden mikrofonu çıkarıp masanın üzerine koyuyorum.

aramızda. "Sen senaryoyu alabilirsin. Ben sesimi alıyorum."

Bir an beni izler, hesaplar. "Şimdi çıkarsan, bir daha asla oynamayacaksın."

Bailey'i düşünüyorum, sonra sessizce dönüp koridordan çıkışa doğru yürüyorum. Adımlarım yankılanıyor — kararlı, bilinçli. Arkamda Harris, David'e alçak sesle bir şey söylüyor. David cevap vermiyor.

Dışarıda, Nashville'e gece çökmüş. Otopark, yağmur denilemeyecek kadar hafif bir çiseleyen yağmurdan ıslak bir şekilde parlıyor.

Kamyonetim bıraktığım yerde bekliyor. Kapıyı açıyorum, direksiyonun arkasına geçiyorum ve uzun süre karanlıkta oturuyorum.

Şehir etrafımda uğultuyla doluyor — sirenler, kahkahalar, kendi yüzümün "*Geri Döndüm ve Daha İyiyim*" yazısıyla parıldadığı bir reklam panosu.

Motoru çalıştırıyorum. Sıcak ve sert ses taksiyi dolduruyor, bütün gün duyduğum tek dürüst şey bu.

Otoyola çıktığımda, telefonum cevapsız aramalar, mesajlar ve okumadığım bildirimlerle yanıp sönüyor. Aynada ufuk çizgisi küçülüyor.

Bailey'nin deniz feneri, gemileri eve çağırır gibi zihnimde parlıyor.

Öfke sonunda diner, sessiz ve temiz, geride sadece amaç kalır.

Bir dahaki sefere benim adıma konuşmaya çalıştıklarında, önce beni bulmak zorunda kalacaklar.

Şehir yağmur altında bir çürük gibi soluyor.

Son bir mavi neon ışığı ıslak asfaltta parıldıyor, sonra ufuk çizgisi arkamda tamamen kayboluyor ve ben nihayet, nihayet nefes alıyorum.

Sığ, kamera için hazır olan türden değil. Gerçek türden.

Direksiyonu çok sıkı tuttuğum için parmak eklemlerim ağrıyor.

Nabzım yavaşladı, ama kaburgalarımın altındaki huzursuz uğultu hala devam ediyor. Artık öfke değil. Daha keskin bir şey. Belki bir amaç.

Ya da neyi kaybedeceğine karar verdikten sonra gelen türden bir sükunet.

GPS sesi bana 200 mil boyunca otoyolda kalmamı söylüyor. Sesi kapatıyorum ve sessizce sürmeye devam ediyorum.

Farlar karanlığı yarıyor. Her kilometre işareti, bir başka gürültü katmanının ortadan kalktığını hissettiriyor. Nashville, basın toplantısı, Harris'in kendini beğenmiş yüzü... Hepsi arka aynada küçülüyor, ta ki geriye sadece ben ve ıslak asfaltta lastiklerin çıkardığı uğultu kalana kadar.

Yağmur artık sabit, ön cama yumuşak bir perküsyon gibi vuruyor. Bu bana çiftlikteki geceleri hatırlatıyor, çatı katında uyanık yatarken tarlalarda kopan fırtınaları dinlediğim geceleri. Eskiden gök gürültüsü sesleri arasındaki saniyeleri sayardım, bunun kontrol anlamına geldiğini hayal ederdim.

Bu gece saymama gerek yok. Sadece sürüyorum.

Bailey'nin adı göğsümün arkasında bir yerde, sabit ve kesin bir şekilde duruyor. Onu A

Page in Time'ın tezgahının arkasında, kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, kulağının arkasına kalem sıkıştırmış. Muhtemelen gözlükleri burnundan kayarken fark etmemiş gibi davranıyordur. Onu asla zorlamama izin vermez.

Onu desteklemek için geri çekil, kurtarılmaya ihtiyacı olmadığını söylüyor. Haklı.

Ama Tanrım, denememe izin vermesini özlüyorum.

Otoyol uzayıp gidiyor, sonsuz ve ıslak, ve penceredeki yansımam neredeyse tanıdığım bir adama benziyor. Quarterback değil. Marka değil. Sadece bir zamanlar

bir kıza yıpranmış bir *The Outsiders* kitabı verip, ona, kendisinden daha çok sevdiği için saklamasını söyleyen adam.

Kapak içine "*Altın kal*" yazmış. El yazısı kıvrımlı, inatçı ve güzel.

O kitap hala bende. Şu anda yolcu koltuğunda, telefonumun yanında, cevaplamadığım mesajlarla dolu.

"Virginia'ya Hoş Geldiniz" tabelası yanıp söndüğünde, şafak ufukta belirmeye başlamıştır. Hava tuz ve toprak kokuyor — evim gibi.

Eyalet sınırını geçtikten hemen sonra bir lokantada durup, sade kahve sipariş ediyorum ve köşedeki masada oturup yağmurun dinmesini izliyorum. Burada kimse beni tanımıyor. Sadece kapüşonlu, pencereden dışarıya bakıp bir şeylerin değişmesini bekleyen yorgun bir adam daha.

bir şeyin değişmesini bekler gibi pencereden dışarı bakıyor.

Garson sormadan fincanımı tekrar doldurur. "Uzun bir gece mi oldu?"

"Uzun bir hayat," diyorum ve o yumuşak bir kahkaha atıp omzuma hafifçe vurarak uzaklaşıyor.

Bailey'nin eskiden böyle güldüğü zamanlardaki yüzünü düşünüyorum — sınırsız, başı geriye eğik, gözleri kırışmış. Göğsünüze çarpan ve her şeyin anlam kazanmasını sağlayan türden bir kahkaha.

Basın toplantısından sonra güldü mü acaba? Yoksa televizyonu kapatıp, benim cesaret edemediğim şeyi sessizliğin yapmasına izin mi verdi?

Bu düşünce içimde keskin ve derin bir şeyleri altüst ediyor. derin bir şekilde.

Birkaç banknot bırakıp anahtarlarımı alıyorum ve kamyonete geri dönüyorum

kamyonete dönüyorum. Hava artık soğuk ve temiz. Sisleri kesip geçiyor.

Coral Bell Cove'a giden yol kas hafızamda. Yollar daralıyor, çam ağaçları yaklaşıyor ve dünya sessizleşiyor. Her virajda zaman geriye dönüyor gibi hissediyorum.

Kıyı şeridinin ilk bölümüne geldiğimde, camı indiriyorum. Tuzlu su ve deniz otlarının kokusu kabini dolduruyor. ilaç gibi i inize  ekin.

Kasabanın girişindeki tabelada hâlâ şöyle yazıyor: **Coral Bell Cove'a Hoş Geldiniz — Nüfus 4.817**

Biri "C" harfinin üzerine küçük bir deniz kabuğu çizmiş. Muhtemelen Bailey. O her zaman detayların önemli olduğunu söylerdi.

Ana cadde, ben geçerken uykuda. Fırınların zayıf ışığı dışında fırın karanlık. Rıhtımdaki lamba direği, sanki çalışmayı bırakmayı düşünüyormuş gibi titriyor. Her şey aynı, ama her şey farklı.

Otter Creek Çiftliği tepenin üzerinde sessizce duruyor, ahırlar hala ve sabah ışığında gümüş rengi. Oradan geçip, doğruca suya doğru ilerliyorum.

Deniz feneri her zamanki gibi sisin içinden belirir — sağlam, meydan okuyan, görmezden gelinmesi imkansız. Kitapçının verandasının ışığı yumuşak ve altın rengi parıldıyor, kaybolmuş ve aptal insanlar için bir işaret ışığı gibi. Arabayı kenara çekip motoru durduruyorum ve uzun süre oturuyorum.

Vücudumdaki her kas onun kapısına koşmak istiyor, ama korku beni yerinde tutuyor. Hayat memat meselesi olan büyük bir korku değil. Daha küçük, daha acımasız bir korku — beni gördüğünde gözlerinin kapanmasını izleme korkusu.

Deri gıcırdayana kadar ellerimi direksiyon simidinin etrafında sıkıştırıyorum.

O, yarım yamalak özürlerden daha iyisini hak ediyor. Gerçeği hak ediyor.

Sonunda arabadan çıktığımda, gece havası açık bir yara üzerine tuz serpilmiş gibi yüzüme çarptı. Körfezden esen rüzgâr, onun en hafif izlerini taşıyordu: vanilya, eski kağıt ve Bailey'e özgü bir şey.

Verandanın basamakları botlarımın altında gıcırdayıyor. Pencerede "KAPALI" tabelası sallanıyor. Burası yağmur, mürekkep ve ikinci şanslar gibi kokuyor.

Bir kez çalıyorum. İki kez. Cevap yok.

Gitmeliyim. Onu uyandırmayalım. Ne zaman beni görmek istediğine kendisi karar versin. Ama dönüp gitmeden önce, çıplak ayakların yumuşak adımlarını duyuyorum. Kilit tıklıyor. Kapı açılıyor ve karşımda o duruyor.

Bailey.

Saçları karışık, gözleri kızarmış, ama hiç bu kadar ev gibi görünmemişti. Benim eski Stallions kapüşonlu sweatshirt'ümü giyiyor — gri, manşetleri yıpranmış, benim fark etmediğimi sandığı zamanlarda uyurken giydiği sweatshirt.

Beni görünce nefesi kesildi. "Crew."

"Evet." Sesim düşük ve kaba çıkıyor. "Benim."

Gözlerini kırptırıyor, sanki beyni yetismeye çalışıyor gibi.

"Sen... nasıl..."

"Araba kullandım," diyorum basitçe.

Bakışları üzerimde dolaşiyor, takım elbise ceketimi, yorgunluğumu, saçlarımdan hala damlayan yağmuru görüyor. "Sen olman gereken..."

"Olmak istemediğim bir yerde," diye onun yerine cümleyi tamamladım.

Aramızdaki sessizlikte binlerce kelime yaşıyor. Yağmur, manşetler, yalanlar, basın toplantısı.

Sonunda nefes aldı, sesi zayıf ve titriyordu. "Seni televizyonda gördüm."

"Tahmin etmiştim."

"Sen..." Sesi titriyor. "Kapana kısılmış gibi görünüyordun." "Öyleydim."

Boğazı çalışır. "Peki şimdi?"

"Özgürüm."

Bu kelime ağır bir şekilde yankılanır. Doğru.

Gözleri benimkileri arar, sanki ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışır gibi. "Hepsini bıraktın mı?"

"Hepsi," diyorum. "Sponsorlar. Sözleşmeler. Harris."

Kıkırdaması kesilir, kısmen inanamama, kısmen de kalbi kırılmış gibi. "Sen gerçekten delisin."

"Belki." Bir adım yaklaşıyorum, burnundaki soluk çilleri görebilecek kadar yakın. "Ama artık başkasının benim hikayemi sahiplenmesine izin vermekten bıktım."

Dudakları titriyor. "Peki o hikaye ne?"

"Burada biten hikaye," diyorum sessizce. "Seninle."

Nefesi kesilir. Okyanusun sesi aramızdaki boşluğu doldurur.

Elimi uzatıp yanağından bir tutam saçını çekip aldığımda kıpırdamadı. Cildi sıcaktı, yumuşaktı. Gözleri titreyerek kapanıyor.

Bir an için, içimdeki her şey ona doğru eğilir — her sinir, her anı, söylemediğim her kelime.

Sonra gözlerini açar. "Burada olmamalısın." "Olmalıyım," diye fısıldarım. "Olmam gerekiyordu."

Bana bakışı — öfke ve rahatlama arasında gidip gelen — beni tamamen mahvediyor.

"Bütün o olanlardan sonra öylece ortaya çıkıp bekleyemezsin..." "Hiçbir şey beklemiyorum," diye sözünü kesiyorum. "Sadece bir şans

"

Yutkunur. "O zaman açıkla."

"Bana söyledikleri için istemediğim şeyler söyledim. Her şeyi bir arada tutmanın tek yolu bu olduğunu düşündüğüm için hikayeyi onların kontrol etmesine izin verdim. Ama gerçek şu ki tutunduğum her şey, neredeyse kaybettiğim şeyin değerinde değildi."

Gözleri parıltıyor. "Peki o neydi?" "Sen."

Yarı gülme, yarı hıçkırık karışımı bir ses çıkarır. "Bir kızın savunmasını nasıl yıkacağını hep bilmişsindir."

"Ben hiçbir şeyi yıkmaya çalışmıyorum," diyorum yumuşak bir sesle. "Yeniden inşa etmeye çalışıyorum."

Uzun bir süre, orada durup, bana inanıp inanmayacağına karar veriyormuş gibi nefesimi içine çekiyor.

Sonunda geri adım atar, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Donmadan içeri gir."

Aramızdaki hava değişir, artık daha yumuşaktır, sanki teslimiyet gibidir.

İçeri giriyorum.

Kapı arkamda sessiz bir tıklama ile kapanır ve bizi içeride hapseder. Oda kitap, tuz ve onun şampuanının kokusuyla doludur. Tezgahın üzerinde bir mum yanmaktadır, eriyip yeniden şekillenen kalp şeklinde bir mum havuzu oluşmuştur.

Bailey kollarını kavuşturur ve bunun gerçek olup olmadığına hala karar vermeye çalışır gibi beni izler. "Peki şimdi ne olacak?"

"Bunu burada çözeceğim," diyorum. "Seninle birlikte. Eğer izin verirsen bana izin verirsen."

Dudakları kıvrılır — tam bir gülümseme değil, tam bir "Göreceğiz."

Ve o sahneden indiğimden beri ilk kez, dünya yeniden düzgün geliyor.

Yirmi Üçüncü Bölüm – Bailey

Mandalı yumuşak bir metalik sesle kapanır ve işte böylece, o yine benim dünyamın içindedir. Isıtıcı uğuldamaktadır. Tek bir lamba tezgahın üzerine bir ışık havuzu yayar, saçındaki altın rengi ve omuzlarındaki tuzu yakalıyor. Bu alan için fazla büyük görünüyor — geniş, yorgun, hala stadyumların gürültüsünü taşıyor.

Ellerimi koyacak bir yere ihtiyacım olduğu için kollarımı kavuşturuyorum. "Yere su damlatıyorsun."

Aşağıya bakıyor. Su, botlarının etrafındaki tahtaları karartıyor. "Düzeltemem gerekenler listesine ekle."

"Yerden başlayamazsın," diyorum, istemeden daha keskin bir sesle. "Önce kırılan başka şeyler var."

Bir kez başını sallar. "Evet. Biliyorum."

Sessizlik uzar. Hava yağmur, kağıt ve gece yarısından önce yakılan tarçın kokulu mum kokuyor. Bir adım yaklaşır, sonra sanki odanın kendisi bir sınır çizmiş gibi durur.

"Yorgun görünüyorsun," diyor yumuşak bir sesle.

"Bir iş yürütüyorum," diye cevap veriyorum. "Ve görmek istemediğim basın toplantılarını izliyorum."

Çenesi gerilir. "Bunu görmeni istemedim." "O zaman öyle söylememeliydin."

"Söylemek zorundaydım."

"Zor değildi." Sesim kırılmak üzere titriyor, bu yüzden tezgaha dönüp bir yığın fişi düzenliyormuş gibi yapıyorum. "Her zaman bir şeyin üstesinden gelmenin tek yolunun önce bunun sana zarar vermesine izin vermek olduğunu düşünüyorsun."

Yavaşça, sert bir nefes verir. "Sen ise her zaman uzaklaşmanın acıyı dindireceğini düşünürsün."

Bu çok yakından vuruyor. Ellerimdeki acı beni sakinleştirene kadar avuç içlerimi tezgaha bastırıyorum.

sonunda arkamı döndüğümde, o daha da yaklaşmış, kaşının üstündeki küçük yara izini görebileceğim kadar yakın, lise son sınıfta

Asla denememesi gereken bir pası yakalayarak sınıfı etkilemeye çalışırken aldığı yara izi. Bazı şeyler asla değişmez.

"Neden geri döndün?" diye soruyorum.

"Çünkü diğer her şey yalan gibi gelmeye başladı," diyor basitçe.

Sesinde daha önce olmayan bir yumuşaklık var, içimde derin bir yerde bir şeyleri çeken bir acı. Kızgın kalmak istiyorum. Ona, hiç gelmeyen bir mesajı beklemek için kaç gece burada oturduğumu hatırlatmak istiyorum. Ama bunun yerine, "Sen sessizliğini savunmak için beni terk ettin" diye fısıldıyorum.

"Biliyorum." Gözleri benimkilere bakıyor, kararlı ve özür diler bir şekilde. "Sessiz kalmaktan bıktım."

Ocağa doğru ilerlerken, ellerini ısıtmak istercesine ovuşturur. "Ölen bir martı gibi hırıltılı ses çıkaran su ısıtıcın hâlâ duruyor mu?"

Gözlerimi kırıştırırım. "Bunu hatırlıyor musun?"

"Her şeyi hatırlarım." Gülümsemesi küçük ve temkinli.

"Okumaya başlamadan önce onu koydun ve en güzel yerinde çığlık atardı."

İsteksizce, hafif ve şaşkın bir kahkaha kaçır ağızımdan. "Hâlâ öyle yapıyor."

Otomatik olarak ona uzanır, sonra durur. "Yapabilir miyim?"

Başımı sallarım. Onun su ısıtıcısını doldurup ocağın üzerine koymasını izlemek, neredeyse acı verecek kadar samimi bir his uyandırır. Hareketleri artık daha yavaş, daha dikkatli, sanki hiçbir şeyi kırmamaya çalışıyormuş gibi — beni de dahil.

Su ısıtıcısı nihayet tanıdık sesini çıkarmaya başladığında, yanımdaki tezgaha yaslanır. Omuz omuza dururuz, birbirimize dokunmadan, boşluğa bakarak. Aramızdaki sessizlik, ocağın sesinden daha yüksek çıkar.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Ben de," diyor. "Ama bunu istediğimi biliyorum."

Sonra dönerek parmaklarıyla yüzümdeki bir saç telini çekiyor. Çok hafif bir dokunuş ama kalbimin atışını hızlandırıyor. Uzaklaşmam gerek ama uzaklaşmıyorum.

"Bailey," diye mırıldanır, sesi kısık. "Söylediklerimde ciddiym. Her şeyi geride bıraktım. Artık oyunla senin arasında seçim yapmayacağım."

"O dünyayı öylece silip atamazsın."

"Silmiyorum. Artık bana ait olmadığını hissettiğim kısmından uzaklaşıyorum."

Su ısıtıcısı çığlık atar, ikimizi de korkutur. Ocağı kapatırım, hareket etmek, nefes almak için bir bahane bulduğum için minnettarım. Ellerim biraz titreyerek iki fincan doldururum ve birini ona doğru kaydırırım.

O fincanı alır ama içmez. "Bu bir déjà vu gibi." "Çünkü bunu daha önce de yaptık," derim sessizce. "Sen geliyorsun, söz veriyorsun ve sonra..."

"Bu sefer kalacağım." Sözleri sessiz ama sarsılmaz. "Başkasının yazdığı oyunları oynamaktan bıktım."

Ses tonundaki bir şey, her ne kadar içimdeki tüm savunma mekanizmaları aksini söylese de, ona inanmamı sağlıyor. Fincanıma bakıyorum. Buhar yükseliyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor, sis mi yoksa gözyaşı mı olduğunu ayırt edemiyorum.

"Sana tekrar güvenebilir miyim, bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "O zaman güvenini kazanmama izin ver."

Başımı kaldırıyorum. Gözleri yağmur suyu renginde, tehlikeli ve sabit. Bana tekrar uzanmıyor, zorlamıyor. Sadece bekliyor.

Dışarıda, şafak pencerelerden sızmaya başlar, gri altın rengine dönüşüyor. Işık havadaki toz zerreciklerini yakalıyor, onları küçük olasılıklar gibi parıltatıyor.

Yavaşça nefes alıyorum. "Hâlâ yere damlıyorsun."

Bu sefer küçük ve samimi bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Sanırım paspaslamam gerek."

Ve nedense, absürt bir şekilde, gülüyorum. Bu ses son gerginliği de ortadan kaldırıyor ve nefes alabileceğim bir alan yaratıyor. O da gülüyor, alçak ve sessizce gülüyor ve bir an için, sanki dünya nihayet nefes vermiş gibi hissediyorum.

Fincanımı masaya koyup ona bakıyorum, gerçekten bakıyorum. "Seni affetmedim," diyorum.

"Affedilmeyi istemedim," diye cevaplar. "Sadece denemek için yeterince uzun kalmak istedim."

Ve bunu söylediğinde, içimdeki bir şey gevşiyor. Bir kez başımı sallıyorum. Evet değil, henüz değil — ama hayır da değil.

Dışarıda martılar sabah gürültüsüne başlar. Su ısıtıcısı soğurken tıklama sesi çıkarır. Günün ilk gerçek ışığı pencerelerden içeri sızarak onun profilini altın rengi bir tablo haline getirir.

Ve işte o anda, fırtınanın nihayet sona erdiğini anlıyorum. bittiğini anlıyorum.

Yirmi dördüncü bölüm – Mürettebat

Ertesi gün, Read-In zafer ve vanilya tadı gibi. Çocuklar kamera merceğine yapışkan parmak izleri bırakmış, Bayan Winthrop bir çörek üzerine ağladı, müfettiş bir *Goodnight Moon* kitabının bir kopyasını isteksiz bir ünlü gibi imzaladı ve saat 8'de

saatinde yayınlamaya çalıştıkları "temiz hikaye"

su samuru ve kalp emoji selinin altındaki yorumlar. Laramie bana ulusal bir spor haberinin ekran görüntüsünü gönderdi: **STALLIONS QB OKURYAZARLIK BLITZ'E ÖNCÜLÜK EDİYOR; LİG AÇIKLAMASI: "TOPLUMU DESTEKLİYORUZ."**

İlk bir saatimi Bailey'e tamir edeceğime söz verdiğim arka kapıyı tamir etmekle geçiriyorum, ki bu bir metafor ve bunu açıklamak için enerjim yok. Menteşe inatçı. Ben de öyle. Sonunda açıldığında, duyduğum tatmin edici ses neredeyse müstehcen.

Bailey, güneşi utandıracak bir bardak limonata ile kapı eşiğine yaslanır. "Şu haline bak," diye alay eder. "El becerisi olan kalp hırsızı."

"Çok yetenekli olduğumu bilmeni isterim." Matkabı bir kupa gibi kaldırıyorum. "Kapı fısıldayan, çörek yiyen, amatör halka ışık katili."

Gülümsemesini bastırarak bardağı bana uzatır. Parmaklarımız birbirine değir. O tanıdık elektrik, omurgamdan hızlı bir yol gibi geçer. Veranda boştur. Kasaba, işler ve teslim edilecek güveçlerle doludur. Günlerdir ilk kez, deniz feneri sanki sadece bize aitmiş gibi gelir.

"Kapıyı kapat," diyorum.

Kaşları yukarı kalkıyor. "Emir veriyorsun." "Odaklanıyorum."

Geri adım atar, ayak parmağıyla kapıyı kapatır. Mandal klikler—benim değiştirdiğim, rüzgâr estiğinde artık tıkırdamayan mandal. Matkabı bırakıp iki adım atarak aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırıyorum.

Ödünç alınmış anlarda yaşıyoruz — duruşmalar ve basın toplantıları arasında çalınan öpücükler, okurken sırtına koyulan bir el

okurken sırtına dokunan bir el, herhangi bir konuşmadan daha fazlasını anlatan bir alın öpücüğü — çünkü kaos gürültülüydü ve biz daha gürültülüydük. Şimdi sessizlik ayağa kalkıyor, geriniyor ve onu nasıl kullanacağımızı hatırlayıp hatırlamadığımızı soruyor.

"Merhaba," diyor ağzıma. "Merhaba,"

diye cevap veriyorum onun ağzına.

Kameranın önünde, iskelede, depoda söyledikten sonra farklı geliyor. Daha ağır değil, daha gerçek. Gömleğimin önünü yumruğuyla kavrar ve bir kasabayı eğip bir şirketi göz kırptıran bir kadının kendine güveniyle beni çeker.

Yarışmıyoruz. Sürükleniyoruz, çarpışan botlar/atlıkarınca atlar/çanları ve yavaş bir gülümsemesi olan bir şey gibi sürükleniriz. Sırtı duvara dayanır. Ellerim belinin kıvrımlarını bulur. Oda, termostatin gösterdiği sıcaklıktan daha sıcak bir sıcaklık bulur. Tadı limon ve inatçı gibi. Ağzının köşesindeki gülümsemeyi ve kaşlarının arasındaki endişeyi öpüyorum. Avuçlarını gömleğimin altına kaydırıyor ve zaten ezberlemiş olduğu haritayı yeniden öğreniyor.

"Kapı kilitli," diye fısıldıyor, nefesi boğazımı gıdıklıyor. "Değil mi?"

"Çift," diye söz veriyorum ve çenesinin eklemine bir öpücük konduruyorum, çünkü bu onu titretir. "Eğer "

"Sence nazikçe mi rica ediyorum?" Parmaklarını kemerimin halkalarına takıyor ve beni bir ilahi kadar yavaşça merdivenlere doğru geriye doğru çekiyor. "Ben listeler yaparım."

"Emir verici," diye tekrar ediyorum ve onun kazanmasına izin veriyorum.

Tırmanıyoruz, sanki şimdi zamanımız varmış gibi öpüşüyoruz — sanki dünya aşağıda sonuçlar ve takvimler ile bizi beklemiyormuş gibi. Fener odasının pencereleri, körfezin küçük, kare şeklinde resmini çiziyor, şimşekler suyu gümüşle dikey. Döşeme tahtaları sanki bizi destekliyormuş gibi gıcırıyor.

Yatak odasında, kedi bize bir iyilik yapıp, kuyruğunu dikleştirerek, sanki bizim kötü seçimlerimize katılmayı reddediormuş gibi, odadan çıkıyor.

Kazak çıkar, nefesim de.

Acele etmiyorum. Her saniyenin farkında olmasını istiyorum — ellerim yanlarından yukarı kayıyor, başparmaklarım itiraf ettiğimden daha çok özlediğim tanıdık çizgileri izliyor. Omzunu, köprücük kemiğinin çukurunu, nabzının adımı yazdığı bileğinin içini öpüyorum. Kulağının hemen altına bir öpücük kondurduğumda gülüyor; çenemi koklayıp dizlerimin teslim olmasını sağlayan yeri bulduğunda ben gülüyorum.

Omzuma dikkat ediyoruz, diğer her şeye ise pervasızca davranıyoruz.

Ben bilerek hızımı düşürdüğümde, ağzı göğüs kemiğinin üzerinde, eli kalçasında sıcak ve sabit bir şekilde dururken, "Crew" diye fısıldadı. Sesinde bir yalvarma vardı. Aynı zamanda bir güç de vardı. Artık bana karşı utangaç değildi, eskiden sessiz kaldığı yerlerde saklanmıyordu.

Gömleğimden beni yukarı çekiyor ve sanki hem minnettarlık hem de meydan okuma ile öper, sanki kontrolü elimden almam için bana meydan okur gibi. Ben de onu yatağa doğru iterek cevap veririm, ona henüz vermediğim sözünü hissettiriyorum. Parmakları beni sabırsızca kavıyor ve öpüşmeyi bırakıp ağzımı aşağıya doğru kaydırduğimde çıkardığı ses, her saniye sabretmeme değişiyor.

Birlikte düşüyoruz, nefesimiz en güzel şekilde kesiliyor. Sıcaklık, sessizlik ve baldırıma dolanan çarşaf. Kelimeleri gereksiz kılan, nefesin konuşmasını sağlayan türden bir yakınlık. O kıvrıldığında, sesini duymamak için ağzını ağızla kapatıyorum ; ben inlediğimde, sanki ben bir sırmışım ve o da sır saklamakta kötüymüş gibi dudaklarımı ısırır.

Söz verdiğimiz çizginin hemen üzerinde duruyoruz ve orada kalıyoruz — lezzetli, acımasız. Elim aşağıya kayıyor; onun eli cevap veriyor, tırnakları sırtımı okşuyor. Oda tuz ve bizim kokumuzla dolu. Dünya, senkronize olduğumuz bir nabız, kaçınılmaz hissettiren bir ritim.

Giysiler odanın dört bir yanına rastgele yığınlar halinde dağılmış. Penisim, sanki evini bulmuş gibi onun kaygan merkezine giriyor. Her itişte kalbim ezici duygularla sarsılıyor.

Ve ikimiz de doruğa ulaştığımızda, başka bir yerde olmayı hayal edemiyorum.

Sonra, birbirimizden ayrılmıyoruz. Eriyoruz. Alnım alnına yaslanıyor. Parmakları enseme tembel daireler çiziyor. Göğsümdeki atışları sayıyorum ve onların sprint yapmadığını, sabit olduğunu fark ediyorum. Bu beni bir şekilde korkutuyor, ama aynı zamanda mutluluk da veriyor.

"Sen tehlikelisin," diyorum ona, sesim boğuk. "Mesleki risk," diyor, kendini beğenmiş ve bitkin bir şekilde. "Kapıyı kilitli tutacağız," diyorum kararlı bir şekilde.

"Öğle yemeğine kadar," diye kabul eder ve sonra bir işi olduğunu hatırlar. "Ya da Ivy muffinlerle içeri girene kadar."

"O yapar."

Tavan vantilatörü cesaret verici bir şekilde fısıldarken, orada uzanıp hiçbir şey hakkında konuşmuyoruz — haftalık yapılacaklar listesi, müfettişin şaşırtıcı derecede şiirsel imzası, Rowan'ın geçişinin performans sanatı gibi bir durdurma bildirimini yemesi gibi. Henüz Nashville hakkında konuşmuyoruz. Ama konuşma bir gelgit gibi o konuya doğru ilerliyor.

Gömleğimin altından görünen bandı parmağıyla izliyor. "Yarın genel müdürle görüşeceksin."

"Evet."

"Ne diyeceğini biliyor musun?"

"Biliyorum," diyorum, çünkü ona yavaş ve dürüst olacağıma söz verdim ve ikisini de yapmaya niyetliyim. "Mentor rolünü üstlenmeyeceğim çünkü bu basın için daha temiz. Benim için doğruysa kabul ederim."

"Peki ya uygun değilse?"

"Giderim," diyorum ve bunun ağırlığını ve hafifliğini aynı anda hissediyorum. "Burada daha fazla kalırım. Çiftlikte çalışırım. Maçları yorumlamayı denerim; belki yayıncılık yaparım. Koç Allen izin verirse lise çocuklarına koçluk yaparım. Su samurlarına İngiliz aksanıyla kitap okurum ve internetin beni kızartmasına izin veririm. Tamir ederim

Bu yerdeki her menteşeyi iki kez."

Bana bakmadan gülümsüyor, bu da onun kendine ait bir gülümseme olduğu anlamına geliyor. "Korkudan dolayı sevdiğin bir şeyi

"Ve sadece işime yaradığımda beni seven bir şeyi tutmayacağım."

"Ve ben de, sadece işime yaradığımda beni seven bir şeyi tutmayacağım."

Sessizleşiyoruz. Rüzgâr deniz fenerinin cildini okşuyor ve camı uğultuya boğuyor. Su, cesur olduğunda kendine fısıldadığın bir fısıltı gibi kayalara çarparak tıslıyor.

"Seni burada istiyorum," diyor, sesi o kadar yumuşak ki, onu duyabilen tek kişi ben olabilirim. "Ama burası küçük bir yer ise istemem."

"Burası küçük değil," derim ve vurgulamak için parmak eklemlerini öperim. "Burası kesin. Bu daha zor."

Başını çevirip, sanki kutsal bir şey imzalıyormuşuz gibi dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Sonra içini çekip yataktan kalktı, bir saat önce yaktığımız onurumuzun son kırıntılarını korumak için çarşafı etrafına sardı. "Açmalıyız."

"Açtık," diye mırıldanıyorum, kıpırdamadan. "Crew."

"Peki." Otururum, yüzümü buruştururum, yine de sırtırım. "Sen alfabetik sıraya koyuyormuş gibi yapıp gerçekten okuyormuş gibi yaparken."

"Doğru," diyor ve bir kez daha, bahşiş gibi hızlıca beni öpüyor.

Aşağıda, gün küçük kasaba hayatına geri döner. Lila, bir generalin sessiz vahşiliğiyle gönüllü listesini düzenler. Ivy, su samuru

Rowan arka ek binadaki iki gevşek kiremitleri değiştirirken, Dean ona zaman tutar ve "ayır" diye bağırır. Bayan

Winthrop gerçek bir hukuk danışmanıya geri döner ("O çok yakışıklı," diye itiraf ediyor, "ve varyansın ne olduğunu biliyor.").

Müfettiş "sadece programa uyduğumuzu söylemek için" uğrar ve nezaket bizim

en sevdiğimiz silahtır.

Genel müdür beklenenden erken arar. Yan merdivenlerde telefonu açarım, suya bakarak, çünkü bu, öfkemin pişman olacağı şeyler yapmamı engelliyor.

"Seni istiyoruz," diyor. "Ama oda değişti. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum," diyorum. "O zaman biz de değişelim."

Duraklama. Kağıtlar karıştırılıyor. Birisi ekranın dışında mırıldanıyor. "Önerin nedir...?"

"Gerektiğinde QB2 olarak oyuna girerim," diyorum. "Yarım sezon. Jax'e mentorluk yaparım, onu desteklemek için değil, çünkü o iyi ve gerçekten ona değer veren birini hak ediyor. Salı günleri Perşembe günleri esnek olacağım, böylece önemli kasaba etkinlikleri olduğunda Coral Bell Cove'da olabilirim — evet, kasaba etkinlikleri dedim — ve sen de benim özel hayatımı PR sunumlarına koymayı bırakırsın."

İsteği dışında bana saygı duyuyormuş gibi gülüyor. "Gazetelerin 'sıcak çöp' dediği bir adam için bu çok büyük bir avantaj."

"O zaman kabul etme," diyorum sakın bir şekilde. "Ama bu, beni ve kasabayı aynı sezonda mahvetmeden elde edebileceğin tek yol."

"Bir süreliğine anlaşabiliriz," diye kaçamak cevap veriyor. "Belki o kadar geniş olmasa da."

"O zaman dürüst olmaya karar ver," diye karşılık veriyorum. "Ben senin için bir markaysam, bunu yüzüme söyle. Ben bir erkeğimsem, bana öyle davran. Geri dönüş hikayesi istiyorsan, saha dışında olanları da almalısın."

O içini çeker. "Sadece atış yaparken daha kolaydın."

"Daha kötüydüm," derim.

"Üç gün sonra tesiste konuşuruz," diye karar veriyor. "Teklifini getir. Koşullarını getir."

"Çörekler getireceğim," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Bailey, iki kitap ve Holly Golightly güneş gözlüğüyle dışarı çıkar. Güneş gözlüğünü sadece kafası karışık olduğunda takar.

"Nasıl gitti?"

"Beni istiyorlar," diyorum. "Ben de kendimi istiyorum. Müzakere ediyoruz."

Bana bir kitap uzatır. *Yavaş Mucizelerin Sanatı*.
"Ödev."

"Adil." Diğer kitabı işaret ediyorum. "O benim için mi?"

Senin

de "Hayır," diyor tatlı bir sesle. "O kapıyı desteklemek için."

mi? Öğleden sonra, her şeyi

her şeyi buzdolabında aptal bir mıknaatısla tuttuğunuz bir fotoğraf gibi gösteren bir ışığa dönüşür. Çocuklar, buzlu şeker kadar parlak resimli kitaplar için içeri girerler.

Saat beşte, sipariş etmediğim bir teslimat gelir: dükkan için yeni bir tabela, el oyması, yaldızlı kenarlar, zarif yazı. Bir not:

Kapınızın ışığınız kadar parlak olması gerektiğini düşünen isimsiz bağıışçılardan. Bailey parmaklarını braille gibi harflerin üzerinde gezdirir. "Bunu kabul edebiliriz," diye karar verir,

"çünkü bazen ipler sadece kurdeledir."

"Bazen," diye katılıyorum ve ona bunu hangi milyarder ve hangi pop yıldızının ödediğini tam olarak bildiğimi söylemiyorum, çünkü önemli olan bunu sessizce yapmış olmaları.

Akşamüstü, kutularda paket servis yemeklerimizle ve güneşin ısısı hâlâ hissedilen ahşap zeminde çıplak ayaklarımızla rıhtımda oturuyoruz. Su, morarmış bir yara izi rengini almış. Deniz fenerinin ışığı metronom gibi tıklıyor. Kasaba arkamızda bir uğultu gibi.

"Yavaş yavaş sakinleşiyoruz," diyor Bailey, sanki yüksek sesle bir sözü deniyormuş gibi.

"Yakında," diyorum. "Bu gece değil."

Başını omzuma yaslar. "Bir fırtına daha?"

"Muhtemelen," diyorum. "Bir müzakere daha, bir duruşma daha, bizi bizden daha iyi anlatabileceğini düşünen bir adam daha."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra sıradanlık," diyorum, sanki bu şimdiye kadar sipariş ettiğim en lüks şey gibi.

"Verandada akşam yemekleri. Cuma gecesi oyunları, ben kenarda olsam bile. Sen envanter konusunda yardıma ihtiyacın yokmuş gibi davranırsın, ben de yardım istemekten hoşlanmıyormuş gibi davranırım. Keçi istilaları. Ivy'nin şarkıları. Lila'nın listeleri. Beni onurlu bir şekilde nefret eden kedi. Biz, iyi anlamda yorgun."

Beni tedirgin edecek kadar uzun süre sessiz kalır. Sonra "Bana bir liste yap" der.

"Ne hakkında?"

"Sıradan şeyler."

Ben de yaparım, yemin eder gibi körfeze fısıldayarak. "Sen, düzeltmeyi reddettiğin dirsek yamalı hırkanla. Ben seni kızdırmak için onu tamir ediyorum. Uyandığında yastık kılıfıyla savaşımaya çalışan ve kaybeden saçların. Fırtınalı gecelerde bana kitap okuman. Sesin yorgun olduğunda sana kitap okumam. Ocakta kaynayan çorba, tahta kaşığı mahvediyor. Büyükbaban koltuğunda uyuyor ve traktör gibi horluyor, ama biz onu bu yüzden daha çok seviyoruz. İkinci denememde doğru yaptığım için gıcırdamayan bir salıncak. Çatıyı yaptığımız ve boğulmadan "biz" demeyi öğrendiğim için kuru kalan fener odası. Kasabadan bir çocuk futbol topuyla ve bir soruyla geliyor ve ben evet dediğim. Bana bir kitap uzattığın ve "Bu acı verecek, ama yararlı bir şekilde" dediğin.

Eli elimi bulur ve bir kez, sonra iki kez sıkar.

Kendimiz için icat ettiğimiz mors alfabesi. *Evet. Evet.*

Yiyoruz. Gülüyoruz. Ay yükseldiğinde, iskele boşaldığında ve rüzgar iç çekişlerimizi örtünce bir dakikalığına uygunsuz davranıyoruz. Sıcaklık, ima ve tatlılık var.

Bana yaslanmış hissi, boynumdaki nefesi, avucumun bir söz gibi karnına yayılması. Onu kolumun altına alıp ufkun siyah şeridini izlerken, mirasın bir stadyum olduğunu düşünen çocukluğumu ve stadyum olduğunu düşünen çocuk ve bunun bir veranda ışığı, inatçı bir kitapçı ve onu bir zamanlar küçülten bir notu saklayan ve onu bir deniz feneri haline getiren bir kadın olduğunu bilen adam olduğumu düşünürüm.

onu küçük yapan ve onu bir deniz fenerine dönüştüren bir notu saklayan bir kadın olduğunu düşünürüm. "Yarın," diye fısıldar.

"Yarın," diye tekrarlarım ve uzun zamandır ilk kez, bu bir gecikme değil, bir yer gibi geliyor.

Dönüş yolunda, telefonum aylar önce ayarladığım ve unuttuğum bir takvim uyarısı ile çalar: **Nashville – Rapor ver**

kamp. Sokak lambasının altında durup ona bakıyorum. Bailey benim ona bakışımı izliyor.

"Hayır diyebilirsin," diyor.

"*Öyle diyemem*," diye cevap veriyorum ve uyarıyı silip atıyorum. "*Geleceğim* diyebilirim, *ama ayrılmayacağım*."

Parmaklarımızı birbirine bağlar. "Bu çok Coral Bell Cove tarzı bir cümle."

"Bu çok sana özgü bir cümle," diyorum.

Deniz fenerine geri döndüğümüzde, verandanın ışığı sabit bir şekilde yanıyor. Merdivenleri çıkıyoruz ve içeri girmeden önce durup beni gömleğimden çekerek, noktalama işareti gibi hissettiren bir öpücük veriyor. Nokta değil, uzun çizgi. Bir devam.

"Kapıyı kilitle," diye fısıldadı ağızma. "Sürgüleri kapattım," diye söz verdim.

Geceyi kasabaya bırakıyoruz.

kendimize sakladık. İkinci kahkaha ile üçüncü öpücük arasında, sakinleşmek

bir son gibi gelmekten vazgeçip doğru bir başlangıç gibi gelmeye başlar.

Yirmi beşinci bölüm – Bailey

Alt kattan gelen kahve kokusu, martıların sesi ve tahta kaldırımında ritmik bir şekilde çalan çekiç sesiyle uyanıyorum. Kasaba yeniden canlanmış, daha hafif hissediliyor, sanki Coral Bell Cove toplu bir nefes vermiş gibi. Her verandada bayrak dalgalanıyor, her pencereye kalpler ve kitap alıntıları yazılmış. Hatta hava bile minnettar görünüyor.

Crew'un yatağının tarafı, vücudunun izi ve yastığının üzerinde kendini beğenmiş bir taç gibi kıvrılmış kediden başka boş. Esniyorum, kaslarım ağrımdan çok tatmin olmuş bir şekilde uğulduyor ve çarşafa gülümsüyorum. Son birkaç gün kaos gibiydi ve bir şekilde başladığımızdan daha fazlasıyla hayatta kaldık.

Aşağıda, Crew çıplak ayakla, duştan çıkmış ıslak saçlarıyla, üzerinde "**BUGÜN ŞAMPIYON GİBİ OKU**" yazan tişörtüyle ocağın başında duruyor. Gereksiz bir gösterişle krepleri çeviriyor, radyodan çalan eski bir country şarkısına eşlik ediyor. Yanağında hamur lekesi ve tüm deniz fenerini aydınlatacak kadar parlak bir gülümseme var.

"Günaydın patron," diyor beni görünce.

"Mutfağımdasın," diye hatırlatıyorum ona, bornozumu daha sıkı bağlayarak.

Bana bir tabak uzatıyor. "Kahvaltı diplomasisi."

Krepler düzensiz ve mükemmel. Kalçasını tezgaha dayayıp, yumuşak bakışlarla beni yemek yerken izliyor. "Dün interneti çökerttiğimizi dün interneti çökerttiğimizi fark ettin mi?"

"İnternetin kolayca çökebileceğini biliyorum," diyorum. "Sadece paniğe kapılmaları için sağlıklı bir neden verdik."

Gülüyor, kahve dolduruyor ve ses pencerelerden giren güneş ışığı gibi beni sarıyor.

Bir saat sonra kurye kapıyı çaldığında, an değişir. Bana verdiği zarf kalın, resmi ve Virginia Kıyı Mirası Vakfı'nın amblemi ile damgalanmıştır.

Adım, "**Zamanın Bir Sayfası Koruma Hibe Başvurusu**" yazısının altına düzgünce yazılmış.

Parmaklarım titriyor. "Erken."

Crew ellerini havluyla siler ve bana katılır. "Aç

."

Açtım. Kelimeler önce bulanık, sonra netleşti.

Tebrikler. Onaylandı. Tam ödül miktarı. Virginia Tarihi Canlandırma Girişimi kapsamında fener odasının restorasyonu onaylandı.

Gözlerimi kırptırıyorum, gülüyorum, belki ağlıyorum. Crew beni yerden kaldırıyor, sanki rahatlamamdan daha hafifmişim gibi, ve kedi tezgahtan miyavlayana kadar beni döndürüyor.

"Başardın," diyor saçlarıma.

"Başardık," diye düzeltiyorum. Ama sonra küçük yazıyı görüyorum:

otuz gün içinde eşdeğer fon sağlanması gerekiyor.

Midem düğümlenir. "Bir şart var."

"Her zaman bir bit yeniği vardır," diyor ve beni nazikçe yere indiriyor. "Ne kadar?"

Ona söylüyorum. Düşük bir ısıklık çalıyor. İmkansız değil, ama canımı yakacak kadar büyük bir meblağ.

Omuzlarımı sıkıyor. "Bir yolunu buluruz."

Öğlene kadar, kasabanın yarısı haberi alır. Coral Bell'in dedikodu ağı Wi-Fi'dan daha hızlıdır. Bayan Winthrop "vergi amaçlı" şampanya ve çörekler getirir. Ivy, pastel mavi renkli *RESTORE THE LIGHT* yazan posterler basar. Lila, **MATCHING MIRACLE FUND** başlıklı bir hesap tablosu oluşturur. Ekip, geri dönüştürülmüş ahşaptan bir bağış kutusu yapar ve üstüne *HOPE BUYS HINGES* yazısını elle yazar.

Kutuyu kasaya koyduk. Bir saat içinde kutunun yarısı banknotlar, bozuk paralar ve Henry adında bir çocuğun "gerekirse deniz kabukları satacağına" söz verdiği, pastel boyayla yazılmış bir borç senediyle doldu.

Dükkan bütün gün uğultuyla doludur. Ben fişleri imzalarken Crew tezgahın arkasına saklanır ve "Gözlerini kapat" diye fısıldar.

"Çalışıyorum."

"Kapat onları."

Kapatıyorum. Soğuk ve metalik bir şey bileğimi okşuyor — ince bir zincire asılı, kitap şeklinde küçük gümüş bir kolye.

Onu takıyor. "Şans getirsin diye."

Gözlerimi açtığımda, utangaç ve kendini beğenmiş bir gülümsemeye bana bakıyor. "Biraz destek büyüüne ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Tılsıma dokunuyorum. "Saçmalıyorsun."

"Etkili," diyor. "Önemli olan da bu."

Öğleden sonra geç saatlerde pencerelerden altın rengi ışıklar sızıyor. Ekip, yeni *A Page in Time* tabelasını asmak için merdivene tırmanıyor ve ben aşağıda durmuş, o uzanırken tişörtünün yukarı kaymasını izlemiyormuş gibi davranıyorum.

"Düz mü?" diye sesleniyor.

"Senden daha istikrarlı," diye cevap veriyorum.

O kadar çok güler ki, neredeyse bir vidayı düşürür. "Bundan emin misin?"

"Kesinlikle."

Şakalar, bir zamanlar korkunun işgal ettiği boşlukları doldurur. Birkaç saat boyunca, sadece boya, kahkahalar ve gelgitin ritmik sesi vardır.

Aşağı indiğinde, talaşla kaplıyken, takım çalışmasını ödüllendirir gibi beni öper. "Mükemmel uyum," diye mırıldanır.

"Tabelayı mı kastediyorsun?"

"Tabii," diyor, gözleri parıldayarak. "O da."

Gün batımında, telefonu çalar. Ekranda Nashville numarası yanıp söner. Onun görmeden önce ben görürüm ve içimde bir şey bükülür.

O, kibar ve tarafsız bir ses tonuyla cevap verir. "Merhaba, Laramie. ... Evet, bunu düşünüyordum."

Kayıt işlemleriyle meşgul oluyorum, dinlemiyormuş gibi davranıyorum, ama her kelime kaburgalarımın bir çakıl taşı gibi çarpıyor. *Yorumcu rolü. Ulusal yayın ağı. Seyahat programı.*

O telefonu kapattığında, zaten alfabetik sırayla dizilmiş kitapları yeniden düzenliyorum.

"Büyük bir fırsat," diyor dikkatlice.

"Öyle görünüyor," diyorum, başımı kaldırmadan.

"Planladığım şey bu değildi," diye ekliyor. "Ama istikrar anlamına gelebilir. Hatta esneklik. Sezonun yarısı burada, yarısı orada."

Sonunda gözlerine bakıyorum. "Peki hangi yarısında deniz feneri var?"

Yüzünü buruşturarak yaklaşıyor. "Hey. Ben sadece... düşünüyorum." "Biliyorum." Zorla gülümsüyorum. "Yüksek sesle düşün ki ben de "

Elini yanağıma koyar, başparmağıyla çenemin kenarını okşar. "Sen planın her versiyonunun bir parçasısın, Bailey." "Sözler ucuzdur," diye fısıldıyorum.

"O zaman bunun pahalı olduğunu kanıtlamama izin ver."

Birlikte akşam yemeği hazırlıyoruz — okyanusun kokusunu taşıyan deniz ürünlü makarna. O, abartılı bir ustalıkla sarımsakları doğrayıyor; ben de yarısını yere düşürdüğünde irkilmiyormuş gibi yapıyorum.

Uyumsuz kupalardan şarap içiyoruz, mutfakta çıplak ayakla, her üç satırda bir atlayan eski plaklara dans ediyoruz.

Şarkı yavaşladığında, beni bir kez döndürüp kendine doğru çeker. Kahkahalar sönüyor ama yakınlık sönmüyor.

"Bunu özlemişim," diyor.

"Dans etmeyi mi?"

"Seninle birlikte olmak."

Dudaklarını şakağıma değdirdi, sonra daha aşağıya, havadaki soru kendi kendine cevap bulana kadar.

Gerisi, zaten bildiğimiz bir müzik gibi gelişir. Dünya, onun elleri, kalp atışlarım, aramızdaki nefesin kaymasıyla daralır. Tadı şarap ve bir şey gibi...

Çevrilemez. İlkbahardan beri inkar ettiğimiz bir gelgitin ritmine göre hareket ediyoruz. Hassas, ateşli, saygılı; ikinizin de zaten söylediği bir sır gibi hissettiren türden bir samimiyet.

Sonra, deniz fenerinin ışığı pencereden içeri girerek tavanı gümüş rengi bir çizgiyle kesiyor. Koordinatları ezberler gibi ışığı cildimde takip ediyor.

"Bu sonsuza kadar sürecektir gibi," diye mırıldanır.

"Şu an gibi," diye düzeltiyorum, çünkü zamanı vaatlerle ölçmemeyi öğrendim.

Omzuma yaslanarak gülümser. "O zaman bir süre burada kalalım."

Daha sonra, uykuya dalmam gerekirken, rüzgarı dinleyerek uyanık kalırım. Kedi, İsviçre gibi aramızda uzanır. Crew'un nefesi düzelir. Yarınki denetim için alarm kurmak üzere telefonuma uzanırım.

Yeni bir mesaj var.

Laramie: Henüz kutlama yapma. Hibe dosyalarında bir şey bulduk. Sabah ilk iş beni ara.

Kelimeler bulanıklaşıyor, sonra netleşiyor. Göğsüm soğuyor.

Tavana bakıyorum, deniz fenerinin ışığı odanın her yerine ışık ve gölge kesiyor ve eski korkumun geri geldiğini hissediyorum — burada barışın asla sürmeyeceğini fısıldayan korku.

Dışarıda deniz nefes almaya devam ediyor. İçeride ise ben duruyorum.

Yirmi Altıncı Bölüm – Mürettebat

Deniz fenerinin ışığı, odayı düzenli bir ritimle, nabız gibi sabit bir şekilde kesiyor. Her ışık dalgası, onun cildini ışık ve gölgeyle boyuyor. Bailey, çarşafı dolanmış, uyuyor, kedi ise ayaklarının dibinde küçük bir nöbetçi gibi oturuyor.

Huzurlu — insanı batıl inançlara sürükleyen türden bir huzur.

Telefonumun ekranı hala komodinin üzerinde parlıyor.

Laramie: Henüz kutlama yapma. Hibe dosyalarında bir şey bulduk. İlk iş olarak beni ara.

Laramie gereksiz kelimeler kullanmaz. *Henüz kutlama yapma* demek, *işler değişmek üzere demek*.

Orada yatıp tavana bakarak olasılıkları gözden geçiriyorum.

Dolandırıcılık. Bir yazım hatası. Birisi

Deniz feneri ona değil, kasabaya ait. Ya da daha kötüsü, birisi onun adını benimkiyle tekrar ilişkilendirmeye çalışıyor, başka bir hikayeye dönüştürmeye çalışıyor.

Yan dönüp onun nefes alıp verişini izliyorum. Her nefes verişinde dudaklarının hafifçe açılması, parmaklarının yastığa kıvrılması. Sessizliğe güveniyor. Bana güveniyor.

Ona sıradan bir hayat sözü verdim.

Ama sıradanlık hep yıldız işaretleriyle geliyor.

Güneş erken doğuyor, huzursuzluk da öyle. Onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalkıyorum ve aşağı iniyorum.

Döşeme tahtaları gıcırıyor, ama bu ses artık tanıdık geliyor — sanki ev beni kabul ediyormuş gibi.

Önce kahve. Sonra düşünürüm.

Bailey, saçları dağınık, gözleri yarı kapalı bir halde benim tişörtlerimden birini giyip aşağı indiğinde, kahve fincanı yarı boşalmış ve sinirlerim daha da bozulmuştu.

"Erken uyanmışsın," diye mırıldanıyor, bir fincan kapıyor.

"Uyuyamadım."

Bardağın kenarından bana göz kırptıyor. "Mesajı gördüm. Üzgünüm."

Başımı sallıyorum.

Omuzları gerginleşir. "Sence durum kötü mü?"

"Bence Laramie kolay kolay korkmaz."

Bailey fincanını masaya koyar. "Sabah ilk iş onu aramamı söyledi. Saat daha altı bile değil."

"O zaman biz ilk arayanlarız."

Ben itiraz etmeden hoparlör simgesine basar. Telefon bir kez çalar. İki kez.

Laramie cevaplar, sesi sabah için fazla keskin. "Wright."

"İkimiz de buradayız," diyor Bailey.

Ben de ekliyorum, "Ne buldunuz?"

"Hibe vakıftan geldi, evet, ama eşleştirme fonu maddesi? O daha sonra eklendi. İkincil bir gözden geçiren tarafından yüklenen ek bir dosya."

Bailey kaşlarını çatıyor. "Yani?"

"Yani, biri meşru onayı, var olmayan bir şartla desteklemiş. Süreç içindeki biri, seni tarafından temerrüde düşmenizi sağlamak için sahte bir madde eklemiş."

Tezgahı sıkıca tutuyorum. "Onu diskalifiye etmek için mi?"

"Aynen öyle," diyor Laramie. "Ve siz temerrüde düşerseniz, deniz feneri yedek koruma kuruluşuna, Sanford Coastal Media'ya gider."

Yutkunuyorum. "David."

"Ya da onun üstündeki kişiler," diyor Laramie. "Antetli kağıdı takip edersen, üç katmanlı bir holding şirketi göreceksin. Belgeleri şimdi sana gönderiyorum."

Telefonum e-posta ile titrer. Her şey oradadır — damgalar, imzalar, sahte tarihler. Biz dama oynarken, biri satranç oynamış.

Bailey'nin sesi titriyor. "Bunu düzeltebilir miyiz?"

"Evet," diyor Laramie. "Ama sessizce. Kamuya açık başvurular aylar sürebilir. Çok fazla baskı yaparsan, karşı taraf da

Yasaklama emirleriyle karşılık verecekler. Önce birkaç açıdan çalışmama izin ver."

Bailey, ajan onu göremese de başını sallar. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Sadece... bize deniz fenerinden daha pahalıya mal olacaksa bana söyle."

Laramie'nin sessizliği her şeyi anlatıyor.

Telefon görüşmesinden sonra Bailey tezgaha yaslanıp bileğindeki kolyeye bakıyor. Benim ona verdiğim kolyeye.

"İyi misin?" diye sorarım.

Kısa ve yorgun bir kahkaha atar. "İyi ne demek?" "Nefes alıyorum."

"Zar zor."

Elinden kupayı alıp bir kenara koyuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Daha kötüsünü de yendik."

Yüzünü göğsüme bastırıyor. "Bunu bir oyunmuş gibi anlatıyorsun."

"Hayır," diye fısıldarım. "Bir söz gibi."

Uzun bir süre öylece durduk, kahve aramızda soğuyordu.

Sabahın ortasında dükkan açılır, ama Bailey tezgahın arkasında değildir. Yukarıda, dosyalar yere yayılmış, zaman çizelgelerini takip ediyor, yazı tiplerini eşleştiriyor, tutarsızlıkları katalogluyor.

Lila hamur işleri ve savaş sınıfı kafeini bırakır, sonra Bailey'nin ifadesine bir bakış atar ve "Bunu yapan her kimse kaçmaya başlasın" der.

Kasiyerlik yapıyorum. Hareketsiz kalmaya uygun bir yapıya sahip değilim, ama bugün ona ihtiyacı olduğu için sabırlı davranıyorum. Müşteriler içeri girip fısıltıyla cesaret vererek, bağış kutusuna para atarak ve vakfa mektup yazacaklarına söz vererek içeri giriyorlar.

Öğlen vakti, kedi korkuluktan bizi yargılıyor ve Bailey kendi kendine kod bölümlerini mırıldanıyor.

Onun yanına çömeliyorum. "Bir şeyler ye."

Kağıt yığınına işaret ediyor. "Bu sahte maddeyi kimin yazdığını bulana kadar olmaz. Dosyanın geri kalanıyla uyuşmayan bir filigran var."

"Sen korkutucusun."

"Övgülerin beni dikkatimden alıkoymaz. *True Crime* programını çok izlerim."

Yaklaşıyorum. "Belki de etkiler."

Dudakları seğirir. "Sen dayanılmazsın."

"Ama etkili," diyorum, pastasından bir ısırık çalarak. "Bunu bana sen öğrettin."

Kafasını sallar ama sonunda geriye yaslanır, adrenalin yerini yorgunluğa bırakır.

Lila ısrar ettiği için gün batımında yürüyüşe çıkıyoruz. "komplo teorisini ortaya dökmek." Kasaba artık farklı hissettiriyor — gururlu, koruyucu, birliği içinde biraz tehlikeli. Geçtiğimiz her verandadan bize el sallanıyor, her pencere parlıyor. Coral Bell sadece sizi desteklemekle kalmıyor, etrafınızı sarıyor.

Bailey yanımda sessizce duruyor, elleri ceketinin ceplerinde. Elimi uzatıp parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçiriyorum.

"Sen başka bir yerdesin," diyorum.

"Aynı anda üç yerdeyim," diye itiraf ediyor. "Geçmişteki ben dehşete kapılmış. Şimdiki ben öfkeli. Gelecekteki ben uyumayı hatırlamaya çalışıyor. Büyükbabam muhtemelen mezarında ters dönüyordur."

"Uyumak konusunda sana yardım edeyim."

Başını kaldırıp bana bakar, gözlerinde yeniden bir ışık parlar.

"Bana yatmadan önce hikaye okumayı mı teklif ediyorsun?"

"Sadece baharatlı bölümleri," diyorum.

Bu sefer içtenlikle gülüyor ve sesi umut dolu.

Gece yarısından sonra başlayan yağmur tembel, Bailey mutfakta mumlar yakıyor, alevler eski tuğlalara yansıyor. Çay yapıyoruz çünkü medeni davranmak, yüzeyin altında ne kadar derinlerde bir korku olduğunu kabul etmekten daha kolay.

Benim kapüşonlu sweatshirtlerimden birini giyiyor, kolları ellerini yutuyor. Etek ucu uyluklarının hemen üstüne geliyor ve ben şimdiye kadar sahip olduğum tüm mantıklı düşünceleri unutmak üzereyim.

Bakışlarımı yakaladı. "Ne?" "Hiçbir şey."

"Bakıyorsun."

"Sadece katalogluyorum," diyorum. "Gelecek nesiller için."

"Gelecek nesiller için, ha?" Yaklaşıyor, gözleri alaycı ama yumuşak. "Her zaman bu kadar şiirsel misin, bir şey yapmak üzereyken?"

aptalca bir şey mi?

"Sadece seninle."

Kupamı masaya koyup ona uzandım ve dünya yine daraldı.

Bu sefer acele yok, kesinti yok, kapıyı

kapıyı çalan kimse yok. Sadece biz varız. Onun nefesi, benim kalp atışlarım, kilometrelerce uzakta onaylayan bir davul gibi yankılanan gök gürültüsü.

Ona saygıyla yavaşça öpüyorum. O da sanki bütün gün, koşulsuz olarak istenmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamak için beklemiş gibi karşılık veriyor.

Büyük ellerimle bileklerini tutup başının üstüne, kanepenin koluna dayadım ve ağızla boynuna saldırdım.

"Cildini seviyorum."

"Crew," diye inler, bana karşı kıvranır. Kalçalarım bacaklarını destekler, onu yerinde sabitler.

"Neye ihtiyacın var, tatlım?"

"Ben... ellerine ve ağızına ihtiyacım var... her yerine."

"Kapüşonlu sweatshirt'ünü çıkar," emrediyorum, atletik pantolonunu yırtarak, gözlerimi onun parıldayan merkezine dikiyorum. Ellerimi uyluklarına koyup, üstünü çıkarmak için otururken bacaklarını ayırıyorum.

Dantelli sütyeninden kurtulan göğüsleri zıplıyor.

Narin kumaşı pantolonunun ve kapüşonlu sweatshirtinin yanına yere attı.

Gözlerim amından göğüslerine kayar ve göğsümün derinliklerinden bir homurtu çıkar.

"Siktir. Bebeğim, sana çok açım. Ben... Sana nazik davranacağıma söz veremem."

Elini kaldırarak, parmaklarını kahverengi saçlarımla arasında nazikçe gezdiriyor. Boğazımdan çıkan hayvani mırıldanmayı bastırmak için çok az çaba sarf ediyorum.

"Kahretsin, seni hak etmiyorum," diye itiraf ediyorum, öne eğilip bir meme ucuna yapışırken, bir elim bacaklarının arasına kayıyor.

En hassas bölgelerine özel ilgi gösterirken vücudum hızla alev alıyor. Her geçen saniye daha da ihtiyaç duyuyorum. Bailey'nin dudaklarından benim adımın tanınmaz bir inilti çıkıyor.

Ağzım bacaklarından yukarı doğru, amına doğru tırmanırken, o dudaklarıma karşı titriyor.

"Şimdi uslu bir kız ol ve seni boşaltmama izin ver."

Öpücüklerimiz çılgınca olur ve ellerimiz çıplak teni vahşice okşar. Hem çok fazla hem de yetersizdir.

Elimi bacaklarının arasına kaydırıp, ıslak yarık boyunca parmağımı ileri geri gezdiriyorum. Zaten onun uyarılmasından ıslanmış durumda, ama her geçişte daha da ıslanıyor.

Ben klitorisini titreyene kadar okşamaya devam ederken, nefesleri hızlanıyor. Dudaklarıma karşı, orgazmı bir tsunami gibi üzerine çöküyor ve çığlık atıyor.

"Tanrım, boşaldığında çok güzelsin," derim ve elimi çekerek, hala daha fazlasını arzulayarak.

O sakinleşirken, yüzüm bacaklarının arasına gelene kadar hareket ettim. Islaklığı yalarken, ona kendimi kaptırmaktan ne kadar zevk aldığımı kendi kendime mırıldandım.

Bailey kendi zevkine dalmışken, geri çekilip penisime prezervatif takıyorum. Üzerine eğildiğimde, büyük ereksiyonum sert bir direk gibi Bailey'e doğru uzanıyor. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum, kalçalarımı geriye doğru sallıyorum ve sonra içine giriyorum.

"Oh!" diye bağılıyor, çünkü penisimin başı çoğu kadının varlığından emin olmadığı noktaya değiyor.

Bükülmüş bacaklarından birini kaldırarak, penisimi yine o hassas noktaya sürtüyorum.

"Crew," diye fısıldadı, sırtını tırmalayarak.

"Siktir, Bailey, etrafımda sıkılaştığını hissedebiliyorum. Çok sıkısın. Daha fazla dayanamayacağım."

O elini bacaklarının arasına kaydırırken neredeyse kükrerim. "İşte böyle. Kendine dokun. Kendini boşalt."

Onun parmaklarını daha rahat hareket ettirebilmesi için dizlerimin üzerine otururken, sıkı kılıfının içine girip çıkıyorum. Ter damlaları yüzümün ve göğsümün yanlarından akıyor.

"Kahretsin, tatlı kız. Seni hissedebiliyorum," diye nefes nefese söylüyorum, o da kalçalarını benimkilere doğru sallıyor. "İhtiyacın olanı al."

Aniden, zevk dalgaları omurgamdan geçiyor. Bailey, bu kadar güçlü bir boşalmadan kısa bir süre sonra sırtını kavisler.

"Evet." İnlemem onun orgazmını daha da uzatır. Birkaç pompalama daha yaptıktan sonra, kendi orgazmımla inlerim. kanepede onunla birlikte doyurucu bir yığın halinde birleşiyor.

Gerisi, karanlıkta yutulan sıcaklık, ten ve sessiz nefeslerin bulanık bir karışımı. Bu kaçışla ilgili değil; varışla ilgili. Fırtınayı seçmek ve onun ortasında huzur bulmakla ilgili.

Her şey bittiğinde, kanepede birbirimize sarılmış halde kalıyoruz, başı göğsümde, ikimiz de zor ama rahat nefes alıyoruz.

"Sence hiç olaylar olmadan bir hafta geçirebilir miyiz?" diye mırıldanır.

"Sıkılırdım," diyorum.

O benim yanıma çimdikliyor. "Yalancı."

"Belki biraz," diye itiraf ediyorum. "Ama manzarayı seviyorum." O da mırıldanıyor. "Beni mi, deniz fenerini mi kastediyorsun?" "İkisini de," diyorum ve alnını öpüyorum.

Saatler sonra, yağmurlu hava açık denize doğru çekildi. Saat 2:17'yi gösteriyordu ki telefonum tekrar çaldı — Laramie.

Laramie: Bir isim buldum. Güneş doğmadan beni ara. Hoşuna gitmeyecek.

Bailey'e bakıyorum, yine uykuya dalmış, bana sarılıp kıvrılmış, sonunda huzur bulmuş. Dikkatlice onun altından kayıyorum,

kalbim çarpıyor.

Ekran, ben cevap yazarken odayı mavi ışıkla aydınlatıyor.

Ben: Şimdi söyle.

Cevabı birkaç saniye sonra gelir.

Laramie: Tanıdığın biri, Crew. Yakın birisi.

Dışarıdaki gök gürültüsü çoktan kesildi, ama göğsümde bıraktığı yankı, daha kötü bir şeyin başlangıcı gibi geliyor.

Çıplak ayakla verandaya çıkıyorum, tahtalar hala günün sıcaklığının izlerini taşıyor. Fener odasından gelen ışık, her otuz saniyede bir uzun bir yanıp sönmeye körfezi aydınlatıyor. Bununla düşüncelerimi zamanlamaya başladım — bir saniye sakinlik, bir saniye panik.

Telefon tekrar çaldığında, cevap veriyorum.

"Laramie."

"Bu saatte aradığım için özür dilerim," diyor. Sesinde çok fazla kahve ve çok az uyku izleri var. "Adını sormuştun."

"Evet."

"David değil," diyor. "O da işin içinde, ama daha üst düzey birisi eklemeyi emretti. İmza sahte ama ekibin hukuk departmanından gelen dijital yazışmalardan izlendi."

Midem düğümlenir. "Yani diyorsun ki..."

"Genel müdürünüz," diye sessizce bitiriyor. "Harris."

Eski boya avucumu acıtana kadar veranda korkuluğunu sıkıca tutuyorum. "O yapmaz."

"Seni kamuoyuna çıkarmakla franchise'ın imajını kurtarabileceğini düşünseydi yapardı. Bu madde başarısız olması için tasarlanmıştı, Crew. Bailey'nin temerrüde düşmesini bekliyorlardı, sonra da sempati dalgasını bir sponsorluk anlaşmasına dönüştüreceklerdi. Düzgün bir döngü."

Dünya eğiliyor. Beni üniversiteden franchise quarterback'ına kadar yetiştiren, ameliyattan sonra beni ziyaret eden

ikinci şanslarla ilgili bir İncil ayeti ile ziyaret eden adam, bizi bir stratejiye dönüştürdü.

Laramie devam ediyor, "Bir dava açabiliriz. Sadece kırk sekiz saat boyunca sessiz kalmanı istiyorum. Kanıtları toplayayım."

Sessiz kalmak. Hiçbir zaman iyi olmadığım tek şey.

"Anlaşıldı," diyorum. Sesim sanki başka birine aitmiş gibi geliyor. "Teşekkürler."

"Crew."

"Evet?"

"O, sandığından daha güvende," diyor. "O deniz feneri dişleri var."

Sonra hat kesiliyor.

Gökyüzü kenarlarından grileşmeye başlayana kadar verandanın merdivenlerinde oturuyorum. Kedi kapıdan sıkışarak içeri giriyor ve

ayaklarımın yanında kıvrılır, sormaktan daha iyisini biliyor gibi mırıldanır. Fırtınadan sonra deniz temiz, neredeyse tatlı kokar.

İçeride Bailey kıpırdanıyor. "Düşüncelisin," diyor, sesi hala uykudan ağır.

"Her zaman," diyorum.

Omuzlarına battaniyeyi sarar ve bana katılır. "Kötü haber mi?"

"Karmaşık haberler."

"Bu, ihaneti kibarca ifade etme şeklin."

Gülmeden gülerim. "Beni okumakta çok iyi olmaya başladın."

Omzuma hafifçe vurur. "Mesleki risk."

Ona her şeyi anlatıyorum: Harris'i, maddeyi, bizi kullanma planını. Anlatmam bittiğinde, kahvesi soğumuş ve çenesi akıllı erkekleri kaçırarak şekilde sıkılmış.

"Yani senin hayatını mahvederek takımı kurtarmak istedi," diyor.

"Aynen öyle."

"Ve benim evrak işlerinin altında ezileceğimi düşündü." "İnsanlar kütüphanecileri hep hafife alırlar," diyorum.

"Kitapçılar," diye otomatik olarak düzeltir. Sonra iç çeker. "Ne yapacağız?"

"Kırk sekiz saat bekleyelim."

O burun kıvrıyor. "Sen beklemeyi pek sevmezsin." "Sen de öyle."

Güneş sudan yükselirken orada oturuyoruz. Bir an için her şey askıda kalmış gibi hissediyorum, sanki maçın başlamasından önceki sükunet gibi. Eskiden o gerginlik için yaşıyordum. Şimdi ise sadece pahalı geliyor.

Sabahın ortasına gelindiğinde, kasaba yine bir şeylerin ters gittiğini anlar, ancak ayrıntıları bilmez. Coral Bell'in dedikodu zinciri bilgiye değil, içgüdüye dayanır. Bayan Winthrop "stres için" keklerle, Lila not defterleriyle, Ivy ise **Burn It Down but Gently** adlı bir çalma listesiyle ortaya çıkar.

Bailey, bir profesyonel gibi davranır: nazik, ayakları yere basan, hatta komik. Onu izlerken, değiştiğini fark ederim. Artık kaostan çekinmiyor. Kaosu ritim haline getiriyor. Bir zamanlar biri onu aşağıladığı için kasabayı terk eden kız, şimdi onun için ayaklanacak bir topluluk yönetiyor.

Bunu ona söylemek istiyorum, ama önemsemeyeceğini biliyorum, bu yüzden sessizce başka bir menteşeyi tamir ediyorum.

Öğlen, Marcus'u arıyorum çünkü hala temiz işlere ve dürüst çalışmaya inanan birinden haber almam gerekiyor.

"50 yard çizgisinde dengede duran bir adam gibi konuşuyorsun," diyor.

"Öyle hissediyorum," diye itiraf ediyorum. "Harris hibe belgelerini sahtecilik yaptı."

"Tanrım."

"Evet. Kanıtımız var. Ama Laramie sessiz kalmak istiyor."

"Ona verecek misin?"

"Deniyorum."

O gülümser. "Sabrı her zaman zayıflıkla karıştırırdın."

"Belki de öğreniyorum."

"Belki de sonunda dinliyorsundur," der ve ben itiraz etmeden telefonu kapatır.

Öğleden sonra garip bir huzur gelir. Hibe için gerekli olan deniz feneri denetimi tek bir not bile alınmadan geçer. Denetçi Bailey'nin elini sıkar ve burayı "sorumlu korumanın harikası" olarak nitelendirir. Bailey neredeyse ağlayacak ve ben minnettarlığımdan neredeyse ona saldırıyorum.

Verandada sandviçlerle kutlama yapıyoruz. Rüzgâr ılık, körfez pırıl pırıl. Beş dakika boyunca, her şeyin normal olduğunu varsayıyoruz.

Sonra telefonu titrer. Bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj.

Bilinmeyen: Dün güzel bir incelemeydi. Gelecek olanlar için üzücü.

Bana ekranı gösteriyor. Midem düğümleniyor. "Laramie mi?" diye soruyorum.

"O sana arardı, bana mesaj atmazdı."

Telefonu alıp ekran görüntüsünü alıyorum ve iletiyorum.

Ben: Bunu görüyor musun?

Beş dakika geçmeden cevap geldi.

Laramie: Özel dedektif peşinde. Yerinden kıpırdamayın.

Bailey dudağını ısırır. "Sence sadece Harris mi?" "Onunla bağlantısı olan herhangi biri olabilir."

Kafasını sallar. "Durmayacaklar, değil mi?" "Biz durdurana kadar durmayacaklar."

Gözleri benimkilere bakıyor, kararlı ve sarsılmaz. "O zaman bitirelim."

Halka açık olmaya karar veriyoruz, ama bizim şartlarımızla. Verandadan canlı bir belediye binası yayını, tıpkı Read-In gibi, ancak bu sefer hikaye çocuk kitapları değil, gerçekler. Ivy kameraları kuruyor, Dean açıklamayı hazırlıyor ve Rowan arka plan ambiyansı için keçiler sunuyor ("optik" diyor).

Onlar plan yaparken, Bailey üst kata çıkar. Onu fener odasında, suya bakarken bulurum.

"Bundan emin misin?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Var olmak için izin beklemekten yoruldum."

Arkasına geçip kollarımı beline doladım. "O zaman yüksek sesle söyleyeceğiz."

Bana yaslanır. "Korkmuyor musun?" "Ölümüne korkuyorum," derim. "Ama bana korkunun geri çekilmek anlamına gelmediğini öğrettin."

Güneş batana kadar orada duruyoruz, yansımalarımız camda birleşiyor.

Yayın, alacakaranlıkta sosyal medya sayfamda canlı olarak yayınlanıyor. Kasaba halkı yine toplanıyor — çocuklar battaniyelerin üzerinde, yetişkinler katlanır sandalyelerde, sahilin yarısı ise çevrimiçi olarak izliyor. Bailey yanımda oturur, eli benim elimde sabit durur.

"İyi akşamlar," diye başlıyor, rüzgara rağmen sesi net. "Hakkımızda birçok hikaye duydunuz. Bazıları doğru, bazıları... yaratıcı. Bu gece size kendi hikayemizi anlatmak istiyoruz."

Ben ikinci şanslardan, bir omuzu düzeltmekle bir hayatı düzeltmek arasındaki farktan bahsediyorum. O ise uğruna savaşmaya değer bir şey inşa etmekten, ışığın ancak paylaştığında anlam kazandığından bahsediyor.

Yorumlar akın akın geliyor: kalpler, cesaretlendirme, ara sıra nezaketle boğulan troller. Bir kez olsun, hikayeyi bizim kontrol ettiğimizi hissediyorum.

Sonra, cümlelerin ortasında, arkamızdaki ekran titremeye başlar. Parazit. Bir logo.

Yayın önceden kaydedilmiş bir bölüme geçer: Harris podyumda, basın kameraları flaşlar patlatıyor. Sesi her zamanki gibi yumuşak. "Devam eden soruşturmalar nedeniyle, Crew Wright'ı idari izne ayırdık. Kişisel meselelerine odaklanırken kendisine en iyisini diliyoruz."

Kalabalıkta bir hayret dalgası yayılır. Bailey elimi sıkar. Ekрана bakarım, tüm kaslarım gerilir.

Laramie'nin numarası telefonumda yanıp söner. Harris'in kendini beğenmiş yüzünden gözlerimi ayırmadan cevap veririm.

"Crew," diyor nefes nefese. "Beklediğimizden daha hızlı ilerliyor. Kendi açıklamasını erken sızdırdı.

Şu anda dosyaları ele geçiriyoruz. Sakın, tekrar ediyorum, sakın kamuoyuna açıklama yapma."

Çok geç. Bailey çoktan mikrofona konuşmaya başlamıştı. "Bu seferlik anlatımı siz yapmayacaksınız, Koç."

Kalabalık onaylayarak bağırıyor, ama ben bundan sonra ne olacağını biliyorum: yasal tehditler, medya akbabaları, bitmek bilmeyen gürültü. Deniz fenerinin ışığı verandayı aydınlatıyor, duraklatılmış yayında donmuş Harris'in yüzünü yakalıyor ve gölgesini arkamızdaki duvara uzun uzun yansıtıyor.

Kaosun ortasında sakinliğini koruyan Bailey'e bakıyorum ve geri dönüşü olmayan noktayı geçtiğimizi anlıyorum, ama bu onun için her şeyi feda etmek anlamına geliyorsa
her şeyi feda etmek anlamına geliyorsa, o zaman bu altın değerinde bir şey.

Yirmi yedinci bölüm – Bailey

Kamyonun geldiğini duymuyorum. Hissediyorum. Ayaklarımın altındaki döşeme tahtalarının uğultusu, martıların dedikodu gibi dağılışı, o kapıyı açmadan önce etrafındaki havanın şekil değiştirmesi.

Crew Wright bir odaya girdiğinde, sanki yerçekimi kimin sorumlu olduğunu hatırlar gibi.

Sabahın nemli saçları, bir günlük sakalları, henüz alınmamış kararların ağırlığını omuzlarında taşıyan bir adam. Hala bir bakışıyla bir bakışıyla odayı sessizliğe boğabilen adam, ama şimdi başka bir şey daha var. Daha önce olmayan bir sessizlik.

aylar önce Coral Bell Cove'a geldiğinde, çocuk kitaplarıyla dolu bir çanta ve geçici olduğuna yemin ettiği bir kalple kapımdan içeri girdiğinde sahip olmadığı bir sakinlik.

Anahtarlarını tezgahın üzerine koydu, bana bir bakış attı ve nefesini verdi. "Mesajı gördün mü?"

"Evet." Lantern odasının camından çekilmiş, grenli fotoğrafımız hâlâ gözlerimin arkasında yanıyor.

Bunu engelleyecek hiçbir şey istemem. Bu sadece bir tehdit değildi. Şöhretin, yeni adresini asla unutmadığını hatırlatan bir uyarıydı.

Kollarımı kavuşturup, kendimi onun bakışlarına bakmaya zorladım. "Hallettin mi?"

"Çoğunlukla." Çenesi gerilir ve "*çoğunlukla*"nın *zar zor kontrol altına alınmış, strateji kisvesi altında gizlenmiş şiddet olduğunu anlıyorum.* "Laramie dosyaları aldı. Çocuk sözünü tuttu. Şimdilik güvendedeyiz."

Şimdilik. İngilizce'de en çok nefret ettiğim iki kelime.

Bir bez alıp tezgahı silmeye başladım, her ne kadar zaten tertemiz olsa da. "Yani bu kadar mı? Onlar sadece... bırakacaklar mı?"

Kafasını salladı. "Hikaye artık onların olmadığını anlayana kadar etrafımızda dolanacaklar."

"Peki bu ne zaman olacak?"

"Biz öyle karar verdiğimizde."

Sesinde yine o düşük sesli kesinlik var, hem evimi hem de tehlikeyi hatırlattığı için göğsümü acıtan türden.

Yaklaşıyor, istersem geri çekilebilmem için yeterince yavaş. Ama çekilmiyorum. Eli tezgahın kenarına uzanıyor, parmakları havayı hafifçe titretmeye yetecek kadar benimkilere dokunuyor.

"Bailey," diyor sessizce, "özür dilerim." "Ne için?"

"Sessiz kalmanın ortaya çıkmaktan daha güvenli olduğunu düşündüğüm her an için."

Bez parçasını düşürüyorum.

"Peki şimdi?" "Artık saklanmaktan bıktım."

Ciddi. Aramızdaki mesafede, bana hem neden hem de sonuçmuşum gibi bakışında bunu hissedebiliyorum. Ama onu tanıyorum — kırmadığı şeyleri düzeltme ihtiyacı, ulaşabileceği her yükü omuzlarına alma içgüdüğü.

Koluna, tricepsini kesen yaranın hemen üstüne dokunuyorum. "Her şeyle savaşıyorsun, Crew."

Başını eğiyor. "Kim savaştığımı söyledi?" Cevap veremedi, eğilip beni öpüyor.

Bu çaresiz bir öpücük değil. Nazik de değil. Daha gerçek bir şey — gök gürültüsünden sonraki sessizlik gibi. Dudakları tuz ve siyah kahve gibi tadı var ve kelimelere gerek duymayan bir özür gibi.

Sonunda geri çekildiğinde, "Bu hile yapmak" diye fısıldarım.

Gülümser, başparmağıyla çenemi okşar. "Etkili."

"Sinir bozucu."

"Yine de etkili."

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsemem beni ele veriyor.

Öğlen vakti dükkan dolmuş. Bağış kutusu, Rowan'ın yaptığı oyma ahşap bir kutu ile değiştirilmiş, Küçük bir plaket üzerinde "*Işık herkese aittir*" yazıyor.

Çocuklar yine halının üzerine yayılmış, kitap okuyor, resim yapıyor, hayal kuruyorlar. Ben de aralarına oturmuş, yeni kitapları karıştırıyorum ve haftalar sonra ilk kez kalbimin atışı odanın ritmiyle uyum içinde.

Crew yanımda çömelmiş, bir Yıpranmış bir beyzbol şapkası takmış, siperliği gözlerini gölgeliyor ve her başını kaldırışında içimdeki bir şey biraz daha çözülüyor.

"Biliyor musun," diyor, sesi alçak, "bu benim en sevdiğim rehabilitasyon şekli olabilir."

"Karton katlamak ve küçük çocukları kontrol etmek mi?"

"Medya eğitiminden iyidir."

Çocuklardan biri, deniz kabuğu parası için borç senedi yazan Henry, başını kaldırıyor. "Siz evli misiniz?"

Mürettebat havada boğuluyor. *Velveteen Rabbit*'i neredeyse düşürüyordum.

"Hayır," diyorum.

Henry kaşlarını çattı. "Öyle olmalısın. Benim dedemler gibi konuşuyorsun."

Crew ilk toparlanır. "Yaşlı ve gürültülü mü?"

"İğrenç ama aşık. İğrenç," diyor Henry neşeyle ve boyamaya geri dönüyor.

Crew yaklaşır, omuzu omzuma değiyor. "Çocukların bilgeliğiyle tartışılmaz."

"Başlama." "Hayatta olmaz."

Yalan söylüyor. Gülümsemesinden anlayabiliyorum.

O gece, sahilde yürüyüş yapıyoruz. Gökyüzü morarmış, dalgalar yumuşak, hava Coral Bell'in beslendiği fırtına öncesi elektrikle dolu.

Ayak parmaklarımda üzerinde kıvrılan köpüğü tekmeliyorum. "Hiç bizim kozmik bir şakanın içinde yaşadığımızı düşündün mü?"

"Her zaman."

"Belki de gülmeye başlamalıyız."

Kolunu omuzlarıma doladı. "Ya da belki de espriyi değiştiririz."

Bir süre sessizce yürüdük, adımlarımız senkronize oldu. Rıhtıma vardığımızda, ellerini ceplerine sokarak durdu.

"Bailey, ne istiyorsun?" Başımı kaldırıp ona bakarım. "Şu anda mı?"

"Genel olarak."

Nefes alıyorum. Gerçek basit geliyor. "Kendi hikayemde hayatta kalmayı bırakmak istiyorum."

Beni inceler, çenesini sıkar. "O zaman yeni bir tane yaz." yaz."

"Seninle mi?"

"Beni kabul edersen."

Sözler orada asılı kalır, kırılğan ve kesin. Işın deniz fenerinden üzerimize bir gümüş ışık parlaması düşüyor ve beni derinden etkileyen bir şeyin farkına varıyorum: o ışık her geçtiğinde, tehlikeyi aramıyor. Birini eve götürmek için yol gösteriyor.

Elini tutuyorum. "O zaman gelmeye devam et."

Beni kendine doğru çeker, alını alnıma değiyor. "Sen söyle sen bile."

"İyi," diye fısıldıyorum. "Çünkü söylemeyeceğim."

Sonunda deniz fenerine geri dönüyoruz, havada kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyük bir şey vızıldıyor. Kapı kapanmadan önce beni öpüyor ve dünya sessizliğe bürünüyor. Elleri gömleğimin altına kayıyor, benimkiler onun saçlarına, nefeslerimiz düzensiz ama kesin. Artık çaresiz bir ihtiyaç değil, aidiyet duygusu.

Daha sonra, çarşafırlara ve ay ışığına dolanmış halde, fısıldar: "Fırtınalar hakkında bir şey biliyor musun?"

"Ne?"

"Fırtınalar her zaman gökyüzünü daha temiz bırakır." Onun göğsüne yaslanarak gülümserim. "Şiirsel."

"Etkili."

Yarı uykulu bir şekilde gülerim. "Yine de sinir bozucu."

Başımın üstüne öpücük kondurur. "İyi geceler, Deniz Feneri."

Ve yıllardır ilk kez, ayrılmayı hayal etmiyorum.

Adliye binası toz, mürekkep ve gerginlik kokuyor. Televizyonda gördüğünüz türden görkemli bir mahkeme salonu değil, sadece panelli duvarlar, uğultulu ışıklar, çok fazla yaz görmüş bir tavan vantilatörü. Yine de, burada tarihin yazıldığı hissediliyor ve bir parçam, yanlış nefes aldığımda kırışan yanlış nefes aldığımda kırışan lacivert bir elbise giymiş olmayı diledi. Davaya dahil olan tarafların potansiyel kamuya açık niteliği göz önüne alındığında, dava bu kadar çabuk görüldüğüne şaşırdım.

Crew yanımda oturuyor, eli benimkinin üzerinde sıcak. Üzerine çok iyi oturan koyu renkli bir takım elbise giymiş — sadece kumaşı değil, hayatı boyunca üniforma ve forma giymiş bir adama çok yakışıyor. Bizi temsil eden Laramie'nin avukat ekibi önümüzde duruyor, gerginliği yarı yarıya azaltacak kadar keskin bir duruş sergiliyorlar.

Harris koridorun karşı tarafında oturuyor, kravatı onu boğuyormuş gibi sıkı bir şekilde bağlanmış. Gözlerimiz buluştuğunda, ifadesinde bir değişiklik oluyor — suçluluk değil, korku değil, sadece hesaplama. İnsanlar yerine sonuçları ölçen türden bir bakış.

Yargıç içeri girer. Herkes ayağa kalkar. Oda nefesini verir. Avukatımız ilk konuşur, sesi sabittir. E-posta zincirini, sahte maddeyi, ekran görüntülerini ve gerçeği söylemek için her şeyi riske atan stajyerin tanık ifadesini sunar. Her hece, bizi gömmek isteyen yalana çakılan bir çivi gibidir.

Konuşmasını bitirdiğinde, yargıç arkasına yaslanarak kalemini dosyasına vurur. "Bay Harris, avukatınız var mı?"

Harris boğazını temizler. "Evet, Sayın Yargıç. Ama sanırım bir yanlış anlaşılma var."

Crew eğilip fısıldar, "O kelimeyi yeniden tanımlamak üzere."

Yargıcın bakışları sarsılmaz. "Bay Harris, mahkeme yaratıcı tanımlamaları hoş karşılamaz."

Galeri'de bir mırıldanma duyulur — gazeteciler, yerliler, Coral Bell önemli anlarda ortaya çıktığı için gelen arkadaşlar. Ivy arka sırada, sanki basın toplantısına hazırmış gibi iç mekanda güneş gözlüğü takıyor. Lila bu bir grup projesiymiş ve başarısız olmayı reddediormuş gibi öfkeyle notlar alıyor.

Harris, "idari iletişim hatası" hakkında bir hikaye uydurmaya çalışır, ancak yargıç, "*ben yapmadım*"ın her versiyonunu duymuş bir adamın verimliliğiyle onu keser. "Mahkeme, eşleştirme fonu maddesinin hileli bir şekilde eklenmiştir ve sonraki tüm temerrüt tehditleri geçersizdir. Hibe geçerliliğini korumaktadır. Bayan Bailey Hart mülkün tam mülkiyet hakkını elinde tutmaktadır."

Tokmak vurur. Ses küçüktür, ancak rahatlama sarsıcıdır.

Crew, bunun gerçek olup olmadığını kontrol eder gibi elimi bir kez sertçe sıktı.

Azimle mücadele ettik ve ben deniz fenerini ve hibeyi elimizde tutabildik.

Dışarıda hava güneş ışığı ve yorgunluk kokuyor. Kameralar flaş patlatıyor. Muhabirler *geri dönüş, kurtuluş hikayeleri ve deniz fenerinde aşkı bulan futbol yıldızı* hakkında sorular soruyorlar. Crew beni koluyla ve onlara değil, bana yönelik bir gülümsemeyle koruyor.

"Bir şey söyleyecek miyiz?" diye fısıldıyorum. Eğiliyor. "Onlara değil."

Sonra kamera lensine doğrudan bakarak şöyle diyor: "Bazen ışık sizi bulur."

Bu tür sözler elbette manşetlere taşınır, ama aynı zamanda doğrudur da, ve ben onun bunu içtenlikle söylemesini seviyorum.

Deniz fenerine geri döndüğümüzde, kasaba zaferi bir festivale dönüştürmüştü. Biri ana caddeye bayraklar asmıştı. Bayan Winthrop bir sürü turta pişirmişti. Bağış kutusu artık "*Gelecek Fırtınalar İçin*" yazıyordu.

Crew ve ben, minnettarlık tarafından kaçırılmamak için arka kapıdan gizlice çıkıyoruz. Sanki tek başına tüm dünyayı ayakta tutuyormuş gibi kanepeye yığılıyor.

"Biliyor musun," diyor, "kazanmanın daha gürültülü olacağını düşünmüştüm."

"Bu sessiz bir zafer," diyorum ona. "Duyabilmek için hareketsiz oturman gereken türden."

Bana yumuşak gözlerle bakar. "Hareketsiz kalmakta pek iyi değilim." "Öğreniyorsun."

Gülümser. "Etkili."

Ona bir yastık fırlatırım, o da kas hafızasının her zaman yaptığı gibi tek elle yakalar. Sonra öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar.

"Onlarla işim bitti, Bailey."

"Stallions'tan mı?"

O başını sallar. "Şartları yeniden gözden geçirmeyi teklif ettiler. Özür metnini imzalarsam gelecek hafta mentorluğa geri dönebileceğimi söylediler. Kendi metnimi yazacağımı söyledim."

Gözlerimi kırıştıtırırım. "Ayrılıyorsun."

"Daha iyi bir şeye doğru yürüyorum." "O da nedir?"

Elini uzatıp bileğimdeki tılsıma dokunur. "Bu. Sen. Buraya okumaya gelen çocuklar. Manşetlere çıkmadığım bir yer. Ve aslında yarı zamanlı yayıncılık işi için heyecanlıyım."

Yutkunuyorum. "Emin misin?"

"Sessizliği değil, gürültüyü seçmekten bıktım."

Gözlerimden yaşlar akmaya başlar. "Burayı özleyeceksin."

"Pas atmayı özleyeceğim," diye itiraf ediyor. "Ama belki de yakalamayı öğrenmenin zamanı gelmiştir."

O gece, Coral Bell sahilde doğaçlama bir şenlik ateşi yakar. Müzik, kahkahalar, çok fazla marshmallow. Crew'un kardeşleri bira ve kötü şakalarla gelirler. Ivy, kumda çıplak ayakla şarkı söyler, sesi dalgaların ötesine ulaşır.

Şarkı tam olarak bizim hakkımızda değil, ama nakaratı öyle hissettiriyor

: *gelgiti kafese kapatamazsın, ama eve dönmeye değer bir sahil inşa edebilirsin.*

Crew beni ışık çemberine çekiyor. "Benimle dans et"

"Müzik yok."

"Her zaman müzik vardır," diyor ve ben de ritmi bulana kadar ben de ritmi bulana kadar mırıldanır.

Sallanıyoruz, ateş bizi altın rengi boyuyor. Beni dramatik bir şekilde eğdiğinde insanlar alkışlıyor, sonra beni öptüğünde inliyorlar çünkü görünüşe göre küçük kasabalar romantizmi PG seviyor. O yine de beni öpüyor.

Ateş közlere dönüştüğünde, herkes dağıldıktan sonra uzun süre kalıyoruz. Uzakta deniz feneri sabit bir şekilde yanıp sönüyor. Beni kucağına çekiyor, kollarını bana doluyor.

etrafımda, ve dünya çok, çok sessizleşir. "Şimdi ne olacak?" diye fısıldarım.

Uzun süre düşünür. "Tamir gerektirmeyen bir şey inşa ederiz."

"Ne gibi?"

"Bunun gibi," diyor ve çenemi ona bakacak şekilde kaldırıyor.

"Bizim gibi. Seçmediğimiz bir kavgayla başlamayan sabahlar gibi."

Yumuşak bir kahkaha atarım. "Bu şüpheli bir şekilde evcil geliyor." "Korkutucu, değil mi?"

"Kesinlikle."

Beni tekrar öper, yavaş ve derin bir öpücükle, ve bir kez olsun kafamda hiçbir ses yok, felakete doğru geri sayım yok. Sadece tuz, rüzgâr, cildimde sabit duran elleri ve nihayet dinlenmeye başlayan kasabanın hafif uğultusu var.

Haftalar, hayatta kalmak yerine yaşamak gibi hissettiren bir bulanıklık içinde geçer. Onarımlar biter. Hibe fonları gelir. Deniz feneri, tuz ve limonlu kek kokan bir Cuma günü resmi olarak yeniden açılır.

Çocuklar merdivenleri tırmanmak için sıraya girer, ebeveynler fotoğraf çeker ve kasaba bunu resmi tatil ilan eder. Crew, kısa, çekici ve saygısız bir konuşma yapar, öyle bir konuşma ki...

Herkes gülüyor ve sonra biraz ağlıyor. Sıra bana geldiğinde, duygularım sesimi kesmeden tam olarak beş kelime söyleyebiliyorum.

"Eve döndüğün için teşekkür ederim."

Crew elimi sıkar ve fısıldar, "Harika yaptın."

Daha sonra, kalabalık azaldığında, tek başımıza fener odasına çıkıyoruz. Güneş batıyor, ışınlar yeniden işine başlamak için hazır. Arkamdan bana sarılıyor.

"Buradan farklı görünüyor," diye mırıldanır. "Nasıl?"

"Kurtardığımız bir şey gibi değil. Daha çok bizi kurtaran bir şey gibi."

Ellerimi onun ellerinin üzerine koyuyorum. "Komik olan ne biliyor musun?" "Ne?"

"Eskiden ışığın sadece ışık olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise bir vaat olduğunu düşünüyorum."

Boynumun arkasına bir öpücük kondurur. "O zaman onu tutalım."

Işığın ilk ışını alacakaranlığı kesene kadar orada dururuz, kararlı ve emin bir şekilde, hala geri dönüş yolu arayan herkese ulaşmak için.

Epilog – Bailey

Sonbaharın ilk serin esintisi elmalı turta ve deniz tuzu gibi kokar ve Coral Bell Cove buna uygun giyinir – her merdivende jack-o'-lanterns, gün batımı rengine krizantemler, çoğunlukla tavır için kullanılan eşarplar. Deniz feneri, güzelliğinin farkında gibi parıldıyor. Yeni yanıp sönen ışıklar, taze boya, bir bina memnun olduğunda çıkardığı o sessiz gıcırtı.

A Page in Time'daki OPEN tabelasını çevirip iki kupa ile verandaya çıkıyorum. Crew, raylarda inatçı bir panjur kancasını, taparcasına saygıyla tamir ediyor.

tıklayan şeylerin sunağı. İroni bir aşk dili olduğu için soluk Stallions kapüşonlu sweatshirt giyiyor ve hepimizden daha fazla hava koşullarına dayanmış bir beyzbol şapkası takıyor.

"Rapor ver," diyorum, ona kahve uzatırken.

"Kanca yenildi. Veranda güvenli. Kedi yargılıyor." Pencere pervazına doğru başını sallar, kedinin gözleri sanki öğle uykusuna geç kaldığımızı düşünürcesine kırpışır.

Kasaba arkamızda uğultuyla doludur: Rowan'ın keçileri kamyonetinin arkasında bir balya samanla tartışıyor, Ivy çardakta koro provası yapıyor, Lila bir klips tahtası ve iyiliksever bir korsan gibi ince bir otoriteyle gönüllülere talimatlar veriyor.

Sonbahar Okuma Etkinliği öğle vakti başlıyor: battaniyeler, elma şarabı, hikayeler

düz asmış gibi davranacağımız ışık zincirlerinin altında. "Mutlu yıldönümleri," diyor Crew rahat bir şekilde.

Gözlerimi kırpıyorum. "Neyin?"

Omzuma hafifçe vurur. "Arka plan kontrolü yapmadan beni tezgahın arkasına ilk kez aldığın günün yıldönümü."

"Bu bir karar hatasıydı."

"Şimdiye kadarki en iyi hatan," diyor, yudumlarken. "En azından ilk üçte."

Sabahlarını lisede quarterback'leri çalıştırarak geçiriyor, öğleden sonralarını burada veya Otter Creek Çiftliği'nde geçiriyor, akşamları ise fırtına öncesi verandadaki mobilyaları içeri taşıyan komşu türünden biri oluyor. Yılın bu zamanında, hafta sonları yayın programları için ülke çapında

Ülkeyi baştan başa dolaşarak hafta sonları yayın programlarına katılıyor. Ben de onu takip ediyorum çünkü okuduğum gibi yeni maceralara her zaman açığım.

Marka kelimesine hayır, kahve ve çim kokan bir hayata evet dedi. Harris, ne erken ne de gönüllü olan bir *erken emeklilik* aldı. Lig, bej renginde bir özür diledi ve vakfa bir bağışta bulundu. Tarihi binalar için harcanan paranın vicdanı olmadığı için bu özrü kabul ettim.

"Hadi," diyor Crew, gözleri parıldayarak. "Fener odası."

"Çocuklar gelene kadar yaklaşık on iki dakikamız var

"

"On iki çok fazla." Parmaklarını benimkilerle birleştirip beni tanıdık, sevdiğim merdivenlerden yukarı çekiyor. Camlar akşam turları için yeni cilalanmış; pirinç parlıyor; kirişler alacakaranlığa kadar uyuyor.

Işığın döşeme tahtalarında mükemmel bir kare oluşturduğu yerde durur. "Tam burada."

Ona gözlerimi kısarak bakarım. "Biz... duygu paylaşımı mı yapıyoruz?" "Muhtemelen." Kapüşonlu ceketinin cebini okşar.

"Ama

sahne donanımıyla."

"Tanrım."

Bir kitap çıkarır. *The Outsiders*. Benim kitabım...

Yumuşak, harap olmuş omurgası olan, bir zamanlar bir not saklayan, hayatımın havasını değiştiren o.

Boğazım düğümleniyor. "Crew..."

"Eski not değil," diyor hızlıca, gamzeleri ve gerginliği ile. "O not işini yaptı. Bu bir güncelleme."

Ortasından açar. Yeni bir kart görünür — krem rengi, kenarları daha iyi bir yüzyıla aitmiş gibi pürüzlü. El yazısı, hem dikkatsiz hem de düzgün:

Kal, Gold—C.

Yanaklarım kızardı. "Alıntı öyle değil."

"Biraz özgürlük kullandım. Artık buradanım."

Tek dizinin üzerine çöküyor. Dramatik değil, gösterişli değil. Sadece ışığının olduğu yerde, bir deniz fenerinde diz çökmüş bir adam.

Yüzük basittir — ince altın, şimdiye kadar gördüğüm en büyük tek taşlı bir yüzük. Camın parıltısına çarptığında, küçük, inatçı bir ışık yayar.

"Bailey Hart," diyor, sesi alçak ve kararlı, "benimle her heyecanlı bölümün ardından gelen bölüm ol. Evlen benimle. Işığı birlikte koruyalım."

Şu anda yüzlerce şaka yapabilirim, mizahla kendime bir saniye kazanmak için binlerce yol var. Ama yeterince oyalanmışız. Kedi yargılamak için burada değil; ışıklar kapalı; gün nefesini tutmuş durumda.

"Evet," diyorum, ve bu çok kolay. "Tabii ki."

O gülüyor — rahatlama ve sevinç tek bir seste — ve yüzüğü parmağıma takıyor. Ayağa kalkıyor ve beni yavaşça ve emin bir şekilde öpüyor, oda kayboluyor, geriye sadece nefes ve Elmanın tadı ve aynı anda aynı geleceği seçmenin hissi.

Aşağıda, kapı zili çalar ve küçük bir ses, "Hikaye zamanı mı?" diye bağırır. Ayrılırız, alınlarımız birbirine değerek, iyi sırları olan gençler gibi sırtıarak ayrılırız. "Sonra herkese söyleriz, değil mi?" diye fısıldar.

"Hikaye saatinden sonra, eğer henüz yayılmaya başlamamışsa," diye onaylarım, çünkü öncelikler.

El ele merdivenlerden ineriz ve verandaya çıktığımızda, kasaba daha parlak görünür, sanki bizimle birlikte nefes almayı bekliyormuş gibi. Crew parmaklarımı bir kez sıkar, sonra Rowan'a mikrofonu kurmasında yardım etmek için ayrılır, ben de

resimli kitapları yerleştirirken. Bayan Winthrop, sanki sihirle ortaya çıkmış gibi, kolumun dibinde belirir, yüzüğü gördüğünde gözleri şüpheyle parlar. "Zamanı gelmişti," diye mırıldanır, bir mendili avucuma

bir mendil ve diğer elime bir limonlu kurabiye sıkıştırır.

Ivy, bir lütf gibi gelen yumuşak bir dizeyle seti başlatır. Lila başını sallayarak bana işaret eder. Çocuklar halının üzerine akın eder, dizleri çarpışır, yüzlerinde geniş gülümsemeler vardır, gelecek gürültülü ve korkusuzdur.

The Day the Crayons Came Home kitabını açıp oturuyorum. Crew karşımda yere çöküyor, uzun bacaklarını şikayet etmeden çocuk şekline katlıyor, pastel boyaların arasında bir oyun kurucu gibi. Green dinozor görevinden şikayet ettiğinde göz kırpmıyor; Beige için dramatik bir şekilde homurdanıyor; aidiyet ve geri dönüşle ilgili son satırları okuduğumda eğiliyor.

Işın alacakaranlıkta uyanacak ve uyandığında, her zamanki gibi körfezi süpürür, pencereleri, dalgaları ve uzun yolda inşa ettiğimiz istikrarı vaat eden pirinç yüzüğün köşesini yakalar. Yarın, en sevdiğim kitaplardan birkaç tane daha sipariş edeceğim en sevdiğim kitaplardan birkaç tane daha sipariş edeceğim ve o da ikimizin gıcırıyor gibi davranacağı başka bir menteşeyi tamir edecek. Geri dönüşümü kimin yapacağı ve sıcak suyu kimin alacağı konusunda tartışacağız. Yeni bir korkuluk için bağışları sayacağız ve hava durumuna göre isimlendirilmiş boya parçaları hakkında tartışacağız. Görünmeye devam edeceğiz.

Kitabı kapattığımda Henry "Tekrar!" diye bağırır.

"İki kez yasal sınırdır," diyor Crew ciddiyetle. "Tüzükte yazıyor."

Kalabalık homurdanır. Tiyatral bir şekilde iç çekerim, birinci sayfaya geri dönerim ve yeniden başlarım — çünkü yapmanız gereken budur.

İyi şeyler sona erer. Bir şeye başlarsın, sonra tekrar başlarsın.

Crew, dizler ve boya kalemlerinden oluşan bir denizden gözlerimi yakalar. Göğsüne bir kez vurur. *Ev.*

Ben başımı sallarım — bir kez, sonra iki kez. *Ev.*

SON

-

At First Dance'i beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün.

-

Crew ve Bailey'nin sonsuza dek mutlu yaşamlarına bir göz atmak ister misiniz?

[Mail listeme abone olarak](#), AT FIRST PLAY BONUS SCENE

adlı özel sahneye ücretsiz erişim hakkı kazanırsınız.

serinin bir sonraki kitabı [At First Spark'ı](#) ön sipariş verebilirsiniz.

[BURADAN](#)

Coral Bell Cove serisiyle ilgili güncel bilgileri almak için okuyucu grubuma katılın.

[Renee Harless'ın Risque Okuyucuları](#)

Renee Harless'ın Diğer Kitapları

[Satın Alma Bağlantısı – Tüm Kitaplar](#)

Coral Bell Cove: Küçük Bir Kasabanın Birbirine Bağlı Bağımsız Serisi

[İlk Uçuşta: Bekar Ebeveyn/Dadılık, Küçük Kasaba Romantizmi İlk](#)

[Dansında: Kovboy/Pop Yıldız, Küçük Kasaba Romantizmi İlk](#)

[Oyunda: En İyi Arkadaşın Kardeşi, Futbol, Küçük Kasaba](#)

[Romantizm](#)

[İlk Kıvılcım: İtfaiyeci, Küçük Kasaba Romantizmi İlk](#)

[Yakalama: Küçük Kasaba Romantizmi](#)

Sunny Brook Çiftlikleri: Küçük Bir Kasaba Bağlantılı Bağımsız Dizi

[Time For You: Küçük Kasaba Yaş Farkı Romantizmi](#)

[Fell For You: Küçük Kasaba Bekar Baba Romantizmi](#)

[Senin İçin Yapıldı: Küçük Bir Kasabada Mantık Evliliği Romantizmi](#)

[Sadece Senin İçin: Küçük Bir Kasabada, Düşmanlardan Aşıklara](#)

[Dönüşen Romantik Hikaye Senin İçin Çılgın: Küçük Bir Kasabada,](#)

[Yaş Farkı, Yasak Aşk](#)

Ridge Rogues: Üniversite, Küçük Kasaba, Birbiriyle Bağlantılı Bağımsız Dizi

[Kötü Sırlar: Düşmanlardan Aşıklara Romantizm Kötü Oyunlar:](#)

[Düşmanlardan Aşıklara Romantizm Kötü Yalanlar:](#)

[Düşmanlardan Aşıklara, Zorunlu Yakınlık Romantizmi](#)

[Kötü Planlar: Düşmanlardan Aşıklara, Kazara Hamilelik Romantizm](#)

Welcome to Carson: Küçük Bir Kasaba, Birbiriyle Bağlantılı Bağımsız Dizi

[Canlanma: Küçük Kasaba, İş Yeri, Kardeş ve En İyi Arkadaş Romantizmi](#)

[Bir Arada: Küçük Kasaba, Sürpriz Hamilelik, En İyi Arkadaş Kardeş Romantizm](#)

[Coming Consumed: Küçük Bir Kasaba, Gizli Kimlik Romantizmi](#)

[Coming Altered: Küçük Bir Kasaba, Rockstar Romantizmi](#)

[Coming Innocent: Küçük Bir Kasaba Romantizmi, Eşlik Eden Roman](#)

[Coming Unraveled: Küçük Bir Kasaba, Tek Gecelik İlişki, Düşmanlardan Aşıklara Romantizm](#)

[Coming Unplugged: Küçük Bir Kasaba, Rock Yıldızı, En İyi Arkadaş Romantizm](#)

[Coming Home: Küçük Bir Kasaba, Bekar Anne Romantizm](#)

Home in Carson: Küçük Bir Kasaba, Birbirine Bağlı Bağımsız Dizi

[Behind the Lens: Küçük Bir Kasaba, İkinci Şans, Eski Asker Romantizm](#)

[Rozetin Arkasında: Küçük Bir Kasaba, Gizli Kimlik, Bekar Anne Romantizmi](#)

[Barın Arkasında: Küçük Bir Kasaba, Kraliyet Romantizmi](#)

[Direksiyon Başında: Küçük Bir Kasaba, Düşmanlardan Aşıklara, Yarış Romantizmi](#)

[Kravatların Arkasında: Küçük Bir Kasaba, Zorunlu Yakınlık Romantizmi](#)

[Alevlerin Arkasında: Küçük Bir Kasaba, Tek Ebeveyn, İtfaiyeci Romantizmi](#)

The Breaker Boys: Yeni Yetişkinler İçin Bağımsız Dizi

[Kural Kıran: En İyi Arkadaş Kardeş, Islah Olmuş Kötü Çocuk Romantizmi](#)

[Sahne Hırsızı: Küçük Bir Kasaba, Hollywood Romantizmi Kalp](#)

[Kırıcı: Düşmanlardan Sevgililere, İkinci Şans Romantizm](#)

Çalınan Seri: Küçük Bir Kasaba, Birbirine Bağlı Bağımsız Seri

[Stolen Nights: Küçük Bir Kasaba, Bekar Anne, Komşulardan Aşıklara
Romantizm](#)

[Çalınan Öpücükler: Küçük Bir Kasaba, Zorunlu Yakınlık
Romantizmi Çalınan Kalpler: Küçük Bir Kasaba, Tek Gecelik İlişki,
Kazara Gebelik Romantizmi](#)

Taş Üçlemesi: Bir BDSM Serisi

[Beni Senin Yap.](#)
[Seni Benim Yap.](#)
[Bizi Daha Fazla
Yap](#)

Tekil Romanlar

[Kar Tanesi Dilek: Küçük Bir Kasaba, Tatil Romantizmi Asi
Öğretmen: Küçük Bir Kasaba, Bekar Anne Romantizmi Aşık
Çocuk: Küçük Bir Kasaba, İkinci Şans Romantizmi
Cazip: Küçük Bir Kasaba, Yaş Farkı, Baba'nın En İyi Arkadaşı
Romantizmi Satın Alma Linki – Tüm Kitaplar](#)

Teşekkür

Aileme – benim sabit ve sakinliğim olduğunuz için teşekkür ederim. Sevginiz, sabrınız ve sarsılmaz desteğiniz beni uzun geceler, erken sabahlar ve kelimelerin ulaşamaz gibi geldiği anlar. Beni ayakta tutuyorsun, bana inanıyorsun ve bu hikayelerin neden önemli olduğunu her gün hatırlatıyorsun.

İnanılmaz editörüm Jenny'ye — bu kitap senin sayende daha iyi oldu. Senin içgörün, cesaretlendirmen ve düşünceli rehberliğin bu hikayenin her katmanını güçlendirdi. Beni daha derine inmeye, sesime güvenmeye ve bir yazar olarak büyümeye ittiğin için teşekkür ederim. Bana ve bu karakterlere inandığın için sonsuz minnettarım.

Düzeltenim Crystal'a — keskin gözlerin ve titiz bakımın için teşekkür ederim. Detaylara gösterdiğin özen, her sayfanın cilalanmış ve hazır olmasını sağladı. Senin adanmışlığına kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettarım.

İlk okuyucularım Patricia ve Lisa'ya, en başından beri yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Bu karakterleri sevdiğiniz, dürüst geri bildirimleriniz ve en çok ihtiyacım olduğunda beni cesaretlendirdiğiniz için teşekkür ederim. Sizin coşkunuz benim coşkumu besledi ve bu yolculuk sizler olmadan aynı olmazdı.

Ve sizlere, sevgili okuyucularım, bu hikayeyi seçtiğiniz için teşekkür ederim. Sayfaları çevirdiğiniz, duyguları hissettiğiniz ve bu karakterleri dünyana kabul ettiğin için. Desteğin her kelimayı değerli kılıyor ve burada olduğun için çok minnettarım.

İlk Uçuş

Coral Bell Cove, Birinci Kitap

Yazar: Renee Harless

Birinci Bölüm – Dean

Havaalanlarında her zaman merakımı uyandıran bir şey vardır. Son biniş anonsu yapıldığında güvenlik kontrolünden kapıya koşan insanlar. Ya da aktarmalı uçuşlarını kaçırmamaya çalışan bir grup. Mesela şu anda olduğu gibi.

Parlak, itfaiye arabası kırmızısı kabarık bir ceket ve ona uyan ayakkabılar giyen biri, küçük kahverengi ve siyah çanta büyüklüğündeki köpeği düzeltirken, terminalde aceleyle ilerlerken kalabalığın arasından bağırarak ve iterek geçmeye çalışıyor. Ağzından çıkan sözlerle bakılırsa, gecikme için herkesi suçluyor gibi görünüyor.

Ya da kendi

Home Alone anı yaşamamak için elinden geleni yapan aile. yüzünün etrafında bir hale gibi kabarık saçları olan çılgın bir şekilde küçük çocuklarının kafalarına vurarak yüksek sesle sayıyor. Yedi çocuk da onun etrafında dönüp kavga ederken, babaları, en azından öyle tahmin ediyorum, telefonuna bakıyor. Eğer anneleri hareket ederken onun kolunu çekmeseydi, eminim ki diğer zombiler ellerindeki cihazların kontrolündeki diğer zombiler tarafından emilirdi. Kimse çevresine dikkat etmiyor. Sadece A noktasından B noktasına gidiyorlar.

Sağımdaki gıcırdayan bar taburesine dönersem, pahalı bir takım elbise giymiş, tahminimce Tom Ford marka, boynunda gevşek bir kravat olan bir adam görüyorum. Ceketini sandalyenin küçük sırtına tehlikeli bir şekilde asılmış ve Yüzük parmağındaki soluk iz, bir zamanlar bir alyansın bulunduğu yeri gösteriyor. Ucuz bir duble viskiyi yudumlarken, iki barmeninden biriyle flört ediyor.

Ve tam da doğru anda arkama bakmamış olsaydım, terminalde aceleyle yürüyen kadını kaçırabilirdim. Yürüyor değil, koşuyordu.

Sadece bir gelinlik giyiyordu.

Bagajı yoktu. Çantası yoktu. Ceketı yoktu. Bu çok şey ifade ediyordu, çünkü doğa ana Mart sonlarında Connecticut'ı kar fırtınasıyla kaplamıştı. Hayır. Kadının tek sahip olduğu şey pasaporttan daha büyük olmayan küçük cüzdanı ve diğeri elinde tuttuğu beyaz balo elbisesiydi. Arkasında, eteği süper kahramanların pelerini gibi dalgalanıyordu. Deri cüzdanı göğsüne sıkıca bastırarak, insanı düşünmeden kenara çekilmeye zorlayan bir kararlılıkla kalabalığın arasından geçiyordu. Dikkatleri başka yerde olanlar bile içgüdüsel olarak yolundan çekiliyordu.

Gözlerimi ondan ayırmadım, ama geldiği kadar hızlı bir şekilde, parlak beyaz bir ışıkla ortadan kayboldu. Bir saniye boyunca, zaman içinde donmuş biri gibi, geçen kalabalığa bakakaldım. Bu kadın bir serap olmalıydı. Hayal gücümün güzel bir ürünü. Yüzünü bile görmedim, ama onun görüntüsü uzun süre aklımdan çıkmayacak. Sadece beyaz kıyafetli hali değil, aynı zamanda çılıncı koşturuğu da. Altın sarısı saçları, üstündeki dar dantelli bluzun ve ayağındaki mavi ayaklarındaki mavi Converse'lerin hafifçe görünmesi. Ama onun aceleyle gittiği yerin uçağa doğru koştuluğunu anlayabiliyordum. Buna sezgi ya da kişisel deneyim deyin, ama o açıkça bir şeyden kaçıyor. Ya da birinden. Ailemin sırları ortaya çıkmaya başladığında ben de aynı paniği hissetmiştim. O hipnotik bir gizemdi ve ben hemen onun hikayesini ortaya çıkarmak için karşı konulmaz bir istek duydum. Belki de hayaletin amacı budur. Hayatımın çözülmemiş bir başka detayını bana bırakmak. Gevşek ucu bağlayacak güzel bir denizci düğümü yok.

"Eh, bunu her gün görmezsin," diye bağırdı, benden iki tabure uzaktaki adam, kargaşadan uzaklaşıp bara dönerek.

Sessizce başımı sallıyorum. En azından şimdi çılıncı gelini gören tek kişinin ben olmadığımı biliyorum.

Bar tezgahının üzerinde, telefonum yeni bir mesaj geldiğini belirten bir ses çıkarır. Son iki saattir, uygunsuz bir saatte yayınlanan aptal bir makaleye dikkatimi çeken cihazdan uzak durmaya çalışıyordum.

saat boyunca bu cihazdan uzak duruyordum.

Dünyanın En Seksi Milyarder Varisi

Ve tahmin edin, birinci sırada kimin adı var?

Normalde bu tür şeyleri görmezden gelirdim, ama en iyi arkadaşım Talon evlendiğinden beri, her debutante'nin radarına giren parlak bir fener haline geldim. Ne şanslıyım. Ama onların tek istediği, kolumda güzel görünmek ve cüzdanıma el atmak.

Ülke kadar eski, milyarlarca dolarlık bir şirketin varisinin hayatı.

Bir keresinde, ilkokulda, bir sınıf arkadaşım bana harçlığımın ne kadar olduğunu sordu.

"Harçlık ne demek?" diye sordum ona safça. Sınıfa yeni gelen çocuk olarak, büyük sınıfta hemen kahkahalar yükseldi. Bugün bile, onların bana yönelttiği bakışları ve işaretlerini hissedebiliyorum.

Tabii ki, Black AmEx kartımı çıkardığımda kahkahalar hemen kesildi. Ön yüzünde adımın yazılı olduğu kart.

Dean J. Harrington

Yedi yaşında bile o kartın gücünü biliyordum. Parmaklarınızın ucunda sonsuz para varken kim harçlığa ihtiyaç duyar ki?

O günden sonra, yeni yatılı okulumdaki herkes benimle arkadaş olmak istedi. O anda, sadece para sadece güç değil, aynı zamanda statü de ifade ediyordu. İnsanlar, bu gücü elinde tutan kişiden çok dolar işaretime daha fazla önem veriyorlardı. daha çok dolar işaretime önem veriyorlardı.

Bu yüzden havaalanı barının ortasında rahatça oturmuş, yüzümü gizlemek için beyzbol şapkamın siperliğini aşağı indirmiş, neredeyse boşalmış viski bardağımı barmene doğru sallıyorum.

Normalde ailemin özel jetini kullanırdım, ama şu anda annemle babam onu kullanıyor, çünkü ablamı bulmaya ve onu içine düştüğü saçmalıklardan kurtarmaya çalışıyorlar. bulunduğu saçmalığı kurtarmaya çalışıyorlar. Eğer bana sorarsanız, bu konuda berbat bir iş çıkarıyorlar

bana sorarsanız, bu yıl onu aramak için üçüncü kez yola çıktıkları için.

Ticari uçakla uçmak benim için sorun değil, en azından birinci sınıfta. Genellikle güzel bir kadınla tanışmak ve mile-high club'a yeni bir üye eklemek kolaydır, ama ben daha iyi koşulları tercih ederim.

Beklerken, barın karşısındaki çarpıcı bir kızıl saçlı kadın beni açgözlülükle süzüyor ve ben de şapkamın gölgesinden ona imza niteliğindeki sırıtışımı gösteriyorum. Genellikle gözümü diktiğim her potansiyel ilişki. Hayalet kız, en sevdiğim eğlencem olan anlamsız seksin gerisinde kalıyor.

Bardağımdaki kehribar rengi sıvının kalıntılarını karıştırırken, bakışlarım onun çıplak bacaklarına kayıyor, dolduruyor. Onu bir tür CEO veya şirket başkanı olarak tahmin ediyorum. Onda öyle bir hava var. Bütün gün emir vermeye alışkın ve itaatkar bir rahatlamayı memnuniyetle karşılayacak türden bir hava.

Bardağıma ağzıma götürüyorum ve yeşil bluzunun üst düğmesini yavaşça açarken dudaklarını yaladığını hayranlıkla izliyorum. Göğüslerinin üst kısmı, sanki benimle saklambaç oynuyormuş gibi V'nin arkasında şişiyor.

Çilli yüzlü garson, kahverengi içkimi tekrar doldurmak için acele ederken, "Karşıdaki kızıl saçlı kadını görüyor musun? Lütfen benim hesabımdan bir içki sipariş etmesine izin ver." diyorum.

"Elbette, efendim. Başka bir şey var mı?"

"Hayır, sadece hesabımı kapatın."

"Peki, efendim."

Bir dakika sonra, hesabı önüme koyarken geri dönüyor. Körü körüne, fatura klasöründe tuttuğu makbuzu imzalıyorum. Kızıl saçlı kadın, şeffaf içkisini ustaca bir yudumla içiyor. Daha önce yaptığım sessiz davet, açıkça onun hevesli zihninde.

"Teşekkürler, Tommy," diyorum, adamın isim etiketini okuyarak.

Dikkatimi kadına çevirip, başımı en yakın tuvalete doğru yönelirim, kadının hemen arkamda olacağını çok iyi bilerek.

Havaalanında koşturup duran çoğu yolcunun aksine, ben sadece telefonum ve cüzdanımla seyahat ediyorum. Çoğu durumda, ihtiyacım olan her şeyi bir sonraki durağımda satın alabiliyorum. Ancak bu sefer, İskoçya kırsalındaki beş yıldızlı bir tatil köyüne gidiyorum. Vardığımda, ailemin asistanı sayesinde iki haftalık giysilerim beni bekliyor olacak. Franc, tanıdığım en çalışkan adamlardan biri, özellikle de yıllarca ancak hafif bir kalp krizi geçirdiğinde bile hiç tatil yapmadı. Hemşireler, ameliyatından bir saat sonra Ameliyatından bir saat sonra telefonuyla uğraşması nedeniyle ona kızdılar. Bu adam yılmaz ve işinde çok iyidir. Bana, soyadımı paylaştığım babamdan daha çok babalık yaptı.

Babamı düşünerek, endişeyle göğsümü ovuşturuyorum. Ailem benim için her zaman önemli olmuştur, ben onlar için çok önemli hissetmesem de, ama birkaç yıl önce aldığım son haberler beni Pompeii'yi yok eden volkan kadar sarsmıştı. İçimde, kendi patlamam yüzeye çıkıyor.

Kafamı boşaltmak için her zamanki yavaş yürüyüşümden daha hızlı yürüyorum, şapkamı geriye doğru çevirip, misafirim için beklemek üzere büyük boy bir misafir banyosunun kapısını aralıyorum.

O odaya girer girmez, valizi yana düşer ve elini uzatıp yanaklarımı avuçlar, dudaklarını dudaklarıma yapıştırır.

Onun öpücüğünün samimi açgözlülüğünü takdir etsem de, tuhaf bir hisse kapıldım. Bunlar öpmek istediğim dudaklar, tutmak istediğim kalçalar ya da avuçlamak istediğim saçlar değildi. Hayır, bunların hepsi bir anlığına gördüğüm yüzü olmayan bir kadına aitti. Hakkında hiçbir şey bilmediğim ve bir daha asla göremeyeceğim biri, ama aklımın ön saflarında yer alıyor.

"Siktir," diyorum ve kadını nazikçe itiyorum. Burnum kırışır ve dudaklarım alaycı bir şekilde kıvrılır. "Üzgünüm. Bunu yapamam."

Odanın sıcaklığı, sanki gezegenin en güney ucuna taşınmışım gibi hissedecek kadar düşer.

"Anlamadım?"

"Sorun siz değilsiniz... sorun benim." Bu cümleyi tekrarlıyorum, ağzımda bıraktığı tadı sevmesem de bunun en doğru açıklama olduğunu biliyorum. Birkaç dakika önce gördüğüm bir kadının hayali olduğunu ona söyleyemem. Ya da kızıl saçlı kadının dudakları benimkilere değdiği anda bunun yanlış olduğunu hissettiğimi.

"Ciddi misin?" diye sorar, yanakları kızarır, önceki şehvetli tavırları hızla öfke ve aşağılanmaya benzer bir duyguya dönüşür.

Boğazımdaki yumruyu yutarak cevap veriyorum, "Üzgünüm. Ben... Gitmem gerek."

Bir dakika sonra, başımdaki şapkamı düzeltip tuvaletten çıkarken, büyük tuvalette sırasını bekleyen iki ebeveyne başımla selam veriyorum. Oops. Umarım, kalabalığın içinde kaybolurken, odanın içindeki kızgın kadınla uğraşmak zorunda kalmazlar.

Cebimdeki titreşim ve havaalanı anonslarından uçağımın kalkışa hazır olduğunu zaten biliyorum. Ticari uçakla seyahat ettiğimde, her zaman son ana kadar koltuğuma geçmek için beklerim. Dar alan beni endişelendirir ve yanımdaki birinci sınıf koltuğu satın alarak bu tedirginliğimi gidermeye çalışsam da, artan heyecanımı bastıramıyorum. Bu durumu komik kılan şey, yakın zamana kadar uçarken hiç sorun yaşamamış olmam.

Terapistim bu bilgiyle çok eğleniyor.

Kapıda talimatlara uygun olarak biletimizi taratıp, kimsenin bana dikkat etmediğine şükrederek işlemleri tamamlıyorum. Herkes kendi küçük dünyasında ve şu anda en seksi milyarder varisinin uçağa bindiğini fark etmiyor.

Lanet olası makale.

Talon'un benim yeni durumumla ilgili çok güldüğünü biliyorum. birkaç yıl önce bir numaralı pozisyonda olduğu için unvanını kaybetmişti. Hayatının aşkı Aurora ile tanıştı ve

Tennessee'nin Ashfield kasabasında mutlu bir aile kurdular ve bebeklerinin doğmasını bekliyorlardı. Artık herkesin dikkatini çekmiştim.

Ama neyse ki, bu havaalanında kimse yok.

"Teşekkürler, Bay Harrington. İyi uçuşlar," diyor uçuş görevlisi, elini uzatarak beni uçağın ön tarafındaki birinci sınıfa yönlendiriyor.

Koltuğuma yerleşip, diğer yolcular kabini doldururken başımı geriye yaslayıp yüzümü şapkamla örtüyorum. Anlamsız sohbetler, beni hoş bir sersemliğe sürükleyen, susturucu bir beyaz gürültü gibi geliyor.

"Buyurun bayan, bu sıraya oturabilirsiniz."

"Çok teşekkür ederim," diye titrek bir ses cevap veriyor. Her kelimedede sesi çatlıyor ve takılıyor.

"Uçak havalandıktan sonra size sıcak bir havlu getireceğim. Hiç endişelenme."

Çevremdeki sesler yavaşlar ve kaybolur. Ya da belki de ben sadece konuşmanın geri kalanını duymaya odaklanmışımdır. Şapkamın siperliğini yukarı doğru ittiğimde, koltuğumun karşısında onu görürüm. Beyaz giysili kadın, hayalet kızım.

Devasa tül elbisesiyle iki büyük koltuğu kaplıyor, pencereye doğru eğilse bile. Eteği şişkinleşerek tüm boşluğu dolduruyor.

"Bay Harrington, yakında kalkış yapacağız. Kalkıştan önce size bir şey getirebilir miyim?"

En nazik bakışlara sahip yaşlı kadına bakıyorum. Ağzının kenarındaki gülümseme çizgileri, hiçbir ilacın yapamadığı şekilde beni rahatlatıyor. En iyi arkadaşımın büyükannesini hatırlatan türden bir kadın. Yakın ailemden herhangi birinden daha yakın olduğum bir kadın.

"Ben iyiyim, teşekkürler. Orada her şey yolunda mı?" diye soruyorum, hayalet kızın yönünü işaret ederek başımı sallıyorum.

Omuzlarına düşen gri saçları, benim sıramdaki yolcuyu gözetlerken sallanıyor. "Eminim her şey yoluna girecek."

O uzaklaşırken, gözlerimi kadından ayıramıyorum. Sanki güneş beni yörüngesine çekiyormuş gibi. Altın sarısı saçları bana soluk sarı ışınları hatırlatıyor.

uzun süre bakarsan gözlerini kamaştıran türden. Karnımda bir heyecan hissi patlar ve aç karnına o viskiyi içmenin gerçekten kötü bir fikir olup olmadığını merak ederim.

Ancak kadın koltuğunda hareket ettiğinde, kristal mavisi bakışları benimkilerle çarpıştığında tüm bu düşüncelerim uçup gidiyor. Akciğerlerimin organa oksijen alıp verme yeteneği tamamen kayboluyor. Felç olmuşum.

Bakmaktan başka hiçbir şey yapamama rağmen, ağzım açık kalır ve kelimeler sesli bir "Benimle evlenir misin?"

Gözleri mango çekirdeği kadar büyür. En sevdiğim meyve. "Ne?" diye fısıldar. Sesinin kısıklığının doğal mı yoksa gözlerinin altındaki maskarayı bulaştıran aynı çaresizlikten mi kaynaklandığını merak ederim.

Ne dediğimi tam olarak kavrayınca, oksijenin vücudumda tekrar dolaşmasını sağlamak için hızlıca öksürdüm. Hızla sözlerimi geri almayı düşündüm, ama gözleri vücudumda yukarı aşağı hareket ederken, güzelliği beni yine aptallaştırdı.

Siktir.

Dikkat çekmek istemese de yine de dikkat çeken, sessiz ve mütevazı, yarısına gelene kadar en sevdiğin şarkı olduğunu fark etmediğin ve nakarat için nefesini tuttuğun bir şarkı gibi çarpıcı bir güzelliği var.

Birkaç metre uzakta oturduğum yerden bile gözlerinin mavi rengini görebiliyorum. Ama bunlar sıradan bir mavi değil. Şafak sökmeden önceki bir dağ gölü gibi berrak ve delici, hem sükuneti hem de fırtınaları görmüş olduğunu anlatan bir mavi. Işıқта parlıyorlar, çok parlaklar.

El değmemiş ama hikayeler barındırmayacak kadar gölgeli. Ve bu gölge sizi uzaklaştırmak için değil, daha yakından bakıp nedenini öğrenmek için cesaretlendiren türden.

Ağlamış. Uzun, koyu kirpiklerinin altındaki hafif şişlik ve hala kirpiklerine yapışmış olan hafif parıltıdan bunu anlayabiliyorum. Kimse fark etmeden önce gözlerini kırıp hepsini silmiş

fark etmeden önce gözlerini kırpıp gözyaşlarını sildi, ama ben fark ettim. Nazikçe eğimli burnu, daha önce sildiği yerden pembeye dönmüştü.

Elmacık kemikleri yüksek, sanki camdan ve zarafetten yapılmış gibi görünecek şekilde şekillendirilmiş, ama şimdi kızarmış. Utançtan değil, daha sessiz bir şeyden.

Belki keder. Belki umut. Belki ikisi birden.

Ve Tanrım, o hem yumuşak hem de güçlü. Omurgasında, kimsenin görmediği bir ağırlığı taşımaya alışkınmış gibi bir eğrilik var. Ama omuzları dik, çenesi sanki dünyayı onu tekrar sınamaya cesaret ediyor gibi eğik.

O, bir erkeğin sadece bakıp geçmeyeceği türden bir kadın. Erkeklerin hissettiği türden bir kadın. Derinlerde. Kaburgaların altında. Kutsal bir yerde.

Ve onun adını bile bilmeden, gözlerinin arkasında yatan o hüznü neşeye dönüştürmek için ne gerektiğini bilmek istiyorum.

"Evlen benimle dedim. Bu duruma uygun giyinmişsin gibi görünüyor ve benim için süslü bir şey gerekmiyor. Pilotlar gemi kaptanları gibi değildir, bu yüzden tören yapamazlar. En iyi arkadaşımın düğünü için rahip olarak atanmış olsam da, bu sadece Florida'da geçerliydi. Ama iniş yaptığımızda bunu halledebileceğimizden eminim."

Nefes nefese kalan bir kedi balığı-insan melezi haline dönüşürken bana bakıyor. Ne yazık ki onun için, bu beni hiç de caydırmıyor. Onu daha da ilgi çekici buluyorum.

"Bu bir tür iğrenç şaka mı, seni pislik?" Sırtı yastıklı koltuğa sertçe yaslanır. "Ve birinin yaşadıklarını bilmeden onunla dalga geçmeye ne hakkın var?"

Ellerimi teslim olarak kaldırarak, yanımdaki yolcunun yeni oluşan buz gibi tavrını kırmaya çalışıyorum. "Dalga geçmiyorum. Bir şeyler yaşadığın açık ve ben ortamı neşelendirmek istedim. Seni gülümsetmek istedim."

Beni değerlendirirken gözleri kısılır. Dilimi ısırırken ağzımda metalik bir tat hissederim.

onun beni bu sabahki makaleden ya da piyasada bulunan çeşitli dedikodu dergilerinden tanımasını beklerken. Ama sonra bakışları netleşir ve bir nefes verir, bu da dudaklarımın köşelerini yukarı doğru kıvrır.

"Sanırım bu sırtış çoğu kadında işe yarıyor." "Başarısızlık oranı sıfır," diyorum, şapkamı düzeltirken, saçımı çekmesinden nefret ediyorum.

"Sana bunu söylemek istemezdim ama ben umutsuz vakayım." Daha fazla açıklama yapıp yapmayacağını görmek için durakladım, ama daha iyi bilmeliydim. Kollarını kavuşturarak oturmaya devam etmesinden, sırlarını kendine sakladığını anlayabiliyordum.

"Hayır, kimse umutsuz vaka değildir."

Kahkahalarla güldü ve açıkça beklenmedik bir tepki verince elini ağzına götürdü.

"Gerçekten evlenmeliyiz. Uçak indiğinde her şeyi ayarlamış olabilirim."

"Aman Tanrım." Koltuğunda pozisyonunu düzeltti, eteğini kendine yaklaştırarak onu kabarık bir kalkan gibi kullanır ve gözleri vücudumun her yerini süzer. Genellikle bu tür bir inceleme bir davet anlamına gelir, ama ona evlilik teklifimden fazlasını önermemek gerektiğini çok iyi biliyorum.

"Madem evleneceğiz, neden bana adını söylemiyorsun?"

"Sana adımı söylemeyeceğim," diye mırıldanır, ben de koridordan elimi uzatırım.

"Ben senin gelecekteki kocan..." "Şu anda ciddi misin?"

Normal bir erkek onun ses tonuna korkarak çekinirdi. Her geçen saniye kaşları daha da çatılıyordu. Ama ben sıradan bir erkek değilim ve bir iki ayıyı kıskırttığım da bilinir. Ama hayalet kızım için aklımda bir hedef var.

"Yüzde yüz. Hiç spontane bir şey yapmak istediniz mi?"

"Ben... şey... ben."

"Hadi," diyorum, boş koltuğa eğilirken, elimi geri çekip dirseğimi koridor tarafındaki kol dayama yerine koyuyorum

kol dayanağına yaslanarak. "Kaybedecek neyin var ki? Evlen benimle, hayalet kız." "Sen delisin." Neredeyse ona inanıyordum. Neredeyse onun sözleri niyetleriyle cildimi yakıyor, ama sonra ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor ve her şey yok oluyor. Onu gülümsetmek için kendimi deli gibi göstermek buna değer.

"Delisin," diye onaylıyorum.

Uçak o anda ileriye doğru sarsıldı ve pistte taksiye başladı. Görevliler güvenlikle ilgili rutin işlemlerini yaptılar ve daha önce gördüğümüz uçuş görevlisi, motorlar tam hızına ulaşmadan önce gelin konuğumuzu son bir kez kontrol etti.

Çocukken, uçakların kalkışı beni hareket hastalığına sokardı. Özel jetimizde, uçak düzleştğinde görevliler her zaman kraker ve zencefilli gazoz hazırlarlardı. Yaşım ilerledikçe ve ortalama bir milyarderden daha fazla uçak kullandıkça hareket hastalığım azaldı. Ancak uçak

gökte yükselip her saniye daha yüksek bir irtifaya ulaştıkça, mide bulantım zencefil veya tuzlu karbonhidratlarla değil, sanki hayatı buna bağılıymış gibi kolçaklara tutunan bir kadın tarafından gideriliyor. Fildişi rengi teni, destek meteline tırnaklarını geçiren tırnaklarıyla uyumlu, kül rengi bir beyaza dönüşmüş, gözlerini sıkıca kapatırken yanaklarına yayılan koyu kirpikleriyle tam bir tezat oluşturuyor. Elbisesinin yakası, nefesini ciğerlerine çekmeye çalışırken kısa nefes alıp verişleriyle birlikte hareket ediyor

. Benim çok iyi tanıdığım bir noktadadır: yaklaşan bir panik atak.

Baş dayanağının üzerinden bakarak, uçak yükselmeye devam ederken kendi tedirginliğimi görmezden gelerek uçuş görevlilerini arıyorum. Onları bulamayınca, hızla emniyet kemerimi açıp, sanki en yeni casus filmindeymişim gibi koltuğumdan onun koltuğuna doğru kayıyorum. Neyse ki, hareket ederken kimse bir şey söylemiyor.

"Hey." Sesim alçak ve kaba çıkıyor, fısıltı kadar değil ama onu korkutacak kadar da yüksek değil. "İyi misin?"

Cevap vermiyor. Omuzları o kadar sıkı çekilmiş ki, sanki kendi içinde kaybolmaya çalışıyor gibi. Tereddüt ediyorum. Bu benim yapacağım bir şey değil. Görünmez sınırları aşmam İstenmediğim yerlere kendimi sokmam, ama onda bir şey tüm bunları unutturuyor. Aklım yetişemedi vücutum harekete geçiyor.

Elimi uzatıp onun elini kavradım, parmaklarını kendilerini tutturdukları destekten kurtardım. Cildi sıcaktı. Yumuşaktı. Kendini tutmaya çalıştığı kadar sert olmasına göre fazla yumuşaktı.

Nefesi kesiliyor ve çekilmesini, geri çekilmesini bekliyorum, ama yapmıyor.

Elini tutmaya devam ediyorum, avucumda okşuyorum. Avucunun içi beklediğimden daha küçük. Narin. Ama sanki onu tutacak birini bekliyormuş gibi sıkıca tutuyor.

Başparmağım, sıkılmış parmak eklemleri üzerinde yavaşça hareket ediyor. Hiçbir şey tanıdık gelmese de, içgüdüsel olarak hissettiğim sabit bir ileri geri hareket.

Bunu daha önce hiç yapmadım. Hiç kimseye böyle bir teselli sunmadım. Panik atakları yatıştırmakla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Ama burada oturup ve onun elini tutarken kendimi yetersiz hissetmiyorum.

Kendimi sakın hissediyorum.

Bir gözünü açarak bana bakar. İlk tanıştığımızda benim hakkımda ne düşünmüş olursa olsun, elini çevirip parmaklarımızı birbirine doladığında yanakları pembeye döner.

On yıllardır ilk kez, uçak yeni irtifalara yükselirken bile huzur hissediyorum. O da aynı şeyi hissediyor olmalı, çünkü nefesi yavaşlamaya başlıyor ve cildi güneşin hafifçe öptüğü haline geri dönüyor.

Uçak düzleştğinde ve emniyet kemeri ışığı söndüğünde, hayalet kızın solgun teninde sağlıklı bir gerginlik parıltısı beliriyor ve ellerimiz gevşiyor. Ama bu, uçağın kalkışıyla ilgili bir gerginlik değil. Daha çok, benimle ne yapacağını bilemediği için bir gerginlik.

"Peki, bu konuyu tekrar düşündün mü?" diye soruyorum, hostesler atıştırma ve içeceklerle koridorda dolaşırken. Biraz sonra, neredeyse yedi saatlik uçuş sırasında bize öğle yemeği servis edeceklerdi.

İlk başta gelinin beni duyup duymadığını merak ettim, ama yavaşça elbisesiyle boğuşarak bana döndü.

"Seni tanımıyorum bile."

"Peki, bunu değiştirmek istiyorum. Dean Harrington," diyerek ona tamamen dönüp elimi uzattım. Sanki parmaklarımdan pençeler çıkıp narin cildini çizmesini beklermişçesine elime şaşkın şaşkın bakıyordu, birkaç dakika önce elimi nasıl sıktığını hatırlamıyor gibiydi. Benim sadece aklımdan geçenleri açıkça söyleyen sıradan bir adam olduğumu anladığında, elini benim elime sıkıca tuttu.

"Merhaba, Dean."

"Bu el sıkışmaya uygun bir isim var mı?"

Elini çekip tül eteğinden sahte tüyleri silkelirken tereddüt ediyor. "Lila," diyor sessizce, gözleri aşağıya bakıyor. Hızla gözlerini kaldırıp benimkilere bakıyor ve daha güçlü bir sesle konuşuyor.

"Adım

Lila."

"Peki, Lila, önümüzde oldukça uzun bir uçuş var. Neden düğün elbisesiyle neden gelinlik giydiğini anlatmak ister misin?"

Elini saçına uzatıp gevşek bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken eli titrer. Keşke o parlak tutamı yüzünden uzaklaştıran ben olsaydım. Eminim ipek gibi yumuşaktır. Koza içinden dokunmuş gibi.

"Bu... karmaşık bir durum."

Elimi hızlıca salladığımda, Patek Phillip saatim havayolunun loş tavan ışığı altında parıldıadı. Onun gözlerine tekrar bakmadan önce, abartılı bir hareketle saate baktım.

"Görünüşe göre yaklaşık altı buçuk saatimiz var doldurmamız gerekiyor. Tabii bu dar tüpün içinde oturup film falan izlemek istemiyorsan."

"Kulaklığım yok."

Hostes bizim sıramıza gelir ve koltuk değiştirdiğimi fark edince gözle görülür bir şekilde irkilir. O bir şey söylemeden, 3A sırasındaki misafirimizin panik atak geçirdiğini ve onu sakinleştirmeye çalıştığını açıklıyorum. Gözleri

hemen Lila'nın yanına koşar, Lila şaşırtıcı bir şekilde başını sallar ve görevliye her şeyin yolunda olduğunu söyler.

Tatmin olduğunda, bir sonraki sıraya geçer.

"Kitap okumak ister misin?" diye sorarım, Lila gözlerini devirip ve koltuğuna geri çöküyor. Daha önce yaşadığı kargaşa, onu uçağa koşarak

düğün elbisesi giyerek uçağa koşmasına neden olan kargaşa, huş ağacının kabuğu gibi dökülür.

"Aylardır kitap okumadım."

"Ne tür kitaplar okuduğunu tahmin etmemi ister misin?"

Onu, canavar türünde müstehcen aşk romanları okuyan türden biri olarak görmeyin. Belki paranormal türden olabilir. Arkadaşlarım ve eşlerinden, sosyal medyada çok popüler olan kitapların türünü biliyorum.

Ateşli türden. Seks dolu türden. Arkadaşlarımla haberi olmadan, kadınların günümüzde ne tür beklentileri olduğunu anlamak için birkaç tane okuduğum türden.

"Hayır."

"Sanırım ejderhalar ve perilerle ilgili bir aşk romanıydı. Öyle mi?"

"Ne... nasıl... Yani... hayır, küçük bir kasabaydı."

"Ah, en sevdiğim tür." Muhtemelen şaka yaptığımı düşünüyor, ama küçük kasaba teması en sevdiğim tema olduğu kanıtlandı. Onlar hakkında bir şey bana klasik filmlerdeki aşk hikayelerini hatırlatıyor.

Hayatım boyunca beni takip edecek olan hayalet kızım, kahkahalar atıyor, bu da beni sadece göğsünden gelen

korkunç bir kahkaha duymak istiyorum. Beyaz giysili kadın, kahkahası kabinde yankılanırken beni büyölüyor.

etrafımızdaki erkekler, sanki onun kahkahası tüm bekâr erkekler için bir çağrı kartıymış gibi dikkatlerini ona veriyorlar. "Sen tanıdığım en saçma adamsın."

"Sen tanıdığım en saçma adamsın." "Bu, bana söylediğın en güzel şey." "Normalde bu kadar tuhaf mısın, yoksa bu sadece benim

için mi böyle davranıyorsun?"

"Tek amacım gülümsemeni görmektir, hayalet kız.

Senin kahkahanı duymak, ilk kez kuzey ışıklarını izlemek gibiydi.

Güzel ve geçici."

"Ben... Son zamanlarda gülünecek pek bir şeyim yoktu, ama... gülmek güzeldi. Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Teklifim hala geçerli." "Ne teklifi?" diye sordu ve koltuğunda dönerek

önündeki koltuğun arkasına takılı ekranla oynamaya başladı.

Yanıındaki pencere kapağı

kapatılmıştı, sanki her an istenmeyen bir şey içeriye bakabilirmiş gibi.

"Benimle evlenmen."

Lila konuşurken omuzları hafifçe titrer ve bunun içinde bulunduğı zor durumla bir ilgisi olup olmadığını merak ederim.

"Sanmıyorum."

"O zaman bunu değıştirmemiz gerekecek, değıl mi?" Okumaya devam et: [İlk Uçuş](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM